

Mau Xuyên Chi Vai Ác Luôn Không Biết Xấu Hổ

Contents

Mau Xuyên Chi Vai Ác Luôn Không Biết Xấu Hổ	2
1. Chương 1: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (1)	2
2. Chương 2: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (2)	7
3. Chương 3: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (3)	10
4. Chương 4: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (4)	13
5. Chương 5: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (5)	17
6. Chương 6: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (6)	20
7. Chương 7: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (7)	25
8. Chương 8: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (8)	29
9. Chương 9: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (9)	34
10. Chương 10: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (10)	38
11. Chương 11: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (11)	42
12. Chương 12: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (12)	46
13. Chương 13: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (13)	51
14. Chương 14: Phiên Ngoại Sở Triệt X Tô Mặc Nhiên	55
15. Chương 15: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (1)	59
16. Chương 16: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (2)	63
17. Chương 17: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (3)	67
18. Chương 18: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (4)	72
19. Chương 19: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (5)	75
20. Chương 20: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (6)	79
21. Chương 21: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (7)	83
22. Chương 22: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (8)	87
23. Chương 23: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (9)	91
24. Chương 24: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (10)	95
25. Chương 25: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (11)	98
26. Chương 26: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (12)	102
27. Chương 27-1: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (13) (thượng)	106
28. Chương 27-2: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (13) (trung)	109
29. Chương 27-3: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Bình Nghèo Túng (13) (hạ)	112
30. Chương 28: Phiên Ngoại Gaia X Dinos	117
31. Chương 29: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (1)	121
32. Chương 30: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (2)	125
33. Chương 31: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (3)	129
34. Chương 32: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (4)	133
35. Chương 33: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (5)	136
36. Chương 34: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (6)	140
37. Chương 35: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (7)	143
38. Chương 36: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (8)	147
39. Chương 37: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (9)	151
40. Chương 38: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (10)	154
41. Chương 39: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (11)	157

42. Chương 40: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (12)	160
43. Chương 41: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (13)	164
44. Chương 42: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (14)	167
45. Chương 43: Phiên Ngoại Lý Cảnh X Thẩm Tịch	171
46. Chương 44: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (1)	174
47. Chương 45: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (2)	179
48. Chương 46: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (3)	183
49. Chương 47: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (4)	187
50. Chương 48: Tiểu Phiên Ngoại Thất Tịch	191
51. Chương 49: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (5)	196
52. Chương 50: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (6)	200
53. Chương 51: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (7)	204
54. Chương 52: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (8)	206
55. Chương 53: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (9)	209
56. Chương 54: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (10)	213
57. Chương 55: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (11)	215
58. Chương 56: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (12)	218
59. Chương 57: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (13)	221
60. Chương 58: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (1)	225
61. Chương 59: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (2)	229
62. Chương 60: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (3)	232
63. Chương 61: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (4)	235
64. Chương 62: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (5)	240
65. Chương 63: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (6)	243
66. Chương 64: Phiên Ngoại Đêm Giáng Sinh	247
67. Chương 65: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (7)	251
68. Chương 66: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (8)	255
69. Chương 67: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (9)	259
70. Chương 68: Bắt Đầu Thế Giới Mới (1)	263
71. Chương 69: Bắt Đầu Thế Giới Mới (2)	267
72. Chương 70: Bắt Đầu Thế Giới Mới (3)	270
73. Chương 71: Đại Kết Cục	274

Mau Xuyên Chi Vai Ác Luôn Không Biết Xấu hổ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Cổ đại, Hiện đại, Tương lai, HE, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng, Hệ thống, Xuyên nhanh, Tùy thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-xuyen-chi-vai-ac-luon-khong-biet-xau-ho>

1. Chương 1: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (1)

Thành phố A.

Ở lối ra sân bay, đoàn người rộn ràng náo nhiệt, một người đàn ông che ô đen đứng lẻ loi ở đằng kia, thỉnh thoảng lại lướt nhìn xung quanh.

Người đàn ông tuổi còn rất trẻ, khoảng chừng hai mươi, gương mặt thanh tú không tính là xinh đẹp, nhưng cũng không tính xấu xí, có loại khí chất tươi mát đặc biệt.

Anh đang đợi người, chỉ là người anh đang đợi cũng chưa có tới.

Vốn là không biết tại sao trời từ từ mưa lớn lên, Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã qua hơn nửa tiếng, bình thường thì giờ này Ngu Sở cũng phải xuống máy bay rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa thấy người...

Mình có thể đi về trước hay không?

“Này, anh ở đây làm gì?”

Trong đầu vừa hiện lên ý niệm, Ngu Tiểu Mạc chợt nghe thấy âm thanh chất vấn lãnh đạm.

Thân ảnh to lớn bao trùm lên, chẳng biết người đàn ông xuất hiện lúc nào đang đứng trước mặt mình nhũu mày, gương mặt lộ vẻ bất mãn nhìn mình.

Nam nhân bị nước mưa làm cho ướt nhẹp khiến một sợi tóc dính trên trán, tóc ướt, quần áo trên người cũng không ngoại lệ. Ngu Tiểu Mạc sưng sốt một chút, lập tức liền phản ứng, cuống quýt đem ô che cho người ta.

“Cái này, em ——”

“Anh quá chậm!”

Lạnh lùng cắt lời Ngu Tiểu Mạc, Ngu Sở xoay người, trực tiếp lướt qua người anh.

Thực rõ ràng, y tức giận.

Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là đi theo sau, vừa che dù cho đệ đệ còn cao hơn cả mình một cái đầu, không để cho bị ướt mưa, vừa giải thích: “Anh không biết em xuống máy bay sớm như vậy, anh chỉ đứng ở đó đợi em...”

“Anh sẽ không đi tìm sao, cứ đứng một chỗ, đồ đàn!”

Ngu Sở trừng mắt anh, nói: “Ngay cả di động cũng không mang theo!”

“Di động hết pin, cho nên —— a!”

Không chú ý dưới chân có vật cản, chỉ lo giải thích nên Ngu Tiểu Mạc vấp một cái, thân thể ngã nghiêng, mắt thấy sẽ ngã về phía trước.

“Này!”

Ngu Sở nhanh tay thả hành lý xuống, duỗi tay ôm Ngu Tiểu Mạc: “Đi cũng sẽ ngã sao!”

Ngu Tiểu Mạc còn chưa phản ứng kịp cứ như vậy nằm ở trong ngực Ngu Sở, nhất thời xung quanh đều tràn ngập hơi thở xa lạ mà dễ chịu của Ngu Sở, điều này làm cho Ngu Tiểu Mạc trực tiếp ngẩn người.

“Anh...”

“Anh——”

Vừa định vùng khỏi lồng ngực Ngu Sở, Ngu Tiểu Mạc cảm giác được cánh tay đang khoát ngang hông mình, dường như muốn ôm lấy mình.

Anh ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt Ngu Sở tối sầm đầy sâu xa.

Trong đôi mắt hẹp dài toát ra một mảnh mù sương dày đặc, thâm trầm sâu kín giống như một vòng xoáy sương mù mờ昧, liếc mắt nhìn sang, căn bản nhìn không thấy đáy.

Ánh mắt như vậy, Ngu Tiểu Mạc từng thấy qua vô số lần.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh phát hiện người em trai Ngu Sở này thường dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, làm cho anh không giải thích được, cho đến bây giờ cũng không giải thích được.

Đứa em trai này, anh càng ngày càng không hiểu nổi.

“...Ngu Sở!”

Cây dù bị lệch qua một bên, giọt mưa lạnh lẽo rơi trên cổ làm Ngu Tiểu Mặc mới phản ứng được là bây giờ anh đang bị em trai ôm vào trong ngực trước mặt bàn dân thiên hạ, mặt liền đỏ lên, anh vội vàng muốn đẩy Ngu Sở ra.

Cái này tính là cái gì? Trước mặt người khác bị em trai ôm... Thật mất mặt!

Ngu Tiểu Mặc muốn tránh ra, thế nhưng trên eo truyền tới lực đạo chân thật đáng tin làm cho anh không có cách nào né tránh ôm ấp của người này, thậm chí ngay cả lui ra phía sau một bước cũng không làm được.

“Anh hai.”

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai, đều lãnh đạm như nhau, nhưng hình như... So với bình thường thì có hơi khác chút.

Bình thường hẳn từ trước tới giờ đều không gọi mình một tiếng “Anh hai”.

Ngu Tiểu Mặc chần chừ nhìn Ngu Sở ——

Hạ xuống môi anh một nụ hôn mềm mại.

“!”

Một hồi kinh mộng* (kinh hãi mộng tưởng), khi hoàn hồn lại, mồ hôi lạnh đã làm ướt nhẹp cả sống lưng.

Ngu Tiểu Mặc từ trên giường ngồi dậy, ngơ ngác nhìn cảnh tượng xa lạ trước mắt.

Phòng ngủ thơm mát mùi vị cổ xưa, không có bất cứ hơi thở hiện đại nào. Giống như hệ thống đã nói, anh trọng sinh, hơn nữa còn đi đến một thế giới khác.

Trọng sinh...

Ngu Tiểu Mặc lắc lắc đầu, muốn đem một màn vừa rồi xóa khỏi trí nhớ ——

Anh bị em trai cưỡng hôn, em trai so với anh còn nhỏ hơn ba tuổi, hơn nữa còn không có quan hệ huyết thống gì.

Ngay lúc đó đại não anh trống rỗng, chỉ cảm thấy sợ hãi theo bản năng, đẩy Ngu Sở ra chạy đi, lúc băng qua đường vì quá hoảng loạn mà bị xe đâm chết...

Tại thời điểm ý thức gần tiêu tán, đột nhiên có một người ở bên cạnh anh nói gì đó —— trọng sinh, hệ thống, ký chủ... Không cam lòng cứ như vậy mà chết, anh lựa chọn cùng hệ thống đặt thành giao dịch, trở thành ký chủ của nó, để mình có cơ hội sống lại thêm một lần nữa...

Là thế này phải không?

Ký ức lúc trước dần dần trở nên mơ hồ, Ngu Tiểu Mặc mờ mịt ngẩng đầu, có chút bối rối không biết làm sao.

Đình.

[Hệ thống mở ra]

Trước mặt đột nhiên bắn ra giao diện hơi trong suốt, cùng lúc đó, lúc tử vong nghe được âm thanh kia đang vang lên bên tai:

“Số liệu đang nhập... Số 382 ký chủ Ngu Tiểu Mặc tư liệu đang tải...”

Đình,

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mặc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 0]

[Điểm tích lũy: 50]

[Năng lực: Chưa có]

[Tiến độ: 0]

[Năng lực lựa chọn: Đang chờ]

Giao diện lóe lên vài cái, rất nhanh, chỗ trống đã bị một chuỗi số liệu thay thế.

“Người là ký chủ thứ 382 ta lựa chọn ngẫu nhiên.”

Âm thanh hệ thống băng lãnh, nhưng cũng không có máy móc: “Như vậy, lúc người chưa hoàn thành nhiệm vụ hệ thống phân phát, ta vẫn sẽ làm hệ thống vật chất của người.”

Một đoạn đối thoại này ban đầu vẫn chưa hỏi anh có nguyện ý trở thành ký chủ của mình hay không thì đã nói ra, Ngu Tiểu Mạc trầm mặt, không nói gì thêm.

“Người có thể gọi là ”Hoàng“.”

Hệ thống lại nói: “Nếu không còn vấn đề gì, có thể bắt đầu nhiệm vụ rồi.”

Ngu Tiểu Mạc: “...”

Anh tỉ mỉ nhìn chăm chăm giao diện này hồi lâu, sau lại đưa mắt nhìn điểm tích lũy.

“Cái tích lũy này là ——”

“Đây là điểm tích lũy ban đầu của người.”

Hoàng nói: “Điểm tích lũy sẽ quyết định năng lực mạnh yếu của người, chỉ là bây giờ người chưa có năng lực, phải dùng điểm tích lũy để đổi.”

Thì ra còn có thể có năng lực?

Ngu Tiểu Mạc hơi chần chờ, thấy được mục cuối cùng “Năng lực lựa chọn”: “Đổi ở đây?”

“Đúng vậy.”

Đình.

Ngu Tiểu Mạc chột chột dòng bốn chữ nhỏ này trên giao diện.

Rất nhanh, trước mặt anh lại bắn ra một cái giao diện khác.

Giống như là yêu cầu mở khóa từng cửa ải của trò chơi, có năm lựa chọn, trong đó bốn cái bị khóa, chỉ có một cái hơi sáng lên.

“Cấp bậc không đủ, còn một phần kỹ năng không thể mở khóa. Kỹ năng cơ bản cần năm mươi điểm tích lũy, có trao đổi hay không?”

“...Trao đổi.”

Tuy rằng không biết “Kỹ năng cơ bản” là cái gì, nhưng Ngu Tiểu Mạc vẫn nhấn xác nhận.

Anh hiện tại kỹ năng gì cũng không có, có kỹ năng còn hơn không.

“Trao đổi thành công, thu được kỹ năng: Phân tích.”

Giao diện rất nhanh đổi mới một lần, kỹ năng đầu tiên được lựa chọn đồng thời sáng lên, trong mắt Ngu Tiểu Mạc có cái gì đó lóe lên rồi biến mất.

Thế giới dường như rõ ràng vài phần, Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Tuy rằng xung quanh không có bất kì thay đổi gì, nhưng anh có thể cảm thấy được có cái gì đó khang khác.

“Đã đạt được kỹ năng. Nếu không có yêu cầu đặc biệt, có thể đóng kiểm soát kỹ năng.”

“Ừ... Đóng đi.”

Nhìn điểm tích lũy trở về 0, Ngu Tiểu Mạc đóng màn hình giao diện.

Hoàng lại nói: “Có muốn mở ra nhiệm vụ chính thức không?”

Nguy Tiểu Mạc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Mở.”

“Nhiệm vụ chính thức mở ra, từ giờ trở đi ta sẽ không hỏi đến tiến độ của ngươi. Mong ký chủ mau chóng hoàn thành mục tiêu, ta sẽ căn cứ kết quả cuối cùng mà cho điểm tích lũy nhiều hay ít.”

“Được.”

Nói cách khác, mọi hành động của anh sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng và điểm tích lũy?

Lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, Ngu Tiểu Mạc kiểm chế bản thân khấn trương, nhìn bốn phía chung quanh.

Hiện tại liền bắt đầu đi...

“Như vậy, chúc ngươi may mắn.”

Rời đi trước, Hoàng hệ thống phải đi làm vài chuyện ——

Cho Ngu Tiểu Mạc mục tiêu của nhiệm vụ, và một món quà.

Định.

[Nhiệm vụ: Bảo vệ nam chủ, đã nhận]

[Vật phẩm phụ trợ: Vòng tay không gian, đã nhận]

[Mục tiêu nhiệm vụ: Bảo đảm an toàn cho nam chủ, ở thời điểm quyết định đỡ một mũi tên cho nam chủ]

“Cái gì?”

Nguy Tiểu Mạc trơ mắt nhìn giao diện xuất hiện rồi biến mất, sau đó, trên cổ tay mình xuất hiện một vòng tay xa lạ.

Vật này ——

Anh vừa định hỏi hệ thống một chút, trong đầu liền tự động hiện ra một ít đồ vật.

[Tự động phân tích: Vòng tay không gian]

[Tác dụng: Dự trữ]

[Phương pháp sử dụng: Ý niệm khống chế]

Sau đó chính là một loạt phương pháp làm sao sử dụng vòng tay này, rõ ràng sáng tỏ, dường như đã sớm khắc ghi trong đầu Ngu Tiểu Mạc.

Nguy Tiểu Mạc sửng sốt: “Đây là kỹ năng phân tích?”

“Đúng. Nhưng chỉ khi tiếp xúc với thân thể, kỹ năng phân tích mới có thể tự động khởi động.”

“Ta đã biết.”

Nguy Tiểu Mạc cúi đầu nhìn vòng tay của mình, phát hiện bên trong có một ít đồ vật: “Hiện tại ta phải làm cái gì?”

“Bối cảnh của thế giới này sẽ nhanh chóng chuyển đến cho ngươi, kế tiếp đành phải dựa vào chính ngươi...”

Thanh âm của Hoàng dần dần thấp xuống, sau đó cũng không nghe thấy nữa.

Định.

Trên giao diện của Ngu Tiểu Mạc lại nhảy ra một ít tin tức mới, như thủy triều mà rót vào đầu anh.

Tô Mặc Nhiên, con của trác thất Tô gia không được sủng ái, là bằng hữu của nam chủ nghèo túng.

Sinh mẫu của Tô Mặc Nhiên - Liễu thị đã từng là phu nhân Tô gia, nàng cùng phụ thân của Tô Mặc Nhiên - Tô Ngạo thuở nhỏ là thanh mai trúc mã, ban đầu tình chàng ý thiếp, ông trời tác hợp thành mối lương duyên đã từng là giai thoại truyền khắp Vương Thành.

Thế nhưng dù cho là ân ái, cuối cùng hai người bọn họ... Vẫn lâm vào một hồi bi kịch.

2. Chương 2: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (2)

Trước đây trò khôi hài của Tô phủ, phát sinh vô cùng bất ngờ.

Còn mấy tháng nữa là thành hôn với Tô Ngạo, nha hoàn hồi môn của Liễu thị - Lục Xảo Xảo thừa dịp Tô Ngạo say rượu liền bò lên giường cô gia. Ngày hôm sau Tô Ngạo tỉnh lại, giật mình không ngớt, lại tưởng chính mình say rượu làm loạn, nhất thời đối với Lục Xảo Xảo hổ thẹn không thôi.

Mà Liễu thị đang ở nhà mẹ đẻ vừa nghe tin tức này muốn ngất đi, Tô lão thái gia thì lại càng tức giận, lập tức liền thay mặt con dâu đem cái thứ không biết hổ thẹn là gì đánh chết, mà Tô Ngạo một lòng áy náy với Lục Xảo Xảo lại liều mạng ngăn cản.

Cho đến khi Liễu thị chạy đến Tô phủ thì, Lục Xảo Xảo lại quỳ gối trước mặt Liễu thị khóc lóc ăn năn, càng nói nguyên lý cái chết để tạ tội với phu nhân. Liễu thị vốn là một nữ tử yếu đuối mềm lòng, âm ỉ đến như vậy càng làm nàng không thể nhẫn tâm tống cổ nha hoàn từ nhỏ đã bồi bên cạnh mình, Lục Xảo Xảo cũng không bị trách phạt quá nhiều.

Chuyện này cuối cùng lại trở thành Tô Ngạo say rượu loạn tính, lỗi đều do Tô Ngạo gánh, dưới sự kiên trì của Tô lão thái gia, Lục Xảo Xảo bị đuổi khỏi Tô phủ.

Ban đầu việc này xem ra đã rơi vào quên lãng, ai ngờ sau này lại xảy ra sóng gió. Sau hai tháng bị đuổi khỏi Tô gia, Lục Xảo Xảo lại quỳ gối trước cửa Tô phủ khóc lóc cầu xin Tô Ngạo thu nhận, chỉ vì trong bụng ả đã có hài tử của Tô Ngạo.

Tô lão thái nghe vừa nghe lại càng tức giận, vốn định ngầm động thủ bưng bít chuyện của nữ nhân và hài tử không nên có này, ai ngờ Tô Ngạo lại không đành lòng, kiên trì phải đem Lục Xảo Xảo đang mang thai hài tử của mình tiến vào trong phủ, nói là không thể làm liên lụy đến nữ tử và hài tử vô tội.

Liễu thị lặng lẽ nhìn phu quân vì một nữ nhân khác mà nổi lên tranh chấp cùng phụ thân của mình, đi tới trước cửa Tô phủ, nắm tay Lục Xảo Xảo, dẫn ả ta tới trước mặt Tô Ngạo.

Lục Xảo xảo vừa nhìn thấy Tô Ngạo liền nhào vào trong ngực hắn khóc đến lệ hoa đái vũ, Tô Ngạo luôn miệng dỗ dành, Liễu thị vẫn như cũ không nói một lời nào, xoay người rời đi.

Từ đó về sau, Lục Xảo Xảo liền lấy thân phận thị thiếp lưu lại Tô phủ, Tô lão thái gia bị tức không nhẹ liền ốm liệt giường, không muốn gặp đứa con này. Dần dần Tô Ngạo cũng nắm giữ quyền hành trong phủ, thành danh phù kỷ thực* gia chủ.

(Danh phù kỷ thực [] ~ Danh phó kỷ thực: “Phù” (“Phó”) []: Tương xứng, phù hợp. Danh tiếng hoặc danh nghĩa xứng với thực tế.) (Theo Tra tuân công cụ đại toàn).

Một tháng sau, Liễu thị cũng hoài thai hài tử của Tô Ngạo, Tô Ngạo vì chuyện này mà rất mừng rỡ. Ngày thường thường quan tâm Lục Xảo Xảo cũng dần dần chuyển qua trên người Liễu thị. Đối với chuyện này Lục Xảo Xảo cũng không nói gì, bình thường cũng đi thăm Liễu thị, lại bị Liễu thị năm lần bảy lượt chặn ngoài cửa từ chối.

Rất nhanh, ngày Lục Xảo Xảo lâm bồn cũng đến gần, lại ngày càng phiền muộn không ăn không uống, thân thể cũng tiêu tụy đi nhiều. Tô Ngạo lo lắng cho tình trạng của ả liền đi thăm hỏi ả, mới biết gần đây thân thể ả không được khỏe.

Sau này lại xảy ra một loạt sự việc, nguyên nhân rốt cuộc như thế nào thì không ai biết, người ngoài chỉ biết là cuối cùng phát hiện Liễu thị hạ độc trong thức ăn của Lục Xảo Xảo, muốn mưu hại ả ta cùng đứa bé trong bụng. Tô Ngạo giận dữ, lúc đó liền viết thư đuổi Liễu thị khỏi Tô phủ, lại bị Lục Xảo Xảo gắt gao ngăn lại, nói là mình vốn có lỗi với phu nhân, hôm nay phu nhân sẽ ghi hận mình cũng là lỗi của mình, phu nhân không có liên quan gì. Cuối cùng vẫn đem Tô Ngạo khuyên nhủ bớt giận, từ nay Liễu thị liền mất đi sủng ái của Tô Ngạo, bị sắp xếp đến một lãnh viện.

Hơn mười năm tình cảm thương yêu nói tan liền tan, chỉ một đêm hai người liền thành xa lạ, Liễu thị một mình rời đi, mà bên cạnh Tô Ngạo đã có một người khác.

Liễu thị dọn đến lãnh viện, ngay cả một câu cũng chưa từng nói, không ai biết suy nghĩ trong lòng của nữ tử quật cường này. Mà Liễu gia cũng ngại thế lực của Tô gia, giận mà không dám nói gì. Sau đó không lâu, Lục Xảo Xảo dọn vào nơi mà Liễu thị đã từng ở qua, trên danh nghĩa là thị thiếp, trên thực tế cũng đã đảm đương vai trò phu nhân.

Ngày Lục Xảo Xảo lâm bồn, Tô Ngạo ở bên người ả ta một ngày một đêm, đợi ả sinh hạ hài tử càng ngày càng sung ái. Mà Liễu thị không biết tại sao lại sinh non, ngày nàng ấy lâm bồn cũng chính là ngày hài tử Lục Xảo Xảo - Tô Hằng vừa vặn đầy tháng. Toàn bộ quý phủ mở đại tiệc rượu, mà ở lãnh viện xa xa tin tức Liễu thị sinh con lại bị người cố ý giấu diếm, đợi đến khi uống đến say mềm, Tô Ngạo biết được tin tức này đã là ngày thứ hai, Liễu thị khó sinh mà chết, chỉ để lại một hài tử, tên là Tô Mặc Nhiên.

Khi Tô Ngạo nhìn đến đứa bé này không biết nên vui hay nên giận, hẳn biết rõ cái chết của Liễu thị hẳn cũng có một phần trách nhiệm, bởi vậy đối với đứa bé này cũng cực kỳ yêu thương. Cho đến một ngày có một thầy bói đến phủ, bấm ngón tay tính toán ra Tô Mặc Nhiên là một sát tinh khắc phụ khắc mẫu. Ban đầu Tô Ngạo còn không tin, nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc, sau này cũng dần dần cố ý xa lánh y.

Vì vậy, tuy rằng Tô Mặc Nhiên là do chính thất sinh ra, nhưng Liễu thị sinh hạ y sớm đã tồn tại trên danh nghĩa, lại thêm y không được Tô Ngạo yêu thích, Lục Xảo Xảo lại là chủ mẫu Tô gia. Vì vậy cái thân phận con trai trưởng của y đã ở Tô gia danh không chính, ngôn không thuận, không ai thừa nhận địa vị của y, đãi ngộ cũng chỉ giống như con vợ kế, căn bản không tôn quý như huynh trưởng Tô Hằng.

Hiện tại Tô Mặc Nhiên đã mười sáu tuổi, huynh trưởng Tô Hằng cũng mười sáu tuổi. Mọi người đều biết lão gia chỉ cưng chiều Tô Hằng cùng phu nhân Lục Xảo Xảo mà không để mắt đến con vợ kế Tô Mặc Nhiên, bởi vậy ngày thường liền tăng bốc hai người kia, đối với Tô Mặc Nhiên lại là hạ thấp, chưa bao giờ cho y sắc mặt hòa nhã. Người duy nhất kết giao với Tô Mặc Nhiên, cũng chỉ có nam chủ.

Mà lúc này, Tô Mặc Nhiên cùng nam chủ đã nhiều ngày chưa gặp nhau. Nguyên nhân rất đơn giản, trước đó Tô Mặc Nhiên bị trách mắng vì đụng phải huynh trưởng Tô Hằng mà bị Tô Ngạo cấm túc bảy ngày, hôm nay chính là ngày hủy bỏ lệnh cấm.

“....”

Giống như nhìn một hồi tưởng, Ngu Tiểu Mặc đứng yên tại chỗ, nhất thời còn không phản ứng kịp.

Xem những ký ức này, hẳn không biết mình nên làm gì.

Bảo vệ nam chủ? Hiện tại ngay cả mặt nam chủ hẳn cũng chưa từng nhìn thấy, lại nói nên bảo vệ thế nào?

Ở trong phòng Tô Mặc Nhiên đi tới đi lui, Ngu Tiểu Mặc phát hiện đãi ngộ con vợ kế của Hàn lâm Đại học sĩ cũng không được tốt lắm - trong phòng chỉ bày biện vài thứ đồ phổ thông, qua loa mà không được tu sửa lại, chỉ có nhiều đồ thôi.

Trong phòng không có hạ nhân, Ngu Tiểu Mặc đẩy cửa ra, phát hiện trong tiểu viện này không khí tiêu điều quanh quẽ, có thể thấy được Tô Mặc Nhiên này không được Tô Ngạo để mắt đến.

Hắn bây giờ còn không biết nam chủ là ai, ngồi đợi ở nơi này hiển nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt. Ngu Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, dù sao lệnh cấm túc đã giải trừ, rồi đi phỏng chừng cũng không có ai để ý đến đâu.

Ngu Tiểu Mặc nghĩ như vậy, liền thử đẩy cửa viện.

....

Hắn phát hiện mình không ra được.

Tuy nói ngày hôm nay Tô Mặc Nhiên được cởi bỏ lệnh cấm, nhưng không có bao nhiêu người trong Tô phủ nhớ được chuyện này.

Tô Mặc Nhiên vốn là sẽ không quan tâm, hướng hồ, hôm nay trong phủ xảy ra chuyện hệ trọng.

Tề vương được lão gia mời tới quý phủ làm khách, bọn hạ nhân vì để tiếp đãi thật tốt vị Vương gia được nể trọng nhất đương triều mà bận đến sứt đầu mẻ trán, đương nhiên không có ai nhớ đến đứa con vợ kế trong biệt viện này.

Ngu Tiểu Mặc đang rối rắm không biết làm sao để rời khỏi cái tiểu viện bị khóa kín này. Tô Ngạo đang bồi Vương gia du ngoạn ở hoa viên phía sau, mà trưởng tử Tô Hằng đi phía sau Tô Ngạo, một bộ dạng trầm tĩnh dịu ngoan.

Tề vương Dung Lan tuần mỹ lạnh lùng như trong lời đồn, khóe môi mím chặt cùng lông mày sắc bén biểu hiện “Người lạ chớ đến gần”, khí tràng lạnh lùng nghiêm nghị. Từ đầu đến cuối hắn chưa từng nói nửa câu, dù cho ngày thường Tô Ngạo am hiểu cùng người giao thiệp, bầu không khí lúc này cũng có chút tế nhị cùng xấu hổ.

“Vương gia nếu mệt mỏi, có thể đến tiểu trúc lâu phía trước nghỉ ngơi một chút, có được không?”

“....”

Lại một lần nữa cảnh tượng tế ngắt, Tô Ngạo toát mồ hôi.

Với thân phận Hàn lâm Đại học sĩ, mời Tề vương này đến chẳng qua là mượn cơ hội để mượn sức hắn, ai ngờ rằng Vương gia này tới thì tới, nhưng căn bản không cho người khác mặt mũi.

Nhìn thoáng qua trưởng tử đi phía sau mình, Tô Ngạo âm thầm nhủ mày.

Lúc Dung Lan vừa mới đến, hắn cùng Tô Hằng đứng trước cửa phủ đệ nghênh đón, chú ý đến Dung Lan sau khi xuống kiệu liền dừng ánh mắt trên người Tô Hằng làm hắn cứ tưởng tượng mạo đẹp đẽ của trưởng tử lọt vào mắt xanh Vương gia. Vì vậy cũng để cho Tô Hằng đi theo sau, nghĩ rằng nếu Vương gia thật sự có ý liền để Tô Hằng nhân cơ hội lấy lòng Dung Lan, cũng để cho Tô phủ có thêm chỗ dựa.

Tô Hằng cũng là một người cơ trí, thấy Vương gia quan tâm mình cũng mừng thầm trong lòng, nắm thấy thời cơ liền tiếp cận, nhưng ngay thời điểm gã mở miệng tươi cười, Dung Lan dời mắt đi, sau đó không thêm liếc mắt nhìn Tô Hằng.

Hành động khác thường này làm cho gã không hiểu ra làm sao, thế nhưng không ai dám chất vấn, dù sao đây chính là Vương gia, ai biết đắc tội ngài ấy sẽ có kết cục gì.

Vì vậy Tô Ngạo không nói, Tô Hằng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lui về.

Dọc theo đường đi, phần lớn thời gian đều là trầm mặc. Mắt thấy liền đến thời gian ăn tối, Tô Ngạo vừa định mở miệng mời Dung Lan đến dự tiệc, thì chỉ thấy người sau đã đi thẳng đến một chỗ.

“Vương gia?”

Nơi Dung Lan muốn đi chính là một mảnh đất hoang cỏ dại mọc thành bụi, chưa được quét tước qua, trên mảnh đất có một bức tường đổ nát - đây là biệt viện rất ít người Tô gia đặt chân đến, hoặc có thể nói, từ sau khi Liễu thị chết ở đây cũng không có ai vào ở qua.

Tô Ngạo không nghĩ tới Tề vương sẽ không nói tiếng nào đi tới bên kia, vừa định ngăn lại, lại đột nhiên nhớ đến ở nơi này giam giữ ai.

Mấy ngày trước Tô Mặc Nhiên đụng phải Tô Hằng bị hắn nhốt ở đây, hôm nay là ngày cởi bỏ lệnh cấm, cũng không biết y có đi ra hay không, nếu đụng phải Vương gia giống như lời hắn nói, vậy thực sự là...

Tô Ngạo bước nhanh về phía trước, muốn ngăn Dung Lan lại: “Vương gia, nơi đó là —— ”

“A!”

“Ô!”

Hai tiếng kinh hô một trước một sau vang lên, một tiếng đến từ Tô Hằng, một tiếng đến từ Tô Mặc Nhiên.

Tô Hằng la lên là bởi vì gã đột nhiên thấy sau tường xuất hiện một cái đầu người, mà Ngu Tiểu Mặc hoàn toàn không ngờ tới sau bức tường còn có người khác làm y thật vất vả mới bò đến đầu tường nghe một tiếng kêu sợ hãi bị hù dọa thành công, dưới chân liền trượt, Ngu Tiểu Mặc kêu lên đầy sợ hãi rồi ngã xuống.

3. Chương 3: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (3)

Từ trên tường té xuống dưới, Ngu Tiểu Mặc suýt nữa hoảng sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Vốn tưởng rằng lần này sẽ té rất thảm, không nghĩ đến giây tiếp theo, hắn bị một đôi tay hữu lực vững vàng tiếp được.

Hơi thở xa lạ mà thanh lãnh xông vào mũi làm đại não của Ngu Tiểu Mặc ngẩn ngơ mấy giây, cũng may là không có té xuống chỗ nào hết, một hồi sợ bóng sợ gió, trong lòng ngổn ngang mà thở phào nhẹ nhõm.

“Mặc Nhiên!”

Còn chưa kịp rời khỏi người đã đỡ lấy mình, Ngu Tiểu Mặc lại nghe thấy tiếng Tô Ngạo trách cứ: “Đụng phải Vương gia còn không mau quỳ xuống tạ tội?! Còn nữa, vừa nãy ngươi làm cái gì?!”

“Vương gia?!”

Ngu Tiểu Mặc vừa nghe những lời này liền theo bản năng muốn nhảy ra khỏi ngực người ta, kết quả là cánh tay đang ôm mình bỗng nhiên siết chặt lại, hắn không khống chế được thân thể mà ngã về phía Dung Lan, cái mũi nặng nề mà đập vào ngực Dung Lan.

Đau!

Ngu Tiểu Mặc thiếu chút nữa bị đau đến phát khóc còn chưa kịp phản nộ, liền đón nhận ánh mắt lạnh như băng kia.

Trong phút chốc khi đối diện với Dung Lan, trong lòng Ngu Tiểu Mặc không khỏi “lộp bộp” một chút.

Y thấy một đôi mắt hẹp dài lạnh lùng, đôi ngươi thâm trầm không gợn sóng nhìn không thấy điểm cuối, một màu đen nồng đậm không tiêu tán đi được, giống như một khối mặc ngọc, ở đó thấy ảnh ngược bóng dáng của y.

Ánh mắt như vậy rất giống Ngu Sở, ngay cả khí lạnh trên người cũng cực kỳ y hệt hắn.

“....”

Nếu như không phải bởi vì gương mặt của Vương gia này cùng Ngu Sở không có điểm nào giống nhau, sợ rằng Ngu Tiểu Mặc sẽ cho rằng hắn là Ngu Sở.

Đau đớn trên mũi đã giảm bớt đi nhiều, Ngu Tiểu Mặc nhanh chóng liền từ trong sự thật là “Vương gia này căn bản cũng không phải là Ngu Sở” phục hồi tinh thần lại. Ý thức được chính mình lần thứ hai bị một người đàn ông ôm lấy trước mặt người khác, tâm tình của y không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung.

“Áy, Vương gia, ngài có thể thả ta xuống được không?”

“....”

Dung Lan trầm mặc nhìn y một hồi, ánh mắt mờ mịt, u ám mà khó dò.

Ngu Tiểu Mặc khẩn trương nhìn hắn, rất sợ cái người nhìn qua cũng không dễ chọc sẽ làm ra chuyện gì.

May là, cuối cùng Dung Lan vẫn buông lỏng tay, đem người thả xuống dưới.

“!”

Chân vừa chạm đất, Ngu Tiểu Mặc liền mất thăng bằng mà lão đảo một chút. Eo lập tức bị Dung Lan vững vàng ôm lấy, hướng về phía mình.

“Cẩn thận.”

Âm thanh trầm thấp từ tính vang lên bên tai, không biết vì sao còn mang theo vài phần khàn khàn. Hơi thở ấm áp của nam nhân phun trên cổ, Ngu Tiểu Mặc hơi nhột, nhẹn không được rụt cổ một cái.

“Đa tạ Vương gia.”

Chờ y lại giương mắt nhìn về phía Dung Lan thì, chỉ thấy người kia đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng kiêu căng như vừa rồi, tựa như người vừa mới nói “Cẩn thận” không phải là hấn.

Đối với Ngu Tiểu Mặc nói lời cảm tạ thì khẽ gật đầu, Dung Lan xoay người, làm lơ ngăn cản của Tô Ngạo, trực tiếp rời đi.

Thời điểm hấn đến không nói một lời, lúc đi cũng chỉ nói một tiếng “Cẩn thận” với Ngu Tiểu Mặc, làm cho người ta có cảm giác rất kỳ quái, còn có loại chuyện khác thường giống như là đặc biệt đến vì Ngu Tiểu Mặc.

Đương nhiên, Ngu Tiểu Mặc không nghĩ đến việc này, bởi vì lúc này y nghe được giọng nói của Hoàng.

“Không thể phân tích.”

Sau khi Dung Lan rời đi Hoàng liền lên tiếng: “Năng lực tự động phân tích mất đi hiệu lực, chúc mừng ký chủ, đã gặp được vai chính, xin hãy nắm chắc cơ hội.”

A?

Ngu Tiểu Mặc theo bản năng ngẩng đầu, phát hiện quả nhiên mình đi tới thế giới hệ thống trong nháy mắt.

“Cái gì gọi là không thể phân tích.”

“Năng lực tự động phân tích là dưới tình huống tiếp xúc thân thể mới có thể mở ra, thế nhưng chủ hệ thống thiết lập nhân vật chính không thể bị phân tích, tức là, hoặc là nam chính hoặc là nhân vật phản diện.”

Nam chính hoặc nhân vật phản diện? Lại nói tiếp vừa rồi chính xác là không có tự động phân tích.

Ngu Tiểu Mặc nói: “Như vậy, Hoàng người biết người nam nhân kia là nam chính hay là nhân vật phản diện sao?”

Hoàng trầm mặc vài giây, nói: “Cái này phải tự bản thân người phán đoán, bất quá hiện tại xem ra khả năng cao hấn là nam chính. Bởi vì hấn cứu người, hơn nữa thái độ đối xử với người cũng rất khác.”

“Thế nhưng...”

Ngu Tiểu Mặc nhỏ giọng cải chánh một chút: “VẬY hấn là đối với Tô Mặc Nhiên, không phải đối với ta.”

“Người chính là Tô Mặc Nhiên.”

“Nhưng —— ”

[Bổ sung hoàn tất, hệ thống đóng.]

Đặc điểm của Hoàng chính là đột nhiên tới đột nhiên đi, một tiếng chào hỏi cũng không nói liền trực tiếp rời đi, căn bản không cho thời gian phản ứng.

Đợi đến lúc Ngu Tiểu Mặc hồi phục tinh thần lại thì, chỉ thấy vẻ mặt tức giận của Tô Ngạo, cùng với sắc mặt xấu xí đến cực độ của Tô Hằng đứng đằng sau.

“Cha...”

Hai cha con này ngay cả sắc mặt đều giống nhau, thật sự là vật hợp theo loài.

“Ta chuẩn bị mất mấy ngày, mà toàn bộ đều bị hủy trên tay người!”

Tô Ngạo hoàn toàn chẳng để tâm đến suy nghĩ trong lòng của Tô Mặc Nhiên, mà chỉ vào y giận dữ nói: “Người có biết hay không, nếu có thể leo lên Tề vương phủ thì chúng ta cũng không cần phải chịu liên lụy do Sở gia rơi đài! Vạch kế hoạch nhiều ngày như vậy thất bại trong gang tấc, đều bởi vì người!”

“....”

Ngu Tiểu Mặc trầm mặt nhìn Tô Ngạo vì tiếc nuối mà vịn vịn gương mặt, đột nhiên rất muốn biết lúc trước, khi mà Liễu thị gả đến Tô phủ, thì trạng thái của bà ấy là một quân tử như thế nào. Cho đến sau này cùng Liễu thị ân oán nghĩa tuyệt, hấn lại là một tên bạc tình như thế nào.

Tô Ngạo căn bản là người không xứng để giao phó cả đời, đáng tiếc vì chọn lầm mà uống phí cả đời một nữ tử quật cường.

“Phụ thân, mấy ngày nữa mà đến ngày giỗ mẫu thân, ta muốn đi viếng bà ấy.”

Không mở miệng gọi Tô Ngạo là “cha” nữa, giọng của Ngu Tiểu Mặc đặc biệt lạnh nhạt: “Phụ thân cũng có thể nhân cơ hội này đuổi ta khỏi Tô phủ, đem đại ca gả cho Vương gia vui vẻ, như vậy Tô gia có thể làm hoàng thân quốc thích rồi.”

“Người nói cái gì đó?!”

“Đây không phải là ý tưởng của ngài sao? Ta chỉ thay ngài nói ra mà thôi.”

Ngu Tiểu Mặc giương môi, nhìn thẳng vào người đàn ông xa lạ này mà cười: “Ai bảo ta là người hiểu rõ tâm ý của ngài, là một hiểu tử nhỉ?”

Tô Ngạo tức giận ngay cả râu cũng rung lên: “Người —— người cái thứ vô liêm sỉ!”

“Cha, ngài không cần tức giận với nhị đệ.”

Tô Hằng cười khinh miệt, nói với Tô Ngạo: “Có vài người trời sinh sẽ không đáng xem trọng y, huống hồ y chính là diêm xui, ngay từ đầu đã khắc chết mẹ của y, hiện tại lại khắc Tô phủ. Đáng lý ra, người như thế này phải đuổi từ sớm mới tốt.”

Những lời này nhắc nhở Tô Ngạo, nhớ tới gần đây tình huống của Tô phủ rất lúng túng, với lại mình ở trên triều đình không được ai để ý tới, hẳn đối với Ngu Tiểu Mặc chán ghét cũng rõ ràng thêm một chút.

Nếu là sát tinh, như vậy ở lại trong phủ thế nào cũng xảy ra chuyện, xem ra trong khoảng thời gian này không thể giữ y lại.

“Nếu người muốn đi, vậy mấy ngày này người cũng không cần quay về Tô phủ! Đi ra ngoài kiếm điểm một phen đi!”

Những lời này coi như là đuổi khéo, Tô Ngạo nói xong cũng không liếc mắt nhìn đứa con thứ này nữa, phất tay áo bỏ đi.

Tuy rằng chỉ nói tạm thời có mấy ngày, nhưng khi nào mới đón Tô Mặc Nhiên trở về còn phải tùy thuộc tâm trạng của Tô Ngạo.

Tô Hằng nhìn tròn mắt một hồi, mắt thấy phụ thân đã đi, hẳn quay đầu nhìn về phía Ngu Tiểu Mặc, ý cười khinh miệt vừa rồi liền biến thành băng lãnh: “Nhị đệ, đi thông thả, không tiễn!”

“Người nên nói câu này là ta.”

Ngu Tiểu Mặc không nhanh không chậm nói: “E rằng sau này, không thể thấy được đại ca và Tô phủ a.”

Tô Hằng cười nhạt: “Người cũng biết mình không về được?”

Ngu Tiểu Mặc quơ quơ ngón tay với hắn, cười đến quỷ dị mà tà tứ: “Không, dĩ nhiên không phải.”

“Đại ca, người đừng có quên, ta a, thế nhưng trong miệng các người chính là Thiên sát cô tinh khắc chết người thân nha...”

“Sau khi mẫu thân ta mất, trong phủ cũng chỉ có người cùng cha là ”thân cận” với ta đó...”

“Ta vậy mà vẫn không thể chờ đợi nổi, chờ đến thời điểm khi cha cùng người tại địa phủ nhìn thấy mẫu thân ta...”

Nhìn đầy mắt Tô Hằng từng chút từng chút tràn đầy hoảng sợ, Ngu Tiểu Mặc biết hiện tại trong mắt hắn, mình chính là một ác ma.

Một người sẽ thật thấu tình đạt lý, một ác ma muốn mạng người.

“Người, người...”

Lúc này đã là hoàng hôn, trong mảnh đất hoang vu cỏ dại mọc thành từng bụi, người trước mắt khẽ nhếch môi nhe răng cười dữ tợn khủng bố, tựa như ——

Ác quỷ từ dưới đất chui lên...

Không nghĩ tới đệ đệ thường ngày nhu nhược vô dụng lại biến thành bộ dạng này, Tô Hằng thật sự bị dọa rồi.

Cười khủng bố như vậy, giọng nói quỷ dị như vậy... Đây còn là người! Đây quả thực là một con quỷ!!

“Đại ca, ngươi có biết hay không, đêm qua mẫu thân tôi tìm ta.”

Ngu Tiểu Mạc câu môi lộ ra nụ cười càng thêm vặn vẹo, bước tới một bước, đến gần Tô Hằng: “Bà ấy nói với ta một câu —— ”

“Bang” một tiếng, Tô Hằng cảm giác cổ tay mình bị chế trụ gắt gao, móng tay hoàn toàn bầu vào trong huyết nhục, từng cơn đau đớn.

“Bà ấy nói cái gì nhỉ... Ha ha...”

Tô Hằng nhanh chóng càng thêm hoảng sợ phát hiện gương mặt này đã gần ngay trước mắt, hơn nữa vặn vẹo đến nỗi nhìn không ra bộ dạng lúc trước ——

Hô ——

Một cơn gió lạnh quét qua, phía sau giống như có người nào đó lạnh lùng thổi đến, từng chút từng chút, thẩm thấu vào trong xương...

“A a a ——!!”

Rốt cuộc không chịu nổi áp lực như vậy, sau khi Ngu Tiểu Mạc hiềm khi có ý xấu mà diễn một tuồng kịch, đại công tử Tô gia thành công bị dọa đến hai mắt biến thành màu trắng, trước mặt Ngu Tiểu Mạc sợ đến tè ra cả quần, chạy trốn.

?

Ngu Tiểu Mạc: “...”

Phốc!

“Ha ha ha ha —— ”

Sau đó y ôm bụng cười hồi lâu, cuối cùng cười đến đau bụng, mới miễn cưỡng ngừng lại.

4. Chương 4: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (4)

Diễn trò gì đó kỳ thực Ngu Tiểu Mạc không hề có bất kỳ áp lực nào, lúc trước, trong đoàn kịch của trường hắn đã diễn qua vai nam chính rất nhiều lần, tuy rằng sau này bị Ngu Sở buộc phải rời khỏi đoàn kịch cho nên hành động mới không thành thạo một chút, thế nhưng muốn dọa tên quý công tử được nuông chiều từ bé này cũng không thành vấn đề.

Rất nhanh, một hạ nhân đến tìm Ngu Tiểu Mạc, ở cửa sau Tô phủ đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa bình thường, xem ra không thấy Tô Mặc Nhiên lập tức rời đi liền không cam lòng.

Mang theo một vài bộ quần áo thường ngày bọc thành bọc nhỏ liền ngồi vào trong xe, Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn vòng tay của mình một chút, từ bên trong đổ ra một đồng đồ.

Vài tờ ngân phiếu mệnh giá không lớn không nhỏ, một ít bạc vụn và một ít nén bạc, còn có một chút đồ lặt vặt có thể xem thành đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, thậm chí còn có băng gạc và thuốc trị thương. Đồ vật hệ thống đưa tặng tuy không tính là đầy đủ, nhưng là có công dụng rất lớn.

Dem bạc vụn cất vào túi tiền, Ngu Tiểu Mạc tạm thời cất hết những thứ chưa cần dùng tới.

Mất thấy xe ngựa chạy vào nơi hẻo lánh, Ngu Tiểu Mạc cũng không có hỏi là muốn đi đâu, dù sao bị sắp xếp cũng không đến được chỗ nào tốt.

Tiểu công tử Tô phủ bị đuổi khỏi phủ, chuyện này ít ai biết được, sau đó không lâu Ngu Tiểu Mạc liền đi tới ngoại thành, đi vào trong sân một tòa nhà cổ xưa.

Tòa phủ này có chút cũ kỹ, không tính lớn cũng không tính nhỏ, một người ở cũng dư dả. Nhưng thực sự hơi bẩn.

“Công tử cứ ở lại đây, chờ đến khi tâm tình lão gia tốt lên, sẽ đón công tử trở về.”

Giọng của hạ nhân có chút châm chọc, Ngu Tiểu Mạc cũng chẳng để ý, đi thẳng vào trong viện.

Xe ngựa rời đi rất nhanh, tiểu viện lại khôi phục an tĩnh. Ngu Tiểu Mạc đẩy cửa đi vào trong phòng, một lớp bụi bặm đập vào mặt hắn làm hắn so sặc sụa, vội vàng lui vài bước về phía sau.

Trong phòng âm u, còn có cảm giác hơi quỷ dị.

Cảm giác như xem phim kinh dị...

Ngu Tiểu Mạc thở dài một hơi, bước vào trong phòng, để hành lý sang một bên.

Hiện tại đã là chạng vạng tối, muốn dọn dẹp cũng chỉ để sang ngày hôm sau. Thế nhưng phòng này căn bản là không ai có thể ngủ được, Ngu Tiểu Mạc suy nghĩ một chút, tùy tiện dọn dẹp một chỗ đất trống, nằm trên mặt đất ngủ một đêm.

Ở chỗ này đương nhiên không thể ngủ được, Ngu Tiểu Mạc trùm mắt nhìn xà nhà, đốt nến cả đêm, nghe cả tiếng gió thổi đêm khuya.

Ngủ ở cái chỗ này đương nhiên sẽ rất sợ, bất quá đã chết qua một lần, Ngu Tiểu Mạc cảm giác mình gặp được cái gì cũng sẽ không sợ hãi quá mức.

Một đêm cứ thế trôi qua, ngày hôm sau, chỉ ngủ được một lúc Ngu Tiểu Mạc ngoài ý muốn tinh thần hưng phấn, trước tiên ra hậu viện rửa mặt, sau đó đi ra ngoài cửa viện.

Sáng sớm có không ít nông dân vào thành, Ngu Tiểu Mạc tìm được một đại thúc đang đánh xe bò, đi nhờ vào thành.

Sau khi tạm biệt đại thúc, Ngu Tiểu Mạc tìm một tiệm hoành thánh gọi một bát hoành thánh. Hoành thánh trắng trắng mềm mềm bị hắn bỏ thêm vài muỗng dầu ớt đỏ tươi, cuối cùng ngay cả nước dùng đều là một màu đỏ, bị Ngu Tiểu Mạc uống sạch sẽ.

Ăn xong điểm tâm, Ngu Tiểu Mạc liền muốn đi mua một chút thức ăn, một vài vật dụng cần thiết trong nhà.

Trong tiểu viện ngay cả cái bàn cũng không có mà dùng, hắn tìm thợ mộc trong thành mua một cái giường cùng vài bộ bàn ghế, lại đưa thêm tiền để thợ mộc chuyển về tận nhà cho hắn.

Mua đồ dùng lại mua thêm vài tấm đệm chăn, trong lúc Ngu Tiểu Mạc đang muốn xe để ngựa trang cho đóng đồ hắn vừa mua, giá cả trong kinh thành cao kinh người, chờ sau khi Ngu Tiểu Mạc đã mua xong, bạc vụn đã dùng không còn bao nhiêu.

Nhìn túi tiền của mình cạn sạch, Ngu Tiểu Mạc hài lòng mang theo một xe ngựa chứa đầy đồ quay về tiểu viện.

Xe ngựa chậm rãi đi ra cửa thành, mà ở trên lầu một trà quán, nam nhân sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng rót cuộc cũng thu hồi tâm mắt.

“Vương gia, người đã đi.”

Thị vệ bên cạnh Dung Lan cung kính nói: “Có cần gọi người ta qua đây không ạ?”

“....”

Trầm tư vài giây, Dung Lan buông tách trà xuống: “Không cần.”

“Vâng.”

Sau khi về đến nhà, Ngu Tiểu Mạc trả thêm tiền thuê cho phu xe phụ hấn dọn dẹp tiểu viện. Dù sao đều được trả tiền như khi đánh xe, phu xe cũng không cự tuyệt.

Sau khi nhỏ cỏ khô ở hậu viện, đào giếng, Ngu Tiểu Mạc cùng người phu xe bắt đầu quét tước hậu viện và tiền viện. Thể lực của phu xe đương nhiên tốt hơn Ngu Tiểu Mạc nhiều, tốn thời gian cũng chỉ một nửa so với Ngu Tiểu Mạc.

Sau khi sắm sửa một hồi Ngu Tiểu Mạc để gã đi quét tước trong phòng, đến khi tiền viện được dọn xong thì gian phòng phía sau cũng được xử lý gần như là sạch sẽ. Gia cụ cũng được đưa đến, hai người loay hoay một hồi, rốt cuộc cũng dọn dẹp sạch sẽ tiểu viện từ trong ra ngoài.

Thanh toán tiền công gấp đôi cho người phu xe xong, gã liền rời đi, Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống giường mềm mại sạch sẽ.

Một mỗi một ngày một đêm thất lưng đều đau nhức, nhưng mà nhìn bốn phía xung quanh sạch sẽ hơn nhiều, Ngu Tiểu Mạc cảm thấy cực kỳ đáng giá.

Sau khi mệt nhọc, cơn buồn ngủ kéo đến rất nhanh như thủy triều, đêm qua vốn không được nghỉ ngơi thật tốt, hấn ở trên giường xoay người, vùi thân vào trong chăn, nhắm mắt.

Gian phòng thoáng cái yên tĩnh lại, trong lúc nhất thời chỉ có hơi thở đều đặn của người trong chăn, làm cho cảm thấy được thả lỏng.

Kéo kẹt.

Dường như ngoài cửa có động tĩnh gì, Ngu Tiểu Mạc may mắn không có cảm nhận được.

Lại an tĩnh vài giây, một người từ bên ngoài chậm rãi đi vào, nhìn thấy trên giường có người, đột nhiên ngưng.

Vốn đang nghĩ nơi này tại sao lại biến thành dạng này, lại không nghĩ tới là bởi vì hấn đã trở về...

Sở Triệt đi tới, đứng bên giường nhìn hấn.

Vẫn là khuôn mặt quen thuộc này, nhưng so với trước hình như tiêu tụy đi rất nhiều.

Vốn cho là chỉ có chính mình chịu dày vò, hiện tại xem ra, đã nhiều ngày trôi qua hấn sống không được tốt lắm.

Sở Triệt nhẹ nhàng nâng tay, đè xuống góc chăn của Ngu Tiểu Mạc, sau đó thuận thế ngồi bên cạnh hấn.

...

Ngồi được vài canh giờ, đợi cho đến khi Ngu Tiểu Mạc mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thì nhìn thấy người đang ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm mình kia.

Bởi vì ánh mắt thâm trầm kia cũng không quá thích hợp, cho nên Ngu Tiểu Mạc khi tỉnh lại liền nói: “Người vào bằng cách nào?”

Người này là ai vậy?!

“Cửa phòng người không có khóa.”

Sở Triệt thấy bộ dạng này của hấn không khỏi buồn cười, đưa tay nhéo mặt hấn một cái: “Sao lại sợ đến như vậy?”

Vì sao tên này thân mật với mình như vậy?

Ngu Tiểu Mạc hơi kinh ngạc, sau đó phát hiện năng lực tự động phân tích vậy mà không có hiệu lực.

Không thể phân tích, vậy cũng chỉ có hai người.

Hoặc là nhân vật phản diện, hoặc là nam chính.

Ngu Tiểu Mạc vẫn duy trì bình tĩnh, nở nụ cười với Sở Triệt: “Làm sao người biết ta ở chỗ này?”

Tuy rằng hoàn toàn không biết người này là nhân vật phản diện hay nhân vật chính, thế nhưng có thể khẳng định là y cùng Tô Mặc Nhiên nhất định có quan hệ không tồi. Nếu như tùy tiện hỏi thân phận của hắn, rất có thể sẽ bị hoài nghi.

Ngu Tiểu Mạc ưu tư suy nghĩ, trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

“Ta mới chạy vào Tô phủ tìm người, phát hiện người không ở đó.”

Sở Triệt nói xong, cầm tay Ngu Tiểu Mạc: “Người không ở Tô phủ, chắc là lại bị đám người kia đuổi đi, đúng không?”

Lại? Thì ra Tô Mặc Nhiên bị đuổi đến đây cũng không phải là một lần hai lần a.

Ngu Tiểu Mạc âm thầm ghi nhớ, gật đầu: “Kỳ thực.. Lần này là tự ta rời đi.”

Sở Triệt nhìn y, đáy mắt hiện ra yêu thương: “Người trước kia không có nói như vậy.”

Ngu Tiểu Mạc: “...” Hắn làm thế nào lại nhận ra?

Sở Triệt thấy người không nói gì, nặng nề thở dài một hơi, sau đó ôm y vào trong ngực mình: “Ta biết mỗi lần người bị ủy khuất đều không chịu nói, nhưng mà không sao, ta sẽ ở bên người.”

“!”

Lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc bị hoảng sợ.

Vì sao nói nói liền ôm? Tô Mặc Nhiên cùng người kia có quan hệ tốt đến vậy? Đây thật không bình thường nha!

Chẳng lẽ là tình nhân? Hắn hiện tại là tình nhân của nam chủ hoặc là của nhân vật phản diện?

Cái quái gì vậy!

Đầu óc hồ nhao Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh đẩy Sở Triệt ra, dưới ánh mắt không hiểu của đối phương, mở miệng nói: “Ách... Ta đói bụng, người không đói sao?”

Sở Triệt ngăn người.

“Chúng ta nấu cơm đi.”

Ngu Tiểu Mạc xuống giường, quyết định trước khi làm rõ tình huống phải cách ly một chút đối tượng hở ra là ôm mình.

Dù sao hắn đối với đoạn ký ức này cũng không biết được toàn bộ, cái gì cũng không biết nói ra rất dễ bị lộ. Hơn nữa sẽ làm ảnh hưởng đến cốt truyện tiếp theo của nhân vật chính trước mặt.

“Được.”

Sở Triệt nắm tay hắn: “Ta đã lâu chưa nếm qua mì dương xuân do người làm, bây giờ thật hoài niệm đồ ăn của người.”

Ngu Tiểu Mạc cười mà không nói.

Có thể buông tay y ra được không?

Còn có, mì dương xuân và vân vân... Hắn hoàn toàn không biết làm a.

Đình.

“Chúc mừng ký chủ, gặp được hai nhân vật chính, được thưởng thêm điểm tích lũy.”

[Tiến độ nhiệm vụ: 1/10]

[Điểm tích lũy: 50]

Đột nhiên hệ thống phóng ra giao diện trước mặt y, Ngu Tiểu Mạc nhìn điểm tích lũy nhiều thêm 50 điểm, vui mừng nho nhỏ một chút.

Lúc này, lại có một cái giao diện khác hiện ra.

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể thăng cấp kỹ năng, có lựa chọn thăng cấp hay không]

5. Chương 5: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (5)

“Thì ra điểm tích lũy còn có thể thăng cấp kỹ năng?”

Ngu Tiểu Mạc thấy lựa chọn thăng cấp kỹ năng, nhẹ nhàng chạm một cái.

“Điểm tích lũy có thể dùng để cường hóa kỹ năng ban đầu và mở khóa cho những kỹ năng hệ thống sau này. Trong năm kỹ năng thì chỉ có kỹ năng ban đầu mới có thể cường hóa, còn bốn cái còn lại dựa theo điểm tích lũy tăng cao mà tự động thăng cấp.”

Quả nhiên, điểm tích phân rất quan trọng.

Ngu Tiểu Mạc nghĩ như vậy, chỉ thấy giao diện kỹ năng đã xuất hiện.

Bốn kỹ năng chưa được mở khóa tối màu, chỉ có kỹ năng thứ nhất hơi phát sáng.

[Có lựa chọn thăng cấp kỹ năng hay không]

Hệ thống lại đưa ra xác nhận một lần nữa.

Ngu Tiểu Mạc không chút do dự xác nhận có - mình bây giờ còn yếu như vậy, có thể mạnh thêm một chút liền mạnh thêm một chút.

Kỹ năng nhanh chóng được thăng cấp, mà điểm tích lũy thật vất vả mới tăng thêm lại một lần nữa quay về số 0.

Ngu Tiểu Mạc không nhịn được liền hỏi: “Nếu như đều đem điểm tích lũy đi đổi kỹ năng, chẳng phải sau này điểm tích lũy của ta đều không còn gì sao?”

“Ta chỉ ghi điểm tích lũy còn dư, nhưng trong hệ thống chủ sẽ ghi nhận điểm tích lũy người đạt được từ đầu đến giờ, sẽ không vì người sử dụng điểm mà có bất kỳ thay đổi gì.”

Hoàng nói: “Điểm ấy người không cần lo lắng.”

Gì, thì ra tốt như vậy à.

Ngu Tiểu Mạc lại hỏi: “Như vậy, tiến độ sở dĩ tăng là bởi vì ta thành công gặp hai nhân vật chính đúng không?”

”Không sai, kỹ năng mới cũng là bởi vì nhân vật chính xuất hiện mà sinh ra. Đây là vì đề cao hiệu suất làm nhiệm vụ của người.

Hiện tại mới có 1/10 a...

Ngu Tiểu Mạc điều màn hình ra xem, phát hiện không chỉ có tiến độ tăng lên, cấp bậc của mình cũng tăng thêm... 0.5 điểm.

“Ách, 0.5 —— ”

Hoàng thần nhiên nói: “Tuy rằng hai ngày mới lên được 0.5 điểm là chậm, nhưng vẫn có giá trị cổ vũ.”

“....”

”Lần sau nhớ kỹ phải đi làm chính sự, một khi nhận được nhiệm vụ lập tức phải đi tìm nam chính hoặc nhân vật phản diện để thúc đẩy cốt truyện phát triển. Tuy rằng bọn họ chính xác sẽ chủ động tới tìm người, nhưng cho đến bây giờ người đã lãng phí hết một đoạn thời gian.

Ngu Tiểu Mặc trái lại gật đầu: “Được.”

“Nhánh tiến độ có thể hiện độ hoàn thành nhiệm vụ của người, cũng có ý nghĩa là người cách hoàn thành nhiệm vụ có còn xa lắm không. Điểm ấy rất quan trọng, phải nhớ kỹ.”

Aiz!

Ngu Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn sang nơi vô hình tồn tại giữa không trung hệ thống, nói: “Nói đúng ra là chờ đến khi tiến độ đạt 10/10, ta sẽ... Chết?”

Hoàng không phủ nhận: “Nói chính xác, là vì đỡ một mũi tên cho nam chính.”

Cũng có khác gì nhau đâu!

Ngu Tiểu Mặc bắt đầu gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Hắn biết mình sẽ không phải thực sự chết, Hoàng đã sớm nói với hắn tử vong trong nhiệm vụ chỉ là hình thức. Đương nhiên, chỉ cần nhận nhiệm vụ, sẽ không có cách nào thoát khỏi loại hình thức này.

Thu được điểm tích lũy thăng cấp kỹ năng, Ngu Tiểu Mặc quay lại thế giới hiện thực nhanh chóng, vừa mở mắt, liền nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của Sở Triệt.

Trong nháy mắt, ký ức khuyết thiếu ban đầu của hắn được bổ sung một phần ——

Sở Triệt, con trai Sở Tương, chính là nam chính ở thế giới này.

Sở Triệt còn trẻ đã thông tuệ tài hoa hơn người, trong vương thành nổi danh là tài tử. Gia thế xuất sắc, mắt thấy tiền đồ rực rỡ, lại không ngờ rằng phụ thân đột nhiên bị chụp mũ tội danh “Lạm dụng quyền công tham ô nhận hối lộ” bị tước chức quan, đưa vào đại lao, sau mấy ngày ở trong tù liền chịu tội tự sát. Sở gia trong một đêm sụp đổ, mọi người trong phủ đều giải tán bỏ đi, chỉ còn lại một mình Sở Triệt.

Trong nháy mắt liền chỉ còn hai bàn tay trắng, lúc này bên người Sở Triệt chỉ còn một mình Tô Mặc Nhiên. Cũng chính trong lúc này, quan hệ của Sở Triệt và Tô Mặc Nhiên liền tiến triển mạnh, đương nhiên, Tô Mặc Nhiên luôn trầm mặc nội liêm không có phát hiện ra Sở Triệt bày tỏ lấy lòng hắn, chỉ là xem như Sở Triệt đang cố gắng vực dậy mà thôi.

Nói cách khác, Sở Triệt thích Tô Mặc Nhiên, nhưng chỉ là đơn phương.

Nghĩ đến đây, Ngu Tiểu Mặc lặng lẽ nhìn Sở Triệt một lúc.

Sở Triệt kỳ quái, sờ sờ mặt mình: “Trên mặt ta dính cái gì sao?”

“Không... Không có.”

Nếu y thích Tô Mặc Nhiên, mình chiếm lấy thân thể Tô Mặc Nhiên không phải là vô hình trung làm kẻ thứ ba sao?

Chiếm cứ thân thể Tô Mặc Nhiên làm hắn và chính mình chịu chết, thậm chí khi hắn căn bản không biết tâm ý của Sở Triệt thì để hắn rời bỏ Sở Triệt...

Ngu Tiểu Mặc khẽ nhún mày.

Mặc dù hắn biết rõ nếu bắt đầu nhiệm vụ này đã không thể nghịch chuyển, thế nhưng trong lòng khó tránh khỏi có một chút không thoải mái.

“Đây là số mệnh định trước của Tô Mặc Nhiên.”

Cảm thấy tâm tình kỳ quái không tốt, Hoàng hệ thống không thể làm gì khác hơn là nói thêm một câu: “Không liên quan đến người, đừng tự trách mình.”

Ngu Tiểu Mặc: “Đây là an ủi sao?”

Hoàng nói: “Vận mạng của bọn họ đã sớm được định trước rồi, mặc kệ người có làm hay không, kết cục đều là như vậy.”

“.....”

Nói cách khác, Tô Mặc Nhiên nhất định sẽ chết, hơn nữa còn là vì người này mà chết.

Ngu Tiểu Mặc liếc mắt nhìn Sở Triệt, sau đó dời mắt đi.

Không muốn nhìn người này dùng ánh mắt thâm tình không hề che giấu nhìn Tô Mặc Nhiên, cũng không muốn nhìn thấy hắn sụp đổ như thế nào khi nhìn Tô Mặc Nhiên chết trước mặt y.

Để che giấu sự khác lạ của mình, Ngu Tiểu Mặc mượn cớ đi làm cơm, vội vã tránh Sở Triệt đi ra ngoài.

Tuy rằng hắn không biết làm mỳ dương xuân gì đó, nhưng may là khi sáng hắn mua nguyên liệu nấu ăn từ trong thành về cũng không có mặt y, cho nên Ngu Tiểu Mặc liền lấy gạo chưng thành cơm, lại tùy tiện xào một mâm thức ăn.

Lần đầu tiên sử dụng bếp lò cổ đại, nhưng mà thực tế không đủ lý luận, ở trong trí nhớ khi Tô Mặc Nhiên chạy đến nơi này thường tự mình làm cơm, cho nên Ngu Tiểu Mặc dựa theo ký ức, làm ba món ăn một món canh cho Sở Triệt.

Hắn đối với trù nghệ của mình cũng rất tự tin. Trước đây lúc ba mẹ không ở nhà hắn thường làm cơm cho Ngu Sở, tuy rằng cho đến bây giờ tên kia không những không cảm kích mà còn xoi mói, nhưng cuối cùng cũng ăn hết.

Nói đến Ngu Sở...

Ngu Tiểu Mặc gấp cho mình một đĩa măng, yên lặng ăn.

Cả đời này cũng không biết có thể nhìn thấy y không.

“Làm sao mà tâm tình kém như vậy.”

Sở Triệt gấp cho hắn một miếng cá chưng tương: “Trù nghệ của người ngày càng tiến bộ, ăn rất ngon.”

Ngu Tiểu Mặc nhìn khối thịt cá đỏ hồng trong bát, nở nụ cười với Sở Triệt: “Người thích là tốt rồi.”

Ngu Tiểu Mặc ăn một miếng thịt cá, nhất thời cay cả khoang miệng.

Sở Triệt và hắn có chung khẩu vị, cho nên vừa rồi hắn bỏ nhiều ớt vào nồi, vừa rồi hơi không yên lòng, nên cũng bỏ hơi nhiều ớt, hiện tại đã thành công bị cay tới.

“Có muốn uống một chút nước không?”

Sở Triệt thấy thế liền rót cho hắn một chén nước: “Người không có khẩu vị nặng như vậy, căn bản đừng có nấu theo ý ta.”

Không phải là nấu theo ý người.

Ngu Tiểu Mặc vừa cay đến thở hổn hển vừa uống nước, trong lòng thầm nghĩ.

Hắn thích ăn cay, ai ngờ ớt ở đây cay đến như vậy!

Nghĩ như vậy, hắn lại ôm chén nước uống một hớp lớn.

Sở Triệt nhìn hắn mắt sưng đỏ, bị cay mà chảy nước mắt ròng ròng, vừa buồn cười vừa thương yêu, trầm mặc một hồi, y nói với Ngu Tiểu Mặc: “Mặc Nhiên, người có nguyện ý đi cùng ta không?”

“Khụ!”

Ngu Tiểu Mặc bị sặc một cái: “Cái gì?”

Sở Triệt cầm tay hắn, bàn tay rất ấm, cơ hồ muốn khảm lòng bàn tay vào máu thịt Ngu Tiểu Mặc: “Ta muốn mang người đi, đi Dương Châu. Thúc phụ của ta ở nơi đó, chúng ta đi tìm hắn, sau đó đi báo thù kẻ địch của ta, được không?”

“Dương Châu, thúc phụ, báo thù?”

Ngu Tiểu Mặc nói ra ba từ then chốt: “Ý của ngươi là... Ngươi muốn báo thù?”

Sở Triệt gật đầu, tay cầm lấy tay của Ngu Tiểu Mặc gia tăng lực đạo: “Cha ta bị người khác hãm hại, ta không tin ông ấy làm ra những chuyện kia, cũng không tin ông ấy vì không giải thích được mà tự sát. Có người muốn hại Sở gia ta, ta phải đi điều tra.”

Quả nhiên là nam chính, người này phải đi báo thù? Như vậy đây coi như là chân chính triển khai cốt truyện sao?

Ngu Tiểu Mặc suy nghĩ một hồi, nói: “Được, ta đi cùng ngươi.” Hắn đương nhiên muốn đi cùng nam chính, có thể nói là - nếu phải bảo vệ y, tất nhiên phải ở bên cạnh y.

Trái lại Sở Triệt không nghĩ rằng Ngu Tiểu Mặc sẽ đáp ứng dứt khoát như vậy, sững sốt một chút: “Ngươi thật sự nguyện ý đi cùng ta?”

Ngu Tiểu Mặc gật đầu: “Ngươi đã nguyện ý để ta đi cùng, ta liền ở bên ngươi.”

“....”

Sở Triệt kinh ngạc nhìn người trước mắt này, trong con ngươi bao phủ một tầng nước: “Mặc Nhiên —— ”

Gì gì? Làm sao lại khóc rồi?

Ngu Tiểu Mặc vô cùng kinh ngạc, sau đó đã bị Sở Triệt không nói gì lại ôm chặt vào lòng.

“Đi theo ta có thể sẽ chịu rất nhiều cực khổ.”

Người mình ngày nhớ đêm mong ở bên cạnh, Sở Triệt nhìn không được hít sâu một hơi, gần như tham lam hít lấy mùi của hắn: “Cũng có thể sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm, thậm chí trong lúc lơ là cũng sẽ chết không có chỗ chôn. Ngươi thực sự nguyện ý sao? Sẽ không hối hận sao?”

“Sẽ không.”

Y thực sự thích Tô Mặc Nhiên.

Ngu Tiểu Mặc thở dài trong lòng.

Đáng tiếc Sở Triệt không biết, cuối cùng người chết không phải y, mà là Tô Mặc Nhiên, người y thích.

....

Dường như có được hứa hẹn trịnh trọng gì đó, Sở Triệt càng ôm chặt Ngu Tiểu Mặc.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi, Mặc Nhiên, ta sẽ không để ngươi bị thương.”

Mỗi câu mỗi chữ, y đều ghé vào tai hắn trịnh trọng hứa hẹn.

“Ừ.”

Ngu Tiểu Mặc đưa tay lên, ôm lấy lưng y.

Ngươi sẽ không để cho Tô Mặc Nhiên bị thương, Tô Mặc Nhiên nhất định trở thành người làm tổn thương cả đời ngươi.

Phải để cho hắn trước mặt ngươi chết đi vì ngươi... Ta chỉ có thể nói với ngươi hai tiếng xin lỗi...

6. Chương 6: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (6)

Nếu quyết định muốn đi cùng Sở Triệt, tiếp theo đó Ngu Tiểu Mặc cho phép bản thân ăn không ngồi rồi.

Đã xác định mục tiêu liên vô ưu vô lo, hiện tại hần chỉ cần ở bên cạnh nam chính theo cốt truyện phát triển tiếp, đợi tiến độ nhiệm vụ đạt mãn cấp khi đỡ tên cho nam chính, nhiệm vụ coi như hoàn thành.

“Người ở nơi này chờ ta, trong vương thành có người của thúc phụ ta.”

Sở Triệt nhìn Ngu Tiểu Mạc thu thập xong hành lý ít ỏi, nói với hần: “Bọn họ sẽ đến giúp đỡ chúng ta, sau đó dẫn chúng ta đi thành Dương Châu.”

Hào quang nam chính và vân vân quả nhiên dùng thật tốt, chỉ ít vinh viễn không cần lo lắng không có bằng hữu.

Ngu Tiểu Mạc “Ừ” một tiếng: “Được.”

Ánh mắt Sở Triệt ôn nhu, sờ sờ đầu Ngu Tiểu Mạc, sau đó thả người nhảy ra ngoài sân.

Ngu Tiểu Mạc ngửa đầu nhìn thân ảnh y rời đi, lần đầu tiên thưởng thức một chút khinh công chân chính. Thật soái.

Người này nhìn qua cũng đáng tin cậy, chỉ ít rất chung tình với Tô Mặc Nhiên.

Nếu đã xác định được nam chính, như vậy nhân vật phản diện chính là người hần không thể xác nhận.

“....”

Ngu Tiểu Mạc nhớ lại ngày hôm qua gặp phải Tề vương kia, tim không khỏi đập nhanh một nhịp.

Nếu nói Sở Triệt nhìn hần với ánh mắt đơn thuần mà không hề che giấu tình yêu, thì Tề vương chính là làm hần như thế nào cũng không nói nên lời... Khó hiểu.

Khó hiểu mà phức tạp, liền giống như lốc xoáy, thoáng xâm nhập vào tử chí mạo hiểm bỏ mạng.

Ánh mắt như vậy làm người khác khó mà quên được, cho nên hiện tại hồi tưởng lại cũng cảm thấy khắc sâu ấn tượng, hơn nữa càng nghĩ, càng thấy trùng khít với thân ảnh nào đó trong đầu.

Ngu Sở... Tề vương...

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu, cảm thấy mình ngốc đến buồn cười.

Tại sao lại đem hai người kia nghĩ chung một chỗ? Bọn họ không thể nào là cùng một người.

Trừ phi Ngu Sở cũng chết, nếu không cũng sẽ không giống như chính mình lúc chết đi, trong nháy mắt bị hệ thống tìm được. Huống chi Hoàng còn nói là hệ thống tìm kiếm ký chủ ngẫu nhiên, tuy rằng không rõ là còn có hệ thống khác hay không, nhưng loại chuyện này có khả năng cực kỳ thấp, bị Ngu Tiểu Mạc gặp phải đã là không thể tin được, phỏng chừng Ngu Sở cũng không có tỷ lệ lớn sẽ đụng phải đâu.

Quan trọng nhất là, Ngu Sở chết như thế nào? Người kia là đệ đệ có tính cảnh giác cực cao, dù cho xảy ra chuyện gì cũng sẽ bảo vệ an toàn của bản thân trước, không thể nào chết không rõ ràng được.

.....

Đắm chìm trong thế giới của mình, Ngu Tiểu Mạc lãng phí rất nhiều thời gian của mình. Cho đến khi nghe thấy được âm thanh của xe ngựa, hần mới phát hiện mà hoàn hồn lại.

“Mặc Nhiên, cùng ta đi thôi.”

Sở Triệt đẩy cửa viện ra, nhanh chóng đi đến: “Tô phủ ở bên kia không cần để ý tới, chỉ sợ bọn họ cũng không chú ý chuyện ở đây. Thừa dịp bây giờ còn chưa có ai để ý đến thì rời đi, dọc đường cũng an toàn đi rất nhiều.”

“Được.”

Ngu Tiểu Mạc đứng dậy, còn chưa kịp nói cái gì, chỉ thấy một người theo Sở Triệt đi đến.

“Huynh nhất định phải mang theo Tô Mặc Nhiên?”

Người đi tới là một nữ tử cao gầy xinh đẹp, giữa hai hàng lông mày mang theo sát khí lạnh lùng, làm cho không ai có thể khinh thường cũng không dám khinh thường: “Chỉ là tạp chủng mà thôi.”

Ánh mắt nàng nhìn Ngu Tiểu Mạc căn bản không tính là hữu hảo, thậm chí cực kì lạnh nhạt, còn mang theo vài phần căm thù.

Sở Triệt khẽ nhíu mày, tiếp nhận hành lý trong tay Ngu Tiểu Mạc liền nắm tay hắn: “Mặc Nhiên là người của ta, ta sẽ không bỏ lại hắn. Nếu muội còn nói mấy lời bất mãn như thế, có thể tách khỏi chúng ta.”

Hành động này đã là ám hiệu rất rõ ràng, nữ tử nhìn thấy cảnh này, sắc mặt liền trầm xuống.

“Sở Triệt —— ”

Ngu Tiểu Mạc hoàn toàn không nghĩ tới Sở Triệt lại làm như vậy, nhưng mà hắn cũng không muốn gây thù với cô gái này, vừa muốn rút khỏi tay Sở Triệt, y lại nắm chặt tay, quay đầu nhìn Ngu Tiểu Mạc cười cười: “Đừng sợ, Phi Diên sẽ không làm tổn thương ngươi. Dù cho nàng muốn đả thương hại ngươi, ta cũng sẽ che chở cho ngươi.”

Ngu Tiểu Mạc muốn nói mình hoàn toàn không ý có này, chỉ là muốn Sở Triệt buông tay ra thì, chỉ thấy nữ tử đứng đối diện quát một tiếng chói tai, trong giọng nói còn có chút không cam tâm: “Sở Triệt! Lẽ nào huynh đã quên lời thề lúc trước?! Tại sao huynh có thể phụ muội!”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Lượng tin tức quá lớn nhất thời hắn không tiếp thu được.

“Mặc Nhiên, ngươi đừng nghe nàng nói bậy.”

Nhìn sắc mặt Ngu Tiểu Mạc hơi thay đổi, Sở Triệt nhanh chóng giải thích: “Ta và nàng không có bất kỳ quan hệ gì, nàng chỉ là người của thúc phụ, cùng bá một sư phụ thôi.”

“Thì ra muội với huynh chung sống năm năm, cuối cùng chỉ được một câu nói như vậy?”

Phi Diên ở một bên nghe xong cười nhạt không ngớt: “Sở Triệt, muội chỉ hỏi huynh một câu, huynh muốn chọn muội hay là người nam nhân này?”

“Muội quậy đủ rồi!”

Sở Triệt chán ghét nhíu mày, hiển nhiên là không chịu đựng nổi bộ dạng này của Phi Diên: “Tất cả đều chỉ là suy nghĩ của một mình muội thôi! Ban đầu chủ động đến tìm sư phụ ép hôn cũng là muội, hiện tại còn quậy cũng là muội. Phi Diên, nếu muội không muốn giúp ta thì liền rời đi đi, ta với muội chỉ có thể làm sư huynh muội, không có khả năng tiến thêm nữa bước!”

“Huynh quả thật rất tuyệt tình.”

Phi Diên rút trường tiên bên hông hung hăng quát trên mặt đất, liền làm bụi bặm bay tứ tung: “Được! Sở Triệt! Ta nhớ kỹ huynh!”

Rốt cuộc là tại sao phát sinh đến bước này?!

Vậy xem một hồi hoàn toàn không xen lời vào, Ngu Tiểu Mạc thấy tình thế căng thẳng vừa muốn cảnh báo động tác tiếp theo của Phi Diên đồng thời đứng ra khuyên can thì, chỉ thấy đối phương lại vung roi, xoay người rời đi.

Không phải là nên đánh một trận sao?

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc một lúc, nhưng ở lúc này Sở Triệt nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn: “Không cần để ý đến nàng, chuyện của chúng ta đợi khi lên xe rồi nói.”

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu nhìn y: “Thế nhưng —— ”

Sở Triệt lắc đầu ý bảo hắn không cần nói nữa: “Nàng ấy sẽ tự quay về, chúng ta đi thôi.”

Ngu Tiểu Mạc còn muốn nói điều gì, vẻ mặt của Sở Triệt không muốn nhiều lời, mang hắn lên xe ngựa.

Bên ngoài xe ngựa còn có hai hắc y nhân, hiển nhiên là đi cùng Sở Triệt. Gặp người tới cũng không hỏi nhiều, hai người ngồi trên xe ngựa liền lái nhanh rời khỏi tiểu viện.

Trên đường, Sở Triệt giải thích cho Ngu Tiểu Mạc một hồi ——

Sở gia mặc dù là thế gia vọng tộc, nhưng thân là người đọc sách, Sở phụ lại thích võ thuật. Tuy rằng mình không tập võ được, nhưng vẫn để cho hài tử bái lạy danh sư, vừa học tập tam cương ngũ thường đạo trị quốc, vừa đi theo sư phụ tập võ.

Mà trong quá trình Sở Triệt đi theo sư phụ lại gặp sư muội Phi Diên, hai người chung sống một thời gian ngắn. Vốn là nữ tử giang hồ phóng khoáng - Phi Diên thích sư huynh Sở Triệt, đáng tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Sở Triệt chẳng bao giờ có cái tâm tư gì với sư muội Phi Diên, nhưng Phi Diên tâm cao khí ngạo không chịu chủ động mở miệng, hai người cũng không có nói rõ chuyện này.

Thường xuyên qua lại, chẳng biết như thế nào mà Phi Diên lại hiểu lầm, cho rằng Sở Triệt thật sự thích mình. Mà bọn họ ngày thường nói về tình nghĩa sư huynh muội, những lời này cũng bị Phi Diên cho là lời đính ước, cho đến khi nàng để cho sư phụ làm chủ muốn cùng Sở Triệt thành hôn thì, Sở Triệt mới biết ngày thường rốt cuộc là Phi Diên đang nghĩ cái gì.

Sau này chuyện này đương nhiên là vì Sở Triệt quay về vương thành mà kết thúc. Thứ nhất là bởi vì y không nghĩ đến Phi Diên thân là nữ tử, đã vậy còn không có chừng mực chủ động khiến cho sư phụ an bài việc hôn nhân cho hai người. Thứ hai cũng là không có ý gì với Phi Diên, cho nên Sở Triệt lựa chọn rời đi, để Phi Diên một mình ở sư môn, từ nay về sau liền không biết tin tức của nàng.

Cách nhiều năm như vậy gặp lại, y không nghĩ tới Phi Diên lại làm việc cho thúc phụ của mình. Hai người lần đầu gặp mặt khó tránh khỏi có chút xấu hổ, Sở Triệt không đề cập đến việc năm đó, Phi Diên lại cố cho là Sở Triệt phụ mình, hai người đã sớm co tranh chấp và ngăn cách, chỉ là hôm nay mới làm náo loạn lên mà thôi.

“Không cần phải để ý đến nàng, trong mắt nàng chỉ có chính mình, căn bản không nghe giải thích.”

Sở Triệt lạnh lùng nói: “Cơ bản là không nói rõ được.”

Ngu Tiểu Mạc ngồi một bên lắng nghe, im lặng không nói gì.

Tính tình của Phi Diên này cũng thật là làm cho người ta chán ghét, nhưng mà bị người chán ghét như thế thích, cũng thực sự đáng thương.

Thấy hắc y nhân không nói gì, Sở Triệt đưa tay nhéo nhéo mặt hắc y nhân: “Vì sao không nói gì?”

“A?”

Ngu Tiểu Mạc chậm rãi nói: “Ta chỉ đang suy nghĩ đến nàng.”

“Đừng nghĩ nữa, người xem, chúng ta đã rời khỏi biên thùy vương thành rồi.”

Sở Triệt chỉ chỉ bên ngoài xe ngựa: “Bây giờ là ở vùng ngoại ô.”

Ngu Tiểu Mạc “Ừ” một tiếng, không nói gì.

Chẳng hiểu tại sao trong lòng hắc y nhân có dự cảm bất thường, cũng không dám nói ra, chỉ sợ vừa nói ra sẽ ứng nghiệm.

Mà sự thực chứng minh, dù cho Ngu Tiểu Mạc không nói ra, dự cảm của hắc y nhân cũng sẽ ứng nghiệm.

[Hệ thống nhắc nhở: Phía trước có nguy hiểm, xin ký chủ cẩn thận]

[Hệ thống nhắc nhở: Phía trước có nguy hiểm, xin ký chủ cẩn thận]

Hai tiếng hệ thống nhắc nhở làm Ngu Tiểu Mạc hơi khản trương, liền nắm lấy tay áo Sở Triệt: “Sở Triệt! Để cho bọn họ —— ”

“Không xong! Có mai phục!”

Hắc y nhân ngoài xe hét một tiếng kinh hãi, xe ngựa bị dừng lại đột ngột.

Bên trong xe một trận xóc nảy, Ngu Tiểu Mạc không khống chế được ngã về phía trước, lại bị Sở Triệt vững vàng ôm vào trong ngực.

“Có mai phục?!”

“Mau xuống xe! Các người đi trước, chúng ta ở phía sau ngăn trở cho người!”

Hắc y nhân thò đầu vào trong xe thét lên một câu, Sở Triệt cũng thấy rõ tình trạng bên ngoài —— từ hai bên xuất hiện hơn mười người bịt mặt, khí thế hung hãn vây công bên này.

“Các người cẩn thận!”

Tình huống nguy cấp, Sở Triệt ôm Ngu Tiểu Mạc nhảu ra khỏi xe ngựa rơi vào trên một con ngựa, trong lúc đó liên tiếp hươu kiếm chém xuống ngựa cùng xe ngựa.

Những người bịt mặt xung quanh đã chiến đấu cùng hắc y nhân, Sở Triệt không lo được nhiều như vậy, hung hăng quát roi ngựa. Ngựa hí vang một tiếng, nhanh chóng chạy về phía trước, hắc y nhân vì Sở Triệt mở ra một con đường.

Chẳng bao giờ trải qua trường hợp như vậy, Ngu Tiểu Mạc trong lúc hoảng loạn còn kéo tay áo Sở Triệt, khẩn trương nói: “VẬY BỌN HỌ LÀM SAO BÂY GIỜ?”

“Mục tiêu của những người đó là ta, ở lại đó chỉ hại chết bọn họ.”

Sở Triệt lại hung hăng quát roi, làm ngựa toàn lực chạy trốn khỏi truy binh đằng sau: “Chỉ là liên lụy đến người.”

“Ta không sao, nhưng —— ”

“Cẩn bọn họ lại! Không thể để cho bọn họ chạy thoát!”

Bên trái phải trước sườn núi truyền đến tiếng hét lớn, có một đồng người bịt mặt cầm cung từ hai bên xuất hiện, đúng là sớm có mai phục.

“Gặp!”

Sở Triệt mất thấy phía trước cũng bị bao vây, theo bản năng ôm chặt Ngu Tiểu Mạc vào lòng.

“Bắn cung!”

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Không kịp kéo dây cương, Sở Triệt trở mắt nhìn mưa tên bay đầy trời, trong lòng chỉ nghĩ muốn bảo vệ người trong lòng an toàn một chút, liền ôm chặt thêm.

Mưa tên xuyên vào thân thể chỉ là chuyện trong chớp mắt, thậm chí Ngu Tiểu Mạc còn không kịp ngăn đỡ mũi tên cho Sở Triệt, cũng cảm thấy được từ trên đùi cùng đầu vai một trận đau đớn kịch liệt.

Ngực nổi lên một trận chua xót, Ngu Tiểu Mạc không nói gì, chỉ bất đắc dĩ cười khổ.

Ngựa bị trúng tên dưới thân trở nên kinh hãi, dưới chân lảo đảo một chút, mang theo hai người ngã xuống sườn núi.

Sở Triệt không bảo vệ được hắn, hắn cũng không bảo vệ được Sở Triệt.

Trong phần trí nhớ cuối cùng của Ngu Tiểu Mạc, chính là Sở Triệt gắt gao ôm lấy hắn, cùng hắn rơi từ trên cao xuống, sau đó, nặng nề rơi xuống mặt đất.

.....

Đình.

[Tiến độ: 2/10]

[Điểm tích lũy: 100]

[Hệ thống nhắc nhở: Cường chế mở ra kỹ năng thứ hai]

[Tự động khỏi hẳn]

7. Chương 7: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (7)

“Vương gia...”

Trong lúc mơ màng, Ngu Tiểu Mạc nghe được có người bên cạnh mình nói gì đó.

“Vương gia, thứ lỗi cho hạ quan bất tài. Chỉ là Vương gia để ta chẩn bệnh cho vị công tử này thật sự là... Hạ quan chẩn bệnh không ra...”

“....”

“Nếu phải nói, công tử này đại khái là, ách, thân thể hơi hư nhược, để hạ quan kê phương thuốc điều dưỡng mấy ngày liền tốt thôi.”

“....”

“Vương, Vương gia?”

“Đi xuống đi.”

“Vâng, vâng!”

Thật vất vả mới được lệnh lui xuống, thái y lau lau mồ hôi rịn ra trên trán, mang theo hòm thuốc nhỏ vội vã rời đi.

– Ngu Tiểu Mạc miễn cưỡng nhướng mắt lên thì, thấy bóng dáng thái y rời đi.

“Tĩnh?”

Giọng nam nhân thanh lãnh mà trầm tĩnh vang lên bên tai, đại não Ngu Tiểu Mạc trống rỗng vài giây, lúc này mới phản ứng kịp mình đang ở trong tình cảnh gì.

Nơi này là một căn phòng hoa lệ tinh xảo, hiện tại hắn đang nằm trên giường lớn mềm mại yêu thích, ở bên giường có một nam nhân mặc y phục trắng đứng đó, từ trên cao nhìn bao quát hắn.

Không biết có phải là ảo giác của Ngu Tiểu Mạc hay không, đối diện với đôi mắt đen nhánh như vậy thì, hắn thấy trong ánh mắt ấy có một phần... Ôn nhu?

Có lẽ là ảo giác của Ngu Tiểu Mạc, bởi vì ở giây tiếp theo, ánh mắt y chỉ thấy toàn sự lạnh lùng.

“Là tĩnh rồi, hay còn choáng váng.”

Dung Lan cúi người, bàn tay chậm rãi mơn trớn tại nơi hơi sưng trên gương mặt tái nhợt.

Trên mặt truyền đến cảm giác ngứa ngứa tê dại, Ngu Tiểu Mạc khẽ nhúu mày, nghiêng mặt sang một bên.

Tiếp theo đó cằm đã bị người nọ bóp lại, lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc bị ép xoay mặt qua, nhìn thẳng gương mặt băng lãnh mà tuấn mỹ gần trong gang tấc.

“Ta là Tề vương, Dung Lan.”

Dung Lan bóp cằm hắn, ngón tay gia tăng thêm lực đạo: “Sở Triệt đang ở trong địa lao Tề vương phủ.”

Cầm đau gần chết, Ngu Tiểu Mạc cũng không có tâm trạng đi quản chuyện này – hắn bị những lời nói của Dung Lan làm cho chấn kinh: “Người nói cái gì?!”

Thời điểm cùng Sở Triệt rơi xuống sườn núi được in rõ ràng trong đầu, Ngu Tiểu Mạc nhớ đến toàn bộ sự việc, liền đổ mồ hôi lạnh cả người.

Không để ý đến thân thể đau đớn, hắn mạnh mẽ ngồi dậy, kéo ống tay áo Dung Lan: “Sở Triệt ở chỗ nào?”

“....”

Dung Lan cúi đầu nhìn hấn, không nói lời nào.

“Người...”

Có lẽ là động tác vừa rồi quá mạnh, còn chưa nói hết thân thể đột nhiên nhói đau từng trận. Trước mắt Ngu Tiểu Mặc biến thành màu đen, lực đạo trên tay cũng buông lỏng, vô lực ngã lên người Dung Lan.

“Ngoan một chút.”

Dung Lan thuận thế ngồi trên giường, kéo tay ôm eo của Ngu Tiểu Mặc, còn vòng tay qua vai hấn, ở phía sau lưng hấn nhẹ nhàng vuốt ve.

Tuy rằng thân sắc nơi đây mát lạnh như băng, nhưng động tác lại cực kỳ ôn nhu.

Ngu Tiểu Mặc nhắm nghiền hai mắt, yên lặng chịu đựng thống khổ bất ngờ.

Xung quanh đều là hơi thở của nam nhân xa lạ, giống như mấy ngày trước, hấn rơi từ trên tường xuống, bị Dung Lan ôm vào lòng...

Trên gáy đột nhiên sinh ra cảm giác ấm áp mà ái muội ẩm ướt, Ngu Tiểu Mặc kinh ngạc cả kinh, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi Dung Lan.

“Buông ta ra!”

“....”

Dung Lan vẫn trầm mặc như trước, chỉ là lực đạo trên cánh tay lại mạnh hơn, mạnh đến nỗi Ngu Tiểu Mặc căn bản không giãy ra được.

“Người muốn làm gì?”

Ngu Tiểu Mặc hoảng sợ mở to hai mắt, nhìn Tề vương đang cúi đầu chôn trong gáy mình nhẹ nhàng liếm cắn, cảm giác cực kỳ nóng bỏng.

Động tác của y rất ôn nhu, không dùng sức quá lớn. Nhưng chính là động tác như vậy, làm Ngu Tiểu Mặc có một loại cảm giác... Chính là cảm giác khủng bố bị Dung Lan cắn đứt cổ sau đó xé một khối thịt xuống.

....

Đợi đến lúc Dung Lan nếm đủ hương vị người này rồi ngẩng đầu lên nhìn hấn thì, đã nhìn thấy vẻ mặt của Ngu Tiểu Mặc bị hù đến kinh hoảng.

Tề vương: “....” Đây là cái biểu tình gặp quỷ gì vậy?

Thấy y lại nhìn mình chằm chằm, Ngu Tiểu Mặc từ trong kinh hoảng không biết đào sức lực ở đâu ra, đẩy Dung Lan không hề phòng bị ra rồi lui về phía sau, thối lui đến góc giường, đồng thời trực tiếp vùi mình vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh cảnh giác nhìn y.

Tề vương khẽ nhún mày.

Ngu Tiểu Mặc chui vào đến độ không nhìn thấy đôi mắt.

Tề vương: “.....”

“Ngoan ngoan ở chỗ này, nếu như chạy trốn, Sở Triệt liền chết.”

Cuối cùng tựa hồ là nắm chắc Ngu Tiểu Mặc không có cách gì, Dung Lan nói những lời này rồi đi. Giọng nói băng lãnh, nhưng mà cuối cùng cũng không làm gì Ngu Tiểu Mặc.

Cạch.

Cửa phòng bị đóng lại, xác định y đi rồi Ngu Tiểu Mặc mới từ trong chăn chui ra ngoài.

Trên cổ còn lưu lại cảm xúc ấm áp của người kia, Ngu Tiểu Mặc lặng lẽ ngồi một lúc, trên mặt hơi đỏ.

Loại cảm giác này... Thực sự là càng nghĩ càng thấy không ổn.

Ngũ Tiểu Mặc vừa chui vào trong chăn, dùng sức lắc lắc đầu, muốn đem cảnh kia xóa khỏi đầu.

Vừa lúc này Tề vương không phải là muốn đối với hắn... Ngay cả Sở Triệt cũng chưa từng có suy nghĩ này với Tô Mặc Nhiên, vậy mà Dung Lan lại...

Quả nhiên là tác phong của nhân vật phản diện!

Ngũ Tiểu Mặc nện trên giường, đại não hỗn loạn.

Có lẽ là bởi vì Dung Lan có hành động mập mờ khiến Ngũ Tiểu Mặc xúc động mạnh, thế cho nên sau khi ở trên giường giả bộ một hồi lâu, hắn mới nhớ tới mình đã bỏ quên nam chính.

Nhưng có thể xác định là nam chính không có chết, cho nên không phải là nhiệm vụ này không làm được.

Vừa này Tề vương có nói Sở Triệt bị nhốt ở địa lao?

Ngũ Tiểu Mặc suy nghĩ như vậy, liền muốn xuống giường đi kiểm tra xung quanh một chút, ít nhất cũng phải nắm rõ tình cảnh lúc này của mình.

Nhưng mà chân của hắn vừa chạm mặt đất lạnh lẽo, một trận đau đớn như bị xé rách lan khắp toàn thân.

Ngũ Tiểu Mặc kêu rên một tiếng đau đớn, khí lực liền biến mất không còn chút gì.

“Người ở đây làm gì?”

“A!”

Thời điểm toàn thân hắn nhũn ra, một giọng nam nhân vang lên bên tai khiến hắn cả kinh thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống.

Kết quả, hắn thực sự rớt xuống.

“....”

Mắt thấy ký chủ nhà mình té lăn quay thành dạng này, hệ thống tạm thời lâm vào trầm mặc.

Ngũ Tiểu Mặc: “Có thể coi như.. Không thấy được không?”

“Đây là tác dụng phụ sau khi cưỡng chế mở ra kỹ năng thứ hai.”

Hoàng trực tiếp nhảy qua đề tài mới: “Bởi vì người không có đủ điểm tích lũy, để cứu người, hệ thống lựa chọn cưỡng chế mở ra.”

Ngũ Tiểu Mặc sửng sốt: “Đây chính là nguyên nhân đau đớn của ta?”

“Đúng. Chỉ là làm vết thương biến mất mà thôi, đau đớn vẫn còn tồn tại. Nhưng mà đây chỉ là tạm thời.”

Mặc kệ thế nào đều là nó cứu sống mình, Ngũ Tiểu Mặc cảm kích nói: “Ừ, đa tạ.”

Hoàng thần nhiên nói: “Không cần đa tạ, người chết không có lợi gì với ta hết.”

Những lời này nghe rất kỳ quái, Ngũ Tiểu Mặc vừa định cười, chỉ thấy trước mặt mình bắn ra một giao diện.

[Tiến độ: 2/10]

[Điểm tích lũy: 100]

Tiến độ lại tăng thêm một phần, hơn nữa điểm tích lũy cũng tăng thêm một trăm?

Ngũ Tiểu Mặc ngạc nhiên không ngớt, cũng chú ý tới lần này không có thăng cấp kỹ năng hoặc là lựa chọn mở ra kỹ năng thứ hai.

Đoán chừng là vì điểm tích lũy chưa đủ, tuy rằng không thăng cấp được kỹ năng, nhưng có thể có thêm một trăm điểm tích phân cũng rất vui vẻ rồi.

“Mong ký chủ tiếp tục cố gắng.”

Thông thường Hoàng nói xong câu đó liền muốn đi, Ngu Tiểu Mạc nhanh tay ngăn cản nó: “Chờ một chút, người biết Sở Triệt y —— ”

“Đây là nhiệm vụ của ký chủ, thân là hệ thống ta sẽ không nhúng tay vào.”

Hoàng nói: “Phải biết đi theo cốt truyện tự mình tìm ra đáp án.”

“.....Được rồi.”

Nếu nó đã nói như vậy, Ngu Tiểu Mạc cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này.

Hắn phải tự mình đi tìm Sở Triệt, không thể để cho nhân vật phản diện giết y trước, nếu không nhiệm vụ này liền thất bại.

Ngu Tiểu Mạc không muốn để cho nhiệm vụ đầu tiên thất bại thảm hại, cũng không muốn Sở Triệt thực sự chết dưới tay Tề vương kia.

Sở Triệt... Người kia khi rơi xuống sườn núi cũng không quên gắt gao che chở hắn, không, phải là che chở cho Tô Mặc Nhiên...

Ngu Tiểu Mạc thở dài một hơi, nằm ở trên giường lặng lẽ khôi phục thể lực.

“Tạm thời” trong miệng Hoàng hiển nhiên cũng không phải là trong chớp lát, bởi vì qua không biết bao lâu, đau đớn trên người của hắn mới tạm thời biến mất.

Lúc Ngu Tiểu Mạc chịu đựng đau đớn, xuống giường đi lại xung quanh, tâm liền lạnh lẽo.

Phòng này ở trong đại viện, mà trong nhà này hiện đầy thủ vệ, nếu như hắn cứ ra ngoài như vậy mà không bị phát hiện là tuyệt đối không thể.

Tô Mặc Nhiên chỉ là một người thường, tại sao Tề vương muốn giam giữ hắn?

Nhớ tới hành động lúc này của Dung Lan, tâm của Ngu Tiểu Mạc lần thứ hai lạnh giá.

Y không phải là muốn nhốt Tô Mặc Nhiên ở đây, sau đó... Thượng hắn?

Hắn không cần!

Ngu Tiểu Mạc khóc không ra nước mắt, hoàn toàn không nghĩ đến mình sẽ rơi vào tình cảnh này.

Kết quả ở trong phòng đi tới đi lui nhiều vòng mới phát hiện không có chỗ nào trốn thoát, hắn rút cuộc nhìn không được đau đớn trên người, ngoan ngoãn nằm lại trên giường.

Việc cấp bách bây giờ là bảo đảm thể lực của mình tốt trở lại, tuyệt đối không thể để mình biến yếu ngay từ đầu, để kẻ địch có cơ hội làm càn.

Huống chi, hắn còn phải đi cứu Sở Triệt.

Ngu Tiểu Mạc trùu chán lên muốn nghỉ ngơi thật tốt, thế nhưng vừa nghĩ tới Sở Triệt hiện tại có thể đang ở trong cảnh ngộ nguy hiểm, hắn làm thế nào cũng không ngủ được. Nằm đến nửa ngày, lúc mặt trời lặn thì, có người tới đưa cơm tối cho hắn.

Ngu Tiểu Mạc không thấy đói, ăn vài miếng thì buông đũa, để người nọ bưng khay đi.

Sau đó một trận yên tĩnh, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Ở trên giường trần trọc hồi lâu Ngu Tiểu Mạc có hơi buồn ngủ, ngay khi hắn mơ mơ màng màng muốn nhắm mắt lại thì, nghe được âm thanh mở cửa phòng.

Ngu Tiểu Mạc lập tức tỉnh táo, quay đầu nhìn về phía cửa phòng ——

Dung Lan vẻ mặt lạnh lùng đi tới, ngồi ở bên giường.

Ngu Tiểu Mạc mạnh mẽ duy trì lãnh tĩnh, đối mặt với y: “Vương gia, người muốn làm gì?”

“Ngủ.”

Dung Lan bắt đầu cời y phục.

Ngu Tiểu Mặc: “!!”

Giống như chim sợ cành cong hần thoáng lui vào trong giường, trợn mắt nhìn Dung Lan: “Người đừng qua đây!”

Dung Lan thản nhiên nhìn hần, giống như là đang nhìn hài tử ngây thơ.

Sau đó y nằm lên giường.

Ngu Tiểu Mặc bắt đầu khản trương tự hỏi làm thế nào để bảo vệ thân thể Tô Mặc Nhiên.

Dung Lan vung tay lên, ngọn nến bị dập tắt, màn che trước giường cũng buông xuống.

Ngu Tiểu Mặc thực sự có chút luống cuống: “Người, người —— ”

Dung Lan hơi nghiêng người, đem người cùng chăn ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hần: “Ngủ đi.”

Ngu Tiểu Mặc: “.....” Gì?

Nếu như hần không nghe lầm, thanh âm vừa rồi hình như có chút..... Ôn nhu?

Dung Lan cũng không nói gì nữa, ôm Ngu Tiểu Mặc nhắm hai mắt lại, thật sự chỉ là muốn ngủ.

Hình như thực sự không định làm gì hần a...

Ngu Tiểu Mặc thấp thỏm nghĩ, trong lòng lại thoáng kiên định một chút, mới vừa rồi dọa đến vô tung vô ảnh, cơn buồn ngủ cũng không khổng chế ập đến.

Ngửi được mùi huân hương dễ chịu trên người Dung Lan, lần đầu tiên trong đời Ngu Tiểu Mặc ngủ trong ngực một người nam nhân.

.....

Bóng đêm thâm trầm, Ngu Tiểu Mặc cũng ngủ rất sâu.

Hần không biết là, Tề vương ôm hần chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào, đôi mắt tĩnh lặng xuyên qua bóng đêm dừng ở trên mặt hần, không nói một lời.

8. Chương 8: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (8)

Buổi tối nhiệt độ dường như xuống thấp rất nhiều, Ngu Tiểu Mặc ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm thấy hơi lạnh.

Theo bản năng hần muốn đắp chăn lên người, kết quả quơ tay lung tung xung quanh, ngoại trừ một mảnh vải thật mỏng, căn bản không có chăn đệm gì để hần nắm tới.

Buồn ngủ đến độ không muốn mở mắt, Ngu Tiểu Mặc nhú nhú mày, úp mặt xuống dự định cứ ngủ như vậy —— so với lạnh mà nói, giấc ngủ quan trọng hơn.

Lúc này, một vật thể ấm áp xích lại gần, không phải là chăn, cũng không giống như gối ôm.

Ngu Tiểu Mặc xích lại gần nguồn nhiệt theo bản năng, sau đó liền rơi vào ôm ấp cực kỳ ấm áp.

A... Tựa như lò sưởi vậy.

Ngu Tiểu Mặc không khỏi cong cong khóe miệng, sau đó rụt người vào trong “Lò sưởi”.

Thật là thoải mái...

Một tầng chăn lúc này được đắp lên người, xung quanh đều là nhiệt độ ấm áp dễ chịu. Ngu Tiểu Mạc thoải mái cuộn mình lại, giống như là sau giờ Ngọ con mèo nhỏ núp ở một góc tường ngủ gật, hạnh phúc gần như muốn ngáy khò khò.

“Ngoan, ngủ đi.”

Giọng nam trầm thấp mà ấm áp vang lên bên tai, giống như là trấn an, mang theo một chút hương vị cưng chiều.

“Ừm...”

Ngu Tiểu Mạc nói mớ một tiếng, lại chui vào ngực người nọ cọ tới cọ lui, tùy ý để một bàn tay sờ sờ trên đầu mình, giống như đang vuốt lông cho mèo nhỏ.

Xung quanh an tĩnh, rất nhanh, Ngu Tiểu Mạc trong sự thư thái và ôn nhu của người kia, lần thứ hai thả lỏng thân thể, ngủ say.

.....

Một đêm ngọt ngào, lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng trưng.

Ngu Tiểu Mạc ôm chăn ấm dùng sức đuổi người, kinh ngạc mình vậy mà lại không có đá chặn.

Hắn có một thói quen, đó chính là lúc ngủ luôn đá chặn. Tuy rằng hành động này không phải tối nào cũng xảy ra, nhưng Ngu Tiểu Mạc thường tỉnh dậy lúc nửa đêm vì bị lạnh đến đông cứng, thế nên mỗi lần bị cảm mạo Ngu Sở đều dùng thói quen này để cười nhạo hắn một trận.

Lúc trước ở trong tiểu viện không có đá chặn đã làm hắn cảm thấy rất bất khả tư nghị*, nghĩ tới ở chỗ này cũng không có... Rõ ràng ngủ trên giường thoải mái như vậy, vậy mà không đá chặn.

(Bất khả tư nghị < =“”>: Không thể tin được.)

Ngu Tiểu Mạc đang suy nghĩ miên man, cũng cảm thấy bên cạnh giường chùng xuống —— có người ngồi xuống bên cạnh.

Hình như... Đã đoán ra là ai.

Hắn vừa nghiêng đầu, vừa vặn thấy được thân ảnh màu trắng an vị bên cạnh mình ——

“....”

Ngu Tiểu Mạc không nói gì, lặng lẽ dịch sang một bên.

Làm lơ động tác lén lút của hắn, Dung Lan hạ mi mắt, lông mi cong vút phủ xuống, trong con ngươi ánh ra một mảnh u ám.

Ánh mắt của y đảo qua đảo lại trên người Ngu Tiểu Mạc, cuối cùng dừng lại trên mặt của hắn, bình thản lên tiếng: “Lần sau lại đá chặn, ta liền trói ngươi lại.”

Ngu Tiểu Mạc sửng sốt: “Cái, cái gì?”

Thì ra là mình vẫn đá chặn? Còn làm trước mặt nhân vật phản diện?

“Ban đêm ở đây rất lạnh, không được đá chặn lung tung.”

Dung Lan nói xong, ung dung giơ tay, đem Ngu Tiểu Mạc từ trong chăn kéo ra ngoài: “Sẽ cảm lạnh.”

“....”

Ngu Tiểu Mạc ngây ngốc nhìn Dung Lan, người nọ nhưng không nhìn mình nữa, mà từ bên cạnh chọn một cái áo khoác, cúi đầu chuyên tâm mặc cho Ngu Tiểu Mạc.

Ở khoảng cách gần nhìn khuôn mặt băng lãnh mà tuấn mỹ của Tề vương, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm không gợn sóng, nhìn không ra vui buồn, người khác cũng không thể phỏng đoán.

Không biết tại sao, Ngu Tiểu Mạc nghĩ Vương gia này ở một số mặt nào đó thực sự rất giống Ngu Sở.

Liên như hiện tại nhìn đôi mắt, nếu thử theo lời của mình mà nói kỳ thực rất giống Ngu Sở —— ánh mắt của đệ đệ hẳn cũng thâm trầm như vậy, thâm trầm đến nỗi giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên thế gian.

“... Ngu Sở?”

Như bị ma quỷ sai khiến, Ngu Tiểu Mặc lại nói ra cái tên này với Dung Lan.

Dung Lan đang mang đai lưng cho hắn liền ngừng lại, giương mắt, nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Ngu Tiểu Mặc.

“....”

Lông mi xinh đẹp hơi nhú lên, thần sắc của y lạnh xuống: “Ngu Sở là ai? Sở Triệt?”

Ngu Tiểu Mặc thoáng cái liền nghĩ đến y đối với Tô Mặc Nhiên tồn tại tình cảm khác, sợ y giận chó đánh mèo Sở Triệt, hắn nhanh chóng lắc đầu: “Không không, là một người khác.”

Dung Lan hỏi: “Ai?”

Ngu Tiểu Mặc: “À... Đệ đệ...ta.”

“Thật không?”

Dung Lan lạnh lùng nói: “Ngươi là con thứ Tô phủ, ta chưa từng nghe qua Tô Ngạo có đứa con thứ ba.”

“Không phải là Tô Hằng!”

Ngu Tiểu Mặc liếc mắt lấp liếm: “Là người... bà con xa, thân thích ở nông thôn, khụ, chuyện này cũng không nói rõ được—— ”

Dung Lan yên lặng nhìn hắn.

Ngu Tiểu Mặc hơi khấn trương: “Ngươi —— ”

“Thân thích ở nông thôn, không nói rõ được?”

Mỗi câu mỗi chữ, Dung Lan đều lặp lại một lần, ánh mắt tịch mịch mà thâm thúy: “Tên kia gọi là Ngu Sở?”

Ngu Tiểu Mặc: “....” Hình như có chỗ nào không đúng, hắn có nên thừa nhận không? Hay là nói thẳng kỳ thực căn bản không có người này?

Dung Lan thấy hắn không trả lời, tự nhiên vuốt cằm nói: “Ta nhớ kỹ.”

Nhớ kỹ cái gì?

Trong lòng Ngu Tiểu Mặc xuất hiện dự cảm bất thường: “Ta —— ”

Dung Lan cắt lời hắn: “Ngươi khôi phục?”

Ngu Tiểu Mặc: “....”

“Trước tiên dùng bữa, sau đó đi cùng ta.”

Buộc chặt đai lưng, Dung Lan rút lại tay đang đặt bên hông hắn: “Mang ngươi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Thấy y xoay người bước đi, Ngu Tiểu Mặc đuổi theo sau, lúc này mới phát hiện thì ra trên bàn đã sớm bày sẵn một ít đồ ăn tinh xảo.

Dung Lan ngồi ở trước bàn, tiện thể cũng kéo Ngu Tiểu Mặc ngồi xuống bên cạnh mình.

Xung quanh không có người hầu, có lẽ là đã bị Dung Lan sớm đuổi đi. Ngu Tiểu Mặc nhìn xung quanh, đột nhiên trong chén có thêm một khối Đào hoa tỗ.

Ngu Tiểu Mặc nhìn Dung Lan đang thu đĩa về, nhất thời nghĩ có chút không muốn tiếp nhận.

Nói thật thì Dung Lan đối xử với hắn rất tốt, thậm chí đến tình trạng cưng chiều luôn rồi. Rất khó tưởng tượng một người lạnh lùng như thế có thể cưng chiều người khác, càng miễn bàn đến người này là nhân vật phản diện đối địch với hắn.

“Không thích?”

Nhìn Ngu Tiểu Mặc không nhúc nhích, Dung Lan thản nhiên nhìn chén của hắn: “Chưa muốn ăn?”

Ngu Tiểu Mặc nhanh chóng gấp một khối: “Không có.”

Đào hoa tô xộp xộp giòn giòn, ngoài ý muốn lại hợp khẩu vị của hắn. Ánh mắt Ngu Tiểu Mặc sáng lên, không nghĩ tới Dung Lan vậy mà lại cố ý, gấp món hắn thích...

Chờ một chút, làm sao y biết mình thích ăn Đào hoa tô? Giỏi lắm là biết Tô Mặc Nhiên thích mà thôi, có lẽ trùng hợp là Tô Mặc Nhiên cũng thích cái này.

Sau khi ăn xong một khối Đào hoa tô, Ngu Tiểu Mặc vừa ngẩng đầu, Dung Lan liền múc cho hắn một chén cháo, lại thêm một chút dưa cải tinh xảo. Cháo trắng nhạt kết hợp với dưa cải các loại, làm cho hắn vừa nhìn liền muốn ăn.

Trù nghệ trong Vương phủ đương nhiên tốt hơn tay nghề Ngu Tiểu Mặc rất nhiều, nhưng mà hắn cũng không có ăn bao nhiêu. Thứ nhất là hơi thụ sủng nhược kinh, thứ hai, là trong lòng vẫn còn lo cho Sở Triệt.

Hôm qua Dung Lan nói câu đầu tiên với hắn là “Sở Triệt bị nhốt trong địa lao”. Hắn biết ý của người này là nếu như đắc tội với Dung Lan thì Sở Triệt sẽ không có kết cục tốt, cũng biết mình hiện tại không có cách nào chạy trốn khỏi tầm mắt Dung Lan.

Nếu không thể làm gì, vậy thì thà yên lặng theo dõi kỳ biến, đợi thời cơ.

Ngu Tiểu Mặc lặng lẽ uống xong chén cháo thứ hai, giương mắt nhìn Dung Lan, lại phát hiện người này sau khi ăn xong, đang lẳng lặng nhìn mình.

“Ăn xong rồi?”

“Ừ.”

“Bỏ cuộc.”

“Ừ.”

“Tốt.”

Dung Lan đứng dậy, đưa tay về phía Ngu Tiểu Mặc: “Đi cùng ta.”

Ngu Tiểu Mặc nhìn cái tay kia, hơi chần chừ.

Dung Lan trực tiếp đi lên trước.

Ngu Tiểu Mặc cảnh giác lùi về phía sau.

Dung Lan dừng lại, đứng tại chỗ: “Sở Triệt —— ”

“Chờ một chút!”

Hoàn toàn không nghĩ tới Tề vương sẽ chơi xấu, Ngu Tiểu Mặc không thể làm gì khác hơn là khẩn trương đi về phía trước vài bước, sau đó liền bất ngờ không kịp đề phòng bị Dung Lan bế lên.

“Ngoan ngoan nghe lời ta.”

Dung Lan cúi đầu nhìn hắn, giọng nói đầy băng lãnh: “Nếu không thì người bị trừng phạt không chỉ có một mình người.”

Cái gì gọi là không chỉ có mình hắn?

Cho đến khi bị Dung Lan ôm lấy bước nhanh ra khỏi cửa viện, Ngu Tiểu Mặc cũng không hiểu những lời này rốt cuộc có ý gì.

Ra khỏi sân này, Ngu Tiểu Mạc đã nhìn thấy một loạt thị vệ quỳ gối trước cửa viện đường như là đang đợi Vương gia xuất hiện ra lệnh, nhìn Dung Lan ôm Ngu Tiểu Mạc đi ra, tất cả mọi người đều nhìn thẳng, giống như không thấy trong lòng Vương gia có thêm một người.

Ngu Tiểu Mạc: “.....” Làm sao có nhiều người vậy?

“Chuẩn bị ngựa, bản vương muốn dẫn hãn rời phủ.”

Dung Lan hạ lệnh với một người trong đó: “Các người không cần đi theo.”

“Vâng.”

Người nọ thấp giọng trả lời, vội vã chạy đi chấp hành mệnh lệnh của Vương gia.

Ngu Tiểu Mạc thấy Dung Lan muốn đi về phía trước, vội vàng kéo ống tay áo của y, nói: “Vương gia, ta muốn tự đi.”

Dung Lan nhìn hãn một cái, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không được.”

Ngu Tiểu Mạc nhú mày: “Nhưng —— ”

“Không có nhưng nhị gì, đây là Vương phủ bản vương.”

Dung Lan nói lời sâu xa, lực đạo trên cánh tay gia tăng thêm, ánh mắt nhìn về phía Ngu Tiểu Mạc cũng trầm xuống.

Y dường như hơi tức giận, Ngu Tiểu Mạc bắt đắc dĩ thở dài, trong lòng đối với hành vi bá đạo của Vương gia này cũng có chút cặn lời.

Thấy thế nào cũng là Sở Triệt tốt hơn người này... Hãn đang nói cái quái gì vậy?

Ngu Tiểu Mạc phát hiện rõ ràng trước đó mình có thể phân tích bối cảnh đồng thời xác nhận thành công Sở Triệt là nam chính, nhưng bây giờ, sau khi thăng cấp lại không thể sử dụng năng lực tự động phân tích với nhân vật phản diện được.

Quả nhiên kỹ năng ban đầu còn yếu một chút, xem ra hãn phải cố gắng trở nên cường đại mới được, chí ít cũng không cần bị động như vậy.

Ngu Tiểu Mạc lặng lẽ suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt tối tăm khó dò của Dung Lan dừng trên người mình kia.

Ra khỏi Vương phủ chính là một con đường lớn rộng mở, gần đó không có bao nhiêu người đi ngang, đoán chừng là không dám đi qua Vương phủ.

Cửa Vương phủ, thị vệ vừa nãy đang dắt một con ngựa trắng chờ Dung Lan. Con Tuyết bạch mã kia mạnh mẽ cao lớn, ngay cả người không hiểu về ngựa như Ngu Tiểu Mạc cũng có thể nhìn ra nó nhất định không phải là phạm vật.

“Muốn cưỡi ngựa không?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Dung Lan vang lên bên tai, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp phản ứng, đã bị Dung Lan ôm lên lưng ngựa.

Thế nhưng là ngựa...

Cảm thụ được hành động không an phận của con ngựa này, Ngu Tiểu Mạc tức khắc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hoảng loạn ngày hôm nay không giống như mấy ngày trước khi trốn đi, lần trước hãn căn bản không có phản ứng kịp mình cưỡi ngựa. Mà lần này, loại cảm giác kỳ diệu này đặc biệt rõ ràng.

Hãn từ nhỏ đến lớn còn chưa có cưỡi qua ngựa được bao nhiêu lần đâu... Hơn nữa Dung Lan dẫn hãn ra ngoài cũng chỉ vì cưỡi ngựa?

Trong lòng tràn đầy hưng phấn cùng kinh ngạc, Ngu Tiểu Mạc quay đầu lại nhìn Dung Lan.

“Ngồi chắc.”

Dung Lan vòng hai tay qua eo hắn, nắm dây cương: “Đừng lộn xộn.”

Hơi thở ẩm áp phun vào tai, nhất thời kích thích một trận run rẩy.

Lần thứ hai nhớ lại hành động hôm qua Dung Lan làm với hắn, Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác, mặt hơi...đỏ.

9. Chương 9: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (9)

Nếu như không phải Dung Lan dẫn hắn đến nơi này, Ngu Tiểu Mạc còn không biết ngoại thành có phong cảnh như vậy.

Lúc này chính là mùa xuân tháng ba, gió nhẹ ẩm áp, thủy liễu lay động. Bên hồ dương liễu là lướt, bông liễu bay khắp bầu trời. Ruộng lúa xa xa xanh tươi, gió xuân rung động. Phóng mắt nhìn lại, chính là xuân ý dạt dào.

Ngu Tiểu Mạc ngồi trên ngựa không kiềm chế được dò xét xung quanh, lúc trước kia bị Tô Ngạo đuổi đến cái tiểu viện kia thì căn bản chưa từng thấy qua cảnh đẹp như vậy, lúc rời đi cùng Sở Triệt cũng chỉ một lòng muốn chạy trốn. mấy ngày nay đi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn có tâm tư đi thăm thú cảnh sắc nơi này.

“Ta đã dặn bọn họ không được làm người bị thương, nhưng bọn họ lại không nghe lời.”

Dung Lan thả chậm tốc độ để con bạch mã chạy chậm trên vùng quê lân cận, một tay ôm eo hắn: “Kết quả làm người hôn mê bảy ngày, may là, người không sao.”

“.....”

Ngu Tiểu Mạc quay đầu lại nhìn Dung Lan, không biết nên nói cái gì, cũng không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại.

Hắn đương nhiên biết Dung Lan đang nói cái gì, người phái người đánh lén bọn họ chính là Tề vương.

Tình cảnh lúc đó còn khắc sâu vào trong đầu, quên không được, cho nên, cũng không có gì đáng nói.

Ngu Tiểu Mạc tự nhiên cúi đầu, không chú ý đến Dung Lan vẫn đang chăm chú nhìn mình.

Dung Lan nhìn người trong ngực, đưa mắt nhìn hồi lâu, chân mày hơi nhíu lại, rồi giãn ra rất nhanh.

Y còn nhớ rõ bộ dáng hắn hôn mê trên giường suốt bảy ngày, suy yếu tái nhợt, yếu ớt đến nỗi làm cho người khác không dám chạm vào, chỉ sợ vừa chạm vào một chút thôi, sẽ hóa thành từng mảnh nhỏ trong tay mình.

Chính mình lo lắng cho hắn hết bảy ngày, lo lắng đến độ thiếu chút nữa liền kéo đám phế vật kia ra ngoài xử tử, để cho bọn chúng trả đại giới vì làm hắn bị thương.

May mắn, cuối cùng vẫn là bình yên vô sự mà tỉnh lại.

Dung Lan cũng không có nói ra những lời trong lòng này, y chỉ lặng lẽ ôm chặt Ngu Tiểu Mạc, tỳ thân thể lên người hắn.

Trên lưng đột nhiên có thêm trọng lượng so với mình còn nặng hơn, Ngu Tiểu Mạc thiếu chút nữa bị đè đến cong người, nhanh chóng quay đầu lại nói với Dung Lan: “Này, rất nặng —— ” Hơn nữa còn đau a!

“Có sao không?”

Dung Lan nghe hắn nói vậy, khóe miệng cong lên, nở nụ cười nhàn nhạt với Ngu Tiểu Mạc.

Cái nụ cười này làm khuôn mặt lạnh như băng của y nhu hòa không ít, Ngu Tiểu Mạc thì ngược lại ù ù cạc cạc không hiểu ra làm sao, hoàn toàn không biết hắn vừa nói cái gì đáng giá làm Tề vương cười thành cái dạng này.

“Vậy sau này người tính làm sao?”

Hơi đến gần bên tai hắn, tiếng nói trầm thấp mà khàn khàn của nam nhân thành thực, mang theo hương vị mê người, đầy ám muội nói: “Sau này, ta muốn ở trên giường, đặt người dưới thân —— ”

Những lời này vô cùng rõ ràng, thế cho nên trong nháy mắt phản ứng kịp, trên mặt nổi lên một rặng mây hồng.

“Đợi một chút! Nói bậy cái gì đó! Căn bản là không có khả năng!”

Chân tay luống cuống định đẩy người này ra, vẻ mặt Ngu Tiểu Mạc hoảng loạn xấu hổ: “Chúng ta đều là nam nhân, loại chuyện này, nó, nó —— ”

“Nó cái gì?”

Tựa hồ là thấy bộ dạng này của Ngu Tiểu Mạc rất thú vị, nụ cười trên mặt Dung Lan càng sâu hơn: “Làm sao lại không thể? Nếu như ta muốn, ta có thể ở chỗ này muốn người —— ”

Nói đến như vậy, một tay y nắm chặt cổ tay Ngu Tiểu Mạc, tay kia di chuyển xuống nửa người dưới của hắn.

“Buông ra!”

Mắt thấy hắn muốn động thủ, dưới tình thế cấp bách Ngu Tiểu Mạc ra sức cự tuyệt, kết quả mất thăng bằng, mất thấy sắp té xuống dưới.

Dung Lan nhanh tay lẹ mắt giữ chặt eo của hắn, một lần nữa ôm vào trong ngực, siết chặt lấy.

Vừa bị kinh hách, tim của Ngu Tiểu Mạc treo trên cuống họng cũng nặng nề buông xuống, dường như bị hoảng sợ mà toát mồ hôi lạnh.

Tuy rằng tốc độ của bạch mã không nhanh, nhưng nếu thực sự rớt xuống không chừng cũng sẽ bị thương.

Xem ra cùng nhân vật phản diện ở một chỗ không chỉ bị hoảng sợ, mà còn phải chịu nguy hiểm.

“Cẩn thận.”

Nụ cười trên gương mặt biến mất, Dung Lan siết chặt eo của Ngu Tiểu Mạc, giống như sợ hắn lại không cẩn thận mà té xuống thêm một lần nữa: “Người quá ngu ngốc, đáng lẽ không nên cho người ra ngoài.”

“Tất cả đều tại người!”

Bị giật mình nên Ngu Tiểu Mạc có chút tức giận, hung hăng trừng mắt Dung Lan.

Dung Lan nhìn hắn có vẻ tức giận, trầm mặc vài giây mới nói: “Ta không biết người lại đáng ghét như vậy.”

Ngu Tiểu Mạc xoay mặt qua, không thèm nhìn y.

Dung Lan đưa tay, sờ sờ mặt hắn: “Giận rồi?”

Ngu Tiểu Mạc không nói gì, mắt nhìn chằm chằm về một hướng.

“Xin lỗi.”

Dung Lan nhẹ nhàng cầm tay hắn, mười ngón tay giao nhau: “Ta không có cố ý, xin lỗi.”

“....”

Ngu Tiểu Mạc nhìn y một cái, đương nhiên không nghĩ tới nhân vật phản diện sẽ chủ động xin lỗi với mình.

Thấy hắn hơi xiêu lòng, Dung Lan thuận thế ôm người xuống ngựa, chỉ vào chỗ cách đó không xa, nói với hắn: “Muốn ăn trái cây không, ta hái cho người.”

Trái cây?

Ngu Tiểu Mạc nhìn sang, phát hiện cách đó không xa quả nhiên có một gốc cây nhỏ, trên cây mọc ra rất nhiều trái cây nho nhỏ màu đỏ.

“Mặc dù bây giờ vẫn chưa chín hết, thế nhưng ăn chua một chút cũng rất ngon.”

Giọng của Dung Lan ôn hòa, hoàn toàn không có khí lạnh như trước kia nữa: “Hơn nữa rất giòn, cũng có chút ngọt. Có muốn ăn không?”

Ngu Tiểu Mặc rất không có khí phách mà động tâm.

Chính xác là hắn rất thích ăn mấy loại trái ngọt ngọt chua chua, nghe Dung Lan nói như vậy thì càng muốn ăn.

Dung Lan nhìn bộ dạng hắn rõ ràng đã lung lay, mỉm cười, nắm tay Ngu Tiểu Mặc đi tới.

Cây nhỏ cũng không cao lắm, thế nhưng trái cây đều mọc ở chỗ cao, Ngu Tiểu Mặc so so chiều cao của mình, bị thương phát hiện mình chỉ cần cao thêm chút xíu nữa là hái được rồi.

Chỉ kém một chút, chính là một chút.

“Để ta.”

Dung Lan đi tới bên cạnh hắn thoải mái giơ tay lên, hái xuống một quả đưa cho Ngu Tiểu Mặc.

Ngu Tiểu Mặc nhìn trái cây kia lại nhìn cái cây, chẳng biết nên nói cái gì.

Dung Lan nhét trái cây vào miệng Ngu Tiểu Mặc.

“Ưm ưm!”

Ngu Tiểu Mặc bất ngờ không kịp đề phòng, theo bản năng cắn một cái.

Thứ nước chua chua ngọt ngọt từ trong thịt quả căng mọng tràn đầy chảy ra, trong khoang miệng liền tràn ngập một mùi thơm đặc biệt, ánh mắt Ngu Tiểu Mặc sáng lên, lại cắn thêm một cái.

Thực sự ăn rất ngon...

“Nếu thích, mỗi ngày ta sẽ cho người đi hái về cho ngươi.”

Dung Lan đem mấy trái còn lại hái xuống cho hắn: “Nên đừng tức giận, được không?”

Nếu y đều đã làm xong rồi, mình đương nhiên không có lý do gì lại tức giận.

Ngu Tiểu Mặc ôm một đồng trái cây, gật đầu: “Không cần mỗi ngày phải đem tới cho ta, bao nhiêu đây là đủ rồi, mình ta ăn cũng không hết.”

“Tùy ngươi.”

Dung Lan tiến lên vài bước dường như muốn tới gần Ngu Tiểu Mặc, nhưng mới đi được vài bước liền dừng lại.

“Sao vậy?”

Ngu Tiểu Mặc nhận ra cử động của y, ngẩng đầu nhìn y, đầy nghi hoặc.

Dung Lan trầm mặc vài giây: “Thích ở đây sao?”

Ngu Tiểu Mặc lại gật đầu: “Không phải là không thích.” Cảnh sắc nơi này rất đẹp, trái cây ăn cũng rất ngon, cho nên chuyện nhỏ không thoải mái này cũng không để ý tới.

Dung Lan thờ ơ gật đầu, sau đó xoay người liền đi: “Về đi thôi.”

Ngu Tiểu Mặc: “....” Hử?

Dung Lan nhảy lên ngựa, quay lại chỗ y đứng lúc nãy, đưa tay ra: “Về thôi.”

Ngu Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, chân chừ đi tới, bị Dung Lan lôi lên ngồi trước mặt y.

Thái độ của Dung Lan đối với Ngu Tiểu Mặc dường như trong nháy mắt liền xa cách, vừa mới nãy ôn hòa liền biến thành băng lãnh hờ hững như lúc ban đầu, rất nhanh chóng, giống như tất cả chuyện lúc nãy đều chỉ là ảo giác.

Ngư Tiểu Mạc phát hiện mình hoàn toàn không hiểu rõ cái tên phản diện này đang suy nghĩ cái gì, nhưng hành động kỳ quái của Dung Lan cũng đủ để làm biến mất một chút hảo cảm vừa mới được tạo dựng, biến thành một phần cảnh giác.

Hắn nhìn không thấu người này. Nếu như trở lại Vương phủ, hắn vẫn nên tranh thủ cơ hội tìm Sở Triệt mới được.

Đình.

Dường như là để xác minh suy nghĩ của Ngư Tiểu Mạc, lúc này hệ thống hiện ra.

[Hệ thống nhắc nhở]

[Tiến độ: 3/10]

[Điểm tích lũy: 0]

[Tiến độ: 4/10]

[Điểm tích lũy: 0]

[Tiến độ: 5/10]

[Điểm tích lũy: 0]

[Tiến độ: 6/10]

[Điểm tích lũy: 200]

Số liệu không ngừng làm mới, cuối cùng điểm tích phân dừng ở 200, mà tiến độ cũng dừng lại ở giai đoạn 6/10

Ngư Tiểu Mạc giống như bị số liệu nhảy lên nhảy xuống không ngừng làm cho hoa mắt: “.....”

Chờ một chút! Rõ ràng hắn chưa làm cái gì mà, những thứ này là sao?!

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể thăng cấp kỹ năng, có lựa chọn thăng cấp không]

Giao diện lần trước bị khống chế lựa chọn kỹ năng xuất hiện, Ngư Tiểu Mạc ngơ ngác nhìn ánh sáng đang trôi lơ lửng kia, không có gợn tay lên.

“Hoàng!”

Nóng lòng muốn biết chân tướng, lần đầu tiên hắn chủ động gọi tên hệ thống: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Ký chủ không cần lo lắng.”

Hoàng xuất hiện đúng lúc: “Đây là sơ suất của ta, ta quên giải thích cho người.”

Ngư Tiểu Mạc chột chột giao diện đang tới gần kia: “Đây là biểu thị nhằm lẫn sao?”

“Cũng không phải.”

“Vậy hắn —— ”

“Xin bình tĩnh, nghe ta nói đây.”

Hoàng bình tĩnh cắt lời hắn, bắt đầu giải thích: “Ta quên nói cho người biết, tiến độ nhiệm vụ không phải do người quyết định, mà là do chính cốt truyện phát triển thúc đẩy —— nhân vật chính quyết định.”

“Mỗi tuyến thế giới đều có ba cái nhánh, vai chính, phản diện và người. Tác dụng của người là bắt đầu vận hành cốt truyện, vì vậy thúc đẩy hai nhánh khác của cốt truyện phát triển.

“Đối với thế giới này mà nói sự tồn tại của người cũng không quá quan trọng, cho nên tiêu chuẩn của hệ thống đều dựa trên tiến độ của vai chính, người chỉ là hỗ trợ. Nói cách khác, dù cho người chưa làm gì, tiến

độ cũng sẽ tăng trưởng dưới sự thúc đẩy của vai chính, chỉ là tăng trưởng hơi chậm. Mà người bởi vì không có thúc đẩy tình tiết cốt truyện, cũng sẽ không được thưởng điểm tích lũy.”

“Về phần người phát sinh ra nghi ngờ, chỉ sợ là trước kia ta làm người có hiểu lầm, để người nghĩ mình tồn tại chính là để thúc đẩy cốt truyện.”

“Trên thực tế cốt truyện phát triển như thế nào cũng không liên quan đến người, việc người phải làm chỉ là ở phút cuối cùng bảo vệ được nam chính, đây là nhiệm vụ duy nhất của người.”

“Phải nhớ kỹ thế giới này chỉ có vai chính là quan trọng nhất, người và nhân vật phản diện đều là người tồn tại vì vai chính mà thôi —— ”

“Không hơn.”

10. Chương 10: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (10)

“...Nói cách khác.”

Nói qua nói lại vấn đề này cả nửa ngày, Ngu Tiểu Mặc cũng hiểu ý tứ của Hoàng: “Dù cho ta không làm gì cũng không có liên quan, tiến độ đẩy mạnh, nhưng ta sẽ không có điểm tích lũy? Phải tự mình tham gia cốt truyện tiến triển, ta mới có thể có điểm tích lũy?”

“Chính là ý này.”

“Vậy làm thế nào mới xem như là thúc đẩy cốt truyện?”

“Tiếp cận nam chính hoặc nhân vật phản diện.”

“À...”

Ngu Tiểu Mặc trầm tư một hồi, lại nói: “Ta mới vừa cùng Dung Lan ở chung một chỗ tính là thúc đẩy cốt truyện, các tiến độ còn lại không có điểm tích lũy là do ta không có thúc đẩy.”

Không phải do hấn thúc đẩy, là Dung Lan, hay là ——

Sở Triệt?

Ngu Tiểu Mặc nhìn về giao diện bán trong suốt, ánh mắt nhìn chăm chú trên mục tiến độ.

Sở Triệt thúc đẩy cốt truyện phát triển, nói cách khác bây giờ y an toàn, hơn nữa, đang hành động?

Lo lắng về Sở Triệt được buông xuống, Ngu Tiểu Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhìn điểm tích lũy kia, lựa chọn thăng cấp kỹ năng.

Giao diện kỹ năng phóng ra trước mặt hấn, vẫn là kỹ năng thứ nhất hơi sáng, bốn cái khác tối đen.

“Cái kia, lần thăng cấp kỹ năng ban đầu cần cao nhiều điểm tích lũy?”

“150.”

“Cứ như vậy chỉ còn lại 50.”

Ngu Tiểu Mặc nhìn điểm tích lũy mình vất vả lắm mới kiếm được hai trăm, lần trước bởi vì thúc đẩy được một bậc tiến độ được 100 điểm, hiện tại tổng là 200, vậy chắc là lại bỏ thêm một trăm.

Một bậc tiến độ 100 điểm, hiện tại đã đến 6/10, sau này hấn hoàn thành nhiệm vụ còn dư bao nhiêu điểm tích phân cũng không biết nữa.

Về phần cái kỹ năng ban đầu, ngay từ đầu hấn đã cảm thấy rất hữu dụng nhưng trên thực tế kỹ năng này chỉ làm hấn hiểu bối cảnh thế giới của Tô Mặc Nhiên và Sở Triệt, điều kiện tiên quyết là phải tiếp xúc thân thể mới phát huy tác dụng, nói cách khác, không chạm vào người khác, căn bản không dùng được.

Quan trọng nhất là, hấn cùng Dung Lan tiếp xúc thân thể, cũng không thể phân tích!

“Vậy ta giữ lại điểm tích lũy mở ra kỹ năng thứ hai.”

Ngu Tiểu Mạc thở dài, dự định đóng giao diện lựa chọn kỹ năng.

Hoàng nhìn hấn, nói: “Kỳ thực cũng không cần như thế, hoàn thành một nhiệm vụ người sẽ thu được rất nhiều điểm tích lũy. Huống hồ, kỹ năng ban đầu cấp ba có thể có công dụng rất lớn, người xác định không lựa chọn thăng cấp sao?”

Sau này còn có thể có điểm tích lũy? Hơn nữa kỹ năng này rất hữu dụng?

Ngu Tiểu Mạc dừng tay, liếc nhìn kỹ năng ban đầu.

Hoàng giục hấn: “Muốn thăng cấp thì làm nhanh một chút.”

“Được rồi.”

Ngu Tiểu Mạc đưa tay chọn mục kia.

Thăng cấp kỹ năng chẳng qua chỉ tốn một giây, hấn nhìn kỹ năng ban đầu hơi sáng lên rồi ảm đạm xuống, điểm tích lũy cũng hạ xuống chỉ còn 50, biết kỹ năng đã thăng cấp, hấn rời khỏi hệ thống.

Tầm nhìn lần nữa được khôi phục, tình cảnh quen thuộc đập vào mắt. Ngu Tiểu Mạc trừng mắt nhìn, cảm giác được mình đang bị Dung Lan ôm trong ngực.

[Tự động phân tích: Dung Lan]

[Hệ thống nhắc nhở: Không thể phân tích]

[Nguyên nhân sai lệch: Vì không thể xác định nhân tố của mục tiêu]

Sau khi thăng cấp thì năng lực phân tích phát huy tác dụng nhanh chóng, Ngu Tiểu Mạc nhìn cái “Không thể xác định tính nhân tố”, trong lòng kinh ngạc.

Dung Lan không thể phân tích lúc đầu cũng được phân tích, tuy rằng vẫn không có tin tức cụ thể, nhưng mà xem ra cũng có chút hữu dụng.

Về phần không thể xác định tính nhân tố, là bởi vì y là nhân vật phản diện, cho nên mới không thể phân tích sao? Kỹ năng phân tích cấp 1 thì hấn không thể phân tích vai chính, khi thăng cấp thứ hai thì biết bối cảnh của y...

Ngu Tiểu Mạc giương mắt, ánh mắt rơi trên đường phố trước mặt.

Cùng lúc đó, trong đầu hấn tự động tạo thành một bản đồ bao hàm vùng phụ cận khoảng 50 thước.

[Tự động phân tích: Vương thành]

[Phạm vi: 50 thước]

[Mục tiêu: Không có mục tiêu đặc biệt]

[Trận doanh: Trung lập]

[Cái khác: Tạm thời an toàn]

Bản đồ trong đầu khoảng 50 thước có thể phản ánh tình huống rõ ràng. Ngu Tiểu Mạc thậm chí có thể xem nhất cử nhất động của người ở phụ cận, giống như là nắm giữ bọn họ trong lòng bàn tay.

Bởi vì phía sau còn có Dung Lan, cho nên Ngu Tiểu Mạc không có biểu hiện quá mức kinh hỉ khiến cho y chú ý, mà là âm thầm thích ứng năng lực mới.

Phạm vi lớn nhất có 50 thước, phạm vi nhỏ nhất cũng có một thước, như vậy hấn ở trong Vương phủ có thể tìm được vị trí của Sở Triệt.

Nghĩ như vậy, Ngu Tiểu Mạc cũng cảm giác được cánh tay của Dung Lan đang ôm eo hấn gia tăng lực đạo.

“Phụ thân của người.”

Dung Lan dùng ánh mắt ý bảo Ngu Tiểu Mạc nhìn sang bên kia: “Không để ý tới hần ta?”

Kỳ thực không cần nói hần cũng cảm giác được —— cổ kiệu của Tô Ngạo được trước cửa Tô phủ, sau đó lại đi tới phía sau kiệu xốc rèm lên, đón một nữ nhân trong kiệu ra.

Đó là phu nhân của hần ta, Lục Xảo Xảo.

Tô Ngạo và Lục Xảo Xảo nở nụ cười, xem ra hai vợ chồng này là cử án tề mi*, phi thường ân ái, nhưng ở trong mắt của Ngu Tiểu Mạc, hai bọn họ cũng đặc biệt chướng mắt.

(Cử án tề mi < =“>: Đ ời Đ ông Hán, bà “Mạnh Quang” dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đ ối đ ối ãi như khách quý): “tương kính như tân” . C ũ ng nói là “Mạnh Quang cử án” , “tề mi cử án”)

“Hần ta đã đuổi ta ra ngoài.”

Ngu Tiểu Mạc quay đầu, không nhìn sang bên kia nữa: “Tại sao lại muốn ta chú ý tên đó?”

Dung Lan không nói gì, liếc nhìn Ngu Tiểu Mạc liền dẫn hần ly khai.

Khóe mắt dường như nhìn thấy cái gì, Tô Ngạo quay đầu muốn nhìn sang bên kia, nhưng cái gì cũng không thấy.

“Phu quân?”

Lục Xảo Xảo đứng trên bậc thang xoay người lại nhìn Tô Ngạo, ý cười đầy mặt: “Làm sao vậy?”

“... Không có gì.”

Tô Ngạo lắc đầu, đi về phía nàng.

Một đường về thẳng Vương phủ, Dung Lan bế Ngu Tiểu Mạc xuống ngựa, mang hần về lại phòng, không nói gì liền rời đi.

Ngu Tiểu Mạc cũng không biết y bị làm sao, nhưng mà nhìn trong viện, phát hiện các thủ vệ đều bị chuyển đi.

Dung Lan vậy mà lại tín nhiệm hần?

Vì lý do an toàn, Ngu Tiểu Mạc mở ra năng lực phân tích tự động.

[Tự động phân tích: Phủ Tề Vương]

[Phạm vi: 50 thước]

[Mục tiêu: Không có mục tiêu đặc biệt]

[Trận doanh: Đối địch]

[Cái khác: Tạm thời an toàn]

Trong cái tiểu viện này xác thực không có thủ vệ không cần thiết, thậm chí vài thước xung quanh cũng không có.

Ngu Tiểu Mạc đi tới đi lui trong phòng, sau khi xác định Dung Lan đã rời đi, đi ra khỏi phòng, thử thăm dò đẩy cửa viện ra.

Bên ngoài viện vắng ngắt, một người cũng không có.

Cảm giác được có người đang tới gần, Ngu Tiểu Mạc cảnh giác lui về trong viện, người nọ không có đến đây, mà là vòng qua một con đường khác rời khỏi.

Sức chiến đấu là số không - hần bây giờ lại muốn ở trong Vương phủ này tìm người...

Ngu Tiểu Mạc không biết nên khóc hay cười, trên bản đồ tìm được vị trí nhốt Sở Triệt.

Dung Lan từng nói qua nhốt Sở Triệt ở địa lao, bởi vì quá xa, không thể kiểm tra được tình huống trong đó.

Ngũ Tiểu Mặc dựa theo năng lực nà chạy ra khỏi phòng, sau khi tránh được vài người, rốt cuộc nơm nớp lo sợ đi đến hậu hoa viên Vương phủ.

Tuy rằng có thể cảm giác được sự hiện hữu của thủ vệ, nhưng không biết hành động của bọn họ, muốn tránh khỏi bọn họ cũng là phiền phức lớn, cho nên Ngũ Tiểu Mặc chỉ chạy đến hậu hoa viên cũng đã mệt đến toát mồ hôi, cũng không kịp lau, ngồi xổm ở đằng sau một cái núi giả.

Nơi này cách địa lao không xa, hẩn trốn sau núi giả phân tích tình huống trong địa lao một chút, phát hiện thủ vệ bên trong đúng là nhiều gấp mấy lần, nói cách khác, hẩn căn bản không thể đi vào.

Ngoại trừ thủ vệ ở bên ngoài còn có một vài người bị giam không biết sống chết thế nào, Ngũ Tiểu Mặc lo lắng tình huống của Sở Triệt cẩn thận nhìn vài vòng, nhưng cũng không thấy được bóng dáng người đó.

Nếu không phát hiện được, vậy thì có một khả năng rất lớn là ——

Sở Triệt đã không còn ở địa lao

Ngũ Tiểu Mặc nghĩ tới tiến độ tăng nhanh mãnh liệt, liền hiểu rõ.

Ban đầu Sở Triệt bị giam ở nơi này đã trốn khỏi Vương phủ, có thể còn làm cái gì đó, mới làm cốt truyện của vai chính được thúc đẩy.

Cho nên, tiến độ của hẩn mới có thể tăng nhiều vậy.

Ngũ Tiểu Mặc không khỏi cảm thán hào quang của vai chính, lại thấy có người đi đến chỗ này liền đứng lên trốn chỗ khác.

Sau đó hẩn len lén đến một góc khác trong Vương phủ, xác định Sở Triệt không có ở trong Vương phủ, cửa Vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, mình tuyệt đối không ra được, thừa dịp chưa ai phát hiện liền nhanh chóng lên về phòng.

Thân ảnh của hẩn vội vã từ một góc hoa viên xẹt qua, tựa hồ không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Cũng chỉ là tựa hồ mà thôi.

Ngũ Tiểu Mặc không biết là, ngay khi hẩn bước ra ngoài được vài thước, có một người đứng đó mà hẩn không cảm giác thấy.

“”

Dung Lan ở dưới mái hiên yên lặng nhìn Ngũ Tiểu Mặc trước mắt y chạy đi, không ngăn cản, cũng không có biểu tình dư thừa.

Sau đó, hẩn đi về phía trước.

Đã chạy xa, Ngũ Tiểu Mặc ngừng bước chân, nhìn như cảm giác được cái gì.

Hẩn nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện kẻ nào xuất hiện trong phạm vi cảm nhận của hẩn, xung quanh tạm thời an toàn.

Là ảo giác sao?

Ngũ Tiểu Mặc nhắm mắt, ý thức ở xung quanh cẩn thận lục soát một phen ——

Tình huống xung quanh giống như lúc này, vẫn là không có gì cả...

Chắc là ảo giác ha...

Ngũ Tiểu Mặc âm thầm nghĩ, nắm chắc thời gian chạy về tiểu viện.

Cho đến khi thân ảnh hẩn biến mất trong tầm mắt, Dung Lan mới từ trong bóng tối đi ra.

Sau đó, y dọc theo con đường Ngũ Tiểu Mặc đã đi, chậm rãi đi tới bên kia.

11. Chương 11: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (11)

An toàn quay về tiểu viện, Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi trên ghế, rót cho mình một ly trà.

Đi ra ngoài một chuyến thật là không dễ dàng, dọc đường đều nơm nớp lo sợ, sợ bị thị vệ phát hiện bắt đến trước mặt Dung Lan.

Nếu như để cho Vương gia cao ngạo lạnh như băng này biết được lúc y rời đi mình liền lên ra ngoài, phỏng chừng tình cảnh của mình cũng không tốt chút nào.

Ngu Tiểu Mạc đang cầm cái tách uống vài hớp, sau đó liền thấy Dung Lan đẩy cửa phòng đi vào.

Còn chưa kịp lau mồ hôi trên đầu - Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Dung Lan đi tới trước mặt hắn, ngồi xuống, liếc mắt nhìn mồ hôi trên trán hắn: “Xem ngươi đi, nhìn rất mệt.”

Ngu Tiểu Mạc cầm cái chén vẫn cực kỳ trấn định: “Đúng vậy... Vừa chạy vài vòng sân, rèn luyện thân thể.”
“Phải không?”

Thờ ơ lên tiếng, Dung Lan dường như không để chuyện này trong lòng, mà đưa tay lên lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Lúc ống tay áo của y xẹt qua da, xúc cảm dễ chịu, ôn hòa, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy cái tách trong tay bị Dung Lan nhẹ nhàng ném đi.

Rầm ——

Dung Lan rót đầy một ly trà khác, đưa lại cho hắn.

Tuy rằng không biết y muốn làm gì, nhưng mà nhìn y không có ý muốn đề cập đến chuyện vừa rồi, Ngu Tiểu Mạc ước gì y không để ý cũng liền nhận lấy.

Bởi vì khát, hắn cũng không đoái hoài gì tới thưởng thức trà, mà là đem tách trà kia một hơi uống cạn sạch. Sau khi uống xong cũng bớt khát nhiều.

Buông tách xuống, Ngu Tiểu Mạc đưa mắt nhìn Dung Lan, nói: “Cảm tạ.”

“Không cần.”

Dung Lan đưa tay lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước trà còn đọng trên môi hắn: “Ngươi không cần nói cảm ơn với ta.”

Trên môi truyền tới cảm giác ẩm áp hơi khác biệt làm Ngu Tiểu Mạc theo phản xạ tính tránh về phía sau, nhưng Dung Lan lại rút tay về trước, đồng thời dùng cái tách Ngu Tiểu Mạc mới uống kia rót cho bản thân một ly trà, sau đó đưa lên môi uống ——

“Vương gia!”

Ngu Tiểu Mạc nhanh tiến lên ngăn cản y: “Đây là cái tách của ta, ngươi... Ách, ta muốn nói là —— ”

Nửa câu nói sau chìm trong ánh mắt lạnh như băng của Dung Lan, Ngu Tiểu Mạc ngó người mới nhớ Tề vương này chính là nhân vật phản diện lạnh lùng không biết lý lẽ, căn bản không mạo phạm được.

Rõ ràng mình ở đây chỉ có thể bị y quản chế, hắn không thể làm gì khác hơn là thu tay, trở mắt nhìn Dung Lan bưng tách lên uống một ngụm ——

Vị trí y chạm môi, hình như chính là chỗ hắn vừa uống qua....

Xong rồi, gián tiếp hôn môi.

Ngu Tiểu Mạc quả thực không còn mặt mũi để ngẩng đầu lên.

Vị trí chạm môi trên miệng tách còn lưu lại độ ấm của Ngu Tiểu Mặc, đáy mắt Dung Lan lóe lên một tia ánh sáng nhàn nhạt khó thấy.

“Đã ở Vương phủ nhiều ngày rồi.”

Thản nhiên mở miệng, y nói với Ngu Tiểu Mặc: “Bên Tô phủ, ta đã phái người đi báo cho phụ thân người biết.”

“Nói cho bọn họ biết cũng không sao.”

Vừa lúc này thấy được cảnh kia trước cửa Tô phủ hiện lên trước mắt hắn, dù cho hắn không phải là Tô Mặc Nhiên, Ngu Tiểu Mặc cũng không có cảm tình gì với Tô Ngạo: “Bọn họ sẽ không quan tâm ta, ta cũng không quan tâm bọn họ.”

Dung Lan nói: “Người không thích Tô phủ.”

Ngu Tiểu Mặc trả lời dứt khoát: “Không thích.”

“....”

Không nói gì nữa, Dung Lan bưng cái tách, ánh mắt lưu luyến nhìn Ngu Tiểu Mặc.

Y đang nhìn mình, hành động lộ liễu như vậy, đương nhiên Ngu Tiểu Mặc không có khả năng không phát hiện.

Chần chờ một chút, hắn nhìn Dung Lan, lấy dũng khí hỏi ra điều mà hắn vẫn thắc mắc: “Vương gia, người... Tại sao muốn đối phó với Sở gia?”

Là Dung Lan gán liền tiếp tội danh cho Sở phủ, khiến cả nhà Sở gia bị diệt, mặc dù đã sớm biết chuyện này, nhưng hắn vẫn không biết được nguyên nhân chính.

Tuy rằng thời gian ở chung không ngắn, nhưng trong mắt Ngu Tiểu Mặc, Dung Lan chính là người có tính tình trong trẻo lạnh lùng, nhưng không giống tên ác ôn hung tàn nhất định phải dồn người khác vào chỗ chết, muốn nói lý do gì làm y phải một hai hại chết toàn bộ Sở gia... Ngu Tiểu Mặc không nghĩ ra được.

Nói ra những lời này cần dũng khí rất nhiều, hắn không thể đảm bảo Dung Lan trong cơn tức giận sẽ làm gì mình, cho nên lúc đang nói ra, Ngu Tiểu Mặc đặc biệt cẩn thận chú ý nhất cử nhất động của Dung Lan.

Ngoài dự định, Dung Lan cũng không có tức giận như Ngu Tiểu Mặc suy nghĩ, thậm chí còn rất bình tĩnh — bưng cái tách, cứ nhìn thẳng hắn.

“Nguyên nhân? Người muốn biết?”

“...Ừ.”

Cạch.

Dung Lan đặt cái tách xuống bàn, để ly va chạm với mặt bàn, phát ra âm thanh rõ ràng.

Ngu Tiểu Mặc khẩn trương theo dõi y, rất sợ một giây tiếp theo y sẽ làm ra cái gì.

Nhưng, lần thứ hai ngoài dự liệu của hắn chính là, Dung Lan chỉ nhếch miệng cười khinh miệt, lộ ra nụ cười hắn chưa từng thấy qua, nụ cười như đang nhìn một con kiến.

“Sở gia quá không thức thời, cản đường ta.”

“Nếu bọn họ muốn tìm chết, ta liền thỏa mãn mong muốn của bọn họ.”

Tắc ông thất mã, yên tri phi phúc.*

Sở Triệt chẳng bao giờ nghĩ có một ngày những lời này sẽ ứng nghiệm trên người y, còn ứng nghiệm triệt để như vậy.

Nhìn xấp giấy thật mỏng trong tay, Sở Triệt biết, đây là thứ duy nhất y có, cũng là lợi thế quan trọng nhất.

Đồng thời y cũng biết, nếu không có lão giả ngồi trước mặt này trợ giúp, y căn bản không có khả năng thu thập mấy thứ này trong thời gian ngắn như vậy.

“Đã nhiều ngày mà hấn lộ ra quá nhiều dấu vết, nếu như với tính tình cẩn thận trước kia của hấn, ta tuyệt đối không có khả năng điều tra ra những bí mật này dễ dàng như vậy...”

An quốc công chậm rãi uống một ngụm trà, trên mặt mang nụ cười tinh vi sành đời giảo hoạt: “Nhưng mà ta chỉ có thể đem mấy thứ này giao cho người, về phần nên làm thế nào, đó là chuyện của người.”

“Như thế là đủ rồi.”

Cắt chứng cứ vào, Sở Triệt hành lễ với lão nhân này, sau đó sải bước ra ngoài.

Trên tay y nắm giữ chính là chứng cứ hành vi phạm tội và mưu phản mấy năm qua của Dung Lan, tuy rằng bằng chứng như núi, nhưng có thể lật đổ thành công thế lực của Tề vương hay không vẫn là vấn đề.

Nếu thất bại, y sẽ chết không có chỗ chôn.

Nếu thành công, y cùng Tề vương đối chọi gay gắt nhiều năm cũng sẽ kết thúc, mà An quốc công có thể từ trong chuyện này thu được lợi ích thật lớn.

Lão già xảo quyệt để y đi chịu chết, đây là cái nhìn duy nhất của Sở Triệt đối với An quốc công.

Sau khi bí mật rời khỏi phủ An quốc công, Sở Triệt đưa mắt nhìn bầu trời —— màu xanh mênh mông bất tận, cùng với bầu trời mà mấy ngày trước y và Mặc Nhiên rời đi giống nhau như đúc.

Đồng dạng là từ trên sườn núi rơi xuống, đến lúc y từ trog đau đón tỉnh lại, trong lòng đã không còn thấy bóng dáng người kia.

Giống như Sở gia lúc bị diệt môn, trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, Mặc Nhiên đã không còn bên mình nữa.

Mặc Nhiên...

Hít sâu một hơi, Sở Triệt siết chặt nắm đấm, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Không thể hoảng loạn, sắp đến thời khắc quyết định, y tuyệt đối không thể hoảng loạn.

Rất có thể Mặc Nhiên ở trong Tề vương phủ, đợi mình đến đón hấn.

Chỉ cần có thể thành công đem những chứng cứ này bày trước mặt hoàng thượng, chỉ cần có thể thuyết phục Cửu ngũ chí tôn tin tưởng Tề vương có tâm làm phản, y có thể lấy lại được quyền lực, có được sức mạnh bảo vệ Mặc Nhiên.

Muốn cứu người mà mình muốn cứu, nhất định phải tỉnh táo lại, y tuyệt đối không cho phép mình có nửa điểm sai lầm gì.

Sở Triệt khép hai mắt lại, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Máu từ các kẽ tay chảy ra, lúc này một bàn tay nắm chặt cổ tay y.

“Người ở đây làm cái gì?”

Phi Diên từ trên tường nhảy xuống, bắt lấy cổ tay Sở Triệt: “Muốn tự tổn thương mình sao?”

Sở Triệt nâng nâng mí mắt, yên lặng nhìn người trước mắt.

Phi Diên dường như chưa phát hiện ánh mắt đang nhìn mình, gỡ mấy ngón tay của Sở Triệt ra, lộ ra lòng bàn tay máu thịt lằn lộn.

Vết thương không sâu lắm, máu tươi chảy ra ào ào.

Nàng xé một góc ống tay áo, muốn băng bó cho Sở Triệt, lại bị người ta đẩy ra.

Lui về phía sau vài bước, duy trì khoảng cách với nàng, Sở Triệt bình tĩnh nói: “Vết thương nhẹ, ta tự làm được.”

Phi Diên sửng sốt một giây, ánh mắt lạnh xuống: “Huynh còn nghĩ về hấn.”

“Không nghĩ về người ấy, ta còn có thể nghĩ đến ai?”

Sở Triệt thản nhiên nói, nhìn nữ nhi của An quốc công đang đứng trước mặt: “Phi Diên, ta không thể cưới muội, dù cho muội là nữ nhi công hầu, ta cũng sẽ không vì muội mà bỏ rơi Mặc Nhiên.”

Cứu y là người của An quốc công, về phần nguyên nhân, ngày hôm sau sau khi y được cứu nhìn thấy Phi Diên đứng bên cạnh An quốc công liền hiểu rõ.

Nàng là nữ nhi An quốc công nuôi ở bên ngoài, cũng là thủ hạ đắc lực của An quốc công, vì ông ta mà giám thị nhất cử nhất động ở bên ngoài.

An quốc công muốn lật đổ thế lực của Tề vương mà đạo gần đây xuất hiện nhiều sơ hở, mình xuất hiện đối với ông ta chỉ là một công cụ có thể lợi dụng, cũng có thể dùng nữ nhi của ông ta trói buộc người không biết nghe lời như mình, rể hiền.

Chỉ tiếc, ý tưởng của hai cha con bọn họ, liền thất bại trên người y.

Nhìn ra tâm ý muốn đoạn tuyệt quan hệ dưới đáy mắt Sở Triệt, Phi Diên hồi lâu không nói gì, đáy mắt hơi đỏ lên.

“Huynh vĩnh viễn chỉ chú ý tới hần, cho tới bây giờ cũng chưa từng để mắt tới ta.”

Nàng nhìn người trước mắt, chưa bao giờ thấy đau đớn như lúc này: “Hần thực sự tốt như vậy? Ở trong mắt huynh, ta thực sự không bằng hần?”

“Muội không hiểu.”

Sở Triệt lắc đầu, ánh mắt nhìn Phi Diên có chút bất đắc dĩ: “Thời điểm ta có tất cả, được mọi người tung hô, ta chưa bao giờ cảm thấy hần có gì tốt.. Nhưng mà, lúc ta không còn gì cả, người nguyện ý ở bên ta, cũng chỉ có mình hần.”

Ngay cả Phi Diên hiện tại đang nói yêu mình, vào lúc đó cũng không ở lại —— nàng chần chừ hồi lâu mới quyết định trở lại tìm mình, mà khi đó, y đã xác định được tâm ý của mình đối với Tô Mặc Nhiên.

Sở Triệt bất đắc dĩ, bởi vì y đối với nữ tử cố chấp này mà thương tiếc, nhưng y cũng chỉ thương tiếc mà thôi.

“Nếu muội biết rồi, ta cũng sẽ không nói nhiều với muội nữa. Việc đã đến nước này, Phi Diên, ta chỉ mong muội có thể buông —— ”

“Được rồi!”

Lạnh lùng ngắt lời y, Phi Diên biết hai người bọn họ, đã không thể cứu vãn được nữa.

Nếu không thể cứu vãn, nàng cũng sẽ không vì đoạn tình cảm vốn chưa hề xảy ra mà lưu luyến.

“Sở Triệt! Từ nay về sau ta với huynh không còn quan hệ gì nữa!”

“Huynh đã muốn hần, vậy đừng xuất hiện trước mặt ta nữa! Nếu lần sau ta gặp lại huynh, ta sẽ giết huynh!”

Một bộ hồng y như lửa nhanh nhẹn, nữ tử phóng ra trăm ngọc màu trắng giấu trong tay áo, quăng xuống đất, phát tay đập gió rời đi.

Sở Triệt nhận ra cây trăm ngọc mà nhiều năm trước y tiện tay tặng cho nàng, không ngờ nàng vẫn mang theo bên người.

Hiện tại trăm ngọc đã vỡ, nàng dùng phương thức này để giữ lại kiêu ngạo cuối cùng của nàng.

Từ đó cho đến bây giờ nàng cũng không có thua kém y.

“....”

Ánh mắt Sở Triệt dừng trên trăm gãy một lúc, không nói gì, xoay người, đi về hướng ngược lại với Phi Diên.

Tái ông thất mã yên tri phi phúc < =“”>:

Tái: Vùng biên giới. Ông: ông già. Thất: mất. Mã: ngựa.

Tái ông là ông già ở vùng biên giới giữa hai nước.

Tái ông thất mã là ông già ở vùng biên giới mất ngựa.

Sách Hoài Nam Tử có chép một câu chuyện như sau:

”Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão là người thông hiểu việc đời nên rất bình tĩnh nói: – Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão, và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có gì vui mừng, nói: – Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.

Con trai của ông lão rất thích cỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyền.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thản nhiên nói: – Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc.

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình.”

Sau khi kể câu chuyện trên, sách Hoài Nam Tử đưa ra luận điểm: Họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó.

Do đó, người đời sau lập ra thành ngữ: Tái ông thất mã, an tri họa phúc. Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.

Hai điều họa phúc cứ xoay vần với nhau, khó biết được, nên khi được phước thì không nên quá vui mừng mà quên đề phòng cái họa sẽ đến; khi gặp điều họa thì cũng không nên quá buồn rầu đau khổ mà tổn hại tinh thần. Việc đời, hết may tới rủi, hết rủi tới may, nên bắt chước tái ông mà giữ sự thản nhiên trước những biến đổi thăng trầm trong cuộc sống.)

12. Chương 12: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (12)

Ban đêm, Ngụ Tiểu Mặc đem chính mình bao ở trong chăn, hồi tưởng lại những lời nói của Dung Lan nói với hắn ban ngày.

– Sở gia quá không thức thời, cản đường ta.

– Nếu bọn họ muốn tìm chết, ta sẽ thỏa mãn mong muốn của bọn họ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản không tưởng tượng được một người sẽ lấy cái loại biểu tình trào phúng như thế này để nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Căn bản không thêm để ý sống chết của người khác, đem tất cả nắm trong lòng bàn tay mình, nhân vật phản diện.

Nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện, không có chuyện gì không thể nói.

Ngu Tiểu Mạc chôn đầu giữa hai đầu gối, hít sâu một hơi.

Kéo kẹt.

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, có người từ bên ngoài đi vào.

Ngu Tiểu Mạc nhắm mắt lại, không để ý đến y.

Dung Lan đi tới bên giường, nhìn người đang chôn người trong chăn kia, đáy mắt hiện ra một tia nhu hòa.

Sau đó truyền đến âm thanh sột soạt cởi quần áo, bên cạnh giường lún xuống, có người nằm xuống bên cạnh hắn.

Ngu Tiểu Mạc ở trong chăn rụt một cái.

Dung Lan nghiêng người, giống như trước ôm cả Ngu Tiểu Mạc cùng chôn vào lòng.

Hơi thở của y phả ngay bên cạnh, thân thể Ngu Tiểu Mạc mềm nhũn, chỉ cảm thấy động cũng không được mà không động cũng không được, có gì đó không thoải mái lắm.

Vốn là tại thời điểm này hai người không có nói gì với nhau là được bình an vô sự, ai biết mấy giây sau, Dung Lan lại nói với hắn: “Nhớ nhà sao?”

Y dường như không phát hiện Ngu Tiểu Mạc muốn giữ khoảng cách với y, giọng nói bình tĩnh tự nhiên, hỏi những lời này làm cho Ngu Tiểu Mạc lâm vào trầm tư.

Nhà...

Thôi miên chính mình nhiều ngày như vậy, lần thứ hai nhắc tới thì, vẫn không khỏi nhớ đến nhà mà hắn đã từng sống qua kia.

Không phải là Tô phủ, mà là Ngu gia.

Cái nhà mà hắn nói đến kia không phải là ám áp gì, càng nhiều hơn chính là xem thường cùng lúng túng.

Bởi vì không có con mới được cha nuôi mẹ nuôi từ cô nhi viện ôm về, có thể cũng từng hưởng thụ sự quan tâm, dịu dàng, tuy rằng sự quan tâm này chỉ duy trì đến khi Ngu Sở được sinh ra – đây đều là suy đoán mà thôi, lúc đó hắn còn quá nhỏ, cũng không nhớ được nhiều.

Sự hiện diện của hắn, cha nuôi mẹ nuôi chỉ xem như trong nhà có thêm một người làm, hoặc là bảo mẫu của Ngu Sở, mà Ngu Sở cũng chưa bao giờ xem hắn là anh trai, trong Ngu gia Ngu Tiểu Mạc quả thực không có địa vị gì đáng nói.

Mặc dù như thế, khi Dung Lan nhắc tới nhà của hắn thì, Ngu Tiểu Mạc phát hiện mình không thể nào buông bỏ được.

Mặc kệ thế nào, hắn cũng đã sinh sống hơn hai mươi năm trong ngôi nhà đó, là nhà mà hắn lưu luyến, không muốn vứt bỏ.

Ngu Tiểu Mạc núp trong chăn, một lúc sau mới từ từ nói ra một câu: “Đương nhiên sẽ nhớ... Nhưng mà không phải Tô phủ.”

Thời điểm vừa chết đi, hắn ở trong không gian của hệ thống Hoàng bồi hồi một lúc lâu, nơi đó không có khái niệm về thời gian, rốt cuộc đợi bao lâu hắn cũng không rõ. Hắn chỉ nhớ mình đã rất nhiều lần vì suy sụp mà khóc lớn, hoặc là không ngừng tự bi thương trách móc, không thể chấp nhận sự thật là mình đã rời xa thế giới này.

Hoàng vẫn luôn yên lặng nhìn hắn, cho đến khi cuối cùng hắn xác định được tâm ý bản thân muốn sống, cùng nó hoàn thành giao dịch.

Cảm nhận được tâm tình không tốt của Ngu Tiểu Mạc, Dung Lan ôm hắn chặt hơn, khẽ nói: “Người chỉ cần ở bên cạnh ta là được rồi, ta sẽ che chở người.”

Không nhìn thấy gợn sóng dưới đáy mắt y, Ngu Tiểu Mạc chỉ cười khẽ một tiếng, nói: “Ta không cảm thấy người là người sẽ thật lòng thích ai, hơn nữa, người xác định ta chính là Tô Mặc Nhiên trước kia?”

Nếu thích Tô Mặc Nhiên, vì sao lúc trước không mang hắn rời khỏi Tô phủ, nói suông như thế để con vợ kế ở đó chịu khổ lâu như vậy?

Trước đó Dung Lan dùng Sở Triệt uy hiếp Ngu Tiểu Mạc, hiện tại muốn hắn ở chỗ này, phỏng chừng cũng là muốn dùng hắn để uy hiếp Sở Triệt. Dù sao Sở Triệt cũng đi rồi, mà Dung Lan lại không nói tới một chữ với hắn, điều này cũng rất khả nghi.

Dung Lan khẽ nhú mày.

Như trong dự liệu, thái độ của hắn đối với mình xác thực là xa lánh. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn đến phần lãnh đạm này, tâm vẫn cảm thấy đau đớn.

“Người ta thích không phải là Tô Mặc Nhiên trước kia, mà là người hiện tại.”

“A, phải không?”

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu, cũng không tin tưởng những lời này của Dung Lan.

Nhắm mắt lại, hắn cũng không muốn nói gì nhiều với Dung Lan, lại không thấy mặt Dung Lan tái đi vì giận.

Một giây sau, Ngu Tiểu Mạc đã bị một lực đạo rất lớn đè nặng trên vai, mạnh mẽ lật hắn lại đối mặt với người bên cạnh.

“Đau!”

Vai dường như bị bóp nát, Ngu Tiểu Mạc đau kêu thành tiếng, còn chưa kịp nói cái gì, đã nhìn thấy đôi mắt Dung Lan âm trầm dường như muốn hòa vào cùng bóng tối.

Môi của hắn bị chặn lại, có vật gì đó mạnh mẽ cạy ra khớp hàm của hắn, xâm nhập —— đó là lưỡi Dung Lan, y hôn hắn.

Đại não nổ ầm ầm, sau đó là trống rỗng. Ngu Tiểu Mạc mở to hai mắt sững sờ trừng mắt nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc, hiển nhiên là bị hành động công kích này làm cho ngơ ngác.

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở]

[Tiến độ: 7/10]

[Điểm tích lũy: 150]

Thật đúng là không khéo, vào lúc này tiến độ tăng thêm một bậc, cũng thành công kéo Ngu Tiểu Mạc từ trong mộng quay về hiện tại.

“Ưm! Ưm ưm!”

Cái gáy bị giữ chặt không thể di chuyển, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là ra sức giãy dụa, cắn một cái trên lưỡi Dung Lan.

Nhất thời trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi, Dung Lan kêu lên một tiếng đau đớn, buông lỏng gông cùm đối với người dưới thân ra, rồi lại gắt gao ấn hai tay của hắn.

Ngu Tiểu Mạc hoảng loạn nhìn hắn, trong mắt thần sắc bất định, lại có thể nhìn ra hắn thật sự rất hoảng sợ.

Hắn đang sợ y, có lẽ nói, từ trước tới giờ hắn cũng chưa từng thích y.

Dung Lan buông lỏng tay, lại yên lặng đưa mắt nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng không nói gì rời đi.

Gương mặt của y âm đạm trong bóng đêm, thấy không rõ biểu tình, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy y đang tức giận.

Ngu Tiểu Mặc trơ mắt nhìn y biến mất trước mặt mình, nhất thời không biết nên làm gì.

Lại bị hôn, còn là nhân vật phản diện...

Càng buồn cười là, bởi vì chuyện này mà tăng thêm tiến độ, điểm tích lũy.

Hắn không biết nên khóc hay nên cười.

Lần này Hoàng không có xuất hiện, dường như không muốn đi ra quấy rầy hắn, muốn cho hắn một không gian yên tĩnh.

Ngu Tiểu Mặc yên lặng cuộn người trong chăn, cũng không biết suy nghĩ cái gì, cho đến khi trời hừng đông mới ngủ được.

Giấc ngủ này, liền mơ giấc mộng trước kia.

Rào rào ——

Mưa xuân đầu mùa nói đến là đến, còn một phút đến khi tiếng chuông tan học vang lên, bất chợt mưa to tầm tã.

Trong phòng học một bầu không khí ai oán, Ngu Tiểu Mặc nhìn từng giọt mưa lớn cỡ chừng hạt đậu đánh vào trên cửa sổ, biết người kia khẳng định lại muốn mình đến đón y.

Ong ong ——

Quả nhiên, điện thoại di động rung lên, cuộc gọi đến hiển thị một cái tên quen thuộc.

Chuông tan học vang lên, Ngu Tiểu Mặc nhận điện thoại.

“Ngu Sở?”

“Ta ở trong phòng học.”

Đơn giản bốn chữ, Ngu Tiểu Mặc đã hiểu rõ ý tứ của y.

“Em chờ một chút, anh liền qua đón em.”

Hắn nói như vậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc rời đi.

Điện thoại di động bị bỏ lên bàn, Ngu Tiểu Mặc vừa thu dọn vừa cùng bạn học xung quanh chào tạm biệt, đợi đến lúc dọn dẹp xong hắn mới phát hiện Ngu Sở vẫn không có cúp điện thoại, không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại lên nói với bên kia: “Còn muốn anh làm cái gì sao?”

“... Nhanh lên.”

Cái gì cũng không trả lời, Ngu Sở nói xong hai chữ này liền cúp máy. Ngu Tiểu Mặc khó hiểu, đành phải vội vã chạy ra khỏi phòng học.

Ngoài hành lang, một nữ sinh cùng lớp đứng trong sân đang hờn dỗi muốn chính bạn trai đến đón mình, miệng còn nói: “Anh cúp máy trước đi rồi em cúp”, hai người không có ai cúp trước, đều muốn tiếp tục nghe giọng đối phương.

Đợi đến khi Ngu Tiểu Mặc đi qua hành lang tới chỗ rẽ cầu thang, đã bị nữ sinh kia khoác vai.

“Tiểu Mặc, bạn trai mình muốn mình đi qua chỗ hắn, mình không có mang dù, dù sao cậu cũng phải đi đón đệ đệ, có để cho mình đi kè không?”

Bạn trai của cô ấy ở lớp mười, dù sao cũng tiện đường, Ngu Tiểu Mặc cũng không nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng.

Hai người che ô đi đến khu vực lớp mười, dọc đường nữ sinh vừa nói vừa cười với hắn, cứ ba câu là lại nhắc tới bạn trai nhỏ của mình, cuối cùng còn thần bí mà cười hề hề xấp tới gần bên tai Ngu Tiểu Mặc, nói nhỏ với hắn: “Tiểu Mặc, cậu cũng phải cẩn thận đệ đệ của cậu nha.”

Ngu Tiểu Mạc không hiểu những lời này của cô ấy là có ý gì: “Tại sao vậy?”

Hắn biết bạn trai của cô ấy là chung lớp với Ngu Sở, lúc đầu còn lo lắng trong lớp Ngu Sở có chuyện gì không vui, không ngờ rằng nữ sinh đột nhiên cười xấu xa, hôn phớt qua mặt hắn.

Một cái hôn nhẹ, chỉ thoáng qua trên làn da của hắn, thậm chí có thể nói căn bản không tính là một cái hôn, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp phản ứng, nữ sinh đã cười “Khanh khách” chạy đi.

Ngu Tiểu Mạc đưa mắt nhìn, thì ra đã chạy tới dưới lầu của giáo khu lớp mười, cô gái đã sớm chạy lên lầu hai, đứng bên cạnh bạn tray phất phất tay với hắn biểu thị vừa rồi chỉ là một trò đùa dai, cười cười chỉ xuống dưới lầu.

Thân hình Ngu Sở cao ngất, ở trong đám đông rất dễ nhận ra. Cho nên khi Ngu Tiểu Mạc dời mắt nhìn theo, liếc mắt liền nhìn thấy y.

“Ngu Sở.”

Ngu Tiểu Mạc mở miệng gọi y, nhưng đối diện với ánh mắt của y liền ngẩn ngơ.

Lúc này ở trong điện thoại còn bình thường, nhưng sao hiện tại vẻ mặt Ngu Sở âm trầm, đầu mày nhăn lại, đáy mắt tức giận giống như sắp phun ra.

Y tức giận, hơn nữa còn là cực kỳ tức giận.

Xảy ra chuyện gì?

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng tiến lên kéo tay y: “Ngu Sở —— ”

Trên tay truyền đến nhiệt độ lạnh như băng, Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc sao tay Ngu Sở lạnh dữ vậy, cũng không có rút tay về, khẩn trương hỏi: “Em bị sao vậy? Không vui sao?”

Ngu Sở cúi đầu nhìn thoáng qua tay hai người đang nắm lấy nhau, không nói gì.

Sắc mặt của y hòa hoãn hơn một chút, Ngu Tiểu Mạc sờ sờ trán của y, xác nhận không có nóng lên liền nói: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“... Không có gì.”

Lần này cuối cùng cũng nói cho Ngu Tiểu Mạc ba chữ, Ngu Sở nói xong cũng đi về phía trước, hoàn toàn không thấy bên ngoài mưa càng lúc càng lớn.

“Đợi một chút, em không lạnh sao?”

Ngu Tiểu Mạc vội vàng che ô đi theo, Ngu Sở sau khi quay đi liền không nhìn tới hắn, dường như là đang giận đối Ngu Tiểu Mạc.

Y như vậy cũng không phải là một lần hai lần, Ngu Tiểu Mạc tập mãi thành quen, đi sát bên cạnh y che ô cho y.

Đi thẳng ra khỏi trường bùng dù cho người cao hơn mình nửa người kỳ thật rất mệt mỏi, cánh tay của Ngu Tiểu Mạc hơi tê, vừa định đổi tay cầm dù, thì mu bàn tay đột nhiên thấy hơi ẩm.

Ngu Tiểu Mạc nhìn sang Ngu Sở,

Ngu Sở lạnh lùng che ô.

“... Cảm tạ.”

Ngu Tiểu Mạc không biết nên nói cái gì.

Nếu muốn cầm dù, có thể nói để mình rút tay lại mà?

Sao lại đề lên tay mình vậy, tay mình còn mỗi a...

13. Chương 13: Vương Gia Cao Lãnh X Con Vợ Kế Tô Gia (13)

Như một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, Ngu Tiểu Mạc ngủ đến mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy, không nhìn thấy thân ảnh của Dung Lan, trời cũng đã sáng hẳn.

Phân tích tình huống xung quanh, sau khi xác nhận không có gì khác lạ, hắn liền điều trang thông tin ra xem.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 0.5]

[Điểm tích lũy: 150]

[Năng lực: Kỹ năng ban đầu]

[Tiến độ: 7/10]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

Cấp bậc vẫn là 0.5, nhưng điểm tích lũy tăng, cũng có kỹ năng, tiến độ đã đạt 7/10.

Sắp tới thời khắc mấu chốt rồi.

Ngu Tiểu Mạc thở dài trong lòng, tắt giao diện đi.

Mấy ngày sao, hắn cũng không thấy Dung Lan. Người này giống như biến mất khỏi cuộc đời hắn, chưa từng lộ mặt dù chỉ một lần.

Ngu Tiểu Mạc suy đoán có lẽ là vì thái độ tức giận lần trước của y, cho nên mới đem hắn nhét vào cái tiểu viện này.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chí ít hắn không cần chờ đợi lo lắng cái tên kia có làm cái gì với mình không.

Điều không tốt duy nhất là, Ngu Tiểu Mạc nhìn tiến độ tăng từng điểm từng điểm kia, phát hiện mình căn bản không có thêm điểm tích lũy.

Chỉ là gần nửa tháng mà thôi, thanh tiến độ đã ngừng lại ở 9/10.

Lúc trước hệ thống có nhắc nhở sau khi tiến độ đạt đến 9/10, Vương phủ sẽ bị quân binh Vương thành bao vây.

Ngu Tiểu Mạc vội vã chạy ra khỏi tiểu viện thì, phát hiện Vương phủ đã thành đồng hồ loạn.

“Quan binh sẽ giết vào đây!”

“Chạy, chạy mau!”

“Người đừng cản đường! Tránh ra cho ta!”

“Chạy mau đi —— ”

Mọi người chạy trốn tứ phía, tài vật tán loạn khắp nơi, Vương phủ ngăn nắp sạch sẽ ban đầu đã loạn thành một đồng. Ngu Tiểu Mạc mơ hồ biết chuyện gì xảy ra, mở ra năng lực phân tích, hắn chạy tới cửa Vương phủ.

Đến khi cách nơi đó còn 50 thước, Ngu Tiểu Mạc dừng lại.

Hắn bị một người cản đường.

Dung Lan đứng trước mặt hắn, bạch y nhiễm máu, ánh mắt bình tĩnh, cứ đứng đó nhìn hắn.

Trên kiếm của y còn nhỏ máu tích tích, mà cửa thông qua ngoại viện ở sau lưng y cũng đóng lại.

“... Vương gia?”

Không có cảm giác được sự tồn tại của Sở Triệt, Ngu Tiểu Mạc nhìn máu trên kiếm của Dung Lan, không hiểu vì sao lại căng thẳng.

Không biết y có bị thương không...

Về phần “y” này là chỉ Sở Triệt hay Dung Lan, hẳn cũng không rõ.

Mấy phút sau, Ngu Tiểu Mạc ngồi đối diện Dung Lan, lặng lẽ uống trà y rót cho mình.

Bên ngoài Vương phủ là một mảnh gươm đao. Người của Dung Lan cùng binh lính của hoàng thượng giao chiến kịch liệt. Kỳ thực tất cả mọi người đều biết kết cục sau đó, đây chỉ là vấn đề về thời gian.

Nhìn người bình tĩnh trước mặt, Ngu Tiểu Mạc sinh lòng bội phục với y.

“Năm ta chín tuổi, mẫu phi tự tử trước mặt ta.”

Dung Lan nhẹ nhàng đặt kiếm sang một bên, chậm rãi nói với Ngu Tiểu Mạc: “Mà người ép bà ấy chính là mẫu hậu của hoàng huynh.”

Ngu Tiểu Mạc ngẩn ra.

“Lúc kế vị, hoàng huynh vẫn muốn ta cùng hắn hòa thuận chung sống, an phận làm một Vương gia, đáng tiếc, ta làm hắn thất vọng rồi”

Đây là muốn kể cho mình nghe quá khứ của y sao?

Ngu Tiểu Mạc không biết có nên nói gì hay không, suy nghĩ một chút, vẫn lựa chọn trầm mặc.

Dung Lan bình thản nói tiếp: “Sở dĩ Sở Tương chết, là vì trong tay ông ta có chứng cứ phạm tội của ta. Nể tình ông ta là sư phụ của ta, ta mới bỏ qua cho con trai ông ấy. Nào ngờ trước khi chết ông ta đã đem chứng cứ phạm tội đưa cho An quốc công. Hiện tại Sở Triệt có thể mang theo binh mã của hoàng thượng đến đây, phỏng chừng cũng nhờ một tay An quốc công.”

Lần đầu tiên y nói nhiều với mình như vậy. Con người trước khi chết, thường nói lời thật lòng, Ngu Tiểu Mạc nhìn Dung Lan một lúc, nói: “Người có hối hận không?”

“Không có gì gọi là hối hận.”

Dung Lan cong môi, cười nhẹ nhàng với hắn: “Nên nói tất cả mọi chuyện đều trong dự liệu. Có người nhất định phải thua, có người nhất định phải thắng. Thua chính là chết, thắng, là có thể sống —— thế giới này, chính là như vậy.”

Nụ cười của y cực nhạt, chỉ là cong lên biên độ nhỏ, lại làm Ngu Tiểu Mạc nhìn không thấu.

—— phải nhớ rõ thế giới này chỉ có vai chính mới là quan trọng nhất, người và nhân vật phản diện đều là vì hắn mà tồn tại.

—— không hơn.

Trong lúc lơ đãng, giọng nói của Hoàng vang lên bên tai hắn, đối với lời nói của Dung Lan lại có cảm giác tương đồng không hiểu được.

Vai chính phải là người thắng mà bất luận hắn với nhân vật phản diện có quan trọng đến như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.

Tàn nhẫn như vậy, chân thật như vậy.

Ngu Tiểu Mạc nhìn Dung Lan thu lại nụ cười, nhất thời không nói nên lời.

Quân sĩ của Dung Lan sau đó liền tháo chạy, yếu địch không lại mạnh, ngoại viện gần như bị phá hủy.

Ý niệm đột nhiên truyền đến một trận rung động. Ngu Tiểu Mạc vội vàng đi kiểm tra, quả nhiên, hắn thấy trong trận giao chiến hỗn loạn một bóng người quen thuộc.

Sở Triệt! Cái người đứng đầu kia chính là Sở Triệt!

Ngu Tiểu Mạc thoát cái đứng lên, rồi lại nhớ tới người ngồi trước mặt mình là Tề vương đang cầm kiếm.

“....”

Hắn khẩn trương nhìn Tề vương, biết tiến độ không cho phép trì hoãn, bây giờ hắn là mình phải lập tức chạy đến bên người nam chính, bảo vệ y.

Thế nhưng người này sẽ cho hắn đi qua sao? Hoặc là, có thể trở thành con tin của Dung Lan, liều mạng đánh một trận?

Ngư Tiểu Mặc không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng Dung Lan chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Ngư Tiểu Mặc.

“Người muốn đi thì đi đi.”

Ngoài dự liệu của Ngư Tiểu Mặc chính là, cuối cùng y không tính toán đem mình cầm trong tay: “Đi tìm Sở Triệt, làm chuyện người muốn làm đi.”

Những lời này dường như có ẩn ý gì đó, nhưng Ngư Tiểu Mặc không rảnh để suy nghĩ. Tiến độ lúc nào cũng có thể đạt mãn* (full) cấp, hắn phải nắm chặt thời gian.

Xoay người chạy ra thì, biết rõ phải nắm chặt từng phút từng giây trở lại bên cạnh Sở Triệt - Ngư Tiểu Mặc lại nhịn không được dừng bước lần nữa.

Hắn quay đầu lại, phát hiện Dung Lan không có đi theo.

“Người... Không đi?”

“Ta không đi được.”

Dung Lan cầm cái ly không thưởng thức, không nhìn Ngư Tiểu Mặc: “Người ở đây không đi, không chừng sẽ không kịp thời gian.”

“....”

Thấy y thật không có ý gì muốn đi, Ngư Tiểu Mặc cắn răng, một mình chạy ra ngoài.

Hắn vừa mới chạy đến ngoại viện, cửa đã bị người một cước đá văng.

Đạp cửa chính là người một thân đầy máu Sở Triệt, mà phía sau y, là quân lính Tề vương đã tan tác.

Y đứng trong huyết quang, như vương giả từ trong chiến trường tràn ngập huyết tinh bước ra.

—— đây là suy nghĩ đầu tiên của Ngư Tiểu Mặc khi nhìn thấy y.

“Mặc Nhiên!”

Nhìn thấy người mình ngày nhớ đêm mong, Sở Triệt nở nụ cười đã lâu chưa thấy, bước nhanh về phía trước, đem người ôm chặt vào lòng.

Không xong.

Gặp lại không có cảm giác vui sướng gì, trong tim Ngư Tiểu Mặc lại dấy lên dự cảm bất thường.

Sở Triệt y... quá thả lỏng cảnh giác.

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở]

[Tiến độ: 10/10]

[Điểm tích lũy: 250]

Khi thấy thanh tiến độ hoàn toàn đầy kia, thân thể Ngư Tiểu Mặc ý thức liền làm ra một hành động.

Một mũi tên từ đầu tường phóng tới, đầu mũi tên tẩm độc, mang theo hàn ý âm u.

Chẳng biết Ngư Tiểu Mặc có sức lực to lớn từ đâu, đẩy Sở Triệt ra, chặn lại mũi tên không để đỡ cho y.

“Mặc Nhiên!!!”

Trước khi Sở Triệt gào thét tê tâm liệt phế vang đến tận mây xanh thì, Ngu Tiểu Mạc cũng cảm thấy ngực bị một trận xé rách đau đớn cực kỳ rõ ràng.

Ư —— thật đau a...

Không thể gắng gượng đến khi Sở Triệt tới, hai chân Ngu Tiểu Mạc mềm nhũn, ngã xuống nền gạch lạnh băng.

Năng lực tự động phân tích bị ép thu lại, hần cùng cảm quan bên ngoài bị cắt đứt, rơi vào một vùng tối tăm nhất thời.

Sau mấy giây ngực đau đớn, lại khôi phục như lúc ban đầu.

“Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất.”

Lúc này thanh âm của Hoàng vang lên, không mang theo cảm xúc gì, lạnh lùng như một người đứng bên ngoài theo dõi.

Ngu Tiểu Mạc cảm giác mình lơ lửng từ trong thân thể Tô Mặc Nhiên trôi lên, sau khi khôi phục ánh sáng trước mắt, một lần nữa hần lại thấy được thế giới này ——

Từ giữa không trung, Ngu Tiểu Mạc nhìn thế giới này.

Sở Triệt ôm thân thể lạnh dần của Tô Mặc Nhiên, khóc đến tê tâm liệt phế, gần như suy sụp.

Người kia sau khi bắn ra một mũi tên, cũng té xuống, nằm trong vũng máu, chết không nhắm mắt.

Tề vương phủ bị hủy, người yêu của nam chính đã chết, nam chính chiến thắng nhân vật phản diện, lại mất đi người quan trọng nhất của mình.

Đây là kết cục, cuối cùng, chỉ có một mình Ngu Tiểu Mạc lặng lẽ nhìn xem.

Mất thấy trận sinh ly tử biệt này, mắt của Ngu Tiểu Mạc hơi chua xót, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn ngừng lại.

Không dám nói, cũng không thể nói.

Hần kéo thân thể Tô Mặc Nhiên đỡ một mũi tên thay Sở Triệt, cũng trực tiếp hại chết Tô Mặc Nhiên. Đây là không dám, hần không có tư cách nói cái gì,

Hiện tại đã thoát khỏi thế giới này, hần chỉ có thể giống như du hồn đứng xem tiếp tất cả, không thể chuyển động cũng không thể nói chuyện. Đây là không thể, hần căn bản không thể nói một câu.

Ép buộc chính mình dời mắt đi, Ngu Tiểu Mạc không đành lòng nhìn tình cảnh người yêu vĩnh viễn ra đi.

Nhiệm vụ này kết thúc, nhưng Dung Lan thì sao?

Ánh mắt di chuyển nhìn xung quanh, Ngu Tiểu Mạc nhìn thấy trên hành lang có một người đang đứng.

Dung Lan.

Không biết có phải là ảo giác của Ngu Tiểu Mạc hay không, thời điểm nhìn thấy Dung Lan kia, hần phát hiện Dung Lan cũng đang nhìn hần.

Làm sao y có thể nhìn thấy mình.

Ngu Tiểu Mạc hơi kinh ngạc, sau đó chỉ thấy Dung Lan đưa kiếm lên, mở miệng, không một tiếng động nói gì đó với hần.

Y nói cái gì? Không đúng! Tại sao y thấy được mình?!

Ngu Tiểu Mạc cả kinh, muốn đi tìm hiểu tột cùng là có chuyện gì, thế nhưng thân thể không thể động đậy, chỉ có thể đứng cứng đờ nhìn Dung Lan đưa kiếm ngang cổ y.

Y muốn làm gì?!

Khoảng cách quá xa, Ngu Tiểu Mạc không thấy rõ khẩu hình miệng khi phát âm lúc này của Dung Lan, cũng không rõ lúc này y nói cái gì.

Hắn chỉ kinh ngạc nhìn, nhìn cổ Dung Lan xuất hiện một vết đỏ thẫm chói mắt, sau đó, ngã xuống trước mặt hắn.

Cái nhân vật phản diện này, kết cục chính là như vậy...

Rốt cuộc y là ai? Vì sao có thể thấy được mình? Tại sao lại tự vẫn trước mặt mình??

Một loạt điều khó hiểu dâng lên, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp phản ứng, đã bị một cỗ lực lượng vô hình kéo về phía bầu trời ——

“Đợi một chút!”

Hắn nỗ lực giãy giụa muốn thoát khỏi khống chế của hệ thống, thế nhưng tầm nhìn rất nhanh trở nên mơ hồ. Ngu Tiểu Mạc chỉ mới kịp liếc mắt nhìn Sở Triệt, trước mắt đã hóa thành một mảnh tối tăm.

Hoàn toàn mất đi ý thức, Ngu Tiểu Mạc không tự chủ khép mắt lại, rơi vào giấc ngủ sâu ——

“Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành.”

“Nhiệm vụ tiếp theo mở ra, hệ thống đang truyền tổng —— ”

“Truyền tổng hoàn tất.”

Hãy chờ đợi phiên ngoại của Triệt-Nhiên nhé:v

Tiểu Mạc chuẩn bị qua phó bản mới rồi =]]

14. Chương 14: Phiên Ngoại Sở Triệt X Tô Mạc Nhiên

Xuân đi thu đến, hạ mạt đông chí, trong nháy mắt, đã một năm trôi qua.

Trong trà dư tửu hậu của bách tính thường dân về Tề vương phủ năm đó đã sớm sa sút, Vương thành cũng khôi phục yên bình như ngày xưa.

Lúc trước Tề vương phủ vốn cường thịnh nhất hiện nay đã sớm suy yếu, mà vốn là Sở gia bị diệt môn thì được rửa sạch oan tình, lại lần nữa lớn mạnh lên, Sở Triệt - nhi tử của Sở Tương cũng được hoàng thượng trọng dụng, làm quan đến thừa tướng, giống như phụ thân y, thậm chí so với phụ thân y càng hành diện hơn, càng xuất sắc hơn.

Gia chủ Tô gia - Tô Ngạo lúc trước có quan hệ tốt với Sở Tương, sau khi Sở gia rơi đài liền vứt bỏ tình nghĩa ngày xưa muốn dựa vào Tề vương, trong mắt người khác chính là hành vi không biết liêm sỉ, sau khi Sở Triệt được trọng dụng, đối với Tô Ngạo Đại học sĩ này hoàng thượng coi trọng không ít không nhiều, địa vị của Tô gia bị Sở gia lạnh nhạt thờ ơ nên tuột dốc không phanh.

Quan trường không thuận, Tô Ngạo cùng phu nhân khắc khổ cũng nhiều lên, ầm ỹ càng ngày càng lớn, thậm chí có một lần Tô Ngạo còn không muốn thân mật cùng Lục Xảo Xảo, cuối cùng, mâu thuẫn của hai người càng trở nên gay gắt khi Tô Ngạo nạp một người thiếp.

Sau khi Lục Xảo Xảo nghe nói lão gia nạp thiếp, lúc đó liền tức giận ném vỡ tách, hùng hổ đi đến nhìn, phát hiện người thiếp này có dung mạo bảy phần tương tự với Liễu thị chủ mẫu Tô gia ban đầu, tức giận đến độ quăng ngã bàn, ném đồ lung tung, cũng không thèm quan tâm đến mặt mũi, giống như người đàn bà chanh chua đánh đá cùng Tô Ngạo ầm ỹ một trận.

Tô Ngạo ghét người vô lễ lỗ mãng, cho rằng Lục Xảo Xảo ngày thường ôn nhu ngoan ngoãn đều là giả vờ, sau vài lần quây đến từng bừng liền lạnh nhạt với bà ta, ngược lại càng chiều tiểu thiếp có dung mạo tương tự với Liễu thị kia.

Lục Xảo Xảo không cam lòng bị lạnh nhạt, vài lần đòi sống đòi chết muốn đi gặp Tô Ngạo thị uy, làm không ít người cười nhạo. Càng quá phận hơn là biết được tiểu thiếp kia mang thai, Lục Xảo Xảo liền âm thầm hãm hại nàng, sau cùng sự tình bại lộ, cũng bởi vì vậy mà Tô Ngạo hoàn toàn mặc kệ bà ta, không quan tâm.

Mấy tháng sau, tiểu thiếp Tô phủ sinh hạ một tiểu nhi tử. Lại qua không lâu, Lục Xảo Xảo vô thanh vô tức* (im hơi lặng tiếng) mà chết ở hậu viện.

Lúc Tô Ngạo nghe thấy cái tin này thì đang ở bên kiệu thê của mình cùng ấu tử, khi nghe thấy tin này đầu tiên là cả kinh, lại nhìn Tô Hằng đang quỳ gối trước mặt mình kinh sợ mà không biết phải làm sao, lại nhớ đến con thứ Tô Mặc Nhiên sớm đã ở Sở gia, cũng đã cắt đứt quan hệ với Tô gia, trong lòng liền nảy sinh cảm giác chán ghét với đứa con trưởng này.

“Đã biết, người lui xuống đi.”

Tiểu thiếp có dung mạo tương tự Liễu thị ở một bên ôn nhu dỗ dành con của mình, sau khi nghe Tô Ngạo lãnh đạm đuổi Tô Hằng xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười,

Sau năm thứ hai Lục Xảo Xảo hạ táng, tiểu thiếp này đã được nâng lên làm chính thất, còn có người nói là rất được Tô Ngạo sủng ái. Sau này nàng cũng sinh cho Tô Ngạo thêm một trai một gái, địa vị vững chắc, so với Lục Xảo Xảo năm đó đương nhiên chỉ hơn không kém.

Mấy năm sau, Tô gia bị tố cáo tham ô nhận hối lộ mấy ngàn vạn lượng, Tô gia rơi đài, người trong Tô phủ cũng tứ tán khắp nơi, không ai có kết cục tốt. Chỉ có người tiểu thiếp kia đột nhiên mất tích, không ai biết nàng đi đâu, cuối cùng cũng không có ai biết tung tích của nàng.

Đương nhiên, đây là sau này mới nói.

Ngày xưa Liễu thị ở Tô phủ bị hàm oan, bị thiếp khinh nhục mà chết, hiện tại Tô gia rơi đài, thị thiếp chạy đến nhà chủ mẫu. Tình hình như thế tuy rằng không quá giống cảnh ngộ của Liễu thị năm đó, nhưng kết cục, đều giống nhau.

Người ngoài chỉ nhìn rồi chê cười Tô phủ, thảo luận trong lúc trà dư tửu hậu đến hăng say. Mà Sở gia lại là một khoảng yên bình, tiếng gió của Tô phủ không thổi đến bên này, cũng đừng nghĩ thổi qua tới.

Sau khi lâm triều, Sở Triệt từ chối lời mời phẩm trà luận đạo cùng mấy vị đồng僚, chỉ nói trong phủ còn có phu nhân đang chờ, mình phải nhanh trở về bồi hân.

“Sở phu nhân thực sự rất hạnh phúc, có thể làm đại nhân lo lắng như vậy.”

“Sở đại nhân cùng Sở phu nhân thật là phu thê tình thâm.”

“Nếu như vậy, vậy bọn ta xin phép đi trước.”

“Sở đại nhân, cáo từ cáo từ.”

Mấy vị đại thần khác đều biết y vội vã trở về như vậy là vì người nào, sau khi trò chuyện mấy câu liền rời đi.

Sở Triệt vội vã ra cung môn, bước vào trong kiệu liền bảo kiệu phu chạy nhanh về phủ.

Trong lòng luôn nghĩ đến người nọ, cự ly mấy con phố cũng cảm thấy thật dài thật xa làm y sốt ruột. Sở Triệt dường như sắp đợi không được nữa, lúc này cỗ kiệu dừng lại, đến nơi.

Y vén rèm bước lên bậc thang, tiểu đồng ngày thường mang theo người tươi cười chạy ra đón, chỉ nói một câu “Phu nhân đang ngắm hoa ở hậu viện” rồi tránh ở một bên tiếp tục chơi đùa. Sở Triệt hiểu ý, trực tiếp đi đến hậu viện.

Sở gia trải qua kiếp nạn, hiện tại phủ đệ được sửa chữa một lần nữa. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện có một số nơi rất giống với viện mà con thứ Tô gia từng ở qua.

Vòng qua hành lang quanh co cùng cây cầu nhỏ, Sở Triệt mới vừa đi đến chân cầu đá đá mấy cục đá nhỏ, liền thấy một bàn đá bên hồ, có một bóng người nhỏ bé yếu ớt đang ngồi ngay ngắn ở chỗ kia, tay cầm chén trà ngắm hoa.

Tô Mặc Nhiên ôm một ly trà an tĩnh uống, trong hơi nóng mờ mờ, sườn mặt của hắn an tĩnh mà ôn hòa.

Hắn vừa uống trà nóng vừa ngắm hoa, nhìn qua thì an nhàn sung sướng, so với Sở Triệt sáng sớm phải vội vàng vào triều thì thanh thoi hơn.

“Mặc Nhiên.”

Sở Triệt khẽ gọi một tiếng, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Tô Mặc Nhiên nghe vậy quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người liền kinh ngạc: “Sao hôm nay lại trở về nhanh như vậy?”

“Hôm nay không có bị hoàng thượng giữ lại thương nghị quốc sự.”

Sở Triệt ngồi xuống bên cạnh hắn, rất tự nhiên bao tay hắn lại: “Tay lạnh như vậy sao còn ở bên ngoài, lỡ trúng gió thì sao? Sẽ cảm lạnh.”

Tay lạnh sao?

Tô Mặc Nhiên nhìn bàn trà nóng, lại nhìn cái tay đang nắm chặt tay mình.

Rõ ràng chính là nóng.

Sở Triệt mỉm cười, không đề cập tới chuyện mình nhân cơ hội chiếm tiện nghi người ta.

“Đã ăn sáng chưa? Hôm nay đều làm món em thích.”

Tô Mặc Nhiên thành thật gật đầu: “Ăn rồi.”

Một năm trước hắn vì Sở Triệt mà dùng thân chắc tên, sau khi dạo một vòng quỹ môn quan, thật vất vả mới cứu được về, thân thể lại luôn đau ốm, có chút suy yếu, đôi khi cũng không ăn uống gì, làm cho Sở Triệt cực kỳ lo lắng.

“Ta hỏi là ăn no chưa?”

Sở Triệt nhéo nhéo mặt của hắn: “Nhìn em gầy quá, so với lúc ở Tô phủ còn gầy hơn.”

“Ừm... Cũng không có gầy lắm.”

Tô Mặc Nhiên gơ tay, ý đồ cứu vớt cái mặt đáng thương của mình.

Sở Triệt không có buông tay, lại nhéo nhéo, sau đó đến gần mặt hắn, bẹp một cái, hôn một ngụm lên má Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên: “....”

Về mặt Sở Triệt trộm hương* cười xấu xa.

(Trộm hương < =“”>: đại khái như chiếm tiện nghi người ta, thả dê một phát nà =]].)

Nhìn nụ cười mập mờ của y, mặt của Tô Mặc Nhiên hơi đỏ lên, vài giây sau mới thấp giọng nói: “Không chuẩn như vậy.”

Nhìn đến bốn chữ này giống như là đang trách cứ, trên thực tế Tô Mặc Nhiên không có trách cứ cũng không có cự tuyệt.

Bốn chữ vô cùng đơn giản, lại giống như móng vuốt của con mèo nhỏ cào vào tim, gợi lên một trận ngứa ngáy.

Sở Triệt không nhịn được kéo hắn ôm vào lòng, cánh tay vòng lên tấm lưng gầy yếu, cảm nhận được người trong lòng cũng thuận theo ngoan ngoãn rúc vào lòng mình, trong lòng tức khắc mềm nhũn.

Gió nhẹ lướt qua, mang theo hương hoa tháng ba.

Đây là người của y...

Sở Triệt cảm thán trong lòng, nghiêng đầu, môi tự nhiên hôn lên mái tóc mềm mại đen như mực.

Tô Mặc Nhiên đã sớm khép mắt lại, giờ phút này lông mi của hắn nhẹ nhàng run run.

Cách lớp tóc mềm mại, hắn có thể cảm nhận được độ ấm trên môi Sở Triệt, ấm áp như vậy, nóng bỏng như vậy, cơ hồ muốn đem hắn hòa tan vào nụ hôn.

“....”

Chậm rãi đưa tay lên, Tô Mặc Nhiên làm ra một hành động lớn mật nhất từ trước tới giờ.

Hai cánh tay của hắn quấn lấy cổ Sở Triệt, ở bên tai y dùng thanh âm thấp đến không thể thấp hơn nhẹ nhàng nói: “Làm chuyện mà anh muốn đi... được chứ?”

Vừa mới dứt lời, Tô Mặc Nhiên cũng cảm thấy thấy thể của người đang ôm mình hơi cứng đờ.

Cùng lúc đó, mặt của hắn cũng bị lửa thiêu đỏ bừng.

Hắn biết Sở Triệt có tình cảm với mình, trước kia đã biết, chỉ là vẫn luôn không trả lời.

Không phải là không tiếp thu được, mà không xác định được mình có thích y hay không.

Sở Triệt đợi Tô Mặc Nhiên một năm, hắn cũng dùng một năm để xác định tâm ý của mình, mà hiện tại, rất cuộc cũng hiểu rõ.

Trong lòng y có mình, trong lòng mình cũng có y.

Tô Mặc Nhiên vùi đầu trong ngực Sở Triệt, nghe tiếng tim đập hữu lực dồn dập, trong lòng ngọt ngào.

“Em thích anh, Sở Triệt.”

Từ trước đến nay đều không có lớn mật như vậy, hiện tại hắn cũng hoài nghi có phải mình điên rồi không.

“Thật sự, thích anh.”

Thế nhưng, cả đời cũng chỉ có vài cơ hội ít ỏi như vậy, nếu như không nhân dịp lúc này điên cuồng, tiếp theo có thể sẽ bỏ lỡ.

Hắn không nên bỏ qua, không cần giống như mẫu thân của mình, để cho bản thân mãi mãi tiếc nuối.

“....”

Cúi đầu nhìn người đang chôn mặt trong lồng ngực mình, giống như một con mèo nhỏ ỷ lại chính mình, đại não Sở Triệt chớp mắt liền trống rỗng.

Đợi lâu như vậy, còn tưởng rằng phải tiếp tục đợi, không ngờ rằng lại tới đột nhiên như thế.

Mặc Nhiên, em ấy nói, em thích anh.

Em thích anh.

Em thích anh!

Em! Thích! Anh!

“Ha ha ha —— ”

Sở Triệt đột nhiên cười lớn, cười giống như người điên, rồi lại từ nội tâm mà mừng như điên.

Tô Mặc Nhiên chỉ một mực cúi đầu, có thể thấy hai bên tai đã sớm đỏ bừng.

Không đợi cười xong, y chợt bế Tô Mặc Nhiên lên, dưới chân dùng lực, thi triển khinh công, chạy không ngừng nghỉ về phòng.

Chạy một mạch như chim bay, làm bọn hạ nhân đều suy đoán đại nhân bị làm sao vậy, choáng váng rồi?

Sở Triệt không để ý nhiều đến vậy, “Ầm” một tiếng đập cửa phòng, ôm người vọt vào.

Khi phía sau lưng chạm đến đệm giường mềm mại, mặt Tô Mặc Nhiên đã đỏ đến không thể đỏ hơn.

Có thể nói ra miệng là một chuyện, nhưng thời điểm thực sự muốn làm như vậy lại là chuyện khác.

Vừa nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện gì, hần liền nhin không được mà đỏ mặt kéo đến tận mang tai, tim đập so với Sở Triệt còn nhanh hơn.

Sở Triệt đem một màn này xem ở trong mắt, lại yêu thương mà ôm người gặm vài miếng, sau đó vội vàng nói: “Thật vậy sao? Mặc Nhiên, những điều em nói đều là thật sao?”

Y biết mình quá gấp gáp, thế nhưng đợi một năm, vất vả lắm mới đợi được đến ngày hôm nay, điều này làm sao không thể không hưng phấn cho được!

Lại sợ vào lúc này Mặc Nhiên đổi ý, hoặc là tự mình đa tình, hiểu sai ý của hần.

May mà, Tô Mặc Nhiên hiểu được chần chờ của Sở Triệt, mặt càng đỏ hơn, nhưng vẫn là cổ vũ chính mình, dùng chút dũng khí cuối cùng nặng nề gật đầu.

Sau khi gật đầu, hần liền chui vào chăn giả làm đà điểu.

Sau đó liền bị Sở Triệt kéo ra ngoài.

Đều xác định đến mức này, nếu y không động thủ liền không phải là nam nhân!

Sở Triệt cơ hồ như muốn ngửa mặt lên trời thét dài, chính mình đợi đến thời khắc này, cực kỳ vui sướng.

“Mặc Nhiên, Mặc Nhiên của ta.”

Nụ hôn của y liên tiếp rơi xuống thân thể Tô Mặc Nhiên đang dần dần mở ra trước mắt y, màn che rũ xuống, che khuất cảnh xuân bên trong.

Lúc tiến vào rất đau, hai người chưa từng có kinh nghiệm, trên phương diện này khó tránh khỏi chút mới lạ.

Tô Mặc Nhiên đau đến muốn khóc lên, nhưng lại nghe thấy Sở Triệt thì thầm bên tai hần.

“Ta thích em, Mặc Nhiên, ta thích em.”

Dường như muốn đem những lời này khảm vào trong ngực, giọng Sở Triệt khàn khàn lặp đi lặp lại bên tai Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên gắt gao nhắm hai mắt, rướn thân người lên trên, đến giữa khuỷu tay y.

Em cũng thích anh.

Tuy rằng vẫn rất đau, còn là đau muốn ứa nước mắt, nhưng trong lòng rất ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi nhũn thành nước.

Vẫn luôn... Vĩnh viễn...

Chỉ thích một mình anh.

H của tui đâu QAQ

Cua đồng bò ngang bò dọc, đưa lên hai càng kẹp kẹp QAQ

15. Chương 15: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (1)

Tinh cầu Vega, ngục giam M-K273, điểm tập kết tù binh.

Mấy chiếc tinh hạm áp tải tù binh cỡ trung đậu xuống chỗ tập kết tù binh, khoang cửa mở ra, xuất hiện đầu tiên chính là một quân nhân vũ trang hạng nặng, y bước nhanh xuống cầu thang, ở nơi tập kết có mấy người binh sĩ đang đứng đợi chào y theo tiêu chuẩn quân đội.

Một loạt tù binh bị giam giữ đi xuống, trên cổ tay của họ bị còng một cái còng tay làm từ một loại gỗ đặc biệt, chỉ cần hơi giãy giụa, còng tay sẽ tự động buộc chặt, đồng thời phóng ra luồng điện.

Ngu Tiểu Mạc lão đảo đi xuống cầu thang thì, đã nhìn thấy mấy người cũng bị bắt làm tù binh giống mình vì dòng điện cường liệt đánh ngã nằm trên mặt đất, miệng kêu những tiếng thảm thiết.

“Ai dám chạy trốn sẽ có kết cục như bọn họ!”

Thiếu úy áp giải bọn họ tới đây đập một người trong số đó vài đập, lại chuyển mắt qua bọn họ hung tợn uy hiếp.

Ngu Tiểu Mạc tốn chút thời gian mới phản ứng tình huống bây giờ của mình là như thế nào.

Hắn đã từng là trung sĩ tinh cầu Elan, hiện tại chỉ là một tù binh bình thường của Duy Á Tinh, sắp bị giải vào ngục giam M-K273 – một ngục giam - tọa lạc ở biên giới tinh cầu - không tính là có nhiều tù binh cho lắm.

Ở thế giới thứ hai rõ ràng có nhiều kinh nghiệm hơn thế giới thứ nhất nhiều, Ngu Tiểu Mạc bình tĩnh gọi hệ thống Hoàng, mở ra giao diện thông tin của mình.

Đình.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 1]

[Điểm tích lũy: 500]

[Năng lực: Tự động phân tích]

[Tiến độ: 0]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể mở ra kỹ năng mới, lựa chọn mở ra: Có/Không]

Ngu Tiểu Mạc nhìn một lúc, phát hiện hiện tại mình là cấp 1, điểm tích lũy đột nhiên tăng lên rất nhiều, tiến độ lại một lần nữa quay về 0.

Về phần hệ thống nhắc nhở cuối cùng –

Ngu Tiểu Mạc không chút do dự nhấn Có, thu được kỹ năng mới thứ hai, tự động khởi hân.

Sau khi kỹ năng thứ hai phát sáng, điểm tích lũy còn dư lại 50.

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này sẽ có đạo cụ tặng kèm, mong ký chủ nỗ lực thúc đẩy cốt truyện phát triển, cũng bảo vệ nam chính thành công.”

“Trong khi truyền đạt bối cảnh nhiệm vụ, có chính thức mở ra nhiệm vụ không? ”

“Chờ một chút.”

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng nói với Hoàng: “Ta muốn hỏi về Sở Triệt – ”

“Vấn đề không liên quan đến nhiệm vụ lần này, hệ thống sẽ không trả lời.”

“....”

“Có chính thức mở ra nhiệm vụ không?”

“Mở ra.”

Không biết vì sao, Ngu Tiểu Mạc có cảm giác so với trước kia hình như Hoàng lạnh lùng hơn nhiều, cũng không có để ý đến phản ứng của mình.

Không muốn làm Hoàng tức giận, hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ là lặng lẽ tắt giao diện hệ thống, quay về thế giới hiện tại.

Đình.

[Nhiệm vụ: Bảo vệ nam chính, đã nhận]

[Mục tiêu nhiệm vụ: Bảo đảm an toàn nam chủ, ở thời khắc quyết định đỡ đạn cho nam chính]

Bối cảnh của thế giới này được truyền đến rất nhanh, có thể là bởi vì cấp bậc được đề cao, thông tin lần này cận kề hơn so với lần trước.

Dinos, trung sĩ tinh cầu Elan, từng vài lần lập được chiến công hạng hai, một màn phát sinh vừa rồi do quân địch tinh cầu Vega - thượng tướng Lanser lãnh đạo - bắt trong chiến tranh, cũng bởi vậy mới đi tới ngục giam M-K273 ở biên giới tinh cầu Vega.

Elan từng là tinh cầu lớn nhất trong các tinh cầu, thực lực thô bạo mà hùng anh, đáng tiếc địa vị bá chủ của Elan bị tinh cầu Vega quật khởi mà dần dần sa sút, hơn nữa chính quyền nội bộ của tinh cầu Elan bị chia rẽ, càng khiến cho cái tinh cầu này từ từ sa sút đồng thời còn gặp phải cục diện chia năm xẻ bảy.

Nói tóm lại chính là hai chữ – rối loạn.

Dưới ảnh hưởng của cục diện rối loạn này, Elan đối chiến cùng Vega liên tiếp thất bại, 3/10 lãnh thổ bị người ta chiếm đóng, tình thế cực kỳ nguy cấp.

Với tất cả những chuyện này, những người tinh cầu Elan vốn không có sức chiến đấu cũng đành bất lực, chỉ có thể ngồi chờ chết.

“Tất cả xếp thành một hàng! Ai không nghe lời, hoặc là muốn chạy trốn liền lập tức xử tử!”

Một trưởng quan trong ngục giam đến giám sát những tù binh mới, hắn vừa nói ra, xung quanh liền truyền đến vài tiếng kêu thảm thái.

Ngu Tiểu Mạc nhìn mấy chiến hữu gần đó bị tia laser bắn trúng, té trên mặt đất, người co quắp lại, vài người không còn hơi thở, tiếng bước chân mới dừng lại.

“Các người, đây là trái pháp luật!”

Hắn giận dữ nói với người sĩ quan đứng gần nhất: “Không thể tự tiện tàn sát tù binh, các người đang vi phạm hiệp ước tinh cầu – ”

Chát!

Hắn vẫn chưa nói xong, đã bị người ta hung hăng mà bạt một bạt tai lên mặt.

“Là bọn chúng động thủ trước, muốn tập kích tụi tao! Tụi tao đương nhiên phải phản kích! Đây là tự vệ!”

Sĩ quan kia cười lạnh, nói: “Trái với hiệp ước tinh cầu? Mà nói xem là vi phạm điều nào trong hiệp ước?”

Má phải đau rát, Ngu Tiểu Mạc giương mắt, ánh mắt lạnh như băng xuyên thẳng đến sĩ quan ngang ngược ở đối diện.

Rõ ràng mấy người tù binh chưa làm cái gì, lại bị binh lính xung quanh tiện tay lôi ra giết. Loại hành động tàn nhẫn này chính là không xem sinh mạng con người ra gì, cùng sức sinh có cái gì khác nhau? Bọn họ còn có tính người không?!

Một màn mấy người kia ngã xuống cùng cảnh tượng mưa tên bay đầy trời phóng tới áo ạt chồng khít lên nhau, trong lòng Ngu Tiểu Mạc nhất thời nổi lên một cơn tức giận không thể đè nén, cơn tức giận này giống như muốn phá tan gông cùm xiềng xích, từ trong lồng ngực của hắn thoát ra.

Hắn không biết là, vô hình trung, tính cách của hắn đã bị cái gì ảnh hưởng, cùng với trước kia hoàn toàn khác xa nhau.

“Không bằng cầm thú!”

Bốn chữ mắng chửi bén nhọn muốn đâm thủng màng nhĩ, mọi người xung quanh đều nhìn lại, sĩ quan bị mắng một câu thô tục cảm thấy mất thể diện, đập một cước vào Ngu Tiểu Mạc không có sức đánh trả, ngã trên mặt đất.

“Con mẹ nó! Một tù binh mà cũng dám kiêu ngạo?! Mày xem bản thân mày là cái thá gì! Bây giờ mày chỉ là một con chó mà thôi!”

Giết người là người khác, mà bị chửi là hần, sĩ quan tự đứng bị sỉ nhục hung hăng đập Ngu Tiểu Mạc vài đập, còn dùng hết sức.

“Cái gì mà vi phạm hiệp ước tinh cầu! Có bản lĩnh thì mày đến tòa án tinh cầu kiện tội tao đi! Xem xem có thể thắng hay không!”

“Ai từ tinh cầu Elan ra đều là rác rưởi! Những người ở đó đều là rác rưởi! Một tinh cầu rác rưởi, cũng chỉ có thể ngồi nhìn chúng tao hủy diệt!”

Giọng đàn ông kiêu ngạo, hạ nhục gay gắt vang lên từng tiếng, từng tiếng bên tai, mọi người đau đớn đến xót xa. Sĩ quan đi hạ thủ vô cùng ác độc, trước mắt Ngu Tiểu Mạc biến thành màu đen, dường như muốn mất đi ý thức.

Người xung quanh đây đều bàng quan, có mấy tù binh quen biết với Dinos muốn tiến lên cứu hần, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ của mình và mấy người bạn vừa rồi chết thảm, đều rụt rè sợ hãi lui lại.

Ở trước mặt tù binh mặc sức tàn sát từ binh khác, ở trong ngục này không tính là chuyện gì lớn, cũng không ai để ý tới, mọi người tập mãi thành quen.

Sĩ quan còn chưa thu tay lại, xuống tay càng ngày càng độc, hiển nhiên là muốn giết chết Ngu Tiểu Mạc.

Toàn thân trên dưới đau đến xương cốt đều gãy, thì Ngu Tiểu Mạc nghe được âm thanh của hệ thống.

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở: Nhận thấy mạng sống ký chủ bị nguy hiểm, tự động mở ra kỹ năng thứ hai]

Còn chưa phản ứng kịp, thân thể Ngu Tiểu Mạc giật một cái, đau đớn vừa rồi biến mất trong nháy mắt, toàn thân tràn đầy sức sống.

Không thể chết ở chỗ này!

Tìm cách thoát khỏi nơi đây thì cùng lúc đó, đột nhiên Ngu Tiểu Mạc lắc người, lật còng tay, dùng dây xích thật dài cuốn lấy cổ chân của sĩ quan kia, dùng lực kéo một cái, sĩ quan kia bất ngờ không kịp đề phòng, mạnh mẽ té xuống đất.

Gáy của hần đập mạnh xuống mặt đất cứng rắn, hai mắt trợn lên, rồi tạm thời ngất đi.

Một loạt động tác lưu loát đều nhờ thường bình thường làm quân nhân của Dinos, làm một trung sĩ, tố chất thân thể của hần đương nhiên so với Tô Mặc Nhiên trước kia thì tốt hơn nhiều, coi như là Ngu Tiểu Mạc lượng được tiện nghi.

Bất quá đã đến nước này, hần đã không còn đường lui.

Mở ra năng lực tự động phân tích, Ngu Tiểu Mạc đoạt lấy súng giắt bên hông đối phương, vừa định đứng lên, từ chỗ cổ tay truyền tới một trận xung điện lan khắp toàn thân.

Kêu đau một tiếng, súng của Ngu Tiểu Mạc rơi xuống đất, cả người cũng lung lay ngã xuống lần thứ hai, bị luồng điện cường liệt kia giật cho co quắp toàn thân.

Hơn mười khẩu súng nhắm vào hần, thần sắc những binh sĩ kia lạnh lẽo, rõ ràng là dự định đem phần tử nguy hiểm này hành quyết tại chỗ.

“Chuẩn bị – ”

Tích tích, tích tích.

Một trưởng quan đứng ở một bên, bộ dạng chuẩn bị hạ lệnh nổ súng, đúng lúc này bộ đàm vang lên.

Trưởng quan nhanh chóng lấy bộ đàm ra, đi sang một bên nói chuyện cùng người nào đó, nói xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

“Mang hắn đi!”

Ông ta bước đến, hung tợn quát với mấy binh lính xung quanh: “Phắc! Thật không hắn có cái vận cứt chó gì! Trưởng ngục chỉ tên muốn gặp hắn!”

Lập tức có người kéo hắn từ dưới đất đứng lên, một cái găng tay cách điện được chế tạo từ vật liệu đặc thù được mang vào tay hắn để ngăn chặn dòng điện, bọn họ dẫn Ngu Tiểu Mạc tới một cái nhà lầu bên cạnh ngục giam, ý thức của Ngu Tiểu Mạc hỗn loạn, bị ném vào trong phòng.

Dường như có ánh sáng chiếu vào người, âm ỉ bên tai trong nháy mắt biến mất, Ngu Tiểu Mạc mệt mỏi, từ từ há miệng, chợt nghe thấy có người nói bên tay, giọng nói rất cung kính, rất cẩn thận, sợ đắc tội với ai đó.

“Thượng tướng, người ngài muốn tìm ở trong này.”

Thượng tướng?

Trong đầu mơ mơ hồ hồ dường như có cái gì đó lóe lên, Ngu Tiểu Mạc nghe tiếng bước chân dần dần tiến lại gần mình, miễn cưỡng chống tay tính ngồi dậy thì, đột nhiên bị một đôi tay cường tráng nâng lên.

“Thượng tướng?!”

Trưởng ngục kinh hô một tiếng, hoàn toàn không ngờ mình có thể thấy một cảnh tượng trước mắt, không thể tưởng tượng nổi này.

Trời đất rung chuyển, Ngu Tiểu Mạc cảm giác mình bị một đôi tay cứng cáp hữu lực bế lên, dựa vào lồng ngực dày rộng.

“Có đau hay không?”

Có người thầm thì bên tai hắn, giọng nói đàn ông từ tính mà trầm thấp, mang theo một phần thân thiết ôn nhu không hề che giấu.

Hắn giương mắt, nhìn thấy một đôi mắt màu xanh.

“Dung Lan?”

Ma xui quỷ khiến, Ngu Tiểu Mạc liền thốt ra cái tên này.

Hai anh em cũng gặp nhau rồi ôhồô~

16. Chương 16: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (2)

“..... Dung Lan?”

Giống như lúc đầu khi thấy Dung Lan, ma xui quỷ khiến lại kêu lên cái tên “Ngu Sở” này, khi Ngu Tiểu Mạc đối diện với người đàn ông này thì, quỷ thần xui khiến kêu lên “Dung Lan”.

Lời vừa nói ra, Ngu Tiểu Mạc liền ngẩn người.

Hắn nhớ lại lúc Dung Lan tự sát liền có hành động kỳ quái —— ánh mắt nhìn về phía hắn, cùng với im lặng tự nói ra câu kia.

Người đàn ông này... Là Dung Lan sao?

Định.

[Tự động phân tích: Lanser]

[Hệ thống nhắc nhở: Không thể phân tích]

[Nguyên nhân sai lệch: Không thể xác định nhân tố mục tiêu]

“Chúc mừng ký chủ, đã gặp được nhân vật chính.”

Âm thanh lạnh lùng của Hoàng vang lên, rồi biến mất rất nhanh.

Ngư Tiểu Mặc phát hiện cái hệ thống này của mình thực sự là khó hiểu, không được bình thường, vừa định mở miệng thì, ánh mắt dừng lại ở mục cuối cùng “nguyên nhân sai lệch”, ngăn người ra.

Ban đầu ở cùng một chỗ với Dung Lan thì năng lực tự động phân tích cũng không thể phát huy tác dụng, nguyên nhân cũng giống như vậy, không thể xác nhận nhân tố mục tiêu...

Hắn giương mắt, lần thứ hai nhìn người đang ôm mình.

Trên người y mặc quân trang đen sẫm, vành nón kéo rất thấp, một đôi mắt cực kỳ sắc bén, dường như có thể nhìn thấy tâm ma ở chỗ sâu nhất trong lòng người.

Phía sau có ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống, đường nét gương mặt nam nhân ngược sáng có loại nhu hòa không nói nên lời.

Y không trả lời câu hỏi kia của Ngư Tiểu Mặc, giống như là không có nghe thấy vậy, chỉ cúi đầu nhìn hắn.

Một mặt tường của căn phòng là được tạo thành từ một màn hình thật lớn, thể hiện trên màn ảnh chính là các video theo dõi các khu của ngục gian, bao gồm cả điểm tập kết tù binh kia.

Vừa mới nãy, ở chỗ này bọn họ nhìn thấy mình, cho nên mới mang mình tới sao?

Ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía nam nhân phía sau, Ngư Tiểu Mặc vừa nghĩ như thế, Lanser liền cúi bước ôm hắn ra ngoài.

“Thượng tướng! Hắn là người tinh cầu Elan —— ”

Đặc biệt từ thủ đô tinh cầu Vega chạy tới một địa phương nhỏ xíu, tầm thường này vì mang đi một tù binh? Trời ạ! Ngài ấy muốn làm cái gì?!

Người trước tiên hồi thần lại là trưởng ngục, hoàn toàn không ngờ rằng vị thượng tướng không đắc tội nổi này sẽ làm ra hành động kỳ quái như vậy, trán của gã toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng đi theo.

Nhưng đi theo chưa được vài bước, ánh mắt lạnh như băng của Lanser phóng ra, nhìn chằm chằm trưởng ngục.

Ánh mắt kia có lực uy hiếp quá mức, thể cho nên trưởng ngục thành công bị dọa sợ, sững sờ đứng tại chỗ, hoàn toàn không dám tiến lên nửa bước, trở mắt nhìn thượng tướng ôm tù binh kia mang đi.

Lanser trực tiếp rời đi.

Tình cảnh này, thật giống như đã từng trải qua.

Ngư Tiểu Mặc bị y ôm vào trong ngực không nói được lời nào, trong lòng đã mơ hồ có suy đoán.

Mình mới vừa đến thế giới thứ nhất, người đầu tiên gặp được chính là Dung Lan, bây giờ cũng giống vậy, vừa ra trận đã bị thượng tướng này mang đi, thậm chí so với lúc trước còn nhanh hơn.

Nếu như nói Lanser thật sự chính là Dung Lan, có thể nào cũng giống mình hay không, đều là người bị hệ thống chọn trúng?

Đây chỉ là một suy đoán, về phần sự thật có phải như thế hay không, Ngư Tiểu Mặc không dám xác nhận.

Dọc đường đi không có gặp ai, xem ra Lanser sớm có chuẩn bị. Trên thực tế cho tới khi bị ôm đến bên ngoài phi thuyền tư nhân có khắc phù hiệu gia tộc thì, Ngư Tiểu Mặc còn chưa có tự giải thích rõ ràng về mục đích, nguyên nhân mà người này đột nhiên xuất hiện.

Phi thuyền là một trong các phương tiện giao thông cực kỳ đắt giá của tinh cầu, tốc độ cực nhanh cùng độ an toàn cực cao, thường được sử dụng trong quân đội, đương nhiên, cũng được sử dụng trong tầng lớp thượng lưu giàu có hoặc quý tộc.

“Thượng tướng..”

Quản gia đứng ở một bên, cực kỳ cung kính hành lễ với Lanser, thái độ cung kính nhưng không thay đổi sắc mặt, dường như không thấy thanh niên mặc quần áo tù binh được y ôm trong ngực.

Không gian phi thuyền rất lớn, lại còn thêm vào một phòng ngủ xa hoa. Lanser không nói gì, buông Ngu Tiểu Mặc xuống, nhân tiện ngồi ở bên cạnh hắn.

Có lẽ là ở trên chiến trường chinh chiến lâu năm, nắm giữ rất nhiều sinh mạng, bất luận Lanser làm cái gì, y đều toát ra khí phách hào hùng, làm cho người khác không thể không phục tùng, giống như bây giờ.

Quản gia thức thối lui ra, xung quanh liền an tĩnh lại.

Ngu Tiểu Mặc cúi đầu nhìn còng tay đang còng trên cổ tay mình, thấy Lanser trừ bỏ dùng một loại ánh mắt nói không rõ nhìn mình ra thì không còn động tác khác, ngừng một chút, nhin không được nói: “Anh còn chưa có trả lời vấn đề vừa rồi của tôi.”

Hắn vốn tưởng rằng Lanser sẽ không để ý hắn như lúc trước, hoặc có lẽ sẽ một mực phủ nhận, không ngờ rằng Lanser lại nhíu mày, nắm chặt tay hắn đang bị khóa trong còng, kéo hắn về phía của Lanser.

Ngu Tiểu Mặc không thể không chế mà bại trận trong lòng ngực Lanser, bị y ôm.

“Ta cho rằng em đã có đáp án.”

Lanser từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ đen kịt, chém một cái, liền dễ dàng tháo còng khỏi tay của Ngu Tiểu Mặc: “Tô Mặc Nhiên? Hay có lẽ nên gọi tên hiện tại của em, Dinos?”

“....”

Thân thể Ngu Tiểu Mặc cứng đờ, lại giương mắt về phía y, trong mắt đều là khiếp sợ.

Suy đoán là một chuyện, nhưng suy đoán biến thành sự thật lại là một chuyện khác.

Y vậy mà thật sự là...

“Thực kinh ngạc?”

Lanser nắm cầm hắn, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải là nên vui vẻ vì chính mình tìm được đồng minh rồi sao?”

Vui vẻ?

Không thể phủ nhận là bây giờ hắn thật sự có chút vui vẻ, dù sao vẫn tưởng rằng chỉ có một mình mình cần phải xuyên qua các thế giới để hoàn thành lần lượt từng nhiệm vụ, đột nhiên bây giờ biết còn có một người cũng giống mình, cũng có thể trở thành đồng minh của mình thì, hắn khó tránh khỏi có chút hưng phấn.

Thế nhưng hưng phấn qua đi, chính là đủ loại tâm tình phức tạp.

Người này giống hắn, là người có hệ thống, là một nhân vật phản diện.

Phản diện cùng vai chính đối địch, mà hắn phải trợ giúp vai chính.

Nói cách khác, bọn họ chính là ở hai trận doanh khác nhau ——

Ngu Tiểu Mặc từ trên người Lanser bò dậy.

Lanser nhướn mày, không nói cái gì.

Ngu Tiểu Mặc nhìn y chằm chằm một lúc lâu, nói: “Anh rốt cuộc là ai?”

“Vừa tới liền chất vấn thân phận của ta?”

Lanser chậm rãi nói: “Không nói cho em.”

Trả lời như trong dự liệu, Ngu Tiểu Mạc cũng không có làm ra hành động gì.

Hai người nhìn nhau trầm mặc một hồi, vẫn là Lanser nhìn như thỏa hiệp mà mở miệng trước: “Em không cần đề phòng ta, nhiệm vụ hệ thống của ta là trợ giúp vai chính thượng vị, không khác em là bao.”

“Trợ giúp vai chính thượng vị? Anh rõ ràng là nhân vật phản diện —— ”

Lanser tựa tiểu phi tiểu*: “Tất cả chuyện xưa đều viết như vậy, chỉ có đánh bại nhân vật phản diện, vai chính mới có thể coi là thành công, không phải sao”

(Tựa tiểu phi tiểu < =“>: Cười như không cười.)

Ngu Tiểu Mạc trầm tư một hồi, hiểu rõ những lời này của Lanser.

Ý của y nói là, nhiệm vụ của y cũng giống mình, đều là hy sinh bản thân vì đại giới, để vai chính thượng vị.

“Ta không thể trực tiếp tổn thương nhân vật chính, việc ta cần làm là kéo cao giá trị cừu hận của vai chính, cũng chờ vai chính đến làm nhân vật phản diện như ta sụp đổ.”

Giọng Lanser bình tĩnh, làm Ngu Tiểu Mạc nghĩ tới một người khác.

—— phải nhớ kỹ thế giới này chỉ có vai chính mới là quan trọng nhất, người và nhân vật phản diện chỉ tồn tại vì vai chính.

—— không hơn.

Hoàng nói với hắn rất nhiều câu, nhưng câu này lưu cho hắn ấn tượng rõ ràng nhất.

Ý tứ rất rõ ràng, trước mặt vai chính, bọn họ đều là bia đỡ đạn, nói cho dễ nghe thì, hỗ trợ.

Ngu Tiểu Mạc thở dài một hơi, thử thăm dù đem tay của mình đặt lên tay Lanser.

Lanser hơi rũ mi, ánh mắt nhìn xuống cái tay kia: “Đây là đang đồng cảm với ta?”

“Không phải.”

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu: “Tôi chỉ nghĩ là hệ thống đôi khi rất nghịch ngợm.”

Lanser cười khê, cầm lấy tay hắn: “Là quá nghịch ngợm, bởi vì vai chính không có hệ thống, lại khi dễ những người có hệ thống như chúng ta.”

Nụ cười này của y làm cho dung mạo vốn đã xuất sắc càng thêm rạng rỡ, Ngu Tiểu Mạc nhìn mà ngây người vài giây, sau khi tỉnh táo lại vội vàng nói: “Làm sao anh biết vai chính không giống chúng ta?”

Ban đầu hắn tưởng rằng nếu như mình và nhân vật phản diện đều là người có hệ thống, thì vai chính cũng có thể giống như vậy, không nghĩ rằng câu tiếp theo của Lanser liền phủ nhận ý nghĩ này của hắn ——

“Kỹ năng ban đầu của ta chính là nhìn thấu mọi người, cho nên ai là người thế giới này, ai là người ngoại lai, ta rõ ràng.”

“Đây là nguyên nhân anh biết tôi và anh giống nhau?”

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc: “Khó trách ngay từ đầu anh sẽ tìm đến tôi.”

Như vậy là có thể giải thích vì sao ban đầu y muốn đem mình về Vương phủ, cùng với bây giờ chạy đến đây cứu mình.

“Như vậy có thể thúc đẩy cốt truyện phát triển sao? Vậy thì anh làm một nhân vật phản diện phải kéo giá trị cừu hận của vai chính? Hoặc là hai người đều có?”

Ngu Tiểu Mạc hỏi mấy vấn đề liên tiếp, Lanser trầm mặc vài giây, khẽ nhú mày, dường như muốn phủ nhận gì đó, nhưng vừa lên tiếng liền đổi thành một ý khác: “Hai người đều có.”

Ngu Tiểu Mạc không chú ý tới thần sắc bất thường dưới đáy mắt, “Ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa, rơi vào trầm tư.

Vậy mà thực sự gặp được một người giống mình, hơn nữa còn giống như là đứng chung một phe. Sau khi nói chuyện với nhau, xác định Lanser không có nói dối, trong lòng của hắn dần dần phát sinh chút vui sướng.

Bất cứ khi nào, gặp được đồng minh luôn luôn cảm thấy vui vẻ.

“Xem bên kia.”

Đang suy nghĩ, đột nhiên Lanser kéo tay hắn, dẫn hắn tới trước cửa sổ của phi thuyền hình tròn: “Đại dương.”

Bọn họ hiện tại đang ở trên cao, Ngu Tiểu Mặc nhìn qua cửa sổ thấy được đại dương xanh thẳm bao la, nhìn không được kinh hỉ ra tiếng: “Thật xinh đẹp.”

Màu xanh biển, giống như ngọc bích, còn điểm xuyết kim quang nhàn nhạt. Sạch sẽ đến cực điểm, cũng mỹ lệ đến cực điểm.

“Đây không phải là đại dương chân chính, là do con người tạo ra.”

Lanser thu kinh hỉ của hắn vào trong mắt, bình tĩnh nói: “Nhưng mà cũng thật sự rất đẹp, nếu em thích, lần sau ta sẽ mang em đến nơi này du ngoạn.”

Lại nói tiếp, trước kia y cũng mang mình ra ngoài chơi, tuy rằng lần đó kết thúc trong không vui.

Ngu Tiểu Mặc quay đầu nhìn về phía Lanser muốn nói gì đó, lại phát hiện Lanser đang ôn hòa nhìn chăm chú hắn.

Đáy mắt y dường như lấp lánh ánh sáng, con ngươi màu xanh đậm mờ mờ bị một lớp sương mù mỏng bao phủ, nhìn kỹ lại, là loại nhu hòa không nói ra được.

Lúc vừa gặp mặt, y vẫn lạnh lùng nghiêm nghị mà không cho đối nghịch, thượng tướng băng lãnh, nhưng bây giờ...

Trong lòng sinh ra một cảm giác quỷ dị không rõ, Ngu Tiểu Mặc đột nhiên nhớ lại một việc.

Trước kia, khi Dung Lan mang mình về Vương phủ thì, cũng không phải chỉ có dẫn hắn ra ngoài chơi.

Còn có ——

Hôn.

17. Chương 17: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (3)

Nhớ lại hắn từng phát sinh quan hệ mập mờ với người trước mặt, Ngu Tiểu Mặc nhanh chóng dời mắt đi, trên mặt cũng có vài phần xấu hổ.

Lanser ở bên cạnh xem như không thấy, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hình như y không để ý mình có gì khác thường, Ngu Tiểu Mặc âm thầm thở phào một hơi.

Có thể Lanser tiếp cận hắn cũng không phải xuất phát từ nguyên nhân như hắn nghĩ, chỉ là bởi vì đối với vai chính, hắn là người quan trọng, mà nhiệm vụ của Lanser chính là kéo giá trị cừu hận của vai chính, cho nên y mới tiếp cận mình, diễn một tuồng kịch cho vai chính xem.

Chỉ là vì kích động vai chính mà thôi.

Tìm cho mình lý do này, dù cho trong lòng có do dự đi nữa cũng bị ép xuống. Lúc Ngu Tiểu Mặc nhìn về Lanser thì, ánh mắt đã không còn xấu hổ như vừa rồi.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Trở về thủ đô.”

Lanser nói: “Vai chính sẽ truy đuổi sang đây. Em ở nơi đó sẽ thấy được hấn.”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu, không có cự tuyệt.

Lanser xoay người đi rồi trở về, cầm lấy rượu vang đỏ trên bàn.

Chất lỏng đỏ thẩm rót vào trong ly rượu chân cao, Lanser cầm hai ly rượu đi tới trước mặt Ngu Tiểu Mạc, đem một cái ly đưa cho hấn: “Nếu đã biết chúng ta có thể trở thành đồng minh, không bằng liền giới thiệu lại một lần nữa đi.”

Ngu Tiểu Mạc chần chờ, không nhận lấy ly rượu kia: “Tôi không uống rượu...”

Lanser cũng không miễn cưỡng hấn, đem ly rượu nhẹ nhàng đặt lên bàn, nói với hấn: “Tên của ta là Mạc Sở, còn em?”

“Mạc Sở?”

Ngu Tiểu Mạc nói: “Tôi là Ngu Tiểu Mạc.”

“Ngu Tiểu Mạc...”

Không biết vô tình hay cố ý, Lanser nhắc lại cái tên này mấy lần, sau đó cong cong khóe miệng: “Tên rất khả ái, giống như em.”

Y giống như trời sinh là một người lãnh đạm, rất ít khi lộ ra nụ cười, ngay cả khi chân chính cười rộ lên thì nụ cười kia cũng chỉ là cái nhếch môi, một lát sau tựa như mây khói tiêu tán đi.

Trước đây Ngu Tiểu Mạc cũng không có nghĩ cái gì, hiện tại lại phát hiện Lanser, không, là Mạc Sở cười rộ lên thật đẹp mắt, đẹp mắt không phải là tướng mạo của y, mà là cái loại khí chất nhẹ nhàng thần nhiên này.

Giống như một người –

Ngu Sở.

Đang yên đang lành liền nghĩ đến người đệ đệ kia, một hồi lâu Ngu Tiểu Mạc mới từ trong thất thần tỉnh táo trở lại.

Quan hệ của hấn và Ngu Sở không tính là tốt, đương nhiên, cũng coi như không phải là xấu.

Ở trong nhà, cũng chỉ có Ngu Sở nguyện ý dùng ánh mắt nhìn hấn. Mặc dù, ánh mắt kia thường làm hấn bất an...

“Em là đang tưởng niệm người nhà sao?”

Thanh âm của Lanser vang lên bên tai, bình tĩnh, cũng không có bao nhiêu tình cảm.

Thanh âm này dường như là lạ, Ngu Tiểu Mạc suy đoán có thể là vì mình thất thần mà y có chút không hài lòng. Vì vậy giải thích: “Tôi chỉ nhớ đến người thân trước kia.”

“Người thân trước kia?”

Lanser lắc ly rượu trong tay, nhìn như không chút để ý nói: “Là người em đã từng nói... Ngu Sở?”

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc vài giây, khẽ gật đầu một cái: “Ừm.”

Con người màu xanh xẹt qua một tia sáng, Lanser hơi rũ mi mắt, nhìn chất lỏng đỏ sẫm trong ly rượu.

“Em thích hấn?”

“.....A?”

Câu nói đột ngột này làm Ngu Tiểu Mạc sửng sốt, vài giây sau mới ngật ngật nói ra một câu: “Cái gì?”

“Em thường nhớ tới hấn.”

Lanser giương mắt, ánh mắt thâm thúy mà u tối: “Lẽ nào em không thích hấn sao?”

...

Thích không?

Hắn thích người đệ đệ kia sao? Người kia luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, luôn luôn làm hắn nhìn không hiểu, đồng thời cuối cùng cường hôn mình, đệ đệ.

Có thể Ngu Sở thích hắn, bằng không người luôn luôn chán ghét có tiếp xúc với người khác sẽ không làm ra loại hành động này.

Nhưng là “thích” của Mạc Sở cũng với “thích” của mình, căn bản là không phải cùng một loại thích. Không, phải nói Lanser nói thích chỉ là người thân thích nhau, lại bị mình xuyên tạc thành... Tình nhân.

“Tôi – ”

Ngu Tiểu Mạc há mồm muốn nói gì, lại phát hiện chính mình cũng không nói ra được.

Từ sau lần tử vong đó, lần đầu tiên Ngu Tiểu Mạc nhìn thẳng vào quan hệ giữa hắn và Ngu Sở.

Nếu không phải Mạc Sở và Ngu Sở ở phương diện nào đó có chỗ tương tự, phỏng chừng hắn đã sớm tận lực quên mất người đệ đệ làm hắn bất an này.

Đúng vậy, chính là bất an. Thái độ của Ngu Sở cùng với nụ hôn kia, làm cho hắn bất an.

Trong lúc nhất thời Ngu Tiểu Mạc không nói ra lời, Lanser chỉ lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt hơi ủ dột.

“Anderson.”

Không định tiếp tục cái đề tài này, y mở miệng, gọi quản gia: “Dẫn hắn đi đổi một bộ quần áo.”

Ngu Tiểu Mạc không hiểu nhìn về phía y.

Lanser thản nhiên nói: “Lẽ nào em muốn mặc đồ tù binh cùng ta đi xuống phi thuyền?”

Điều này cũng đúng.

Ngu Tiểu Mạc ngoan ngoãn đi theo quản gia nho nhã lễ độ.

Lanser đưa mắt nhìn y biến mất trong tầm mắt, chỉ cảm thấy cái bóng lưng này quả thật giống với ngày đó y như đúc, không có gì khác nhau.

Ngày đó, hắn rời bỏ mình, đi về phía Sở Triệt, hoặc là nói, là đi về phía vai chính của thế giới kia.

Sau đó, chết trước mặt mình.

Nắm ngón tay chợt nắm chặt ly rượu, rượu đỏ trong ly hơi lắc lư, khớp xương của năm ngón tay của Lanser bởi vì nắm chặt quá mức mà trở nên trắng bệch.

Rắc.

Một vết nứt xuất hiện trên thành ly thủy tinh, sau đó –

Bang!

Lanser mặt lạnh lùng nhìn cái ly bị bóp nát trong tay mình, mặc cho chất lỏng màu đỏ thẩm chảy đầy tay.

Màu đỏ, tựa như màu máu.

Nhưng mà, so với máu nhạt hơn nhiều.

Y lau khô tay của mình, đem ly rượu đã vỡ vụn để lại trên bàn.

“Cái kia, thực sự phải mặc thành như vậy hả?”

Âm thanh của Ngu Tiểu Mạc từ bên cạnh truyền ra, chần chờ không chắc, cũng không giống như quá thích ứng với quần áo mới này.

“Những thứ này đều là thượng tướng chọn cho ngài.”

Quản gia đúng mực nói: “Nếu ngài không hài lòng, tôi lập tức đi đổi.”

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn chính mình một thân phục sức hoa lệ, làm một người bình thường, lúc trước hẳn có thể thích ứng với tổ y cổ trang, nhưng hiện tại cái này, với hắn mà nói quá mức xa hoa, có chút không tiếp thu được.

Lanser nghe vậy đi đến, đứng ở một bên đánh giá hắn.

Khuôn mặt Lanser thanh tú tuấn đạt, làm một quân nhân dáng người thon dài mà không mất đi mạnh mẽ, tuy rằng so với quân nhân thì mảnh mai hơn, nhưng không quá mức gầy yếu.

Y cố ý vì hắn mà chọn một bộ áo khoác dài màu trắng bạc, áo lót bên trong áo khoác buộc chặt eo nhỏ mảnh khảnh, đôi chân xinh đẹp, thon dài, cơ hồ có thể làm người ta tưởng tượng ra một cảnh tượng tươi đẹp: mỹ nhân khoác áo tơ tằm, tà áo bay bay trong gió.

Ánh mắt sâu xa, Lanser có chút miệng đắng lưỡi khô.

Trước kia không phải là chưa có xem qua ảnh chụp cùng tư liệu của Dinos, lúc đó biết không phải là Ngu Tiểu Mạc mà chỉ là Dinos thì, người trên màn ảnh không làm y có bất kỳ cảm giác gì, thậm chí còn có thể bối mớ ra không ít khuyết điểm.

Diện mạo tuy tốt nhưng không đủ xuất sắc, chiều cao cũng chỉ thuộc loại trung bình, khí chất cũng không xuất trần... Đủ loại khuyết điểm mà y không hài lòng, đều không thể tìm ra điều gì trên người Ngu Tiểu Mạc.

Người này tựa hồ chính là như vậy, rõ ràng chưa đủ kinh diễm, lại có thể làm cho người khác không có cách nào dời mắt.

“Lanser?”

Thấy Lanser im lặng nhìn mình chằm chằm hồi lâu, Ngu Tiểu Mạc nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

“Nhìn rất đẹp.”

Lanser khẽ vuốt cằm, bước một bước tới trước mặt hắn: “Cứ như vậy đi.”

Cứ như vậy sao?

Lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn bản thân, mặc dù cứ cảm thấy không thích, nhưng nếu Lanser bảo đẹp, vậy hắn cũng không bắt bẻ gì nữa.

Một đôi tay thon dài duỗi tới, sửa sửa lại cổ áo không ngay ngắn của hắn.

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu, nhìn thấy Lanser chăm chú, thần sắc ôn hòa.

“Ừm, cảm ơn.”

“Không cần.”

Sửa lại cổ áo chỉnh tề, Lanser thu tay lui về phía sau vài bước, nói với quản gia đang đứng bên kia: “Còn bao lâu?”

Quản gia nói: “Một giờ nữa.”

“Tốc độ nhanh hơn.”

“Vâng.”

Quản gia cúi đầu đáp lại, sau đó gõ một cái lên mặt đồng hồ đeo tay.

Mặt ngoài lóe ra vài cái, liên thông đến một nơi khác.

Quản gia vừa đi ra vừa nhỏ giọng nói gì đó với bên kia, sau đó không lâu, Ngu Tiểu Mạc thấy cảnh vật ngoài cửa sổ vụt qua thật nhanh, tốc độ nhanh gấp mấy lần so với lúc trước.

Lanser ngồi trên ghế salon, dáng vẻ tùy ý mà ưu nhã.

“Lại đây.”

Y ngoắc ngoắc tay với Ngu Tiểu Mạc đang đứng bên cửa sổ, Ngu Tiểu Mạc nhìn y, rồi đi tới, ngồi bên cạnh Lanser.

“Chúng ta hợp tác, thế nào?”

Lanser mở miệng: “Dù sao đều là muốn giúp vai chính thượng vị, không bằng cùng nhau hợp tác hoàn thành nhiệm vụ, dù gì thì hai chúng ta cũng không có lý do nào để đối địch.”

Đây đều là có lợi cho hai bên, Ngu Tiểu Mạc suy tư một hồi, nói: “Anh muốn hợp tác như thế nào?”

Lanser nói: “Nói cho ta biết trước, nhiệm vụ cụ thể của em là cái gì.”

“Giúp vai chính, ách, đỡ đạn.”

“....”

Nhìn Lanser sau khi nghe xong trầm mặc một lúc, Ngu Tiểu Mạc không hiểu, nói: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt của Lanser nhìn trên ngực hắn, qua vài giây mới buồn bã nói: “Không có gì.”

Ngu Tiểu Mạc “à” một tiếng: “Vậy còn anh?”

“Bị y giết chết.”

“....”

So với mình cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Trong ánh mắt của Ngu Tiểu Mạc nhiều thêm vài phần đồng cảm.

Lanser rất bình tĩnh: “Em không cảm thấy chúng ta có thể bổ sung cho nhau sao? Em ở bên cạnh ta, dẫn dắt vai chính đến đây, sau đó em hoàn thành nhiệm vụ của em, ta hoàn thành nhiệm vụ của ta.”

“Thế nhưng nếu tôi ở bên cạnh anh, vai chính bị thương tổn gì —— ”

“Có thể gây thương tổn chỉ vai chính chỉ có một mình nhân vật phản diện, cũng chính là ta.”

Lanser nói: “Bởi vì lúc trước nhân vật phản diện đã làm một vài việc với vai chính, so nên giá trị cừu hận của ta hiện tại mới bắt đầu có ba, chỉ cần làm nó đạt đến mười, ta sẽ chết dưới tay vai chính.

“À, tôi không có giá trị cừu hận, chỉ có tiến độ.”

“Em cần phải làm cái gì sao?”

“Không cần... Kỳ thực dù cho tôi không làm cái gì, tiến độ cũng sẽ tăng, chỉ là không đó điểm tích lũy thôi.”

Lanser lạnh lùng: “Nhưng nếu ta cái gì cũng đều không làm, giá trị cừu hận căn bản cũng sẽ không động, nhiệm vụ của ta cũng sẽ theo đó mà thất bại.

Ngu Tiểu Mạc đồng tình nói: “Nói như vậy, so với tôi, anh khổ cực hơn rồi.

Lanser: “Ừ.”

Ngu Tiểu Mạc lại nói: “Như vậy anh muốn tôi ở bên cạnh anh chính là vì kéo giá trị cừu hận của vai chính sao? Bởi vì Dinos rất quan trọng với vai chính?”

“Không chỉ có như vậy —— ”

Lanser đưa tay sờ trán mặt hắn, cảm thụ được xúc cảm tuyệt vời dưới ngón tay, cong môi: “Nếu như y biết ta và em ở chung một chỗ, sẽ càng hận ta hơn.”

Cuối cùng anh cũng ng lời đ uôi cáo =]]

18. Chương 18: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (4)

Một chiếc phi thuyền vững vàng đậu xuống trước dinh thự thượng tướng.

Jerusalem, thủ đô tinh cầu Vega, theo như người trái đất mà nói chính là một thành thị được mệnh danh đô thành phồn hoa, cũng đại biểu cho tính ngưỡng vương thất.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn bất đồng với thế kỷ 21 làm Ngu Tiểu Mạc chấn kinh hồi lâu, cho đến khi Lanser đi tới dắt tay hắn dẫn xuống phi thuyền hắn mới hoàn hồn.

“Nơi này thật xinh đẹp.”

Ngu Tiểu Mạc hưng phấn nói với Lanser: “Thật sự trước đây chưa từng thấy qua!”

“Ừ.”

Lanser nhẹ nhàng cầm tay hắn: “Nơi này là Jerusalem.”

Thủ đô tinh cầu Vega, cùng tinh cầu Elan trong trí nhớ hoàn toàn khác nhau. Chỉ ít, Jerusalem phồn hoa hơn hẳn thủ đô của Elan.

Dinh thự thượng tướng đa phần rất tinh xảo, so với phong cách kiến trúc xung quanh cực kỳ hiện đại mà nói, nơi này càng thiên về phục cổ, cũng làm cho Ngu Tiểu Mạc cảm thấy quen thuộc.

“Uống tách trà đi.”

Lanser mang Ngu Tiểu Mạc vào tư gia, rót cho hắn một tách trà.

“Ừm, cảm ơn.”

Ngu Tiểu Mạc nhẹ nhàng nhấp một miếng, hồng trà Ceylon, không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể uống được.

Theo thời gian qua đi, hồng trà Ceylon đã trở thành đồ uống xa xỉ ở Trung Phi, đây cũng là một trong số ít đồ vật mang hơi thở địa cầu ở tinh cầu Vega, là Lanser đặc biệt chuẩn bị cho Ngu Tiểu Mạc.

Không chút nào cảm kích, Ngu Tiểu Mạc cầm tách yên lặng uống một ngụm, cảm thấy ánh mắt đang nhìn mình hơi biến đổi.

Ngu Tiểu Mạc đưa mắt nhìn Lanser đang ngồi đối diện.

Hơi nóng bốc lên, lông mi hắn ướt át trong sương mờ, đôi môi cũng hồng nhuận mà óng ánh, như quả chín mọng, đợi người tới hái.

Lanser nhìn đến ánh mắt khó hiểu của hắn, con ngươi tối sầm lại ám muội.

Vật nhỏ xinh đẹp mê người, cố tình ngay cả bản thân có bao nhiêu quyến rũ cũng không biết.

Ngón tay thon dài bóng loáng ở trên thành ly thông thả vuốt ve, Lanser ép xuống khô nóng dâng lên trong thân thể, thu liễm lại ánh mắt lộ liễu của mình.

Còn nhiều thời gian, khó khăn lắm y mới có thể làm cho người này ở gần mình, không thể dễ dàng thất bại trong gang tấc.

“Ta sẽ tung tin đồn, tuyên bố với bên ngoài ta có người yêu.”

Mang theo tâm trạng vội vàng, Lanser nói: “Mấy ngày nay em sẽ cùng ta xuất hiện trước mặt người ngoài với thân phận này, thế nào?”

Giấu giếm thân phận trung sĩ tinh cầu Elan của hắn, chỉ nói với bên ngoài là người yêu của mình, để tất cả mọi người biết hắn là của mình... Cảnh tượng tuyệt vời như vậy, y tuyệt đối không cho phép cái người gọi là vai chính cướp đi.

“Thực sự phải nói là tình nhân sao?”

Tuy rằng xác thực muốn hợp tác cùng Lanser, nhưng Ngu Tiểu Mặc còn chưa có khả năng tiếp thu quyết định nguy trang thành người yêu này: “Kỳ thực còn có biện pháp khác —— ”

“Nếu như nói là ta không làm gì, không chỉ không kéo được giá trị cừu hận của vai chính, tiến độ của em cũng không thể được thúc đẩy.”

Lanser dứt khoát cắt ngang lời hấn: “Nhất định phải làm trái ý ta?”

Ngu Tiểu Mặc cả kinh: “Lúc này anh không có nói như vậy!” Tại sao thái độ thoáng cái liền trở nên cương quyết kịch liệt rồi?

Bởi vì hấn không thích xảy ra biến số, cũng không thích dây dưa lằng nhằng, nhanh chóng cột người vào mình mới là chính sự.

Lanser giả vờ suy nghĩ sâu xa, nhấp một ngụm cà phê, một câu cũng không nói.

Ngu Tiểu Mặc rồi rầm một chút lại nói: “Ý của anh là, anh có thể thúc đẩy cốt truyện của tôi phát triển? Nhưng rõ ràng chỉ có vai chính mới có thể —— ”

“Chính xác là ta không thể trực tiếp thúc đẩy cốt truyện phát triển, nhưng ta có thể gián tiếp thông qua vai chính đến thúc đẩy.

Thấy lập trường của hấn hơi lung lang, Lanser tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Ví dụ như, nếu như ta không làm gì hay nói gì với vai chính, hấn ta cũng sẽ không muốn hướng đến nhân vật phản diện như ta đây để báo thù. Hoặc là nếu ta không đi theo con đường của nhân vật phản diện như trong nguyên tác, thế giới này sẽ vì vậy mà thay đổi, em ở đây cũng không có bất kỳ tác dụng nào.”

Hoàng chưa từng nói qua những điều này cho hấn, không nghĩ tới Lanser sẽ kiên nhẫn như vậy, Ngu Tiểu Mặc rơi vào một mảnh rối rắm.

Trong lòng hấn âm thầm dò hỏi Hoàng những điều Lanser nói có chính xác không, qua một lúc lâu, hệ thống lạnh như băng cho ra một câu trả lời chắc chắn lạnh như băng ——

“Đúng là như thế, nhân vật phản diện có năng lực làm ra loại tình huống này.

Ngu Tiểu Mặc nản chí.

“Nhất định phải làm tình nhân trước sao? Kỳ thực... Những thân phận khác cũng có thể mà.”

Lanser nhướn mày: “Không bằng làm phu nhân của ta?”

Ngu Tiểu Mặc bị giật mình: “Không cần!”

“Vậy cũng chỉ có thể chọn làm người yêu.”

“....”

Ngu Tiểu Mặc càng nản lòng.

Dung Lan lúc trước bắt hấn làm con tin, cùng với Dung Lan bây giờ hoàn toàn không giống nhau. Tuy rằng hai người có thân mật nhưng lúc đó cũng chỉ là bị buộc thành gian, nhưng hiện tại liền phải nhảy trở thành người yêu thượng tướng, dù cho Lanser không có cảm giác gì với hấn, nhưng với thân phận như vậy, ở bên một người cùng giới cũng làm cho hấn hơi không được tự nhiên.

Nhưng mà, dường như Lanser không có dự định buông tha hấn.

“Vì sao anh nhất định phải để ta dùng thân phận này?”

Buồn rầu trong chốc lát, Ngu Tiểu Mặc nói ra điều khó hiểu của mình: “Tôi không cảm thấy tôi có thể xứng đôi với cái thân phận này.”

Lanser thuận miệng bịa đại một lý do: “Sự thực chứng minh, đây là phương pháp duy nhất để kéo giá trị cừu hận của vai chính, cũng là phương pháp thuận lợi nhất.”

i chính, cũng là phương pháp thuận lợi nhất.”

Đạo lý tôi đều hiểu, chính là anh kéo tôi xuống nước, còn lấy lý do ra uy hiếp tôi?

Ngu Tiểu Mạc ủ rũ cúi đầu “Ừm” một tiếng: “Quên đi, tùy anh vậy.” Người yêu thì người yêu, dù sao cũng không có khả năng thành sự thật. Chỉ cần có thể để hắn hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhanh là được rồi.

“Không tồi, rất ngoan.”

Trên mặt Lanser sinh ra vài phần vênh váo đắc thắng, chỉ là ẩn giấu quá tốt, Ngu Tiểu Mạc rất khó phát hiện.

Kỳ thực vừa rồi Lanser nói ra uy hiếp thật sự có thể làm được, chỉ là phải trả cái giá không nhỏ, hệ thống cũng sẽ cho hắn trừng phạt tương ứng, hoàn toàn là cái được bù không đủ cái mất.

Y đương nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn này, bất quá thời điểm này lấy ra hù dọa người trước mắt ngược lại không tệ, chí ít có thể làm cho hắn nghe lời mình.

“Có muốn tham qua nhà ta hay không? Trước tiên để cho người nơi này biết em.”

Y đưa một tay ra cho Ngu Tiểu Mạc, không có nửa điểm tự giác chính mình không phải là hàng gốc ở đây.

Ngu Tiểu Mạc cũng không nghĩ nhiều, ngơ ngơ đi cùng Lanser.

“Thượng tướng.”

“Thượng tướng đại nhân.”

“Đại nhân.”

Dinh thự thượng tướng, dọc đường gặp không ít người hầu hành lễ với Lanser, tất cả đều nhìn thẳng, dường như không phát hiện một người đi theo bên cạnh thượng tướng nhà mình.

Không nên quản những thứ không thể quản, không nên hiểu những thứ không thể để ý tới, tư gia thượng tướng này rất cẩn thận, cũng giống như Vương phủ trước kia.

Ngu Tiểu Mạc nghĩ đến hai thân phận của Mạc Sở, hơi hâm mộ nói: “Anh rất am hiểu quản lý nhỉ, hơn nữa, vận khí so với tôi cũng khá hơn.”

Lanser, hay có lẽ nói là Mạc Sở nhìn hắn một cái, nắm chặt tay hắn: “Chính xác rất tốt.”

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn tay hai người chẳng biết từ lúc nào đã nắm lấy nhau, ý đồ đem tay của mình nhẹ nhàng rút ra.

Lanser rất bình tĩnh, cầm thật chặt.

Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là nói: “Anh —— ”

“Có đói bụng không?”

“Tôi không đói bụng, anh có thể thả...”

Ừng ục ——

Lời còn chưa dứt, Ngu Tiểu Mạc rõ ràng nghe được bụng của mình cực kỳ không thích hợp mà kêu một tiếng.

“....”

Hơi sững sờ, trên mặt hắn dần dần nổi lên mặt đỏ thẫm.

Lanser nhìn không chớp mắt, nắm tay hắn đi về phía nhà ăn.

“Đi thôi, dẫn em đi dùng cơm.”

Ngu Tiểu Mạc gật gật đầu, đỏ mặt đi cùng Lanser.

Cùng lúc đó.

Biên cảnh tinh cầu Vega, một nam nhân tướng mạo anh tuấn vội vàng đi qua con đường tắt không người.

Tướng mạo y hết sức xuất sắc, chỉ là trang phục có chút nghèo túng, trên mặt cũng không che đầy vẻ uể oải và nôn nóng, hiển nhiên là lặn lội đường xa đến đây.

Cách đó không xa dường như truyền đến tiếng người, Gaia cả kinh, vừa định muốn trốn thì, đã bị một bàn tay đột nhiên thò ra bên cạnh kéo vào nhà dân.

“Cậu quá lớn mật!”

Trong nhà có vài người, một người trong đó kéo y vào đây hung hăng lườm y, cực kỳ phần nộ với người không nên thân như y: “Vì một người đàn ông mà chạy đến đây! Thật không muốn sống nữa sao?!”

Gaia lắc đầu, không nói một lời ngồi xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sống lang thang màn trời chiếu đất, y cũng đã quên mất mình làm sao từ tinh cầu Elan lên qua tinh cầu Vega, lại len lén chạy đến bên ngoài ngục giam M-K273.

Vốn định thừa dịp thời điểm Dinos còn chưa có chân chính bị bắt vào đó liền đem hẩn đi, không nghĩ tới vừa mới trà trộn vào trong đó, đã nhìn thấy hẩn bị một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, mang lên phi thuyền.

Người đàn ông kia... Là Lanser.

Gaia siết chặt nắm tay.

Không có ai không nhận ra mặt của thượng tướng tinh cầu Elan, đặc biệt là y, dù cho hóa thành tro, y cũng nhớ rõ gương mặt này.

Nếu như không phải vì người đàn ông kia, người thân y cũng sẽ không rời đi, gia tộc cũng sẽ không vứt bỏ y, người yêu y cũng sẽ không bị mạnh mẽ mang đi mất.

Nếu như không phải tại Lanser, y sẽ không lưu lạc đến tình trạng hôm nay.

“Tôi muốn đi thủ đô, Jerusalem.”

Trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên Gaia lên tiếng.

Người bên cạnh y bị dọa hoảng sợ, vỗ bàn: “Cậu nói cái gì?!”

Gaia nhìn người nọ, bình tĩnh, kiên định, lặp lại những lời này: “Tôi muốn đi Jerusalem.”

Jerusalem, nơi có Lanser, có Dinos.

Y muốn đi đến đó, mang người yêu của y trở về.

Khụ... Tiết

19. Chương 19: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (5)

Mấy cô sẽ thích chương này! Đáng yêu gì đâu á! ^.^

~***

Sau khi Ngu Tiểu Mặc ăn no nê xong, nhanh chóng được quản gia thu xếp ổn thỏa phòng nghỉ.

Phòng của hẩn là căn phòng được Mặc Sở dẫn vào ngay từ lúc đầu, rộng rãi thoải mái, giường cũng cực kỳ mềm mại.

“Mời ngài nghỉ ngơi, nếu muốn phân phó gì, ta ở ngay ngoài cửa.”

Quản gia cung kính nói, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mạc Sở dường như là bị quốc vương tinh cầu Vega triệu kiến, dặn dò Ngu Tiểu Mạc ngoan ngoãn nằm trên giường đừng đi lung tung, mà người ta cũng không muốn đi lung tung, mới vừa đến một thế giới xa lạ như vậy, hẳn cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Lăn qua lăn lại trên giường, áo ngủ tơ lụa mềm như bông ở trên drap giường trắng tinh. Ngu Tiểu Mạc ngơ ngác nhìn chằm chằm màn che, mở ra năng lực tự động phân tích.

[Tự động phân tích: Dinh thự thượng tướng Lanser]

[Phạm vi: 50 thước]

[Mục tiêu: Không có mục tiêu đặc biệt]

[Trận doanh: Đối địch]

[Cái khác: Tạm thời an toàn]

Màn đêm buông xuống, dinh thự thượng tướng cũng hoàn toàn yên tĩnh. Biểu hiện dường như an bình, phía dưới chôn giấu lưỡi dao sắc bén, tùy thời có thể cho người xâm phạm không biết trời cao đất dày là gì một kích trí mạng.

Mạc Sở không có thiếu cảnh giác, y cảnh giác lúc nào cũng có thể gặp phải người quỷ nhiễu, hoặc là nói... Vai chính?

Lại nói tiếp bây giờ hẳn còn chưa nhìn thấy mặt vai chính đâu, ngay cả thế giới này hẳn cũng hoàn toàn chưa hiểu hết.

Nếu như không có Mạc Sở, ai mà biết hiện tại hẳn sẽ thành cái bộ dạng gì nữa.

Ngu Tiểu Mạc ở trong lòng cảm tạ Mạc Sở, lại xoay người, nằm nghiêng cuộn mình lại.

Đây là tư thế ngủ theo thói quen của hắn, rất thoải mái, lấy một giấc ngủ thoải mái để từ biệt thế giới đầu tiên đúng là không thể tốt hơn nữa.

Ngu Tiểu Mạc chìm vào giấc ngủ yên bình, mà ở hoàng cung cách đó không xa, đang diễn ra yến hội long trọng ——

Bôi quang giao thác, sênh ca mạn vũ. Yến hội của các quý tộc thượng lưu luôn là muôn màu muôn vẻ, hết sức xa hoa, càng khó hơn chính là thượng tướng Lanser đến nay còn độc thân cũng tham dự bữa tiệc mà được tổ chức để chúc mừng y, để có thể giành được sự chú ý của vị thượng tướng tuần mỹ bằng lãnh như trong lời đồn, những nữ tử xuất thân quý tộc này đương nhiên là hao hết tâm tư.

Đáng tiếc, dù cho các cô có dùng hết tất cả thủ đoạn của mình, hiệu quả cũng không được tốt lắm.

“....”

Dùng khí tràng lạnh nhạt đến băng giá bức lui những con gái Hầu tước không thức thời, Mạc Sở còn chưa chạm qua ly rượu trên bàn, xoay người định rời đi.

“Thượng tướng Lanser phải đi sao?”

Giọng nam ôn nhuận giống như chặn đường, Mạc Sở dừng bước, hơi nhú mày.

“Vương tử điện hạ, thế nào?”

”Không có gì, chính là muốn cùng thượng tướng Lanser tâm sự thôi.

Andre - nhị hoàng tử tinh cầu Vega nâng ly mỉm cười, giống như không phát hiện Mạc Sở rõ ràng rất thờ ơ: “Chiến thắng lần này thực sự rất đẹp, phụ hoàng nghe được tin thắng lợi rất vui vẻ.”

Mạc Sở thần nhiên nói: “Cũng không phải tất cả mọi người sẽ vui vẻ.”

Andre chớp chớp mắt: “Còn ngài?”

“Vương tử điện hạ nếu không còn gì khác, ta phải rời đi.”

Đáy mắt Mạc Sở rét lạnh, không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Andre, giống như cực kỳ bài xích sự mờ ám cố ý của hắn.

“Xem ra là ta làm trễ nãi thời gian của thượng tướng.”

Andre lắc đầu cười cười, không có tức giận, mà là nghiêng người nhường đường cho Mạc Sở: “Xin lỗi.”

Mạc Sở đi nhanh về phía trước.

Andre ở phía sau y cười nhạt: “A, đúng rồi, phụ hoàng hy vọng có thể thấy ngài trong hậu hoa viên, thời gian là 8 giờ sáng mai.”

Chỉ có thân tín mới có tư cách ra vào hoàng cung, không nghĩ rằng quốc vương kia còn chưa có hoài nghi y.

Nhưng mà ngay cả nhị hoàng tử cũng đã nổi lên lòng nghi ngờ với y.

Lanser bình tĩnh nói: “XIn chuyển lời cho bệ hạ, ngay mai ta sẽ vào cung đúng giờ.”

“Không thể tốt hơn.”

Sau khi nhìn y biến mất ở hành lang, nụ cười kia của Andre biến mất.

Cáo già.

Hắn ở trong lòng âm thầm lặp lại mấy chữ này, khoe miệng câu ra hàn ý.

Sớm muộn cũng có ngày, ta sẽ bắt được người.

Đang lúc ngủ mơ màng thì, Ngu Tiểu Mạc mơ hồ cảm thấy có cái gì đang đến gần bên mình.

Sau đó, một đôi tay lướt dọc thân thể hắn, cuối cùng dừng ở eo vuốt ve nhẹ nhàng. Bàn tay nóng rực, giống như muốn hòa tan da thịt vào lòng bàn tay.

Ngu Tiểu Mạc bất an xê dịch thân thể, lập tức eo bị người nọ giữ chặt, không cho hắn di chuyển.

Một bên cổ bị người cắn, dùng đầu lưỡi liếm lộng, lực đạo không mạnh lắm, lại quá mức mẫn cảm mà làm hắn nhin không được run rẩy.

Ngu Tiểu Mạc miễn cưỡng mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám thâm trầm, trừ cái đó ra, không thấy gì cả.

Đầu lưỡi ẩm áp dọc theo một bên gáy đi thẳng xuống, dừng ở trước ngực. Đồng thời, đôi tay kia chạy loạn khắp nơi, dần dần trêu chọc lên khoái cảm nguyên thủy nhất của hắn.

“Không...”

Giống như có một ngọn lửa trên người bùng cháy thành hỏa hoạn, khô nóng làm hắn cực kỳ bất an, hắn đưa tay, muốn đẩy người đang đè trên thân mình ra.

Không ngoài dự tính, cổ tay bị chế trụ, lưỡi người kia dọc theo lòng bàn tay liếm xuống dưới, chẳng biết thể nào đã đến bên môi, bao lại cánh môi mềm mại đang run nhẹ kia.

“Ừm —— ”

Gáy bị nâng lên, Ngu Tiểu Mạc bị ép ngửa đầu thừa nhận xâm nhập của người kia. Tứ chi dưới sự khô nóng mà mềm nhũn, chỉ có thể xụi lơ trên giường, bộ dạng mặc người chà đạp.

Nước bọt không kịp nuốt xuống theo khoe miệng tràn ra, cuối cùng Ngu Tiểu Mạc run rẩy phóng thích trong lòng bàn tay của nam nhân kia, bị y kéo vào trong ngực, ôn nhu liếm đi vệt nước đọng lại trên khoe mắt.

Sau cao trào chìm ngập trong khoái cảm, khoái cảm qua đi chính là một nỗi mệt mỏi, giống như thủy triều, bao phủ hắn trong đó.

Một đêm này ngủ đặc biệt thoải mái, Ngu Tiểu Mạc lưỡi biếng mở mắt, ôm chăn đuổi thất lưng ——

Nửa người dưới khác thường làm động tác cứng đờ.

Trong đầu tái hiện ký ức xấu hổ mà vui sướng đêm qua, Ngu Tiểu Mạc đã ngây dại.

Hắn chợt vén chăn lên, quả nhiên phát hiện trên áo ngủ dính một ít dịch thể khả nghi.

Mộng —— mộng xuân?!

Hắn vậy mà lại mộng, mộng xuân?!

Mặt của Ngu Tiểu Mạc đỏ lên, đại não cũng trống rỗng vài giây.

Mặc dù đây là phản ứng rất tự nhiên, thế nhưng ở trên giường người khác mộng xuân, loại chuyện này ——

Ném hết mặt mũi mà.

Ngu Tiểu Mạc khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp quần gia chưa tới lén lén lút lút xuống giường, tính đi trước tắm một cái.

Kết quả hắn vừa bước xuống mặt đất, cửa đã bị đẩy ra.

Ngu Tiểu Mạc “Xoạt” một tiếng nhảy về lại trên giường.

“....”

Mạc Sở nhìn cái người vừa thấy mình liền chui vào giường trốn tránh, trầm mặt vài giây.

Vì sao lại cố ý đến vào lúc này!!!

Ngu Tiểu Mạc rít gào trong lòng, mặt ngoài miễn cưỡng trấn định: “Có chuyện gì sao?”

Mạc Sở đi về bên giường: “Tĩnh? Vì sao trốn tránh ta?”

Ngu Tiểu Mạc hơi suy nghĩ nhanh, nghĩ thế nào cũng phải giấu loại chuyện mất mặt này: “Ừm, tạm thời tôi không muốn xuống giường —— ”

Trong mắt Mạc Sở hiện lên vài phần ý cười mập mờ: “Em nên biết ta là đàn ông.” Cho nên vừa liếc mắt liền nhìn ra hắn khác thường cũng là chuyện bình thường.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

“Chuyện rất bình thường, không cần giấu diếm.”

Để gối đầu đặt ở mép giường, Mạc Sở kéo người đang chui trong chăn ra, buồn cười bóp bóp mặt hắn: “Có muốn đi tắm không?”

Không biết y cố ý hay vô tình mà nhìn chăm chăm hạ thân mình, Ngu Tiểu Mạc hận không thể tìm được cái lỗ mà chui xuống. Gương mặt cũng đỏ bừng, cúi đầu không trả lời.

Mạc Sở nhin không được cười khê một tiếng, bế ngang người lên, đi vào phòng tắm.

Thấy y thực sự muốn mang mình qua, Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng kéo tay áo y, ý bảo dừng lại: “Chờ một chút! Tôi tự mình đi là được rồi!”

Bị phát hiện đã rất mất thể diện rồi, nếu như còn phải rửa sạch ở trước mặt người này, vậy thì thật sự không cần sống nữa, trực tiếp đào hố chôn mình luôn cho rồi!

Mạc Sở thuận theo hạ người xuống, tựa tiểu phi tiểu nói một câu có thâm ý khác: “Nhưng thật ta ra muốn giúp em...”

Dưới chân Ngu Tiểu Mạc lảo đảo một cái, chạy ào vào vào phòng tắm, “Rầm” một cái sập mạnh cửa.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười của người kia, Ngu Tiểu Mạc nhìn gương mặt thanh niên đỏ bừng một mảnh trong gương, cảm giác đời này mình cũng không cần ra ngoài gặp người khác nữa.

Hắn vốn định tùy tiện rửa một chút, thần không biết quỷ không hay thay quần, kết quả bị Mạc Sở phát hiện. Kế hoạch phá sản, hắn chỉ có thể tính toán thời gian ngồi chờ trong bồn tắm, không muốn nhanh như vậy đi ra ngoài bị Mạc Sở chê cười

Trong phòng tắm hơi nóng bốc hơi, Ngu Tiểu Mạc ngồi vẩy vẩy nước. Ngoài cửa không có âm thanh gì, không biết Mạc Sở đã đi hay chưa.

Thời điểm đứng dậy, ở trong gương hần thấy trên xương quai xanh mình có một chấm đỏ, màu rất nhạt, rất nhanh sẽ biến mất.

Gì? Muối cắn?

Ngu Tiểu Mạc sờ sờ, không ngứa không đau.

“Được rồi sao?”

Ngoài cửa, Mạc Sở nhìn bóng dáng lơ mơ trên cánh cửa, đem sách đang cầm trong tay đặt qua một bên.

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng “à” một tiếng, thu lại lực chú ý, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hần chỉ khoác áo choàng tắm, tóc ướt sũng bám trên vai, sau khi tắm khuôn mặt đặc biệt đỏ hồng, chân nhỏ trắng nõn xinh đẹp như ẩn như hiện dưới áo choàng tắm, đặc biệt hấp dẫn.

Hần đi tới nơi nào, ánh mắt của Mạc Sở liền theo tới nơi đó.

Ngu Tiểu Mạc còn tưởng rằng y là đang suy nghĩ đến chuyện gì đó, da mặt dày không có để ý, dưới ánh mắt nóng rực của Mạc Sở mở tủ quần áo, tính chọn quần áo để thay.

Dù sao đều là nam nhân, thấy liền thấy đi.

Tự an ủi trong lòng, Ngu Tiểu Mạc hoàn toàn không chú ý một khắc khi mình cởi áo choàng tắm kia, ánh mắt của Mạc Sở liền triệt để thay đổi.

Thế giới trời đất quay cuồng, đợi lúc phục hồi tinh thần lại thì, hần đã bị người nọ ấn lên giường.

“Mạc Sở anh —— ”

Ngu Tiểu Mạc cả kinh, sau đó cũng cảm giác được giữa hai chân mình có vật gì cứng cứng chạm vào —— không cần nhìn cũng biết đó-là-cái-thứ-mà-ai-cũng-biết.

Cả người hần trong nháy mắt cứng ngắc.

“Anh, anh...”

“Ta cái gì?”

Mạc Sở từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, mang theo chút nguy hiểm: “Rõ ràng là em câu dẫn ta trước.”

“Em đó —— tiểu yêu tinh quấy rối!”

Bé thụ mạnh dạn nhất n ă m!

20. Chương 20: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (6)

“Em đó – tiểu yêu tinh quấy rối!”

Khi Mạc Sở nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này thì, đầu tiên Ngu Tiểu Mạc ngó ra vài giây.

Sau đó liền nhin không được “Phụt” cười ra tiếng.

Không vì cái gì, liền bởi vì hần nghĩ tới câu kia “Em đó tiểu yêu tinh quấy rối”, hơn nữa còn là Mạc Sở dùng khuôn mặt lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra..

Thực sự nghĩ như thế nào cũng thấy... Sai sai.

Ngu Tiểu Mạc không biết tốt xấu mà ở dưới thân Mạc Sở cười ra tiếng, hoàn toàn không phát hiện Mạc Sở sắc mặt có chút khó chói. Nhưng mà bởi vì thời điểm bình thường mặt y đều là lạnh như băng, cho nên hiện tại nhần nhó một chút cũng nhìn không ra.

Mạc Sở lạnh lẽo nhìn người người thân, áo choàng tán loạn không nói, còn không định che lại, Ngu Tiểu Mạc thực sự cho là mình sẽ không động thủ, hay là căn bản không quan tâm?

Nếu hiện tại mình nói muốn người này, không biết hắn sẽ phản ứng như thế nào?

Mạc Sở rũ mắt, lâm vào trầm tư.

Dường như y không dự định có động tác kế tiếp, thế nhưng hạ thân nóng như lửa còn chưa giảm xuống. Hậu tri hậu giác, Ngu Tiểu Mạc ngừng cười đối mặt nhìn y, biểu tình trong mắt Mạc Sở có chút vô tội.

Nên nói cái gì? Ách, kêu y tránh ra?

Sau khi cười mới ý thức có chút không thích hợp, Ngu Tiểu Mạc rối rắm không biết nên phá vỡ cục diện lúng túng này như thế nào, Mạc Sở cũng đã buông cổ tay hắn ra, không nói tiếng nào đứng dậy, đi.

Y đi dứt khoát, ngay cả đầu cũng không quay lại, cũng không biết có tức giận hay không.

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng khép áo ngủ của mình.

Mạc Sở y... Đối với chính mình hình như không quá giống nhau.

Trong lòng vừa mới xuất hiện ý nghĩ như thế, Ngu Tiểu Mạc bị ý nghĩ của chính mình làm cho càng hoảng sợ.

Nếu như Mạc Sở thực sự đối với mình có ý... Không đúng, y làm sao có thể có ý gì với mình? Bọn họ rõ ràng ở chung không được bao lâu, dù là ở trong Tề vương phủ cũng không được mấy ngày.

Huống hồ trong Tề vương phủ, Mạc Sở chỉ dự định ngụy trang làm bộ “Tề vương rất cưng chiều Tô Mặc Nhiên”, biểu hiện giả dối chỉ để làm nam chính cảm hận mà thôi.

Y đã nói chính xác như vậy, đây là nhiệm vụ của y, kéo giá trị cừu hận của vai chính, làm tốt chuyện nên làm của một nhân vật phản diện.

Nếu nói một người như vậy rung động với một tiểu nhân vật có giá trị lợi dụng, nhìn qua cũng không có khả năng.

Cùng lắm chỉ là hợp tác cùng lợi dụng mà thôi...

Ngu Tiểu Mạc ngồi yên lặng trên giường, tâm tình tự dưng chùng xuống không hiểu vì sao.

Hắn cũng không hiểu vì sao sau khi mình suy nghĩ thông suốt lại cảm thấy khó chịu như vậy, thế nhưng mặc kệ nghĩ như thế nào trong lòng đều không quá thoải mái.

Hắn không ngại bị Mạc Sở lợi dụng, bởi vì nhân vật phản diện thúc đẩy cốt truyện, hắn cũng thu được lợi ích.

Hiện tại khó chịu, là bởi vì một vài nguyên nhân khác. Về phần nguyên nhân gì, ngay cả hắn cũng không nói được.

Ngồi ôm đầu gối, Ngu Tiểu Mạc vùi đầu vào trong khuỷu tay, để bản thân bình tĩnh một chút.

Cổ ý lúc này có người ở bên ngoài gõ cửa.

“Tiên sinh, thượng tướng mời ngài ra dùng bữa.”

Thanh âm của quản gia nho nhã từ bên ngoài truyền đến, cung kính nhã nhặn, làm cho những lời cự tuyệt đều không thể nói ra miệng.

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu.

“....Được rồi.”

Bữa sáng được bày trong hoa viên, khi Ngu Tiểu Mạc đi đến, lại không thấy được Mạc Sở.

Lần này quần gia giải thích là: “Thượng tướng bị quốc vương tuyên triệu, phân phó để ngài đợi ở chỗ này, tạm thời đừng đi lung tung.”

Thì ra không ở đây.

Chẳng biết tại sao có chút thất vọng, Ngu Tiểu Mạc gật đầu, ngồi xuống ghé: “Ừ.”

“Một tiếng sau thượng tướng sẽ đến đón ngài, đưa ngài ra ngoài.”

Quần gia nói xong cũng lui sang một bên, nhìn hầu gái nhẹ nhàng bưng mâm cơm đi lên.

Điểm tâm tinh xảo đầy bàn, có vài món Ngu Tiểu Mạc chưa từng thấy qua, nhưng mà cũng may có ký ức Dinos hỗ trợ, sẽ không để cho hắn làm trò cười trước mặt người khác.

Bữa sáng thịnh soạn, ăn đến không biết có tư vị gì.

Chờ đến khi Ngu Tiểu Mạc buông dao nĩa xuống thì, đã thấy một người đi ra từ chỗ rẽ hoa viên.

“Xem ra ta trở về vừa khéo.”

Biểu tình thản nhiên, giống như Mạc Sở đã quên mất sự tình vừa mới phát sinh, khôi phục thái độ bình thường: “Đến đây.”

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng đi qua.

Mạc Sở cầm cổ tay hắn, mang người đi qua bên kia.

“Chúng ta muốn đi đâu?”

Lực tay không nặng không nhẹ nhưng không thể tránh thoát, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là mặc kệ y, lại hỏi một câu.

“Em không phải là rất thích Jerusalem sao?”

Mạc Sở không quay đầu lại, nói: “Ta dẫn em đi xem.”

Y vậy mà lại thực sự mang mình ra ngoài chơi?

Ngu Tiểu Mạc nháy mắt vài cái, không nói gì.

Mạc Sở mang Ngu Tiểu Mạc đi tới bãi đậu xe,, một phi thuyền đã được đậu sẵn, không phải là chiếc cũ hắn đi lúc trước, nhỏ hơn cái cũ không ít.

“Lần trước là phi thuyền đi đường dài, lần này chỉ đơn thuần là du ngoạn, cho nên không dùng cái kia.”

Nhìn thấu nghi hoặc của Ngu Tiểu Mạc, Mạc Sở giải thích cho hắn.

Trước khi lên phi thuyền, quần gia đứng phía sau còn nói: “Chúc hai ngài đi chơi vui vẻ.” Xem ra quần gia không có ý định đi theo.

Ngu Tiểu Mạc được mang lên phi thuyền, sau đó trước mắt sáng ngời.

Tuy rằng không gian nhỏ hơn không ít, nhưng bên trong cũng rất tinh xảo.

Mạc Sở gọi người lái khởi hành, sau đó ngồi đối diện Ngu Tiểu Mạc.

Y ngồi một bên sofa, một đạo màn ảnh vàng nhạt bao hai người lại trong đó.

“Kết giới cách âm.”

Mạc Sở nói: “Vai chính đã lên đường đi đến Jerusalem, nếu như không có gì xảy ra bất ngờ, ba ngày sau sẽ tới nơi.”

“Ba ngày?”

Ngu Tiểu Mạc không nghĩ tới Mạc Sở lại nắm chắc mọi hành động của vai chính chuẩn xác đến như vậy: “Thế nhưng ba ngày sau tiến độ của tôi – ”

Mạc Sở đưa tay lên ý bảo hần lắng nghe: "Cũng không phải tiến độ của tất cả thế giới đều nhanh như vậy, nếu như em quá chậm hệ thống sẽ đưa ra nhắc nhở, hiện tại không có, cũng nói rõ không có vấn đề gì."

Cho đến bây giờ hệ thống chưa từng nói qua cái này cho hần, gần đây tâm tình cũng không tốt lắm.

Ngu Tiểu Mạc gật đầu.

Mạc Sở lại nói: "Quốc vương đã hoài nghi ta, phỏng chừng bởi vì khúc mắc gần đây với nam chính. Cho nên mấy ngày nay bọn họ vẫn chưa ra tay với ta, trước tiên mang em ra ngoài chơi."

Ngu Tiểu Mạc nghe vậy sửng sốt: "Có ý gì?"

Mạc Sở nhún vai giải thích cho hần: "Còn nhớ lúc trước ta đã nói với em lúc mới tới đây ta đã có ba điểm cừu hận sao? Đó là do Lanser chân chính làm, giết người thân vai chính."

"Nhưng chuyện này có quan hệ gì với quốc vương?"

"Lúc trước Lanser lợi dụng đặc quyền của mình phạm vào rất nhiều tội, trong đó nghiêm trọng nhất chính là, mưu phản."

"Hiện tại em nhìn có thể nghĩ là ta không làm gì, nhưng trong mắt người khác, ta chính là tội nhân không thể tha thứ, mà ở trong mắt chủ hệ thống, ta là đá kê chân của vai chính, được tạo ra là một nhân vật quan trọng để lót đường cho vai chính."

"Nhân vật phản diện chân chính phải đi theo con đường của mình, tự tay bọn họ tạo ra một loạt tội ác. Mà ta phụ trách lưu lại chứng cứ cho người của vai chính, để cho bọn họ không cần tốn nhiều sức mà vẫn có thể lật đổ ta - "

Mạc Sở tựa lưng vào sofa, thờ ơ nói một câu cuối cùng: "Chính là như vậy."

Những người như bọn họ ở trước mặt vai chính, hoặc là nói trước mặt vai chính được hệ thống bảo vệ cái gì cũng không tính, chân tướng chính là như thế.

Ngu Tiểu Mạc nghe được hàm ý sâu xa trong lời nói của Mạc Sở, trầm mặc một lúc lâu.

Bọn họ xác thực là tồn tại vì vai chính, chuyện này, Hoàng nói với hần rất rõ ràng.

Nhưng do Hoàng nói ra là một chuyện, Mạc Sở nói ra là một chuyện khác.

Không tiếc đại giới hy sinh bản thân, để vai chính thượng vị...

Ngu Tiểu Mạc thở dài: "Chủ hệ thống rốt cuộc là cái gì?" Bất luận là chủ hệ thống trong miệng Hoàng hay là chủ hệ thống trong miệng Mạc Sở, hình tượng đều không tốt.

Mạc Sở nói: "Ta cũng không rõ hần là dạng gì, bất quá hiện tại xem ra - chúa tể. Có thể chính là như vậy."

Chúa tể từng thế giới, cũng là chúa tể của cốt truyện cùng phát triển.

"Có lẽ nên đổi một cách nói khác."

Mạc Sở nhìn Ngu Tiểu Mạc trầm mặc, cười cười: "Mẹ ruột vai chính, cách xưng hô này cũng rất thích hợp."

Mẹ ruột vai chính?

Ngu Tiểu Mạc bị chọc cười: "Chính xác rất hợp, không hề có cái gì không đúng."

"Ở trước mặt ta thảo luận cấp trên ta, hay quá ha?"

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên tai, Ngu Tiểu Mạc sửng sốt.

Dường như Mạc Sở cũng nghe thấy, khẽ nhíu mày.

Ngu Tiểu Mạc chần chờ: "Hoàng?"

Hoàng thần nhiên trả lời: "Là ta."

"Cái này, người xuất hiện làm gì?"

“Cho người biết ta còn sống.”

“.....”

“Ta xin lỗi người, cũng thuận tiện giải thích.”

Ngu Tiểu Mạc liền ngạc nhiên: “A?”

“Lúc trước tâm tình của ta bị dao động.”

Giống như thực sự xin lỗi, khẩu khí Hoàng chậm rãi: “Cho nên ảnh hưởng đến cảm xúc của ký chủ. Lúc người ở ngục giam đột nhiên không khống chế được cảm xúc đều xuất phát từ nguyên nhân này.”

Ngu Tiểu Mạc giờ đã hiểu ra.

Hệ thống còn có thể ảnh hưởng ký chủ? Khó trách khi đó hắn không chỉ đơn thuần cảm thấy phần nộ, mà còn có chút không khống chế được chính mình, thậm chí muốn giết người nơi đó.

Dù cho ý niệm muốn giết người trong đầu hắn chỉ xuất hiện vài giây, nhưng với Ngu Tiểu Mạc mà nói đã coi như là quá phạm.

”Xin lỗi, hiện tại đã khôi phục bình thường, chờ ta đổi mới lại đã, người có thể tiếp tục nhiệm vụ.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 1]

[Điểm tích lũy: 150]

[Năng lực: Hai năng lực]

[Tiến độ: 1/10]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

Giao diện trước mắt Ngu Tiểu Mạc được đổi mới, đầu tiên là hắn cẩn thận xem một chút, sau đó kinh ngạc nói một tiếng: “Chờ một chút, tiến độ và điểm tích lũy của ta là khi nào được tăng vậy?”

Rõ ràng ban đầu tiến độ là 0 giờ lại biến thành 1/10, mà điểm tích lũy cũng theo đó mà gia tăng –

Cái chuyện này, dưới tình huống mình không biết gì, tăng một bậc tiến độ?

21. Chương 21: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (7)

Ngày hôm sau sau khi đi đến thế giới này, tiến độ của Ngu Tiểu Mạc tăng một bậc.

Hơn nữa còn là dưới tình huống hắn hoàn toàn không biết chuyện gì mà tăng.

Ngu Tiểu Mạc vẫn không hiểu nên hỏi Hoàng: “Đây là vai chính thúc đẩy tiến độ sao? Thế nhưng điểm tích lũy là xảy ra chuyện gì?”

Đối với lần này, Hoàng giải thích là “Hệ thống bồi thường”, đồng thời uyển chuyển nhắc nhở Ngu Tiểu Mạc không nên mãi ham chơi mà quên việc chính, lấy nhiệm vụ làm trọng.

Bị gán mác “Chỉ lo ham chơi không làm việc” Ngu Tiểu Mạc rời khỏi hệ thống, đồng thời thấy Mạc Sở cũng phục hồi tinh thần lại từ hệ thống, hai người nhìn nhau vài giây.

“Hệ thống của anh cũng —— ”

“Ai biết.”

Mạc Sở nói: “Biến mất vài ngày, sau đó nói cho ta biết giá trị cừu hận tăng thêm một bậc.”

“Tôi cũng thế.”

“Ừ.”

Không định tiếp tục cái vấn đề này, Mạc Sở quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ: “Nhìn đi, đó là hoàng cung.”

Ngu Tiểu Mạc nhìn theo, từ trên cao có thể thấy một tòa cung điện nguy nga ở trung tâm Jerusalem, mặc dù xung quanh đều là công trình cực kỳ hiện đại, cung điện vẫn có thể hòa thành một thể với thành thị này.

“Nơi này có quốc vương cùng vương hậu sao?”

Ngu Tiểu Mạc đi đến gần cửa sổ bên kia, vẽ mặt hiếu kỳ: “Còn có vương tử công chúa?”

Ở thế kỷ hai mươi mốt, sự tồn tại của quốc vương cách hẵn quá xa, hẵn thật sự chưa từng nghĩ có một ngày mình có thể bay ngang qua đỉnh đầu quốc vương cùng vương hậu.

“Bọn họ có cái gì tốt?”

Mạc Sở đi tới phía sau hẵn, hai tay chống hai bên sườn hẵn: “Còn không bằng em làm vương hậu của ta, ta sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng để rước em vào cung.”

Ngu Tiểu Mạc dựa vào cửa sổ ngắm khung cảnh bên ngoài, cũng không quay đầu lại, nở nụ cười: “Được, nhưng anh không phải là quốc vương.”

Mạc Sở trầm mặc vài giây, ghé vào tai hẵn dịu dàng nói: “Biết đâu... Sẽ thành sự thực.”

“Ừm? Anh nói cái gì?”

Lo ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ nên Ngu Tiểu Mạc không nghe được câu nói kia, khi quay đầu lại, Mạc Sở đã thả tay a, xoay người rời đi.

Trước khi phi thuyền đáp xuống, Mạc Sở mang vào tay Ngu Tiểu Mạc một thiết bị tinh xảo, sau khi mở ra có thể tạm thời thay đổi diện mạo Ngu Tiểu Mạc, để tránh “Người có tâm” phát hiện thân phận tù binh tinh cầu Elan của hẵn.

Vì vậy mấy ngày sau, tin đồn “Thượng tướng có người yêu thần bí không rõ thân phận” lan truyền nhanh chóng trên tinh cầu Vega, Mạc Sở dự tính không sai, tin đồn này thành công kéo vai chính đến rồi.

Trước đó, Ngu Tiểu Mạc ở trong phòng nhìn thấy Gaia đóng giả làm người hầu chạy vào thì, thiếu chút nữa bị hù dọa.

Diện mạo người đàn ông này có vài phần tương tự Sở Triệt, nhưng mà so với Sở Triệt nghèo túng thì còn gây gò tiều tụy hơn, vừa nhìn là biết mấy ngày nay không có sống tốt.

“Chính là em?”

Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp mở miệng, Gaia đã nắm lấy cổ tay hẵn: “Lanser giam lỏng em ở đây?”

Đình.

”Chúc mừng kỷ chủ, gặp được hai nhân vật chủ chốt, cũng được thưởng thêm điểm tích lũy.

[Tiến độ nhiệm vụ: 2/10]

[Điểm tích lũy: 250]

Đình.

[Tự động phân tích: Gaia]

Số lượng lớn ký ức theo năng lực tự động phân tích tràn vào đầu, trong nháy mắt thông qua năng lực tiến hóa qua đi, hiểu rõ thân phận vai chính.

Gaia, trung sĩ tinh cầu Elan, chịu ảnh hưởng của bố là chính khách kiêm nhà quân sự nên cực kỳ tài năng, đặc biệt là về quân sự. Đáng tiếc bố mẹ y bị dính líu trong một chiến dịch, bị Lanser bắt, sau đó bởi vì không chịu nói ra cơ mật của tinh cầu Elan liền bị hành hình ép cung, sau này bị nhân vật phản diện Lanser hạ lệnh xử tử. Gaia cũng vì nội bộ chính phủ tinh cầu Elan tranh chấp, ép tới mức không thể trở tài thể hiện bản thân, lưu lạc đến tiền tuyến làm một tiểu binh.

Gaia dự định trên chiến trường thu được công trạng thượng vị, đáng tiếc vẫn luôn bị thủ trưởng gắt gao chèn ép, vài lần đều muốn cướp công trạng của Gaia nhận là của mình, quá đáng hơn là, gã phát hiện Gaia có thể làm ảnh hưởng địa vị của mình thì muốn loại bỏ y, nếu không phải Dinos bảo vệ y hết lần này đến lần khác, thế giới này đã sớm không còn vai chính.

Dựa theo tuyến phát triển như trên, số phận vai chính trước tiên sáng sủa sau u ám rồi lại sáng sủa, Dinos chính là trong giai đoạn u ám cho một tia sáng, chói mắt như vậy, nghĩ rằng muốn vai chính xa rời Dinos rất khó khăn.

Đáng tiếc Gaia có ý, nhưng Dinos không chút nào cảm kích, cũng không biết là bởi vì Gaia cũng không nói ra miệng hay là có nguyên do gì khác, nói chung đoạn tình cảm này chưa kịp triển khai, Dinos đã bị bắt làm tù binh.

Xem ra Gaia phải trải qua nhiều đoạn phong ba mới chạy tới nơi này được, dù sao thân là người tinh cầu Elan lẻ loi một mình chạy đến thủ đô của kẻ thù thậm chí là trong nhà kẻ thù không đội trời chung, đây cũng không thể nói là một chuyện đơn giản được.

Ngư Tiểu Mạc nhìn trong con mắt thâm đen của Gaia, có phần nộ, có mệt mỏi, liền im lặng, nhẹ nhàng sờ sờ mắt y.

Gaia hơi ngẩn người.

Ngư Tiểu Mạc suy nghĩ một chút, lại khẽ nhíu mày: “Nơi này nguy hiểm như vậy... Anh có bị thương không?”

Nói thật là, lúc trước hắn chỉ muốn hợp tác cùng Mạc Sở để giúp đỡ kéo giá trị cừu hận của vai chính, phía sau nên làm thế nào cũng chưa tính đến. Bây giờ nhìn vai chính mạo hiểm phiêu lưu đến tìm hắn, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên cảm giác tội lỗi với người ta.

Dù sao, Gaia rất yêu nguyên chủ.

Gaia được Ngư Tiểu Mạc quan tâm khiến cho y không biết phải làm sao, y phát hiện dường như Dinos bây giờ không giống trước đây, có hơi khác, nhưng lại không nói được là khác chỗ nào.

Nơi này là dinh thự thượng tướng, mà hắn ở chỗ này lâu như vậy...

Nghĩ đến đây, trong lòng Gaia nổi lên một cơn tức giận. Nhịn không được tiến lên vài bước xé cổ áo Ngư Tiểu Mạc, muốn nhìn có phải có cái gì khác khác không.

“Này!”

Ngư Tiểu Mạc vừa bị tiết tấu vừa đến liền xé quần áo dọa cho nhảy dựng, muốn ngăn lại hành động của Gaia. Đáng tiếc người ta dùng sức quá lớn, đã xé bung mấy cúc áo của hắn, lộ ra làn da trắng nõn mềm mại ——

Không có dấu vết, dấu vết gì cũng không có.

Gaia liền thở dài an lòng, sau đó bị Ngư Tiểu Mạc đẩy ra.

“Anh đang làm cái gì?!”

Ngư Tiểu Mạc bị y chọc giận: “Tránh ra!”

Thấy hắn lại tức giận, ý thức được hành động của mình có hơi quá phận, Gaia vội nói: “Xin lỗi, Dinos, anh chỉ là —— ”

“Chỉ là bởi vì tôi ở chỗ này, liền hoài nghi tôi là loại người dùng thân thể đổi lấy lợi ích?”

Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè xuống tức giận trong lòng: “Tôi chưa có thấp hèn như vậy, ít ra tôi cũng nhớ kỹ mình là người tinh cầu Elan!”

Đúng là hấn hợp tác với Mạc Sở, nhưng cũng không phải dùng thân thể để duy trì hợp tác. Gaia vừa này rõ ràng hoài nghi hấn cùng Mạc Sở có cái gì, dù cho có cái gì cũng là chuyện riêng của hấn, hấn không thể chấp nhận một người ngoài dùng hành động vũ nhục này để kiểm tra thân thể hấn.

“Dinos, em đừng tức giận!”

Gaia buồn bực tại sao mình lại xúc động như vậy, nắm chặt tay Ngu Tiểu Mạc giải thích: “Anh không phải lo lắng cái này, anh là lo lắng em bị tên khốn nào đó mạnh mẽ —— ”

Y lén vào dinh thự thượng tướng, uy hiếp một hầu gái nói ra nơi nhốt Dinos, cũng biết đã nhiều ngày qua Lanser vẫn đối xử rất tốt với Dinos, mặc dù Gaia rõ ràng hiểu được Dinos trong tình thế ép buộc phải làm ra hành động có lợi nhất, đang bị bắt làm con tin thì phải giả vờ thuận theo cũng hợp tình hợp lý, nhưng sau khi biết được tin tức này, y vẫn không thể kiềm chế được mà phẫn nộ.

Người yêu rơi vào trong lòng kẻ thù, sự thật này không thể nghi ngờ là đả kích lớn nhất với y, nóng lòng muốn xác nhận đây không phải là sự thật, Gaia không suy nghĩ nhiều liền làm ra hành động không khống chế được. Không ngờ rằng mặc dù bây giờ y xác nhận được rồi, Dinos đã có chút chán ghét y.

Coi như là luân lạc đến hai bàn tay trắng cũng không có bị đả kích chân chính, hiện tại Gaia mới cảm nhận được cảm giác bị đánh bại. Không biết nói như thế nào, thậm chí ngay cả lời nói y cũng không nói rõ ràng được.

“Anh chỉ là lo cho em... Anh vẫn luôn đi tìm em... Ở đây rất nguy hiểm... Anh muốn mang em đi...”

Y lải nhải liên tù tì rất lâu, cũng không quan tâm Ngu Tiểu Mạc có nghe hay không. Trên thực tế bởi vì y nói quá nhanh, còn trong tình trạng hoảng loạn nên Ngu Tiểu Mạc cũng không nghe rõ được bao nhiêu. Nhưng mà nhìn người đường đường là vai chính đang khẩn trương như cô vợ nhỏ phạm lỗi trước mặt mình, cơn tức giận cũng tiêu tán vài phần.

Cuối cùng, hấn không nhịn được mà cười lên.

Tuy rằng người này lớn lên giống Sở Triệt, nhưng tính cách lại khác xa nhau.

“Tôi biết rồi, tôi cũng không có tức giận.”

Ý bảo Gaia không cần hoảng loạn giải thích nữa, nói: “Nhưng lần sau đừng làm vậy, tôi rất không thích.”

Gaia nghe hấn nguyện ý tha thứ, ánh mắt sáng ngời, nắm tay hấn không buông: “Vậy em cùng đi với anh, anh mang em ra ngoài —— ”

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc.

Nếu như đổi thành nhiệm vụ đầu tiên, không chừng hấn đã sớm ước gì ở bên cạnh vai chính nhanh chóng đạt thành mục đích bảo vệ của hấn, nhưng hiện tại không giống trước đây, cùng đứng chung chiến tuyến với hấn còn có Mạc Sở, hấn là phải thương lượng cùng Mạc Sở một chút nhỉ?”

Nên nói cái gì? Tôi không thể đi, tôi phải ở lại chỗ này, bởi vì giữa tôi và Lanser có giao dịch không thể để cho ai biết?

Ngu Tiểu Mạc hơi rầu rĩ, nhìn ánh mắt mong đợi của Gaia: “Tôi —— ”

Rầm!

Chợt cửa phòng bị phá ra.

“Có người xông vào! Bắt hấn lại!”

Thủ vệ cầm súng laser trong tay bao vây trong phòng chật như nêm cối, họng súng chĩa vào Gaia trước mặt Ngu Tiểu Mạc.

Gaia cả kinh, theo bản năng đứng trước mặt Ngu Tiểu Mạc.

Ngu Tiểu Mạc đưa tay lên, lấy vật gì phát ra laser trong tay áo, đánh nát cửa sổ sau lưng.

Tất cả chỉ phát sinh trong chớp mắt, trước khi mọi người kịp phản ứng, Ngu Tiểu Mạc bộc phát sức mạnh đẩy Gaia ra ngoài cửa sổ.

“Dinos —— ”

Gaia không cam lòng nổi giận, gầm lên một tiếng, từ lầu hai rơi xuống. Một máy phi hành cỡ nhỏ trên không trung phóng tới vũng vàng đón lấy y. Sau đó lượn một vòng, mang theo Gaia còn đang giãy giụa nhanh chóng biến mất xa xa.

Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, trên cổ tay truyền đến một lực đạo lớn kéo hắn từ bên cửa sổ ra, thân thể không khống chế được mà lao đảo vài bước.

Lúc loạng choạng sắp ngã thì eo được vũng vàng ôm lấy, lực đạo không nhẹ, giống như cổ ý phải làm hắn đau.

Như người nợ mong muốn, Ngu Tiểu Mạc rên một tiếng, sau đó giương mắt, đón nhận ánh mắt lạnh như băng kia.

22. Chương 22: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (8)

Những thủ vệ để xống mất Gaia sau khi nhận lệnh phạt liền biến mất trong tầm mắt của Ngu Tiểu Mạc, Ngu Tiểu Mạc cảm thán trong lòng, kỳ thực hắn cũng muốn đi chịu phạt cùng bọn họ.

Ít ra, không cần phải ở bên cạnh Mạc Sở chịu đựng áp suất cực thấp của y.

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu ngồi trên sofa, hắn biết Mạc Sở ở ngay trước mặt, cũng biết y đang trừng mắt, đợi mình giải thích. Thế nhưng bầu không khí thấp đến 0 độ này phải bảo hắn làm sao nói ra được? Lỡ đâu nói ra bị một phát súng bắn nát luôn rồi sao?

Vừa lúc này hắn mới biết uy lực của súng laser mini mà Mạc Sở cho hắn —— một kích khiến cho một mặt tường pha lê vỡ thành mảnh vụn, hắn không thể tưởng tượng được uy lực kia đánh vào trên người mình sẽ tạo thành hậu quả gì.

Vì vậy Ngu Tiểu Mạc ngoan ngoãn lựa chọn trầm mặc.

Nhưng hắn không nói lời nào, cũng không có nghĩa là người khác sẽ không nói.

“Ngay trước mặt ta, em che chở cho người đàn ông khác.”

Lạnh lùng mở miệng, lúc này ánh mắt Mạc Sở nhìn về phía Ngu Tiểu Mạc, mang theo oán khí: “Giải thích một chút, đây là xảy ra chuyện gì?”

Ở trước mặt y che chở cho nam nhân khác? Đây là cái chuyện gì?

Ngu Tiểu Mạc nói: “Tôi không có —— ”

Mạc Sở quát to: “Vừa nãy em ở trước mặt ta che chở cho nam nhân khác.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Mạc Sở gằng gượng đợi vài giây, sau khi phát hiện đối phương không định nói thêm cái gì, liền hơi cúi đầu vò vò tóc trên trán, còn đem súng giắt ở bên hông ra “đùng” một tiếng, nã lên bàn giữa hai người.

Ngu Tiểu Mạc bị hoảng sợ: Đây là muốn giết hắn? Bởi vì hắn để cho vai chính chạy thoát?!

“Em lại không thừa nhận!”

Nhưng mà Mạc Sở cũng không rút súng bắn hắn, mà là đứng dậy, cách một cái bàn, từ trên cao nhìn xuống ấn vai Ngu Tiểu Mạc: “Hay là em thật sự có ý đồ với tên kia?!”

Y tức giận đùng đùng, khi nhắc đến “tên kia” thì ánh mắt càng hung tợn. Không biết như thế nào, Ngu Tiểu Mạc chẳng những không sợ hãi, thậm chí còn nghĩ tới bộ dạng con mèo đầy phần nộ xù lông khi bị cướp đi món đồ chơi yêu thích, cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn nhin không được đưa tay, sờ sờ đầu Mạc Sở.

Ấm áp trên đỉnh đầu làm Mạc Sở ngẩn người, Ngu Tiểu Mạc buồn cười phát hiện bộ dạng dờ dẩn của y và Gaia quả thực không khác nhau lắm. Nhưng mà không đợi hắn kịp cười ra tiếng, Mạc Sở hung hăng đè xuống, cắn môi hắn.

Ngu Tiểu Mạc liền trợn mắt.

Lần này Mạc Sở hôn cực kỳ thô bạo, trong lúc nhất thời trong khoang miệng tràn đầy mùi máu, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp nói đau, một đầu lưỡi mang theo cảm xúc phần nộ cùng bá đạo cường thế xâm nhập.

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau, cũng là sau khi Mạc Sở xé rách mặt nạ nguy trang bên ngoài, nụ hôn rất nghiêm túc không cho phép cự tuyệt.

Dứt bỏ lợi ích và hợp tác hay nói lúc bình thường, y hôn rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi Ngu Tiểu Mạc thực sự sinh ra một loại ảo giác chính mình sẽ bị người đàn ông này xâm nhập, bị người đàn ông này giữ lấy.

Trong lúc nhất thời, Ngu Tiểu Mạc cũng có chút bối rối, nhất là khi thừa nhận tiến công mãnh liệt của Mạc Sở, thời điểm ngay cả thở dốc đều thấy khó khăn.

Đại não trống rỗng, bị hôn đến mềm nhũn, hô hấp của Ngu Tiểu Mạc dần dần gấp gáp, hai tay vô ý thức khoắc lên vai Mạc Sở, như là cự tuyệt, lại càng giống như là đón ý hòa theo.

Nhận thấy được điểm này Mạc Sở dùng sức kéo người vào trong lòng mình, lực đạo rất lớn, giống như là muốn dung nhập mình vào trong máu thịt của y, cùng y hòa làm một thể.

Ôm ấp bá đạo, cánh tay hữu lực, hơi thở của đàn ông vậy lấy hắn, giống như xiềng xích không thể phá vỡ, muốn trói chặt hắn bên người, vĩnh viễn không thể rời đi.

Thực sự là... Lộn xộn.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Ngu Tiểu Mạc tựa trên ngực Mạc Sở vô lực thở dốc, khi phục hồi lại tinh thần thì ý nghĩ duy nhất của hắn chính là như vậy.

Nhưng Mạc Sở lại không nghĩ như vậy.

Cúi đầu là có thể thấy người mình muốn nằm trong ngực mình vô lực thở dốc, cảm thấy sáng khoái không thua gì lúc hôn môi, nhất là người trong ngực bị hôn đến đôi môi sưng đỏ đẹp đến câu dẫn hôn phách, làm y nhin không được muốn hung hăng cắn một cái.

Không chỉ là môi của hắn, lông mi run nhè nhẹ kia, cặp mắt mông lung hơi nước kia, hơi thở hỗn hển, biểu tình đáng thương vô tội kia —— tất cả những điều này đều đủ để làm y mất khống chế, làm y hận không thể ngay lập tức mở ra thân thể người này, không màng hắn giãy giụa phản kháng mà tiến vào, làm hắn ở dưới thân mình khóc không thành tiếng, làm hắn ở dưới thân mình bị xấu hổ cùng khoái cảm tra tấn, làm hắn ở dưới thân mình một lần lại một lần đạt cao trào.

Ý niệm tà ác như vậy nếu nói ra ngoài, y sẽ bị trở thành cầm thú đi?

Nhưng cho dù là như thế, cũng không muốn buông tay.

Mạc Sở nâng cằm Ngu Tiểu Mạc còn đang thở dồn dập, đầu lưỡi của y lướt nhẹ trên cánh môi, thực ôn nhu mà miêu tả hình dạng cánh môi xinh đẹp kia. Lực đạo so với nụ hôn vừa rồi, dịu dàng đi không ít.

Giống như rất sợ làm đau hắn.

Ngu Tiểu Mạc ngơ ngẩn mà nhìn chằm chằm gương mặt gần trong gang tấc, thế nhưng không biết nên nói cái gì.

Sau khi nếm đủ hương vị môi hắn, Mạc Sở mới cảm thấy mỹ mãn mà buông tha hắn, mang theo vài phần thỏa mãn, khước môi câu lên, ôm lấy eo hắn để hắn tựa trên người mình.

Thỏa mãn.

Ngu Tiểu Mạc cơ hồ không dám ngẩng đầu nhìn y, hắn cúi thấp đầu, vài sợi tóc vô ý rơi xuống, che đi một mảng đỏ hồng trên mặt.

Hai người cứ ái muội như vậy mà trầm mặc trong chốc lát, vẫn là Mạc Sở mở lời trước: “Ta không cho phép xảy ra một lần nữa.”

Giọng nói băng lãnh, xem ra y vẫn còn để bụng sự kiện Ngu Tiểu Mạc che chở cho Gaia kia.

Bị cưỡng hôn còn bị khởi binh hỏi tội, Ngu Tiểu Mạc há miệng thở dốc muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là im lặng.

Lúc này không giải thích cũng đã hỏng hết như vậy, hắn có linh cảm, giải thích rồi sẽ càng tệ hơn.

Nói không chừng không chỉ có cưỡng hôn thôi đâu...

Ngu Tiểu Mạc liền rối rắm lo âu, hoàn toàn không chú ý tới bản thân đối với hành động vừa rồi không có quá nhiều... Bài xích.

Nhưng mà, hắn không chú ý tới không có nghĩa là Mạc Sở không chú ý.

“Em không ghét nụ hôn vừa rồi, đúng không?”

Lại một lần nữa nâng cằm hắn để hắn nhìn mình, Mạc Sở kiêu ngạo nâng cằm: “Em thích ta hôn em.”

Không ghét chính là thích?!

Ngu Tiểu Mạc mạnh mẽ lắc đầu: “Không có!”

Sắc mặt Mạc Sở lạnh lẽo.

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng ngậm miệng.

Bầu không khí thoáng cái lạnh buốt, trong lúc đó hai người lại trầm mặc ——

“... Cái kia —— ”

Ngu Tiểu Mạc cảm thấy bất an đến rồi, lực đạo trên eo càng ngày càng tăng, rốt cuộc dưới thế công của Mạc Sở đã bị buộc phải mở miệng: “Nhiệm vụ của tôi chính là bảo vệ vai chính, lúc này chỉ là —— ”

“Ngày hôm nay, lần đầu tiên em chủ động mở miệng nói chính là vì hắn ta?”

Mạc Sở hừ một tiếng: “Ta không muốn nghe về hắn.”

Dáng vẻ này của y cùng lạnh lùng thường ngày hoàn toàn khác nhau, giống như con mèo bá đạo lại tùy hứng, rất khó chiều, một khi gặp được thứ thích liền dùng móng vuốt chộp lấy, nhưng nếu có ai không biết tốt xấu muốn mơ ước liền trực tiếp dùng móng vuốt cào tới, không lưu lại chút tình cảm gì.

Cái dạng này, ngoài ý muốn có chút giống với Ngu Sở.

Trước đây thời điểm Ngu Sở cúi kính cũng mang theo một chút ngạo khí như vậy, nhất định phải để Ngu Tiểu Mạc đồ ngon đồ ngọt như hầu hạ hoàng thượng, bằng không tuyệt đối không cho người khác nửa cái ánh mắt.

Ngay cả ba mẹ đi dỗ cũng không được, nhất định phải để hắn đến, hắn bỏ mặc thì Ngu Sở sẽ xù lông, rõ ràng là muốn bắt nạt người ca ca được nhận nuôi như hắn.

Tự nhiên nhớ lại quá khứ chua xót của mình, Ngu Tiểu Mạc càng chua xót phát hiện, dù cho đến nơi này hắn cũng phải vuốt lông cho mèo.

“Anh không thể —— quên đi, tôi biết sai rồi, anh đừng tức giận nữa được không?”

Hắn nói ra lời này, sắc mặt Mạc Sở hòa hoãn hơn nhiều.

Ngu Tiểu Mạc âm thầm thở một hơi.

Sau khi chứng kiến mình đẩy Gaia ra ngoài, thái độ của Mạc Sở vẫn luôn có chút không thích hợp, không, thực sự là rất không thích hợp, từ cao lãnh biến thành ngạo kiều, xem ra quả thật là tức giận phùng phùng.

Trước tiên muốn y bình tĩnh lại, xem ra chỉ có thể dỗ dành y.

Về phần nguyên nhân Mạc Sở tức giận ——

Ngu Tiểu Mạc không kiềm chế mà nhớ lại nụ hôn vừa rồi, trên mặt hơi phỉm hồng.

Mặc dù Mạc Sở không nói rõ, dù cho có trì hoãn như thế nào đi nữa, hắn cũng không phải là không cảm giác được.

Lại có thể gặp một người thích mình, còn là một nam nhân.

Tuy rằng không biết mình có cái gì đáng giá để y thích, nhưng dường như mình... Cũng không chán ghét lắm.

Ngu Tiểu Mạc rất ít khi được nữ sinh đưa thư tình, Ngu Sở nhưng thật ra bị đưa thư không ít, đáng tiếc tất cả đều bị y ném vào sọt rác, nhìn cũng không thèm nhìn tới.

Khi đó hắn còn âm thầm mong đợi, mong muốn một ngày nào đó cũng có thể gặp được người thích mình.

Không ngờ rằng tới nhanh như vậy.

Có thể hắn cũng không thích Mạc Sở giống như Mạc Sở thích hắn, bởi vì lúc trước hắn vẫn xem Mạc Sở là bạn bè, mặc dù bây giờ hắn cũng không xác định được mình có ý gì với Mạc Sở hay không, nhưng, không ai sẽ ghét người thích mình đâu...

Ngu Tiểu Mạc đang suy nghĩ miên man, đột nhiên cả người bị nhấc lên làm hắn hoảng sợ.

Mạc Sở không nói gì liền bế ngang Ngu Tiểu Mạc lên, đi về một hướng.

Căn phòng của Ngu Tiểu Mạc vừa rồi bị hắn hủy một bên tường cửa sổ, Mạc Sở liền nhận định căn phòng kia không thể tiếp tục ở nữa, liền ôm người mạnh mẽ đưa đến nơi này —— phòng của y.

“Cái kia, anh —— ”

“Im lặng.”

Mạc Sở mặc kệ hắn nói cái gì, đặt người trên giường, sau đó mình cũng nằm xuống bên cạnh hắn.

Ngu Tiểu Mạc nhạy cảm nhanh chóng né tránh.

Mạc Sở lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhưng không có thô bạo, kéo hắn đến bên cạnh, nói: “Thừa thái tình lực thì để ngày mai nói, ngủ đi!”

Ngu Tiểu Mạc nghĩ là hắn cần một buổi tối để suy ngẫm về kế hoạch kế tiếp cùng vấn đề với vai chính, ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng, nằm bên người Mạc Sở.

Hai người cách một lớp chăn, có tâm tư riêng. Ngu Tiểu Mạc vẫn chưa ngủ, trong lòng vẫn nghĩ về cái hôn kia, càng nghĩ mặt càng đỏ, cũng không dám lại quá gần Mạc Sở.

Một lát sau, hắn khó khăn lắm mới buồn ngủ, hệ thống cố tình xuất hiện ngay lúc này.

Đình

[Tiến độ nhiệm vụ: 3/10]

[Điểm tích lũy: 350]

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể thăng cấp kỹ năng, lựa chọn thăng cấp: Có/Không]

23. Chương 23: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (9)

Khi đang buồn ngủ mà bị đánh thức thì có cảm giác gì?

Ngu Tiểu Mạc chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng cho dù là khó chịu, hắn cũng phải miễn cưỡng mở mắt lựa chọn cái “Thăng cấp kỹ năng” kia.

Lần này có thể thăng cấp chính là cái kỹ năng thứ hai: Chữa trị, mơ mơ màng màng nên hắn cũng không có nhìn lâu, sau khi thăng cấp liền đóng hệ thống lại, ngã xuống gối nằm, nhắm mắt ngủ.

Hình như Hoàng còn nói gì đó với hắn, đáng tiếc đồng dạng bị Ngu Tiểu Mạc quăng ra sau đầu. Thấy ký chủ mình ngủ mất không thèm để ý đến hệ thống, Hoàng lặng lẽ ngậm miệng, ở trên không trung nhìn hắn ngủ bên cạnh một người đàn ông khác, cuối cùng thu hồi tầm mắt.

Một đêm mộng đẹp, chính là ngủ đến nửa đêm lại thấy hơi lạnh.

Lạnh run lạnh run, đột nhiên trong ngực xuất hiện một cái lò sưởi.

Lò sưởi ấm áp lại thoải mái, Ngu Tiểu Mạc ôm không chịu buông tay.

Chờ đến sau khi hắn tỉnh lại, hắn liền phát hiện mình ôm căn bản không phải lò sưởi gì, mà là một người.

Mạc Sở ôm Ngu Tiểu Mạc, cúi đầu nhìn hắn: “Buổi tối em lại đá chăn.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Mạc Sở lạnh lùng nói: “Lần sau còn đá chăn, ta liền quăng em xuống.”

Đối thoại kiểu này giống như đã từng nghe.

Thế nhưng lần trước Dung Lan chỉ nói là trối hắn lại, lần này liền trực tiếp ném?

Ngu Tiểu Mạc ngồi dậy từ trong lòng Mạc Sở có chút buồn bực, nhưng sau đó đã bị Mạc Sở túm lại, lần thứ hai ngã vào trong ngực y.

Ngu Tiểu Mạc bất ngờ không kịp đề phòng, đập vào trên lồng ngực rắn chắc của y.

“Chuyện ngày hôm qua vẫn chưa xong.”

Mạc Sở chế trụ cổ tay hắn, ngừng làm hắn giãy giụa, nhướn mày: “Không cho phép.”

Còn nói nữa?

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu nhìn y, vài giây sau mới nói: “Nhiệm vụ của tôi chính là bảo vệ vai chính, huống hồ khi đó anh không phải là muốn —— ”

“Thật sự là ta cũng muốn giết hắn.”

Mạc Sở ngồi dậy, một tay còn đặt trên eo Ngu Tiểu Mạc: “Nhưng mà đáng tiếc, chung quy hắn vẫn là vai chính.”

Ánh mắt của y lạnh lùng mà nghiêm nghị, đã khôi phục thái độ bình thường, không giống như đêm qua, quả thật chính là một con mèo xù lông.

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc vài giây, thử thăm dò nói: “Cái kia, lúc trước anh nói vai chính sẽ đến đây, hiện tại hắn ta đã tới, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

Vốn kế hoạch của Mạc Sở là thông qua Dinos kéo giá trị cừu hận của vai chính, hiện tại xem ra y đã làm xong, nhưng tiến độ hiện tại của Ngu Tiểu Mạc mới có ba, Mạc Sở cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà phỏng chừng còn lâu mới lên đến mười được.

Kế tiếp nên làm như thế nào, Mạc Sở chưa bao giờ nói qua với hắn.

“Kỳ thực, tôi nghĩ... Tôi phải ở bên cạnh vai chính.”

Kế tiếp nên làm như thế nào, Mạc Sở chưa bao giờ nói qua với hắn.

“Kỳ thực, tôi nghĩ... Tôi phải ở bên cạnh vai chính.”

Những lời này của Ngu Tiểu Mạc vừa nói ra khỏi miệng, bàn tay Mạc Sở đặt bên eo hắn thoáng chốc siết chặt.

Y cúi đầu, trong con ngươi đen nhánh là một mảnh băng hàn sâu thẳm.

“Em nói cái gì?”

Từng câu từng chữ, dường như là Mạc Sở nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói ra.

Ngu Tiểu Mạc cũng không ngờ tới y sẽ có phản ứng lớn như vậy, vội vàng nói: “Tôi không phải có ý đó, ý của tôi muốn nói là tôi vẫn cùng anh hợp tác, chỉ là không còn ở bên cạnh anh nữa mà thôi —— ”

“Đương nhiên ta biết ý em muốn nói.”

Sắc mặt Mạc Sở không có tí gì hòa hoãn: “Ta không muốn đáp ứng.”

Không muốn đáp ứng chính là không muốn đáp ứng. Giải thích rõ may ra còn có cơ hội xoay chuyển được.

Ngu Tiểu Mạc nhảy bén phát hiện tầng nghĩa sâu xa trong lời nói của y, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn y chăm chú, cho đến khi phần nộ trong mắt Mạc Sở lui dần, hàn băng cũng từ từ biến mất.

Kỳ thật Mạc Sở sẽ không thật sự nổi giận với hắn.

Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, đến gần Mạc Sở, ở bên tai y nhẹ nhàng nói vài câu.

Hắn có một kế hoạch, ở ngày hôm qua đẩy Gaia ra khỏi cửa sổ liền nghĩ ra.

Mà đương nhiên Mạc Sở cũng nghĩ đến.

Vai chính đã xuất hiện, Ngu Tiểu Mạc có thể lựa chọn đứng yên tại chỗ đợi đến khi tiến độ được mười phần thì đi bảo vệ vai chính, nhưng nếu như vậy thì điểm tích lũy sẽ giảm đi rất nhiều. Nếu muốn tích cóp đủ điểm tích lũy, hắn nhất định phải chủ động tham gia vào trong cốt truyện.

Thì thầm một phen, sắc mặt của Mạc Sở từ lạnh băng ban đầu trở nên hòa hoãn, lại trở nên âm tình bất định*.

(Âm tình bất định < =“”>: Tâm tình khó đoán, khó hiểu.)

Ngu Tiểu Mạc trông mong nhìn y: “Tôi mong anh có thể đồng ý.”

Mạc Sở nhíu mày.

Ngu Tiểu Mạc cắn răng, tiến tới dụi dụi lên người Mạc Sở.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động lấy lòng, mà sự thực chứng minh, “Mỹ nhân kế” cực kỳ hữu dụng.

Mạc Sở trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Em biết tình cảm của ta với em.”

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng gật đầu, trên thực tế, cũng bởi vì biết nên mới làm vậy.

Mạc Sở dùng sức nắm cầm hắn, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, gần từng chữ: “Nếu như em dám cùng hắn ta —— tự gánh lấy hậu quả!”

Đáy mắt y hàm chứa giận dữ, hiển nhiên cái kế hoạch này của Ngu Tiểu Mạc đã chạm đến ranh giới cuối cùng của y.

Tốt xấu gì cũng đồng ý rồi, Ngu Tiểu Mạc hiểu rõ lúc này không thể đối nghịch với y, giống như gà con mổ thóc gặt đầu liên tục, biểu thị mình tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Mạc Sở cong cong môi, ôm lấy vai hắn, kéo cả người vào trong ngực.

Bởi vì nguyên nhân tư thế, Ngu Tiểu Mạc có chút cứng đờ tựa lên vai Mạc Sở. Lúc đang ngủ không hiểu vì sao lại nằm trong ngực y là một chuyện, nhưng hiện tại làm ra hành động thân mật này là một chuyện khác, hắn vẫn chưa thể tiếp thu hoàn toàn được, khó tránh khỏi có chút xấu hổ trong lòng.

Nhưng mà Mạc Sở cũng không ngại, nhẹ nhàng hôn lên tóc Ngu Tiểu Mạc. Một nụ hôn nhỏ vun vào trong tóc, mang theo hơi thở nóng rực rung động.

Bị một người như vậy thích, thực sự là một chuyện... Chuyện rất kỳ quái.

Thân thể Ngu Tiểu Mạc cứng đờ nửa ngày, cuối cùng mới miễn cưỡng thả lỏng, bị Mạc Sở an an ồm ồm ôm vào trong ngực.

Bầu không khí rất yên tĩnh, rất yên tĩnh, rất yên tĩnh ——

Rột ——

Ngu Tiểu Mạc đỏ mặt.

“A.”

Mạc Sở khẽ cười, mang người đi dùng cơm.

Đã định xong kế hoạch, chỉ chờ thực hiện.

Trong lúc đó Ngu Tiểu Mạc còn cố ý đi hỏi Hoàng một vài vấn đề.

“Cấp bậc rốt cuộc có lợi ích gì? Nếu như ta đạt đến cấp bậc cao nhất thì sẽ như thế nào?”

“... Vấn đề này ta không thể trả lời.”

Ngu Tiểu Mạc khó hiểu: “Vì sao?”

“Trước người, chưa có ai đạt tới cấp mười.”

“Như vậy thì kết quả cao nhất của bọn họ là bao nhiêu?”

“Cấp bậc của người không đủ, tạm thời không có quyền hạn biết đáp án.”

“.....”

Hoàng cho một đáp án ba phải: “Sau này người sẽ hiểu. Đừng quên đây là con đường người lựa chọn, có thể trở về được hay không thì phải xem bản thân người.”

“Đợi một chút!”

Không biết vô tình hay cố ý, Hoàng lại để lộ ra cái tin tức nhạy cảm với Ngu Tiểu Mạc: “Có thể trở về hay không là có ý gì? Ta còn có thể trở về sao?”

“Nếu như —— ”

Đình.

[Chủ hệ thống nhắc nhở: Cảnh cáo, không thể tiết lộ tin tức không liên quan.

Hoàng im lặng.

Ngu Tiểu Mạc phát hiện cảm ứng giữa mình và Hoàng biến mất.

Hắn nhìn chằm chằm bảng thông báo “Chủ hệ thống nhắc nhở” này một hồi lâu, chủ hệ thống nhắc nhở biến mất.

Thanh âm của Hoàng vang lên lần thứ hai, mang theo một tia bất đắc dĩ: “Không cần hỏi nhiều nữa, so với ký chủ trước thì người thông minh hơn, nếu như quả thật muốn biết nhiều hơn nữa thì hãy tham gia cốt truyện thu thập nhiều điểm tích lũy, đề cao đẳng cấp của mình.”

Tuy rằng chẳng bao giờ Hoàng nói rõ với hắn, nhưng từ cái hành động của hệ thống này một lần lại một lần thúc giục mình tham gia cốt truyện hoàn thành nhiệm vụ này tới xem, dường như là nó nhắc nhở cái gì đó cho mình ——

Nếu có một ngày có đủ điểm tích lũy và lên tới cấp bậc cao nhất, liền sẽ đạt được một kết quả khác.

Ngu Tiểu Mạc cũng không biết rõ kết quả này rốt cuộc là cái gì, nhưng mà hắn muốn thử một lần, thử đi thu được điểm tích lũy cao hơn, để cho bản thân ngày càng mạnh, cuối cùng đạt được kết quả này —— giống như vài ký chủ trước kia của Hoàng.

Có thể, hắn có khả năng trở lại, trở lại thế giới của mình...

Tâm Ngu Tiểu Mạc khẽ động.

Mạc Sở biết cái này sao?

Hắn đi tìm Mạc Sở, nói cho y biết những thứ hắn nghe được từ Hoàng.

Mạc Sở cũng không biểu thị cái gì, dường như đã sớm biết. Phản ứng duy nhất của y chính là lẳng lẳng nhìn Ngu Tiểu Mạc một lúc, sau đó nhéo nhéo cằm hắn.

Ngu Tiểu Mạc chạy.

Từ sau lần kia, Mạc Sở cũng không có hỏi hắn là chấp nhận hay cự tuyệt y, mà thường thường làm ra một vài hành động thân mật như chuyện đương nhiên, thường xuyên làm Ngu Tiểu Mạc bối rối.

Nhưng mà cũng không chán ghét.

Từ sau lần thoát ra trước, Gaia cũng không có ý định buông tha.

Y thừa dịp Lanser bị quốc vương triệu kiến, lẻn vào dinh thự thượng tướng.

Lúc này đây, y thành công mang người mình muốn đi.

“Dinos!”

Giữa bầu trời mưa đạn và laser bắn phá, Ngu Tiểu Mạc nhảy từ cửa sổ xuống, được phi hành khí của Gaia văng vẳng tiếp được.

Gaia cười to vang vọng, đưa ngón tay giữa giữa giễu cợt bọn thủ vệ đang chạy tới, phi hành khí giữa không trung xoay tròn tránh thoát sự tấn công từ bên dưới, như vào chỗ không người.

Ngu Tiểu Mạc ở trong phi hành khí kinh hồn táng đảm, nhìn nhìn Gaia đang ngồi trong ghế lái thao tác đầu ra đó, rõ ràng là một bóng dáng làm cho người khác tin cậy, nhưng hắn làm thế nào cũng không an tâm được, lo lắng đề phòng như cũ.

Cho đến khi liếc mắt đến một bóng người trong góc tối, tâm tình của Ngu Tiểu Mạc mới thả lỏng được, thở phào nhẹ nhõm.

Đó là Mạc Sở.

Mạc Sở đang lẳng lẳng nhìn sang bên này, ánh mắt bình thản, ngoài ý muốn có chút ôn hòa.

Ngu Tiểu Mạc nháy mắt mấy cái với Mạc Sở, một giây tiếp theo, y biến mất.

“Chúng ta đi, quay về tỉnh cầu Elan.”

Gaia khởi động thiết trí ẩn hình, mang theo Ngu Tiểu Mạc bay về phía trời cao.

[Tiến độ nhiệm vụ: 4/10]

[Điểm tích lũy: 100]

Thăng cấp kỹ năng phân tích bậc bốn hao tổn hết 350 điểm tích lũy của hắn, Ngu Tiểu Mạc có chút xót xa, nhưng hiện tại cũng không để ý nhiều vậy được.

Tiến độ tăng một bậc, hắn phát hiện ở cùng một chỗ với vai chính quả nhiên là một lựa chọn sáng suốt, ít nhất tham gia vào cốt truyện hắn cũng được điểm tích lũy.

Đồng thời, Ngu Tiểu Mạc thấy cấp bậc của mình đã đạt đến 1.5.

Cấp bậc tăng thêm nửa điểm,, thật sự là làm cho người ta không biết nên nói cái gì. Nhưng mà có thể tăng cũng là chuyện rất vui vẻ rồi.

“Dinos.”

Vào lúc này Gaia từ buồng điều khiển đi đến gần Ngu Tiểu Mạc, nhẹ nhàng để lại tay của hắn: “Chờ mong sao? Chúng ta sẽ nhanh chóng về tới tinh cầu Elan.”

[Sau khi trở lại, em chính là người của anh.]

Một thanh âm đồng thời vang lên trong đầu của Ngu Tiểu Mạc và Gaia, hai âm thanh rất giống nhau, đều là giọng của Gaia.

Ngu Tiểu Mạc sửng sốt, nhìn thấy ánh sáng trong mắt Gaia/.

Đây là kỹ năng sau khi thăng cấp? Phân tích tự động bậc bốn lại là —— đọc tâm?!

24. Chương 24: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (10)

“Đến trạm dừng kế tiếp chúng ta phải tắt phi hành khí, nguy trang thành công dân tinh cầu Vega đi ra ngoài.”

[Không biết em ấy mặc bộ quần áo này sẽ đẹp như thế nào, thật muốn đem em ấy ——]

“Đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì hay không?”

[Bánh gatô sữa bò rất thích hợp với em ấy, màu trắng mềm mại, thật muốn cắn một miếng.]

“Mệt thì ngủ một chút đi, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

[Thừa dịp em ấy ngủ thì lên hôn một chút, bộ dạng lúc ngủ của Dinos thật đáng yêu.]

Từ Jerusalem đến tinh cầu Elan, đoạn thời gian ở chung với Gaia này, Ngu Tiểu Mạc thật sự là kinh hồn táng đảm, so với lúc trước trốn ra từ mưa đạn của Mạc Sở còn kinh hồn táng đảm hơn.

Chỉ cần Gaia vừa mở miệng, chỉ cần y mở miệng khi hai người có tiếp xúc thân thể, hắn có thể đọc được những ý nghĩ này của vai chính.

Đôi khi tương đối thuần khiết, đôi khi cũng rất bình thường, đôi khi lại tương đối —— khụ!

[Thật xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi muốn đặt em ấy dưới thân hung hăng chà đạp một phen.]

[Thật muốn... Dinos.]

Sau khi Ngu Tiểu Mạc uống xong sữa bò Gaia đưa đến liền lặng lẽ ôm chặt quần áo, dưới ánh mắt nóng rực của vai chính giả vờ như không có gì chui vào túi ngủ.

Tâm tư của Gaia hắn biết rất rõ, cũng không biết lúc ở chung với Mạc Sở thì trong lòng Mạc Sở nghĩ cái gì.

Đáng tiếc Hoàng nói cho Ngu Tiểu Mạc, năng lực đọc tâm chỉ hữu dụng với những người thuộc về thế giới này, giống như năng lực tự động phân tích không phân tích được thân phận của Mạc Sở, năng lực đọc tâm cũng không thể sử dụng lên người có hệ thống.

Về phần tại sao hiện tại mới phát huy công dụng của năng lực đọc tâm, Hoàng giải thích chỉ có khi Ngu Tiểu Mạc tiếp xúc thân thể với người khác thì năng lực đọc tâm mới có thể tự động mở ra, đồng thời năng lực này chỉ áp dụng trên người thuộc về thế giới này. Mạc Sở không phải là người ở thế giới này, đương nhiên là không có bất kỳ công dụng nào với y.

“Mấy ngày nay ngoài y ra người không có tiếp xúc thân thể với bất kỳ người nào, lần trước muốn nói cho người biết, kết quả người đang ngủ —— cho nên cái này không thể trách ta.”

Hoàng giải thích rất có đạo lý, cũng rất vô tội, thế nên Ngu Tiểu Mạc cũng không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải thôi.

Lại một lát sau —

[Thật là đẹp mắt, Dinos của ta...]

“Luôn nghe thấy âm thanh của người ta thật phiền phức, năng lực này không thể tạm thời đóng lại sao?”

Bởi vì thực sự không muốn mỗi ngày đều nghe thấy tiếng lòng của Gaia như mãnh thú tìm bạn đời, Ngu Tiểu Mạc kể khổ với Hoàng.

Hoàng thần nhiên nói: “Chờ sau khi người lên tới cấp bậc yêu cầu là có thể khống chế những năng lực này.”

Nói cách khác cấp bậc không đủ, không cần phải bàn gì nữa. Trước tiên cứ từ từ chịu đựng đi ha.

Ngu Tiểu Mạc hết cách thở dài, lại nghe thấy Hoàng thông thả bổ sung thêm một câu: “Ta rất vui khi người có thể chủ động tham dự vào phát triển cốt truyện, mà không như lúc trước cái gì cũng không làm.”

Ngu Tiểu Mạc kêu oan: “Lần đó không phải là ta bị buộc đến Vương phủ sao! Cái gì cũng không làm được!”

“Ừ, cho nên ta thật mừng lần này người lựa chọn, ở bên cạnh vai chính hơn là ở bên cạnh nhân vật phản diện, thật sáng suốt.”

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc.

Vì sao hắn có cảm giác những lời này của Hoàng giống như là đang trá hình khuyên hắn rời xa nhân vật phản diện? Tuy rằng ngay cả Ngu Tiểu Mạc cũng không biết mình có tính cùng Mạc Sở ở bên nhau hay không.

Vừa tỏ tình liền phải tách ra với hắn, phỏng chừng Mạc Sở rất buồn bực?

Không có trợ giúp từ hệ thống, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chịu đựng vai chính thao thao bất tuyệt nói — yêu thương.

Lộ trình từ tinh cầu Vega đến tinh cầu Elan cũng không dễ dàng, dọc đường đi đều không thể không sợ có nguy hiểm. Còn gặp phải người của Lanser nhiều lần truy sát, biểu hiện giả dối làm như muốn cướp Dinos khỏi tay Gaia, làm hận ý của Gaia với Lanser nâng cao một bước, tiến độ của Ngu Tiểu Mạc cũng đạt thêm một bậc, thành 5/10, điểm tích lũy cũng tăng thêm một trăm.

Dựa theo kế hoạch của hắn và Mạc Sở chính là hắn ở lại bên cạnh vai chính, Mạc Sở tiếp tục làm nhân vật phản diện chèn ép vai chính. Đến cuối cùng khi tiến độ đạt đến gần 10 thì đột nhiên bắt cóc Ngu Tiểu Mạc từ bên cạnh Gaia mang đi, để giá trị cừu hận của vai chính đối với nhân vật phản diện đạt đến max, đồng thời cũng đem tiến độ đẩy lên 10/10, để hai người Ngu Tiểu Mạc và Mạc Sở đồng thời hoàn thành nhiệm vụ.

Cứ như vậy hai người bọn họ đều tham dự vào trong cốt truyện, có thể thu được nhiều điểm tích lũy.

Ban đầu Gaia gây ra động tĩnh quá lớn trong dinh thự, đến nỗi Jerusalem đều truyền ra tin đồn “Người thần bí cướp người yêu bí mật của thượng tướng”. Trước khi cái tin đồn này truyền đến tinh cầu Elan thì, Ngu Tiểu Mạc đã sớm đạt được mục đích, Dinos quay về tinh cầu Elan.

Ở biên cảnh Gaia có một nhóm bộ đội không lớn không nhỏ chờ đợi, điều kiện nơi này so với dinh thự thượng tướng ở Jerusalem đơn sơ hơn nhiều, Gaia và Dinos đều ở cùng một quân khu, nhưng mà y cũng không mang Ngu Tiểu Mạc về quân doanh, mà là đưa hắn tới một trấn nhỏ trong biên cảnh, tạm thời bố trí ở đó.

“Thân phận của em rất đặc thù, trước đó bọn họ đều nghĩ em bị bắt làm tù binh, hiện tại đột nhiên trở về sẽ xảy ra một số phiền toái không cần thiết.”

Gaia mang người về nhà liền nói: “Cho nên mấy ngày nay em đừng nên xuất hiện, chờ anh xử lý chuyện này xong xuôi đã. Hoặc là nếu em không muốn quay lại chiến trường, thì cứ ở nơi này đi.”

[Đợi ở nhà thật tốt, chỉ có mình anh mới thấy được em, giống như là người chỉ thuộc về mình anh.]

Nghe được tiếng lòng chân chính của Gaia, Ngu Tiểu Mạc: “....”

May mà đã nhiều ngày qua Gaia cũng không có làm chuyện gì khác thường với Ngu Tiểu Mạc, trên thực tế sau đó không lâu, tinh cầu Elan và tinh cầu Vega lại khai chiến, Gaia cũng quay trở về quân đội.

Ngu Tiểu Mạc giờ mới hiểu được lo lắng lúc đầu của Gaia, y đã sớm dự tính tinh cầu Elan và tinh cầu Vega thế nào cũng đánh một trận nữa, đồng thời chính xác là không muốn để mình lên chiến trường, lần thứ hai bị bắt làm tù binh.

Trên thực tế y nghĩ nhiều rồi, tuy rằng trong người chảy dòng máu quân nhân, nhưng cũng không có làm Ngu Tiểu Mạc có cảm xúc hiểu chiến gì, biên cảnh chiến hỏa mấy ngày liền, trong trấn nhỏ cũng không quá an ổn. Hắn cùng với một số người còn lại trong trấn đều có thể bình tĩnh sống qua ngày.

Sau một thời gian ngắn, chiến tranh ngừng, trong trấn nhỏ vui sướng hân hoan, nghe nói là quân ta thắng lợi. Còn nghe nói là ở thời khắc quyết định một binh lính bình thường thống lĩnh quân đội đột kích mới có thể nghịch chuyển thế cuộc.

Người lính kia chính là Gaia, trong chiến dịch y tỏa sáng rực rỡ, bởi vậy liền thăng mấy cấp, từ một binh nhì hạ đẳng thăng cấp đến thượng sĩ. Nếu không phải vì xuất thân của y, có thể cũng không phải chỉ dừng lại đến thượng sĩ.

Lần này Gaia tỏa sáng rực rỡ làm Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc một chút, bởi vì trước kia hắn đều bị cấp trên chèn ép rất thê thảm, thậm chí nhiều lần đoạt chiến công đều bị đoạt đi, lần này cấp trên của Gaia dường như không có làm khó dễ.

“Gã hy sinh.”

Bị hỏi đến vấn đề này, Gaia chỉ cười nhạt: “Chiến trường không phải là trò đùa, lúc nào cũng có thể tử vong, không phải sao?”

“....”

Không biết tại sao, khi nghe câu trả lời này thì, Ngu Tiểu Mạc nghĩ nụ cười của Gaia có chút đáng sợ.

Có thể cấp trên của y cũng không phải chết trận đơn giản như vậy, nhưng Ngu Tiểu Mạc không có dũng khí đào sâu.

Chuyện này cứ như vậy mà bị bỏ qua, biên cảnh tạm thời hòa bình, sau đó không lâu Ngu Tiểu Mạc biết ở thủ đô tinh cầu Elan, Frentea có người đến.

Người tới là huân tước Cate, bạn tốt của cha Gaia. Gã tới tìm con trai bị thất lạc thời gian dài của bạn tốt.

Mỗi vai chính sẽ được an bài một đồng đội thần thánh, đồng đội này sẽ cho vai chính sự giúp đỡ quan trọng. Đương nhiên, nhân vật đảm đương ở cái thế giới này chính là huân tước Cate.

Gaia cùng gã nói chuyện cả đêm, ngày hôm sau huân tước Cate rời đi, trước khi rời đi còn có ẩn ý liếc mắt nhìn Ngu Tiểu Mạc.

Ngu Tiểu Mạc không hiểu ra sao, sau khi hiểu rõ hàm ý trong ánh mắt kia liền dở khóc dở cười.

Gaia đi tới mỉm cười với hắn: “Huân tước Cate ở Frentea chờ anh có năng lực có thể đứng trước mặt quốc vương, tiếp thu vinh quang anh nên có, cũng đứng ở trước mặt những người đó, để cho bọn họ hối hận vì những hành động năm xưa.”

Những người đó là chỉ sau khi cha mẹ Gaia mất, xa lánh y đến tình cảnh y phải trở nên ác độc, Gaia muốn báo thù bọn họ.

Ngu Tiểu Mạc gật đầu: “Anh nhất định sẽ làm còn tốt hơn cha anh.”

“Anh sẽ dùng năng lực của chính mình để đứng trước mặt mọi người.”

Gaia dịu dàng nắm tay hắn, ánh mắt tràn đầy thâm tình: “Khi đó, em nhất định sẽ đứng bên cạnh anh.”

[Với thân phận vợ mình.]

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Trận từ biệt thâm tình này lấy sự trầm mặc của Ngu Tiểu Mặc mà hết thúc, Gaia tựa hồ cũng không có để ý, sau đó nói cho Ngu Tiểu Mặc biết bởi vì chiến công lần này của y nên y sẽ nhanh chóng phải rời khỏi biên cảnh, đi đến một quân khu khác.

Đương nhiên là Ngu Tiểu Mặc phải đi cùng y, rời khỏi cái trấn này, bọn họ đi đến quân khu kia so với cái trước điều kiện tốt hơn nhiều. Đương nhiên, Ngu Tiểu Mặc đi theo là với thân phận “Người nhà”.

Chiến tranh chắc chắn sẽ không biến mất, lúc hai người ở tinh cầu đã đánh vài chiến dịch lớn nhỏ, am hiểu dẫn binh tác chiến, lại hiểu rất rõ sách lược chiến đấu, Gaia nhanh chóng được thượng úy của quân khu thưởng thức, được đề bạt làm phó quan của gã, có một phòng riêng độc lập.

Phòng ở không lớn, cũng chỉ hơn mười thước vuông, hai người ở cũng dư dả. Ngu Tiểu Mặc ở trong phòng thấy một cô gái ở dưới lầu, đang nói chuyện vui vẻ với Gaia.

Ngu Tiểu Mặc ngồi trên cửa sổ rảnh rỗi nhìn xuống, hẳn cũng không có gặp qua cô gái kia, nhưng mà từ góc độ của hắn nhìn đến thì dung mạo của cô gái cũng rất ngọt ngào đáng yêu, ánh mắt nhìn Gaia không che giấu yêu thương, chính là tư thái đẹp nhất khi thiếu nữ đang yêu.

Gaia đưa lưng về phía Ngu Tiểu Mặc, nhìn không thấy vẻ mặt của y. Nhưng mà y dường như nói gì đó với cô gái, cô gái lập tức vui mừng ôm vai y.

Ngu Tiểu Mặc cười, xoay người vào trong, đi sắp xếp lại cái phòng mới này.

25. Chương 25: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (11)

Nếu như Ngu Tiểu Mặc đã biết cốt truyện, hướng đi sau này của y thì sẽ rõ, khoảng thời gian Gaia nhậm chức làm sĩ quan phụ tá thiếu úy Wynne là bước ngoặt thứ hai trong cuộc đời y, bắt đầu cuộc sống thượng tướng chân chính của y.

Tương lai y sẽ trở thành chiến thần của tinh cầu Elan, làm khiếp sợ toàn bộ tinh hệ, trong đại chiến lấy ít thắng nhiều làm tổn thất nặng quân địch, cũng là lần đầu tiên phát triển vây cánh của mình, trở thành người nổi tiếng được kính trọng trong mắt mọi người. Sau đó dẫn dắt đội quân hơn mười vạn đánh lên biên cảnh tinh cầu Vega, ở đó thành công chặn giết thượng tướng Lanser xuất binh tạo phản tinh cầu Vega, dập tắt ánh sáng cuối cùng của vị chiến thần trước kia trên bầu trời ngân hệ.

Liên tiếp hai trận đại chiến để vị chiến thần này bộc lộ thực lực, thể lực dưới tay cũng nhanh chóng mở rộng ở tinh cầu Elan, lấy thế không thể đỡ đàn áp bộ máy chính quyền, chia rẽ hai thế lực ngoan cố, sau đó y lại dùng thân phận thượng tướng can thiệp vào bộ máy chính quyền, mở đầu cho một cuộc đại cải cách thanh trừ nổi danh trong lịch sử tinh cầu Elan, khiến cho không khí u tối ở tinh cầu Elan đổi mới hoàn toàn, cuối cùng Gaia trở thành chiến thần có quyền lực cao nhất ở tinh cầu, hào quang so với Lanser năm đó càng cao hơn.

Vị chiến thần này thành danh sử sách đương nhiên được mọi người bàn tán hăng say, cũng có người từng đưa ra nghi vấn, chỉ ra trận chiến Gaia giết Lanser có không ít điểm đáng ngờ.

Đầu tiên, vì sao Lanser quyền cao chức trọng lại không ở Jerusalem ổn định cục diện mà phải chạy đến biên cảnh tinh cầu Vega xa thủ đô nhất. Thứ hai, tại sao Gaia biết Lanser ở chỗ này mà tính toán chuẩn xác chạy đến chặn lại. Cuối cùng, dù nói như thế nào đi nữa thì Lanser cũng từng là chiến thần chiến công hiển hách của tinh cầu, thực lực quân sự của Lanser, toàn bộ tinh tế đều công nhận, làm sao có thể không tới ba mươi phút xảy ra chiến trận liền dễ dàng bị giết chết, còn chết không toàn thây?

Ba điểm đáng ngờ nhất được đưa ra càng khiến cho mọi người thảo luận không ngừng, đối với lần này, sớm đã ở địa vị cao - Gaia cũng không có trực tiếp trả lời, trên thực tế ngày đó y căn bản không có mặt ở Frenteia.

Ngày đó, vị thượng tướng tinh cầu này tháo bỏ hào quang chiến thần, một mình đi đến một tinh cầu chưa được khai phá, lẳng lặng ngồi hồi lâu trước một bia mộ, một thân một mình đến đây, cuối cùng cũng một thân một mình rời đi.

Mấy năm sau Gaia qua đời, trọn đời không lập gia đình. Vị thượng tướng vĩ đại nhất trong lịch sử của tinh cầu, cũng bởi vậy mà kết thúc.

Trong đầu hiện lên cốt truyện của vai chính, đương nhiên, lần này là một bi kịch.

Mạc Sở trợn mắt, thu hồi tâm trạng.

Y nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, một mảnh xanh lam, bầu trời trên hoàng cung thật sự rất đẹp, chỉ tiếc bức tranh xanh thẳm này khó mà có thể duy trì.

“Lanser!!”

Trước khi chết, nhị hoàng tử không cam lòng rống giận, cả người dính đầy máu tươi, sa sút chật vật, phong độ ưu nhã ngày xưa cũng không còn.

Phịch!

Mạc Sở nghe thấy bức dọc. Vì vậy một giây tiếp theo, nhị hoàng tử gục trong một vũng máu.

Quốc vương và vương hậu bị bắt, hoàng thất rơi đài, nhìn lại trong hoàng cung, đã thành đồng hoang tàn trước mắt.

Thượng tướng Lanser của tinh cầu Vega, ở năm 6217 hệ ngân hà xuất binh tạo phản. Đây vốn chính là lịch sử đời sau, hiện tại do y tự mình thực hiện.

Mạc Sở không thích cảm giác giết người, sống lại làm một nhân vật phản diện, hai tay của y phải dính đầy máu tươi. Nhưng không phải của vai chính, mà là người khác.

Những người này đều phải trở thành đá kê chân của vai chính, hoặc có thể nói từ lúc bọn họ sinh ra, vận mệnh đã như vậy.

Jerusalem đã là vật trong tay Lanser, rất nhanh, tinh cầu Vefa cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay Lanser.

Nhưng mà Mạc Sở không đợi được đến ngày đó, vốn là trong cốt truyện, Lanser còn chưa kịp thanh trừ hết dư đảng của hoàng thất, đã chết dưới tay của vai chính. Cũng bởi vậy nên tinh cầu Vega bị chia năm xẻ bảy, cuối cùng không gượng dậy nổi, kết cục giống như tinh cầu Elan trước kia.

Hiện tại y muốn đi làm một chuyện, mang người của y từ tinh cầu Elan về, coi như là nhiệm vụ này gần kết thúc, cũng muốn đưa người kia về bên cạnh mình.

Mạc Sở xoay người, quân ủng đập lên nền gạch lưu lại vệt máu tươi, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tin tức thượng tướng Lanser khởi binh tạo phản chưa được truyền ra, mà ở nơi này không lâu trước đây

Sau khi vai chính tỏa ra hào quang thật sự là không ai địch lại, đây là cảm tưởng duy nhất của Ngu Tiểu Mạc.

Chưa đến một tháng, thượng sĩ Gaia, hiện tại đã được đề bạt lên thành trung úy Gaia. Nếu trận chiến này kết thúc, còn có thể được quốc vương triệu kiến.

Mặc dù không thể phủ nhận lần tấn công này của Gaia, huân tước Clate cũng xuất ra một phần lực, nhưng chiến công mà Gaia đạt được, cũng không có ai dám đưa ra nghi vấn.

Thống lĩnh năm vạn quân đột phá vòng vây từ đại quân mười vạn của quân địch, giữ lại địa khu này, giảm bớt tổn thất thương vong của quân nhân. Chỉ bằng tài hoa này của Gaia trên lĩnh vực quân sự, trong thời gian ngắn ngủi thăng cấp lên trung úy còn là thiệt thòi cho y.

Bây giờ là trung úy, có thể sau này sẽ là thượng tướng.

Ngu Tiểu Mạc nhìn trung úy đẹp trai trong bộ quân phục, không khỏi cảm thán một trận.

Ừm, không đẹp trai bằng Mạc Sở.

“Dinos.”

Gaia nhìn thấy ánh mắt của Ngu Tiểu Mạc quanh quẩn trên người mình, cong khóe môi, bộ dạng tâm tình rất tốt: “Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, anh sẽ nhanh chóng thay thế chức vị của thượng úy Wynne, phụ trách một đội quân.”

Đội quân này không tính là lớn, nhưng cũng không thể nói nhỏ. Nhưng mà đây là lần đầu tiên Gaia có thực quyền của riêng mình trong quân đội, Ngu Tiểu Mạc thấy y vui vẻ liền chúc mừng, vừa nghi hoặc hỏi: “Còn thượng úy Wynne thì sao?”

Gaia lạnh nhạt nói: “Thật đáng tiếc, ông ta hý sinh.”

Ngu Tiểu Mạc ngạc nhiên: “Làm sao sẽ...”

“Gaia!”

Đột nhiên ngoài cửa truyền tiếng tiếng khóc của một cô gái, kèm theo âm thanh đập cửa “Bang bang”, sắc mặt Gaia hơi trầm xuống, đi đến trước mặt Ngu Tiểu Mạc mở cửa.

Một cô gái đứng ngoài cửa, khóc đến lê hoa đái vũ nước mắt thi nhau rơi xuống, mắt sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc rất lâu.

Ngu Tiểu Mạc nhận ra cô chính là cô gái đã xuất hiện dưới lầu, có chút lúng túng muốn tránh đi, nhưng Gaia nhanh hơn một bước kéo hần lại: “Đừng đi.”

Sau đó y xoay người, thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói với cô gái: “Tôi sẽ gọi người đưa cô về nhà, cô sẽ an toàn, trở về đi.”

“Gaia!”

Cô gái tiến lên muốn kéo y: “Em chỉ hỏi anh một câu, lúc bố em chết trận có phải đang ở cùng anh không?”

Bố cô ấy là Wynne?

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc nhìn hai người kia, chỉ thấy Gaia ôn hòa gỡ tay cô bé ra, nói: “Cái chết của thượng úy tôi cũng rất lấy làm tiếc, ông ấy là chết vì tình cầu Elan —— ”

“Anh nói dối!”

Cô gái hét lên một tiếng, đưa tay lên, móng tay bén nhọn bầu cánh tay của Gaia: “Tôi biết anh vẫn bắt nạt với cha tôi! Lần trước thời điểm ông ấy ở trước mặt thiếu tá Bruce chỉ trích anh, tôi đã biết!”

Trên cánh tay rỉ máu, Gaia khẽ nhú mày, hất cô gái ra: “Tôi rất cảm kích thượng úy Wynne, bởi vì ông ta đã đề bạt tôi, nhưng tôi có thể đi đến vị trí hiện tại cũng không phải bởi vì công lao của ông ta.”

“Anh nghĩ là ông ấy sẽ gây trở ngại cho anh! Anh liền nhân cơ hội này trừ khử cha tôi! Sau khi trừ khử cha tôi, thiếu tá Bruce sẽ giao đội quân cho anh! Anh đừng cho là tôi nhìn không ra! Tôi muốn đi tố cáo anh! Tôi sẽ vạch trần tội ác của anh!”

Cô gái nói xong liền thất tha thất thểu chạy ra ngoài, Gaia cũng không nhanh không chậm mà tiến lên, đánh một phát sau gáy cô gái, không có chút thương hương tiếc ngọc đánh cô ấy ngất xỉu.

Y quay đầu nói với Ngu Tiểu Mạc “Chờ anh một chút”, sau đó khiêng cô gái lên vai, bước nhanh khỏi phòng.

Ngu Tiểu Mạc đuổi theo vài bước liền thấy Gaia đem người xuống dưới lầu, ở trên hành lang ngăn ngor một hồi, trong lòng phát lạnh.

Cấp trên trước kia của Gaia cũng “Chết trận” như thế, bây giờ người này cũng vậy. Chuyện này thật sự là trùng hợp sao?

Mặc dù chưa từng gặp qua thượng úy Wynne, nhưng vừa nghĩ tới ban đầu ông ấy đã chiếu cố Gaia, Ngu Tiểu Mạc cũng có chút khổ sở.

Gaia không phải là người vong ân phụ nghĩa, y sao có thể cố ý hại chết thượng úy đã đề bạt y? Vai chính không phải nên đi theo chính nghĩa hay sao?

Ngu Tiểu Mạc suy nghĩ miên man, liền thấy Gaia trở về.

“Không cần để ý nhiều như vậy, anh đã cho người mang cô ta đi.”

Nhìn Ngu Tiểu Mạc ngơ ngác đứng ở nơi đó đợi y, Gaia lại lộ ra nụ cười quen thuộc: “Được rồi, vào phòng đi.”

Ngu Tiểu Mạc kéo tay y: “Gaia, thượng úy kia —— ”

Gaia vỗ vỗ tay hắn, nói: “Ngay từ đầu ông ta rất thương thức anh, cho nên anh rất cảm kích.”

[Đáng tiếc, tuy rằng ông ta thương thức mình, nhưng cũng không nguyện ý thấy mình xuất sắc hơn ông ta, càng không thể dễ dàng tha thứ tương lai địa vị mình cao hơn ông ta. Người như vậy, chung quy chỉ có thể cản đường mình.]

Ngu Tiểu Mạc nghe lời thật lòng của y, cùng lời nói y nói ra hoàn toàn khác nhau.

“ ”

Không nói gì nữa, Ngu Tiểu Mạc lặng lẽ buông tay y ra.

Gaia không nhận thấy Ngu Tiểu Mạc có gì khác thường, trái lại nghĩ hôm nay Dinos dường như cực kỳ ngoan ngoãn, còn muốn đi nắm tay mình.

Ngu Tiểu Mạc đi vào phòng, để Gaia một mình nơi đó.

“Hoàng, vì sao vai chính không giống như trong suy nghĩ của ta?”

Đêm khuya, Ngu Tiểu Mạc ngồi trên giường hơi u oán, nói chuyện phiếm với hệ thống: “Sở Triệt trước kia thật tốt —— ”

Hoàng đâm một dao vào tim Ngu Tiểu Mạc: “Người cho rằng y tốt là bởi vì khi y báo thù, người căn bản không ở bên cạnh y, cũng không có nhìn thấy bầu không khí tối tăm kia.”

Ngu Tiểu Mạc sửng sốt: “Hình như cũng đúng.” Lúc trước hắn chỉ thấy mặt tốt của Sở Triệt, cho nên mới cho là mọi vai chính đều tốt, thật sự chưa từng nhìn thấy bộ dạng lúc đó của Sở Triệt.

Hoàng lại lạnh lùng nói: “Vai chính ở hoàn cảnh như thế liền xác định bọn họ không thể đơn thuần được, người suy nghĩ nhiều quá, không, hắn là nghĩ quá ít.”

“... Được rồi, Gaia làm vậy cũng không phải là không thể hiểu.”

Ngu Tiểu Mạc thở dài: “Dù sao việc y muốn làm chính là báo thù, mà không phải là anh hùng cứu vớt thế giới.” Tuy rằng sau này y xác thực là anh hùng của thế giới này.

“Nghĩ thông suốt liền hiểu, đừng hoàn mỹ hóa thế giới này.”

Hoàng bình tĩnh nói: “Cũng đừng tưởng tượng nhiệm vụ của người tốt đẹp đến như vậy.”

“Hả?”

Ngu Tiểu Mạc khó hiểu: “Có ý gì?”

Hoàng không nói.

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc vài giây, hiểu được Hoàng muốn nói cái gì.

Nhiệm vụ chính là không tốt đẹp như vậy, Hoàng là muốn nhắc nhở hắn đừng quên nội dung về chủ hệ thống và cấp bậc cao nhất mà bọn họ từng thảo luận qua.

Bởi vì dính đến đề tài cấm kỵ, lần đó Hoàng còn bị chủ hệ thống cấm nói.

Hoàng nhắc nhở Ngu Tiểu Mạc, là bởi vì hệ thống cảm giác hắn có thể trở thành người mà Hoàng chờ đợi sao?

Ngu Tiểu Mạc yên lặng suy nghĩ, không lên tiếng.

Khi hắn đạt được cấp bậc cao nhất thì, sẽ phát sinh chuyện gì chứ...

Thật muốn thử một lần.

26. Chương 26: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (12)

Sau ngày ấy, Ngu Tiểu Mạc cũng chưa từng gặp lại cô gái kia.

Trong quân đội có rất nhiều việc cần xử lý, đã nhiều ngày Gaia không quay về. Ngu Tiểu Mạc tính tính, phát hiện hắn cùng vai chính đã ở chung trong một khoảng thời gian thật dài, trong lúc đó cái gì cũng chưa từng xảy ra, dù cho Gaia muốn phát sinh chuyện gì, đều bị Ngu Tiểu Mạc tùy tiện lấp liếm cho qua.

Không biết Mạc Sở bên kia như thế nào rồi, đã lâu rồi hắn không nghe thấy tin tức của y.

Dường như... Là rất lâu.

Ngu Tiểu Mạc cũng không biết Mạc Sở có làm cái gì với Gaia hay không, trên thực tế mặc kệ ở bên ngoài gặp chuyện gì Gaia cũng sẽ không nói với hắn, bất quá mắt thấy vai chính phát triển càng ngày càng mạnh, tiến độ của hắn cũng tăng lên không ít. Đợi cho đến khi Gaia vội vàng vàng trở về nói cho hắn biết lập tức sẽ xảy ra đại chiến khối lửa thì, tiến độ của hắn đã dừng lại ở mức tám, điểm tích phân cũng nhiều thêm ba trăm, cộng thêm lúc trước, có 500 điểm tích lũy.

“Đại chiến?”

Khi Gaia nói cho hắn biết tin tức này thì sắc mặt rất nghiêm túc, y chưa từng nghiêm túc như thế trước mặt Ngu Tiểu Mạc: “Có ý gì?”

Gaia vội vã thu thập một ít đồ vật cần thiết liền kéo tay hắn dẫn ra ngoài, không nói gì.

“Gaia!”

Bộ dạng khác thường của y làm Ngu Tiểu Mạc bất an. Năng lực độc tâm chỉ khi đối phương mở miệng mới có thể phát huy tác dụng. Gaia không nói một câu nào, hắn cũng không biết y đang muốn làm cái gì.

Sau khi xuống dưới lầu, Ngu Tiểu Mạc mới phát hiện trên đường có chút hỗn loạn, thần sắc của mọi người cũng không được tốt lắm, thậm chí có gia đình dắt díu nhau dự định rời đi.

Ngu Tiểu Mạc nhìn bóng dáng Gaia, chần chờ một chút mới nói: “Lại phải khai chiến sao?”

“..Sợ rằng còn nghiêm trọng hơn trận chiến trước.”

Cước bộ Gaia vững vàng, mang người vòng vào một cái hẻm nhỏ, tăng nhanh tốc độ dưới chân: “Em rời đi trước, huân tước Clate đang chờ sẵn, bọn họ sẽ đưa em đến nơi an toàn.”

[Lanser mang đến bốn mươi vạn đại quân và hơn một nghìn chiến hạm, trận chiến này tinh cầu Elan chỉ có không quá 10% xác suất chiến thắng, mình nhất định phải bảo vệ Dinos an toàn.]

Ngu Tiểu Mạc đột nhiên dừng lại.

Gaia quay đầu lại, lông mày nhíu lại, ánh mắt mang theo vài phần nôn nóng: “Dinos! Không còn bao nhiêu thời gian!”

Ngu Tiểu Mạc biết y nóng lòng không phải nhắm vào mình, y chỉ lo không đủ thời gian để đưa Dinos đi. Bởi vì nguyên nhân như vậy, hắn mới không tính đi: “Rất nguy hiểm sao? Tôi muốn cùng anh lên chiến trường.”

Gaia bị những lời này của hắn làm cho kinh ngạc đến sợ hãi: “Em điên rồi! Chiến tranh không phải trò đùa! Anh không cho phép!”

“Anh đã quên tôi cũng là quân nhân!”

Ngu Tiểu Mạc nói với y: “Tôi cũng có thể ra chiến trường! Còn có thể giúp anh!”

Tiến độ đã đạt đến 8/10, điều này đã nói rõ tiến trình của thế giới này đã đến điểm then chốt. Hấn không muốn ở ngay lúc này rời xa vai chính, cũng không muốn... Bỏ qua cơ hội gặp mặt Mạc Sở.

Mạc Sở sẽ xuất hiện trên chiến trường, hoặc là nói ngay từ đầu Mạc Sở đến là vì kế hoạch của bọn hắn.

“Hồ đồ!”

Gaia dứt khoát cự tuyệt yêu cầu của Ngu Tiểu Mạc: “Ngay từ lúc đầu em đã không thích hợp để lên chiến trường, ngoan, chờ anh trở lại rồi nói.”

[Nếu như mình có thể đoạt được quyền chỉ huy từ cuộc chiến trước, có thể có 30% tỷ lệ thắng trận. Nhưng 30% vẫn còn quá ít, mình không thể để cho Dinos bởi vì sơ suất của mình mà lâm vào hiểm cảnh.]

Đây là lo lắng của Gaia, nhưng Ngu Tiểu Mạc lại không nghĩ như vậy.

Tình cảnh này ngay cả vai chính của mẹ ruột chủ hệ thống cũng chỉ có 30% xác suất chiến thắng trong trận đại chiến sắp tới làm hắn có dự cảm, đây chính là nhiệm vụ sau cùng của hắn, cũng là chiến dịch quan trọng, Dinos sẽ chết ở nơi này, mà Gaia, sẽ chân chính đánh một trận mà thành danh.

Hắn phải lưu lại.

“Gaia!”

Ngu Tiểu Mạc nắm chặt tay Gaia, lực rất mạnh, làm Gaia phải ngừng bước: “Anh để tôi ở lại, tôi muốn ở cạnh anh!”

“....”

Gaia ngừng mắt nhìn hắn, không nói được gì.

Không biết có phải ánh sáng trong ngõ hẻm có gì khác thường hay không, ánh mắt của Ngu Tiểu Mạc làm y có chút không hiểu, làm cho y khó nắm bắt.

Ngoại trừ khó nắm bắt ra, còn có vài phần mơ hồ khủng bố.

“Em —— ”

Vì sao lại không mở miệng, nếu như y mở miệng, hắn có thể đọc được tâm của y, ít nhất, có thể biết được hiện tại y đang nghĩ gì.

Ngu Tiểu Mạc bị Gaia nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, vừa tính nói gì đó, người kia lại cắt ngang lời của hắn: “Có thể em không muốn ở cạnh anh, Dinos, anh nghĩ hình như em có mục đích khác.”

Ngu Tiểu Mạc ngẩn ra.

Gaia nắm vai hắn, ngón tay hơi dùng sức, làm vai Ngu Tiểu Mạc hơi đau.

“Trong khoảng thời gian này, anh có cảm giác như mình đang ở chung với một người khác. Tuy rằng em cùng Dinos không có nửa điểm bất đồng, nhưng lại có cảm giác như người xa lạ, không thể giải thích được.”

Gaia không nhìn Ngu Tiểu Mạc, thậm chí y chưa từng nhìn hắn, nhưng lại là đang nói chuyện với hắn: “Loại thay đổi này là sau khi em bị Lanser mang đi mới xuất hiện, anh nghĩ, chỉ sợ chuyện này có quan hệ gì tới Lanser.”

Thì ra y đã sớm phát hiện ra sao?

Ngu Tiểu Mạc có chút hoảng hốt nuốt nước bọt, phát hiện bản thân không biết nên nói cái gì.

Hắn vốn không phải là Dinos, dù cho có ký ức của Dinos, dù cho hắn mô phỏng nhất cử nhất động của chính chủ không làm người khác thấy khả nghi, đứng ở trước mặt Gaia- người toàn tâm toàn ý thích Dinos, cũng vẫn sẽ có sơ hở.

Ở nhiệm vụ trước bởi vì nguyên chủ cùng vai chính không ở chung lâu lắm nên mới không xảy ra vấn đề gì, mà lần này, bởi vì hắn lựa chọn ở lại bên cạnh vai chính, rốt cuộc để cho vai chính phát hiện điểm bất thường của mình.

Gieo gió gặt bão.

Ngư Tiểu Mặc biết mình tuyệt không thể thừa nhận, bởi vì nói vậy không chỉ không có biện pháp giải thích, cũng không biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Mà nếu muốn phủ nhận, nên nói cái gì?

Đại não hắn xoay chuyển rất nhanh, trên trán đã chảy một lớp mồ hôi.

“Trong mắt vai chính, người trầm mặc chính là thừa nhận lời nói của y.”

Như là thấy được ký chủ nhà mình quần bách, Hoàng xuất hiện giống như chúa cứu thế: “Ít ra phải nói cái gì đó.”

Giọng nói lãnh đạm như cũ vang lên, Ngư Tiểu Mặc lại nghĩ hệ thống nhà mình từ trước đến nay chưa từng có thân thiết hòa ái với ẩm áp, thiếu chút nữa khóc lên: “Ta phải làm gì đây!”

“Không sao, kinh nghiệm của người không đủ, ta có thể hiểu. Hướng hồ đây cũng chỉ là nhiệm vụ thứ hai mà thôi. Sau khi người có thể mở ra kỹ năng thứ ba, sẽ thành thạo lên rất nhiều.”

Hoàng vừa nói xong, bắt đầu an ủi Ngư Tiểu Mặc: “Cho nên, hoàn thành nhiệm vụ cho tốt. Ít ra điểm tích lũy lần này so với lúc trước thì nhiều lắm, đây thực sự là tiến bộ.”

Ngư Tiểu Mặc còn tưởng rằng có thể nghe Hoàng nói cái phương pháp giải quyết tình huống ngay lập tức gì, kết quả nghe xong nửa ngày phát hiện hệ thống chỉ nhấn mạnh hắn tham gia cốt truyện thu được điểm tích lũy, đề cao cấp bậc, có chút khóc không ra nước mắt.

“Người thực sự vội vã như vậy muốn ta thăng cấp sao? Cũng bởi vì lần trước ta hỏi người chuyện về cấp bậc, mà khi xong việc người thường hay nhắc đến, cái kia quan trọng như vậy sao?” Còn với thường thường nhẩy ra thúc giục hắn, còn không bằng trực tiếp nói cho hắn biết hiện tại nên đối phó như thế nào với vai chính đi.

Ngư Tiểu Mặc vốn vô tâm lải nhải một chút, không nghĩ rằng sau khi nghe hắn nói xong, Hoàng ngừng lại, trầm mặt vài phút.

Ngư Tiểu Mặc đợi một lúc, phát hiện hệ thống không nói gì, vội vàng nói: “Hoàng? Ta nói sai cái gì phải không? Sao người lại —— ”

Liên tiếp hỏi vài câu cũng không thấy Hoàng trả lời lại, cho đến khi Ngư Tiểu Mặc hỏi đến có chút chột dạ tính im lặng lại thì, mới nghe Hoàng bỗng nhiên than nhẹ một câu.

“Nên nói như thế nào nhỉ... Người chính là người thứ nhất có dũng khí đề cập đến ”Cấp bậc” của ký chủ.”

“Chính là người chỉ vô tình hỏi, thế nhưng, đã lâu lắm rồi ta chưa gặp người như vậy...”

“Nếu như người có thể thay thế được chủ hệ thống...”

Một câu cuối cùng, làm tim Ngư Tiểu Mặc suýt nữa ngừng đập.

Thay thế... Chủ hệ thống?!

“Người mới nói cái gì?!”

“... Không, không nói gì.”

Hoàng dừng một chút, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh như lúc xưa: “Ta không có nói gì, người cũng không có nghe được cái gì.”

Đây là cái chuyển biến gì?

Ngư Tiểu Mặc bị hù lần thứ hai hoảng hốt: “Này! Người!”

“Quên đi, ta không nên xuất hiện. Người tiếp tục nhiệm vụ của người, tiến độ hiện tại đã đến 8/10, ở thời khắc mấu chốt, phải cực kỳ cẩn thận.”

Tùy ý nói những lời này, hệ thống rất dứt khoát mà xách quần, chạy.

Còn chưa kịp phản ứng liền trở về thế giới thật, đồng thời lần thứ hai đón nhận ánh mắt chất vấn đầy lãnh đạm vừa mới nảy của vai chính với Ngu Tiểu Mặc: “.....”

Cho nên nói hệ thống xuất hiện có ý nghĩa gì?!

Cục diện rối rắm này vẫn phải do hắc tử thu thập a!

“Em không định trả lời sao?”

Gaia thâm sâu nhìn chăm chú hắc tử, sâu kín nói: “Hay là nói, đây coi như là cam chịu?”

Lần này không đọc được suy nghĩ của y, nói rõ nội tâm suy nghĩ của y chính là nói ra những lời này.

“Không phải như vậy!”

Ngu Tiểu Mặc thấy thế vội vàng nói: “Tôi thật sự là Dinos —— ”

“Anh đương nhiên biết em là Dinos, hiện tại không có thời gian, sau này sẽ nói chuyện với em.”

Gaia đặt ngón tay lên môi hắc tử, cảm giác cực kỳ mềm mại, còn nhẹ nhàng ma sát: “Nếu như em thực sự có tâm tư khác cũng không sao, đến lúc đó xem ra phải dạy dỗ một chút là được rồi.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của y đã không lạnh lùng như lúc đầu, thậm chí còn cười cười với Ngu Tiểu Mặc.

Sau đó, đánh một kích ở sau gáy Ngu Tiểu Mặc.

Suy nghĩ còn dừng lại ở một câu “Xem ra phải dạy dỗ một chút”, “Dạy dỗ” có phải là “Dạy dỗ” như hắc tử nghĩ hay không thì Ngu Tiểu Mặc chỉ cảm thấy gáy tê rần, sau đó liền mất đi tri giác, ngã vào lòng Gaia.

Gaia bế người lên, bước nhanh vào một hẻm nhỏ khác.

Đi chưa được mấy bước tầm mắt liền trống trải. Trên một mảnh đất trống, có một phi thuyền đã đợi sẵn.

“Hãy chăm sóc tốt cho em ấy.”

Gaia cẩn thận đem Ngu Tiểu Mặc đang hôn mê đưa lên phi thuyền, Clate ý vị thâm trường nhìn y một cái, nói: “Ta biết con thích hắc tử, nhưng đừng quên, hiện tại con là chồng chưa cưới của con gái ta.”

Gaia không nói gì, dường như không nghe thấy lời ông ta. Sau khi xác nhận người an ổn ở trên phi thuyền liền bước ra khỏi phi thuyền, xoay người liền đi.

Clate lại nói: “Con thực sự không đi cùng ta? Ít ra hiện tại Frenteia vẫn còn an toàn.”

Gaia lắc đầu: “Dù sao tôi vẫn là một quân nhân, không thể rút lui. Huống hồ nếu như mất đi kiểm soát khu vực này, tinh cầu Vega muốn tiến công Frenteia cũng sẽ rất dễ dàng.”

Clate “Ừm” một tiếng: “Ta cho rằng con thấy vậy sẽ vui mừng.”

Gaia lạnh lùng nhìn ông ta: “Ta là người tinh cầu Elan, kẻ thù của tôi cũng không phải tinh cầu này. Bất luận như thế nào tôi cũng sẽ không đối nghịch với quê hương của mình, cũng sẽ không trở mặt nhìn quê hương bị thôn tước.”

“Phải không?”

Clate mỉm cười: “Như vậy, thật may mắn khi con đứng về phe chúng ta. Ái Nhĩ có người chồng như con, cũng sẽ rất vui vẻ.”

“... Không cần nói cho em ấy hôn ước giữa tôi và con gái ông, nếu như em ấy xảy ra chuyện gì, ông sẽ biết hậu quả.”

Sau khi lạnh lùng nói ra những lời này, Gaia không nhìn người phía sau nữa, xoay người rời đi.

27. Chương 27-1: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (13) (thượng)

Vừa tỉnh lại liền phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng bị khóa lại trên phi thuyền, cảm giác cực kỳ kỳ diệu.

Nhưng mà, tâm tình của Ngu Tiểu Mạc cũng không khá hơn chút nào.

Gaia đánh hấn ngất xỉu, trước khi ngất xỉu còn tuyên bố muốn đem hấn “Xem ra phải dạy dỗ một chút”.

Như vậy, bây giờ mình đang bị huân tước Clate giam giữ? Hay là hai người đều có phần, bị huân tước Clate giam lại chờ Gaia về xử lý?

Nghĩ đến đây, hấn liền nhin không được mà rùng mình, xuất ra giao diện thông tin của mình.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 1.5]

[Điểm tích lũy: 500]

[Năng lực: Hai năng lực]

[Tiến độ: 8/10]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

Thấy tiến độ không thay đổi thì hấn liền thở dài một hơi, ở nơi này tiến độ mà tăng lên, hấn lại không ở cạnh vai chính là vô cùng nguy hiểm, lỡ đâu tiến độ đến 10 thì hấn không hoàn thành thành công nhiệm vụ này, vậy coi như xong đời.

Nếu như có thể, vẫn là nhanh chóng trở lại bên cạnh vai chính vẫn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Ngu Tiểu Mạc mở ra năng lực tự động phân tích.

[Tự động phân tích: Phi thuyền huân tước Clate]

[Phạm vi: 50 thước]

[Mục tiêu: Không có mục tiêu đặc biệt]

[Trận doanh: Cùng chiến tuyến]

[Cái khác: Tạm thời an toàn]

Vừa nhìn thấy cái cùng chiến tuyến kia thì tâm tình của Ngu Tiểu Mạc liền thả lỏng, mặc kệ thế nào cũng là lần đầu tiên phán đoán ra trận doanh không phải là đối địch sau khi thu được năng lực này, nếu là cùng chiến tuyến, vậy hấn là an toàn.

Nhưng mà, hấn nhanh chóng bị chuyện kể tiếp tạt cho một bạt tai.

Hấn phát hiện trên phi thuyền này chỉ có mười mấy người, người điều khiển và mấy người lính đứng phân tán ở các nơi. Mà huân tước Clate đang ngồi trên sofa cách gian phòng của Ngu Tiểu Mạc không xa, chậm rãi lắc lắc ly rượu vang, bầu không khí rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm Ngu Tiểu Mạc không hiểu sao lại nhớ đến tình cảnh sắp xảy ra chiến tranh trong miệng Gaia.

Hiện tại chiến tranh chỉ sợ sớm đã bắt đầu, vô số chiến sĩ trên sa trường đẫm máu, ra sức chém giết, mà quý tộc thì ở trong phi thuyền chậm rãi thưởng thức rượu vang. Tình cảnh một trước một sau đối lập mãnh liệt, làm hấn cảm của Ngu Tiểu Mạc đối với huân tước Clate trong nháy mắt giảm xuống.

Mình bị nhốt ở chỗ này chỉ sợ là chủ ý của Gaia, hấn muốn mình đợi ở đây, cách xa chiến trường, tạm thời chờ đợi ở địa phương an toàn này.

Thế nhưng không được, hắn phải đi.

Ngu Tiểu Mạc đi tới trước cửa phòng bị khóa kín, suy xét nên trốn khỏi nơi này như thế nào, cũng không còn nhiều thời gian đến chiến trường tìm Gaia.

Có thể phương pháp đơn giản nhất chính là phá cửa ra, bắt giữ Clate buộc họ phải thay đổi lộ trình. Năng lực tự động chữa trị hắn là sẽ làm cho tính khả thi của phương pháp này cao lên không ít, nhưng cứ như vậy chẳng khác nào muốn Gaia cùng Clate xé rách mặt, huống hồ những người đó cũng chưa chắc chịu quay lại chiến trường kia.

Ngu Tiểu Mạc xoắn xuýt suy nghĩ một hồi, cuối cùng, tay nhẹ nhàng đặt lên cửa.

Khi hắn quyết định trước tiên gõ cửa thu hút sự chú ý thì, trên bản đồ đột nhiên xuất hiện thêm vài chiếc phi hành khí loại nhỏ.

Đó là thành quả nghiên cứu mới nhất của tinh cầu Elan, một loại máy chiến đấu loại nhỏ có thể tàng hình tránh bị ra-đa phát hiện, có thể thả hỏa lực cực mạnh. Khoa học kỹ thuật của tinh cầu Elan thấp hơn tinh cầu Vega không chỉ là một chút, nói chung sau khi loại phi hành khí loại nhỏ này đến gần cửa phi thuyền thì mới giải trừ hình thức tàng hình, người điều khiển mới phát hiện bất thường.

Ngu Tiểu Mạc ở trong phòng hô một tiếng “Cẩn thận”, đáng tiếc đã chậm.

Phi hành khí dễ dàng phá hủy cửa khoang phi thuyền không có một chút tính năng công kích này, mấy người quân mặc quân phục chiến đấu từ trong phi hành khí nhảy ra, xông vào trong phi thuyền.

Không thể đi ra ngoài, Ngu Tiểu Mạc bị nhốt trong phòng thông qua ý thức mà có thể rõ ràng “Thấy” tất cả chuyện phát sinh ở bên ngoài – mấy người kia vừa lên liền trực tiếp thả ra mấy viên hiệu quả gây mê, sau đó nhanh chóng chạy vào khoang điều khiển, chế ngự người điều khiển, nắm giữ quyền chủ động của phi thuyền này. Rất nhanh, mấy người Clate bị đánh ngất, mấy quân nhân bắt đầu vọt tới căn phòng giam giữ Ngu Tiểu Mạc.

Bọn họ chạy tới như vũ bão, Ngu Tiểu Mạc khẩn trương lui về sau vài bước, vừa mong muốn cánh cửa này có thể cầm cự một lúc đồng thời vừa tìm kiếm vũ khí phòng thân.

Rầm!

Trong phòng không có bất kỳ vũ khí nào, rất nhanh, có người từ bên ngoài đập cửa phòng, Ngu Tiểu Mạc giật mình hoảng sợ, vài người này vọt vào áp chế hắn.

“Các người – Ừm! Ừm! Ừm!”

“Đừng nhúc nhích!”

“Ngoan ngoãn nghe lời!”

“Không được giãy giụa!”

Một loạt chuyện phát sinh quá nhanh, trong miệng Ngu Tiểu Mạc bị nhét một miếng vải không nói được, chỉ có thể phí công trừng lớn hai mắt liều mạng muốn giãy giụa.

[Đây là người thượng tướng muốn, cần phải dẫn hắn đi!]

Miếng vải nhét miệng có mùi vị kỳ quái, có thể làm cho tứ chi vô lực, cơ thể mềm nhũn, Ngu Tiểu Mạc giãy giụa vài cái liền không có sức lực, mơ màng muốn ngủ, nhưng lúc này đọc được suy nghĩ của họ, tinh thần thoáng cái khôi phục.

Thượng tướng? Thượng tướng kia là chỉ Mạc Sở?

Thật sự là y sao? Nếu như không phải là Mạc Sở, hình như cũng không có thượng tướng này sẽ cố ý đến đây tìm hắn, nếu như đến từ tinh cầu Elan, làm sao có thể ngay cả huân tước Clate cũng tập kích?

Cuối cùng hắn cũng không kịp nghĩ nguyên do trong chuyện này, bên cổ đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn làm Ngu Tiểu Mạc ý thức được có người tiêm thứ gì đó vào trong thân thể hắn. Lúc này trời đất quay cuồng, khung cảnh trước mắt trở nên vụn vụn mà rách nát.

Tại sao Mạc Sở ở chỗ này?

Đây là ý nghĩ duy nhất của Ngu Tiểu Mạc khi mất đi ý thức.

Hoặc là nói, lại xảy ra chuyện gì sao...

Chưa kịp suy nghĩ cho rõ ràng, thế giới trước mắt liền biến thành tối đen.

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở: Tự động chữa trị, mở ra]

Khi mở mắt, quang cảnh còn mơ hồ.

Không đến một ngày liền bất tỉnh hai lần không nói, còn bị đưa đến hai nơi khác nhau, Ngu Tiểu Mạc miễn cưỡng nhớ lại một chút chuyện phát sinh trước đó, nhú nhú mày.

Ý thức của hắn cũng rất rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là lắc lắc mạnh đầu muốn cho chính mình càng thêm thanh tỉnh. D9ợi sau khi tinh thần khôi phục lại một chút, hắn mới xuất ra tinh lực quan sát tình huống xung quanh.

Tầm nhìn còn chưa khôi phục, hắn chỉ có thể cảm giác hắn bị dẫn đến một nơi tối tăm, hai tay cũng bị trói ở phía sau.

Dược hiệu hầu như còn chưa tan hết, có thể hắn vốn sẽ không khôi phục ý thức nhanh như vậy, là kỹ năng thứ hai làm hắn tỉnh lại.

“Choáng quá...”

Ngũ Tiểu Mạc lại lắc lắc đầu, từ dưới đất ngồi dậy, tựa lưng vào mặt tường lạnh như băng.

Ở đây hình như là một nhà xưởng bỏ hoang, rất tối, cũng không có ai., chỉ có một ít hoặc vụn vặt vài linh kiện cơ giáp bị hư hại. Coi như là dùng tự động phân tích cũng không phân tích ra cái gì, chính là một nhà kho sản xuất cơ giáp bỏ hoang.

Ngũ Tiểu Mạc duỗi duỗi chân muốn thả lỏng thân thể, kết quả không để ý đá phải vật gì đó ở phía trước.

Đó là một dụng cụ hình tròn, bị đá trên mặt đất “Ừng ục ừng ục” lăn vài vòng, sau đó “Cạch” một tiếng, mở ra một màn hình điện tử.

Tia sáng nhàn nhạt lấp lóe trong bóng đêm, Ngũ Tiểu Mạc kinh ngạc nhìn màn hình điện tử kia, sau đó càng kinh ngạc phát hiện đây là lập thể mà không phải hình phẳng 2D như hắn nghĩ.

Tia sáng khúc xạ xoay xoay, tụ tập phân giải, cuối cùng dần dần hiện lên bóng dáng một người.

Ngũ Tiểu Mạc trở mắt nhìn người kia xuất hiện trước mặt mình, tim đập nhanh hơn, nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhảy vào trong ngực người kia.

Đó là người đã lâu không gặp, Mạc Sở,

Vẫn là quân trang đen sẫm, vành nón che khuất ánh sáng nhạt trong con ngươi đen nhánh, nam nhân cao lớn ưu nhã đứng trước mặt hắn, tuấn mỹ tựa như thiên thần.

Hắn theo bản năng nín thở, nhìn Mạc Sở đi về phía mình, cuối cùng dừng lại trước mặt mình.

“Em gầy.”

Trong ánh sáng nhàn nhạt, Mạc Sở ở trước mặt hắn cúi người nhìn, khẽ nhú mày: “So với trước đây càng khó nhìn.”

Ngũ Tiểu Mạc: “... A?” Cái gì gọi là so với trước đây càng khó nhìn? Lâu như vậy không gặp, vừa mở miệng chẳng lẽ không nên nói vài lời dễ nghe?

Mạc Sở cúi người, nửa ngồi xổm trước mặt hắn, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mặt hắn.

Ngũ Tiểu Mạc nghiêng đầu nhìn tay y – không có cảm giác chạm vào.

“Em thấy ta là hư ảnh, hiện tại ta đang trên đường đến chỗ em.”

Nhìn thấu nghi ngờ của hắn, Mạc Sở thần nhiên nói: “Đã làm phản, còn thuận tiện không chế hoàng cung.”

Giọng điệu này của y giống như đang nói “Ngày hôm nay lên phố mua một con cá lớn về hầm cho em ăn”, làm Ngu Tiểu Mạc không biết nên nói gì.

“Là thật sao?”

“Ta không cần phải lừa em.”

Ngu Tiểu Mạc chớp chớp mắt: “Vậy bây giờ anh là quốc vương sao?”

Mạc Sở nhìn hắn: “Em muốn làm vương hậu?”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Ngu Tiểu Mạc: “Mạc Sở, bây giờ anh đang làm gì?”

Mạc Sở mặt lạnh tanh thu tay đang lạnh quanh trên nút tay áo của Ngu Tiểu Mạc, nói: “Kế hoạch trước kia của hai chúng ta, ta không dự định thực hiện.”

“Cái gì?”

Ngu Tiểu Mạc bị những lời này của y đập cho không phản ứng kịp: “Ban đầu không phải đồng ý rồi – ”

Mạc Sở lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Ngay sau khi em rời đi ta mới phát hiện kế hoạch này thật ngu xuẩn – vậy mà lại để em rời đi với cái lý do đi tiếp cận một nam nhân khác!”

“Tôi không có cùng Gaia...”

“Ta đương nhiên biết em không có, người của ta vẫn luôn ở bên này giám thị Gaia.”

Trong mắt Mạc Sở mang theo tức giận: “Hắn nên cảm thấy may mắn là không có ý nghĩ không an phận nào, nếu không ta rất khó đảm bảo sẽ không động thủ với hắn.”

Ngu Tiểu Mạc: “....” Xin lỗi, Gaia thật sự không có ý nghĩ nào không an phận với ta mà là với Dinos, nhưng chuyện này hình như cũng không khác nhau lắm.

Hắn nhìn người đàn ông trước mắt không chút nào che giấu phần nộ cùng chán ghét này, chớp chớp mắt, đột nhiên phát hiện một việc.

Biểu tình như vậy giống như là bị người khác cướp vợ... Mạc Sở sẽ không phải là, đang ghen đi?

28. Chương 27-2: Thượng Tướng Tinh Cầu X Tù Binh Nghèo Túng (13) (trung)

Trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, Ngu Tiểu Mạc bị chấn động một chút.

Có thể nào tự đem chính mình trở thành nhân vật “Vợ...Bị cướp” đi?

Trên mặt hắn xuất hiện lúng túng, lập tức bị Mạc Sở chế trụ cằm, híp mắt đầy nguy hiểm nói: “Biểu tình của em bây giờ là gì?”

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng lắc đầu: “Không có gì.”

Tay y nắm cằm của mình, đáng tiếc cũng không có cảm giác gì. Mặc dù như thế, Ngu Tiểu Mạc cũng làm theo bản năng hất cằm lên nghênh hợp với y.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn của hắn, ánh mắt Mạc Sở hơi nhu hòa, liền cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn một cái: “Ta sắp đến rồi.”

Giống như trên mặt thật sự có chút ấm áp, mặt Ngu Tiểu Mạc hơi ửng đỏ, gật đầu.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một lúc, đều có thể thấy tâm tình gợn sóng trong mắt đối phương.

Một lát sau –

“Tại sao anh lại kêu người trói tôi lại?” Còn nhốt ở nơi như vậy?

Ngu Tiểu Mạc đã sớm muốn hỏi vấn đề này, chỉ là vì ngại bầu không khí ban đầu nên không tiện mở miệng, hiện tại nhìn Mạc Sở như thế nào cũng không chịu nói, không thể làm gì khác hơn là chính mình hỏi trước.

Vừa hỏi ra hần liền hối hận, bầu không khí hương diễm đều bị câu hỏi không đúng lúc này phá vỡ, nhưng mà, Mạc Sở lại bày ra bộ dạng làm theo phép tắc: “Em chẳng lẽ không biết vai chính gần máy theo dõi trên người em?”

Ngu Tiểu Mạc: “A?” Thật sự là hần không biết.

Mạc Sở hừ một tiếng: “Hần biết em đang ở đâu, còn tưởng là ta trói em tới, hiện tại phỏng chừng là hiện giờ đang ở trong khoang thuyền vì chuyện em bị bắt đến nơi dơ bẩn này mà tức giận ngút trời đi.”

Ngu Tiểu Mạc chần chờ liền nói: “Kỳ thực nếu như bị ép buộc đến cái nơi tối tăm này, tôi cũng sẽ không vui.”

Mạc Sở không chút do dự nói: “Ta quản em có vui hay không làm gì.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Mạc Sở lại nói: “Đây là trừng phạt của em, ta đã vì em mà không vui mấy tháng.”

Ngu Tiểu Mạc thấy y nói cực kỳ có đạo lý, không thể làm gì khác là “Ừm” một tiếng, dời đi cái đề tài này, lại nhin không được hỏi: “Nhưng tại sao anh muốn thay đổi kế hoạch của chúng ta? Không đúng, tại sao anh muốn chạy đến đây?”

Đại chiến sắp đến, hần vốn tưởng rằng Mạc Sở sẽ xuất binh đánh tinh cầu Elan, không ngờ rằng y lại xuất hiện ở đây. Mà Gaia, dường như cũng đang đi về phía hần –

“Em biết em ngủ bao lâu không?”

Mạc Sở thần nhiên nói: “Liều thuốc kia có thể để cho người khác hôn mê nửa tháng, mà em ngủ một tuần. Tuy rằng thời gian ngắn đi không ít, nhưng cũng đủ mở ra hào quang vai chính, trong trận đại chiến kia trở hết tài năng, hoàn toàn vang danh khắp tinh cầu.

Mấy câu ngắn ngủi lại ẩn chứa lượng tin tức to lớn, hình như tinh cầu Elan chiến thắng, hình như Gaia nổi danh, còn Mạc Sở? Tinh cầu Vega bị đánh bại sao?

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu còn muốn hỏi gì đó, Mạc Sở lại cắt ngang lời hần: “Ta lập tức sắp đến, qua đó rồi sẽ giải thích cho em.”

Y nói lập tức chính là lập tức, đóng máy truyền tin đợi thêm một chút nữa, cửa phòng tối được mở ra,

Một tia sáng hắt vào, Ngu Tiểu Mạc thấy thân ảnh người kia xuất hiện cạnh cửa, nhanh chóng bước sang bên này, sau đó một tay bế hần lên.

Mạc Sở chôn mặt trên cổ Ngu Tiểu Mạc, hít một hơi thật sâu, sau khi cảm giác được tràn đầy hơi thở của hần mới ngẩng đầu lên nhìn, quan sát một lúc lâu, cuối cùng cau mày nói: “Làm sao bị trói lại vậy?”

Sau khi cắt lòi hần còn bồi thêm một câu: “Quả nhiên gầy, xem ra nam nhân kia không có tiền, nuôi không nổi em.”

Ngu Tiểu Mạc ngơ ngác bị y ôm vào ngực, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, cũng không nghe thấy Mạc Sở nói cái gì.

Trên máy truyền tin nhìn thấy y là một chuyện, chân chính nhìn thấy y bị y ôm vào trong ngực lại là một chuyện khác. Người này tỏ tình đến nay vẫn còn vang bên tai, giống như bọn họ mới chỉ xa nhau có một ngày một đêm, hoặc có thể nói chưa xao giờ rời xa nhau.

Ngu Tiểu Mạc nhin không được ở trong ngực Mạc Sở cọ cọ, trong lòng thỏa mãn.

Người này thích mình.

Mình muốn như vậy.

Chỉ thích một mình mình.

Mấy tháng không gặp, người trong ngực lại nhu thuận như một con mèo, ngoan ngoãn meo meo hai tiếng, còn chủ động cọ cọ trong ngực y, hiển nhiên, Mạc Sở bị biểu hiện xuất sắc của Ngu Tiểu Mạc lấy lòng.

Cong cong khoe môi, y ôm người đi ra khỏi nhà xưởng, dọc đường nói không ít, đều là giải thích cho Ngu Tiểu Mạc.

Trong thời gian ngắn hẩn ở tinh cầu Elan, Mạc Sở liền bắt động thanh sắc mà đi một bước khổng chế tinh cầu Vega, cuối cùng khởi binh tạo phản, dễ dàng chiếm lĩnh hoàng cung không hề có năng lực phòng ngự, sau đó khai chiến với tinh cầu Elan.

Trận chiến này giằng co một tuần, trong lúc đó không biết tại sao Gaia thu được quyền khổng chế quân đội, thống lĩnh mấy vạn binh sĩ lấy ít đánh nhiều chiến thắng bọn họ, làm tinh cầu Vega tổn thất nghiêm trọng, mà Gaia đánh một trận thành danh

“Trận chiến này hiện còn đang tiếp tục, nhưng mà sẽ không duy trì được lâu.”

Mạc Sở lúc nói không để tâm chút nào, giống như trận chiến này không có liên quan gì đến y: “Dựa theo cách nói sau này, ta dẫn binh chạy tới chiến trường tinh cầu Elan, giữa đường bị Gaia chặn giết, chiến tranh không lâu sau đó bởi vì người khởi xướng là ta chết đi mà kết thúc.”

Y nói rất thờ ơ, Ngu Tiểu Mạc lại nghe đến run sợ trong lòng: “Có ý gì? Làm sao anh biết chuyện sau này? Không, không phải! Trên đường dẫn binh chạy tới tinh cầu Elan... Chính là ở chỗ này?!”

Mạc Sở gạt đầu: “Tiến độ của em không phải sắp đầy rồi sao? Nơi này chính là địa phương kết thúc.”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị xong để kết thúc nhiệm vụ, mà khi hẩn chân chính sắp đạt tới, Ngu Tiểu Mạc vẫn có chút bối rối: “Vậy anh... Nếu như anh thật sự đã chết rồi, không đúng, nếu như nhiệm vụ của anh kết thúc, nhiệm vụ của chúng ta đều kết thúc – ”

Còn có thể gặp mặt sao? Còn có thể gặp mặt ở thế giới kế tiếp sao? Hay là nói, phải hoàn toàn tách ra?

Một cỗ cảm xúc không muốn cùng thất vọng xông lên đầu, Ngu Tiểu Mạc cảm thấy khó chịu không nói ra được. Hẩn nhìn Mạc Sở, hy vọng có thể có được đáp án từ y.

Mạc Sở lại lảng tránh vấn đề này, chỉ trấn an mà vỗ vỗ lưng hẩn: “Giá trị cừu hận của vai chính còn một điểm nữa là đây, cho nên ta muốn mang em theo, chính là bởi vì muốn kế hoạch của em mau chóng được thực thi.” Đồng thời, cũng là muốn cùng hẩn rời đi. “Chết” chung một chỗ so với đối phương “Chết” lẻ loi thì tốt hơn nhiều.

“Nhưng anh —— ”

“Em muốn hỏi ta tại sao lại biết chuyện phát sinh sau này đúng không? Bởi vì ta mở ra kỹ năng thứ ba.”

Mạc Sở không để cho Ngu Tiểu Mạc có cơ hội chân chính hỏi ra vấn đề muốn nói, giành nói trước: “Hiện tại ta có thể thấy hướng đi của cốt truyện ở thế giới này, cho nên ta biết được kết cục, đồng thời đi trước một bước, đi tới nơi này nghênh đón kết cục của ta.”

Thuận tiện mang người của mình đi theo, cùng nhau ở một chỗ, không bị người mơ ước.

Cùng lúc đó.

Gaia nhìn tinh hải mệnh môn trước mắt, ánh mắt băng lãnh, không mang theo nửa phần dao động.

“Thượng tướng.”

Có người nhẹ nhàng đi tới bên cạnh y, nói: “Đã xác định được vị trí người kia, nhưng lập tức sẽ tiến vào địa phận tinh cầu Vega, chúng ta —— ”

“Tiến lên.”

Gaia lạnh lùng nói: “Hắn ẩn nấp ngay biên cảnh, chiến trường của chúng ta, chính là ở chỗ đó.”

“Vâng.”

Có lẽ là lời của y có lực chấn nhiếp, vị thiếu tá trẻ tuổi kia đẩy lên hưng phấn trong đáy mắt, xoa xoa tay đợi chiến thắng ở chiến dịch kế tiếp.

Gã rời đi, Gaia đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn ngân hà mênh mông xa xa, giống như một pho tượng kiêu hùng.

Tinh cầu Vega không thể ngờ người tinh cầu Elan dám trực tiếp đến xâm lấn biên cảnh của họ, trên thực tế phần lớn binh lực của bọn họ đã dồn sang chiến trường chính diện ở tinh cầu Elan, căn bản không có binh lực dư thừa để phòng vệ biên cảnh.

Đây là một sai lầm cực kỳ cơ bản, loại người như Lanser không có khả năng phạm phải.

Nhưng Lanser vẫn đang phạm sai lầm này, đồng thời còn sai rất triệt để.

Gaia đâm một quyền vào mặt tường lạnh như băng, máu dọc theo nắm tay chảy xuống, nhiễm đỏ một mảnh thuần trắng.

Thù giết cha, hủy quốc, mối hận đoạt ái.

Lanser, mày thật sự nghĩ tao vẫn là Gaia trước kia sao?

Trong mắt Gaia tràn ngập tơ máu, lúc này nhìn Gaia rất dữ tợn đáng sợ, giống như dã thú, rống giận muốn xé nát tử địch đã đoạt đi vật trân quý nhất của mình.

Bởi vì quá mức phẫn nộ, Gaia không chú ý tới ở đầu hành lang phía sau y, có người đứng.

Ái Nhã lẳng lặng nhìn người đàn ông kia, cho dù đứng xa như vậy, vẫn có thể cảm giác được phẫn nộ đầy sát ý không thể bình ổn trên người y.

Tại sao y muốn phẫn nộ? Có người nào có thể làm y hận đến như vậy?

Ái Nhã cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, đây là cha cô giao cho cô, nghe nói là lễ vật của người đàn ông này cho mình.

Nhẫn đính hôn của bọn họ.

Trầm mặc vài giây, cô lắc đầu, giống như lúc tới, yên lặng rời đi.

Kỳ thực cô cũng chẳng để ý phải gả cho ai, sinh ra trong một gia đình quý tộc, ái tình không đáng nhắc tới.

Vị tướng lĩnh tuổi trẻ tài cao tiền đồ vô lượng kia, đối với nhà huân tước mà nói sẽ là một người chồng tốt, mà bản thân y, cũng cần một thể lực hùng mạnh giúp đỡ.

Hôn nhân lợi ích mà thôi, cô không yêu Gaia, Gaiar cũng không yêu cô, vừa vặn ghép thành một đôi, theo như nhu cầu.

Ái Nhã mang nhẫn vào tay, lại cẩn thận từ trên người lấy ra một sợi dây chuyền, trên mặt dây chuyền đính một viên hạt xoàn hình trái tim nho nhỏ, rất đẹp, lóe ra ánh sáng rực rỡ.

Cô đeo dây chuyền vào cổ, sờ sờ viên hạt xoàn kia, nhẹ nhàng nở nụ cười.

29. Chương 27-3: Thượng Tướng Tinh Cầu X Từ Binh Nghèo Túng (13) (hạ)

Đình.

[Tiến độ nhiệm vụ: 9/10]

[Điểm tích lũy: 600]

Vừa mới biết được Mạc Sở mở ra kỹ năng thứ hai (??? Cuối cùng là Mạc Sở biết được cốt truyện là mở kỹ năng số mấy???) có thể thấy hướng đi của cốt truyện, Ngu Tiểu Mạc liền thấy hệ thống nhắc nhở, trong lòng liền vang lên cảnh báo.

Giá trị cứu hạn của Mạc Sở đã đạt đến 9/10, mà tiến độ của hắn cũng như thế.

Tiến độ còn kém một điểm nữa là đầy, đợi đến lúc đó, hắn nhất định phải che chắn trước mặt vai chính, hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Điều này cũng có ý nghĩa, bọn họ phải xa nhau...

Từ lâu đã không còn cảm thấy khẩn trương khi tiến độ nhiệm vụ đạt đến 9/10 như ở thế giới đầu tiên nữa, tâm tình của Ngu Tiểu Mạc có chút không tốt, Mạc Sở cũng đã nhận ra, nhẹ nhàng ôm vào lòng, lại hạ một nụ hôn trên trán hắn: “Lần biệt ly vai chính này cũng không cần quá thương tâm, bọn họ cũng không tốt hơn nhân vật phản diện bao nhiêu.”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu.

Mạc Sở sờ sờ đầu hắn, lại nói: “Kỳ thực nếu như Dinos không chết, Gaia có thể sẽ kết hôn cùng người phụ nữ khác.”

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu nhìn hắn: “Cái gì?”

“Trước đó hắn có vị hôn thê, là con gái huân tước Clate, bởi vì lợi ích mà định ra cái hôn ước này, vẫn luôn gạt em, không, gạt Dinos.”

Mạc Sở nói, trong giọng nói còn mang theo vài phần khinh thường: “Nếu như nói Dinos không chết, để củng cố địa vị của mình, vai chính nhất định sẽ kết hôn cùng Ái Nhã.”

Ngu Tiểu Mạc nói: “Vì sao? Rõ ràng Gaia thích Dinos như vậy —— ”

“Thích là một chuyện, địa vị của hắn là một chuyện khác. Dù cho Gaia yêu Dinos, chịu vì Dinos mà ly hôn, đó cũng là chuyện sau khi địa vị hắn ổn định.”

Mạc Sở nói: “Nếu không tại sao hắn lại đáp ứng yêu cầu đính hôn của huân tước Clate mà không phải là cự tuyệt ngay lúc đầu?”

Không có cự tuyệt lúc ban đầu, nói rõ ý ngầm cho phép loại hôn ước này, cũng ngầm cho phép Ái Nhã trở thành vợ của y.

Dù cho trong lòng y chỉ thích một mình Dinos, thì hành động như vậy cũng đủ tạo thành đả kích to lớn trong lòng Dinos...

Ngu Tiểu Mạc khẽ nhíu mày, bị hất mạnh một chậu máu cún cảm giác cũng không tốt gì, nếu đổi thành Dinos chân chính, phỏng chừng càng không dễ chịu.

Mạc Sở nói nếu như không chết, Gaia sẽ kết hôn với Ái Nhã. Xem ra là sau khi Gaia biết Dinos chết liền không làm như vậy, lúc này mới cự tuyệt hôn ước của huân tước Clate, người vợ hôn ước và người mình yêu, chắc là chọn người sau nhỉ?

Nhưng như vậy thì có tác dụng gì đâu? Người dù sao cũng đã chết...

Ngu Tiểu Mạc thở dài, có chút thất vọng với Gaia.

Mạc Sở thấy Ngu Tiểu Mạc có vài phần để ý đến Gaia, trên mặt không biểu lộ bất cứ thái độ gì, nhưng tâm tình rõ ràng tốt hơn nhiều.

“Ta sẽ không giống như hắn, mất đi người mình yêu mới biết được có bao nhiêu hối hận, hối hận ban đầu không quý trọng.”

Từ trong ngực lấy ra một hộp nhỏ, Mạc Sở mở ra trước mặt Ngu Tiểu Mạc: “Cho nên, tiên hạ thủ vi cường rất quan trọng, không thể để cho vật nhỏ mình thích bị người đoạt đi, đó mới gọi là hối hận cả đời.”

Một chiếc nhẫn ngọc bích xinh đẹp yên lặng nằm trong hộp, Ngu Tiểu Mạc mở to mắt, nhìn nhẫn rồi nhìn Mạc Sở, bối rối một hồi lâu mới nói: “Anh... Muốn làm gì?”

Mạc Sở bị bộ dạng này của hắn chọc cười, chậm rãi nâng tay hắn lên, dùng lực đeo nhẫn vào ngón giữa của hắn: “Cũng không phải cầu hôn em, hẳn trưng cái gì?”

Nhẫn lạnh lẽo chạm vào da, theo bản năng Ngu Tiểu Mạc muốn rút tay về, lại bị Mạc Sở nắm lấy: “Không cho phép không cần.”

“Nhưng cái này quá trân quý —— ”

Ngu Tiểu Mạc có chút sợ hãi: “Tôi không thể.”

Mạc Sở trầm mặc vài giây, tiến tới ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “Ta muốn cho em.”

Hơi thở của y ở bên tai nhẹ nhàng thổi qua, có chút ngứa, nhưng càng có cảm giác ấm nóng.

Ngu Tiểu Mạc chấn kinh, hơi co người lại, lại bị Mạc Sở nắm eo kéo vào trong lòng mình, hai cơ thể dán sát vào nhau, cũng có thể cảm giác được tiếng tim đập hữu lực trong lồng ngực Mạc Sở.

“Chờ đến thời điểm tiến độ đạt đến mười, em có thể giấu nó trong vòng tay không gian, nó sẽ không vì chuyển đổi thời gian mà biến mất. Chờ đến thế giới sau liền lấy ra, như vậy người khác sẽ biết em là của ta...”

“Ta ở thế giới khác chờ em.”

Mạc Sở thấp giọng nói với hắn rất nhiều điều, âm thanh dễ nghe lại rất dịu dàng, mang theo tình ý yêu thương không giấu diếm.

Xung quanh đều tràn ngập hơi thở ấm nóng của nam nhân, Ngu Tiểu Mạc nghe đến chóng mặt, đại não cũng không còn tỉnh táo, giống như là đang nằm trên kẻo bông gòn mềm mại, thoải mái đến độ làm cho không muốn nhúc nhích.

Giống như con mèo lười biếng phe phẩy đuôi nhỏ nằm phơi nắng, hắn co rúc trong vòng tay ấm áp của Mạc Sở, hơi híp mắt, giống như muốn ngủ say trong đó ——

Nếu như không phải trận chiến cuối cùng khai hỏa.

Tích —— tích —— tích —— tích ——

Trong chiến hạm vang lên cảnh báo, ngoài hành lang cũng có không ít tiếng bước chân vội vàng vàng, trước tiên có người tiến lên, báo cáo cho Mạc Sở có một quân hạm đến từ tinh cầu Elan đánh lên.

Bầu không khí yên bình bị phá hỏng, Ngu Tiểu Mạc từ trong ngực y chột giắc mình tỉnh giấc, mơ hồ giương mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng ý thức được chuyện sắp xảy ra.

“Tôi thật tốt.”

Mạc Sở cười lạnh, đứng lên: “Nghênh chiến.”

Nói hai chữ thật khí phách, chiến dịch nổi danh nhất trong lịch sử tinh cầu khai hỏa ở đây, được hậu thế ghi chép là “Vấn lạc chi chiến”.

Cự chiến thần ngã xuống ở đây, tân chiến thần cũng xuất hiện ở đây.

Đây là lần đầu tiên Ngu Tiểu Mạc ra chiến trường, ngồi bên cạnh Mạc Sở, nhìn y lái phi hành khí xuyên qua chiến hỏa.

Mấy tinh cầu loại nhỏ không người lẳng lặng trôi lơ lửng trong vũ trụ, ngân hà lấp lóe ánh sáng xa xa, rất khó tưởng tượng trận chiến này lại có một bối cảnh yên bình xinh đẹp như vậy. Ánh chớp màu xám trắng không ngừng lóe ra trên hòng súng, lôi điện hùng dũng oanh kích có thể đoạt mạng sinh mệnh trong nháy mắt. Lửa đạn chiến hạm hung mãnh, hỏa quang cùng ánh đao giao nhau. Có thể không phải là chiến tranh khốc liệt nhất, nhưng trong mắt Ngu Tiểu Mạc, cũng đủ kinh sợ.

Mạc Sở không có ở hậu phương chỉ huy chiến trường, y lựa chọn dẫn binh chiến đấu anh dũng. Một tên lại thêm một tên bị y hạ gục, ở trước mặt y rơi xuống vũ trụ sâu thẳm, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào mặt y, bình tĩnh không có nửa phần gợn sóng.

Y giống như không phải người có chút vô ý liền phải bỏ mạng ở địa ngục Tu La, mà là bộ dạng nhàn nhã, lãnh tĩnh mà thông dong.

Ngu Tiểu Mạc nhìn chăm chăm gò má gần như hoàn mỹ của Mạc Sở, một cái chớp mắt liền hoảng hốt.

Gương mặt này, đã chẳng biết lần thứ mấy thấy cực kỳ giống người kia.

Ngu Sở... Mạc Sở, liền ngay cả cái tên cũng tương tự nhau, bọn họ là một sao?

Không có... Khả năng. Dù sao nếu nói là Ngu Sở, không cần thiết phải giấu diếm thân phận thật gạt hân. Huống hồ bởi vì hân chết nên mới đến đây, nhưng Ngu Sở làm sao có khả năng cũng chết?

Ngu Tiểu Mạc nhìn Mạc Sở, chần chờ vươn tay muốn chạm vào y.

Phi hành khí đột nhiên chấn động mạnh, tiếng cảnh báo kêu lớn, bầu không khí bên trong khoang thuyền thoáng cái ngưng cấp.

Ngu Tiểu Mạc thiếu chút nữa lão đảo ngã trên mặt đất: “Làm sao vậy?!”

Mạc Sở nhìn màn hình phía trước, khẽ nhíu mày: “Hắn thật đúng là am hiểu đánh lén.”

Cái tên “Hắn” kia không cần nói cũng biết là ai kia, Ngu Tiểu Mạc đưa mắt nhìn lên chiến trường, quả nhiên, một phi hành khí từ trong quân hạm của tinh cầu Elan bay ra, dừng trước mặt Mạc Sở.

Tướng lĩnh hai phe đối đầu chính diện, chiến trường nhất thời rơi vào tình cảnh giằng co bất động.

Tích.

Trên màn ảnh bắn ra một cái truyền tin, Mạc Sở quay đầu nhìn Ngu Tiểu Mạc, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

Ngu Tiểu Mạc khó hiểu đi tới bên cạnh y.

“Đợi lát nữa ta sẽ đưa em đi, hoàn thành nhiệm vụ của em.”

Mạc Sở kéo hắn vào bên người, hạ xuống môi hắn một nụ hôn phớt qua.

Nụ hôn này rất nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước (thoáng qua), chỉ như thế rồi ngừng lại.

Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp nói cái gì, Mạc Sở lại buông hắn ra, ở trên bàn điều khiển ấn một cái nút.

Tin tức yêu cầu bị cự tuyệt, Gaia âm trầm nhìn chăm chăm phi hành khí của Lanser, vừa muốn tập trung hỏa lực chuẩn bị nã pháo thì, một đạo quang mang màu vàng nhạt hiện lên, tạo thành một cái lồng trong suốt bao phủ lấy hai phi hành khí.

Gaia kinh ngạc, khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia từ đối diện đi tới thì, dường như theo bản năng mở cửa khoang, giấy đầu tiên liền xông ra ngoài.

Dụng cụ mô phỏng trọng lực có thể làm người đang ở trong trạng thái chân không như giẫm trên đất bằng, trong phạm vi lồng trong suốt này, bọn họ có thể di chuyển như trên mặt đất.

Ngu Tiểu Mạc thử thăm dò bước ra bước đầu tiên, phía dưới một tầng bảo hộ thật mỏng chính là vũ trụ mênh mông, giống như lúc nào cũng có thể rơi. Chỉ một bước, hắn cũng không dám bước thêm về phía trước,.

Hắn có chứng sợ độ cao.

Mạc Sở nhìn thân ảnh cứng ngắc trên màn ảnh phía trước, lông mày nhăn lại.

“Dinos!”

Gaia vọt lên đứng trước mặt Ngu Tiểu Mạc, ngay khi tay y đụng tới trong chớp mắt ——

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở]

[Tiến độ: 10/10]

[Điểm tích lũy: 700]

Tiến độ đầy rồi!!

Một khắc kia, Ngu Tiểu Mạc cả người cứng ngắc đột nhiên được rót vào một sức mạnh khổng lồ, hắn nhìn Gaia nở nụ cười vì tìm được trân bảo bị đánh mất trước mắt, ra sức bổ nhào về phía trước.

“A!”

Trận đau đớn phía sau làm Ngu Tiểu Mạc kêu lên thất thanh, sắc mặt của Gaia thay đổi trong nháy mắt.

“Dinos —— Dinos!!!”

Một màn này, quen thuộc đến cỡ nào.

Trước khi Ngu Tiểu Mạc bay ra khỏi thân thể Dinos, nhện không được nghĩ như vậy.

Hắn nhìn về phía dưới, Gaia gần như điên loạn ôm thật chặt thân thể Dinos, nặng nề thở dài.

Lại kết thúc.

Người yêu vai chính, lại chết.

“Nhiệm vụ thứ hai hoàn thành.”

“Nhiệm vụ kế tiếp mở ra, hệ thống đang truyền tống —— ”

Âm thanh của Hoàng vang lên giữa không trung, lần này không giống với kết thúc nhiệm vụ lần trước. Tới nhanh hơn, không cho Ngu Tiểu Mạc có thời gian nhìn thế giới này.

“Chờ một chút! Hoàng! Mạc Sở y —— ”

“Truyền tống hoàn tất.”

Mạc Sở từ cửa khoang đi ra, lẳng lặng nhìn thân ảnh trong suốt giữa không trung kia cho đến khi kết thúc.

Không sao.

Y ở trong lòng tự nhủ như vậy.

Còn có thể giới tiếp theo. Tiếp theo không được, còn có tiếp tiếp theo.

Y luôn có thể đợi được hắn.

Đỉnh.

[Hệ thống nhắc nhở]

[Giá trị cừu hận: 10]

Ầm!

Xuyên thấu tim Lanser, cháy da.

“Chúc mừng, nhiệm vụ hoàn thành. Mở ra cửa truyền tống thế giới thứ ba.”

“Đi gặp tiểu tình nhân của người đi, chậm trễ liền đuổi không kịp, ha ha.”

Đau đớn giống như lần trước từ trong ngực lan tràn ra, thống khổ như vậy, cùng với hệ thống nhìn như có chút hả hê.

Y bình tĩnh nhìn Gaia đang giương súng ở trước mặt, nhắm mắt, rồi ngã xuống.

Vẫn lạc chi chiến, Lanser trở thành lịch sử, bị chính tay Gaia gạt bỏ.

Từ đó, thế giới này, lật sang chương mới.

30. Chương 28: Phiên Ngoại Gaia X Dinos

Sở dĩ Dinos có thể nhặt Gaia từ trong phi hành khí rơi trước cửa nhà, theo lời của hắn mà nói, chỉ do đời trước sống không tốt đời này xui xẻo, mới nhặt về một người như vậy, thật sự rất lỗ vốn.

Mặc dù như thế, hắn vẫn kéo Gaia về nhà.

“Phí ăn ở, phí tiền điện nước, phí quần áo.”

Hắn ngồi xổm bên giường, cầm bút “sột soạt” viết trước mặt Gaia đang nửa sống nửa chết: “A, tiền thuốc men của anh cũng phải chi trả. Như vậy tính toán tổng cộng liền hết xxxx vạn ngân hà tệ, hôm nay tôi có lòng tốt bớt cho anh, đưa tôi —— ừm, xxxx vạn là được rồi.”

Gaia nửa sống nửa chết: “.....” Tại sao cậu không đi cướp luôn đi?”

Dinos liếc mắt: “Tại sao anh không đi chết đi?”

Số tiền này cuối cùng cũng không thu vào túi Dinos được, nguyên nhân rất đơn giản, đòi tiền Gaia không có, chỉ có một cái mạng.

Vì một chữ, nghèo.

“Thật sự anh là đại thiếu gia nhà nào đó à? Sao lại nghèo như vậy?”

Dinos vất vả bằng bó vết thương cho y còn không ngừng oán giận: “Vụ này lỗ nặng rồi, anh nên lấy thân báo đáp tôi đi.”

Gaia: “.....”

Dinos nhướn mắt nhìn y bị quấn một đồng băng vải, cuối cùng “hừm” một tiếng: “Thôi quên đi, lấy nhan sắc của anh đền lấy thân báo đáp cũng không thể gọi là lấy thân báo đáp, phải gọi là lấy oán trả ơn.”

Gaia: “.....”

Y nghĩ có một ngày y nhất định chết ở chỗ này, không phải là chết vì vết thương trên người, mà là bị người này làm cho tức chết.

Nhưng mà cuối cùng y cũng không bị bức chết thành công, bởi vì tuy Dinos hay nói ghét bỏ, nhưng cũng không có bán Gaia bị truy nã ra. Mặc dù bán đi có thể kiếm được một số tiền lớn, đủ để đắp vào phí thù lao của Dinos.

Khi hắn thấy trên mạng phát lệnh truy nã, cũng chỉ “hừm” một tiếng, sau đó đưa cho Gaia đang nằm trên giường xem: “Anh thiếu nợ tôi gấp đôi.”

Gaia bình tĩnh nhắm mắt dưỡng thần, coi như không có nghe thấy.

Nghe thấy cũng không có tiền trả, không trả tiền chính là không trả tiền.

Mấy tháng sau, đại thiếu gia dưỡng thương tốt, có thể xuống giường.

Sau khi xuống giường, chuyện đầu tiên y làm chính là chạy ào vào phòng tắm, tắm rửa thoải mái một phen. Tháng này bởi vì nguyên do vết thương không thể dính nước, đều là Dinos ở bên cạnh y, cầm cái mà hắn gọi là “Khăn lau” lau người cho y, dưới tình huống y không xác định đó có phải là khăn lau hay không, đối với một đại thiếu gia yêu sạch sẽ đúng là sống không bằng chết.

Y đang tắm, Dinos liền đi ra ngoài mua thức ăn. Đến khi Dinos xách từng túi từng túi trở về thấy trên sofa có một nam nhân vừa lạ vừa quen đang ngồi thì ——

Dinos: “... Anh đẹp trai, anh là ai?”

Gaia từ từ quay đầu qua, nhíu mày nhìn hắn: “Cậu nói xem?”

Dinos: “.....”

Vốn cho rằng cứu về một người nam nhân xấu xí như quỷ, không nghĩ tới đảo mắt liền biến thành anh đẹp trai... Hắn cảm giác mình phải cẩn an tĩnh một chút.

“Dù cho anh có đẹp trai tôi cũng mặc kệ! Thiếu tiền của tôi cũng không thể không trả!”

“Được.”

Gaia đứng dậy, dựa vào ưu thế cao hơn Dinos nửa cái đầu vẩy Dinos trên cửa, còn nở nụ cười đẹp đến mị hoặc: “Hiện tại liền trả?”

Dinos khấn trương: “Anh anh anh anh muốn làm gì —— ”

Gaia nâng cằm hắn lên, hai người cách nhau chỉ vài tấc, dường như sắp chạm vào nhau: “Lấy oán trả ơn thì thế nào?”

Dinos: “.....”

“Phắc!”

Dinos vội mở cửa phòng, chạy trốn chết.

So với trộm còn nhanh hơn.

Lúc đó Gaia ngồi xổm trước cửa, cười muốn tắt thở.

Sinh hoạt ở chung giường co một trận, chiến tranh lại lần nữa nổ ra, Gaia nói muốn đi tòng quân, hỏi Dinos có muốn đi chung hay không.

Hơn nửa đêm bị đánh thức, Dinos u oán nhìn y, nói một câu “Tạm biệt không tiễn”, sau đó ngã xuống giường ngủ tiếp.

Ngày hôm sau tỉnh giấc, Dinos bị dọa đến hô một tiếng “Mẹ nó”, thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống.

Gaia ngồi ở chỗ điều khiển quay đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Tỉnh?”

Dinos mờ mịt: “Tôi đang ở đâu?!”

Cái địa phương quý gì hắn thật sự không biết! Hắn phải về nhà!

Gaia nói: “Phi hành khí, chính là chiếc rơi trước cửa nhà cậu.” Bởi vì hư hỏng quá nặng mà bị Dinos kéo đi sửa chữa, ngày hôm qua vừa lấy về.

Dinos hơi suy sụp: “Tôi quản cái phi hành khí gì của anh! Tại sao tôi phải ở chỗ này! Tôi muốn về nhà! QAQ”

Gaia bình tĩnh nói: “Đồ của cậu tôi đều mang đi, nhà của cậu... Xin lỗi, hiện tại có thể đã không còn.”

Dinos: “Vì sao?!!”

“Kẻ thù chính trị của cha tôi tìm tới, bọn họ phái người đến giết tôi, cậu cũng thành mục tiêu.”

Gaia chuyển sang hình thức lái tự động, đi tới trước mặt Dinos: “Nếu như hôm qua chúng ta không đi, hôm nay không biết chết như thế nào rồi.”

Dinos: “Gạt người! Ngày hôm qua anh rõ ràng nói là đi tòng quân! Tưởng tôi không nghe được sao?”

Gaia nhíu mày: “Tôi rõ ràng nói là cậu trốn nhanh lên một chút, cậu nghe lầm rồi.”

Dinos: “.....”

Dinos hét lên: “Khốn nạn! Tên lừa gạt! Vương - bát - đản!”

“Ngoan.”

Gaia vỗ vai hắn, tâm tình rất tốt: “Tôi không có lừa cậu, tôi thật sự muốn tòng quân, cũng xác thực muốn trốn đám người kia. Cậu cũng không có khả năng ở lại nơi đó, lý lịch của cậu đã bị bọn họ nắm trong tay, ở lại nơi đó, bọn họ tìm không được tôi sẽ bắt cậu khai đao.”

Dinos tiếp tục hét lên: “Anh vong ân phụ nghĩa! Anh lấy oán trả ơn!”

“Nếu như tôi thật sự vong ân phụ nghĩa sẽ không mang cậu theo, cậu xem, tôi còn cố ý mang cho cậu một người máy mô phỏng cậu thích nhất —— ”

“Đó không phải là người máy mô phỏng! Đó là hàng thủ công a đồ khôn nạn!”

“Được rồi, hàng thủ công. Nhưng mà cái loại này không phải có hồi mấy trăm năm trước ở địa cầu sao? Nói thật tôi không nghĩ rằng cậu lỗi thời như vậy.”

“Anh mới lỗi thời! Cả nhà anh đều lỗi thời! Rõ ràng đẹp như vậy!”

“Ừ, rất đẹp. Cho nên bây giờ cậu nguôi giận rồi sao? Nguôi giận rồi thì mau tiếp thu hiện thực đi.”

Gaia đem cái thứ được gọi là “Hàng thủ công” đến trước mặt Dinos lắc lư qua lại: “Ít ra tôi còn có thể bảo vệ cậu —— trên chiến trường.”

Dinos đoạt lấy thứ đang lắc lư trước mặt: “Lão tử không cần ra chiến trường! Tôi rõ ràng là người kỹ thuật a!”

Lời nói này là sự thật, Dinos không am hiểu đánh đấm, nhưng lại có sở trường về sửa chữa. Một nửa phi hành khí của Gaia đều là do Dinos tự tay sửa chữa, cuối cùng không đủ tài liệu mới đưa đến tiệm để tu sửa mấy thứ còn lại.

Nếu như không bị tài liệu hạn chế, bằng vào một mình hẳn có thể trong vòng vài ngày, đưa cho Gaia một cái phi hành khí mới tinh —— đây là lời nói nguyên bản của Dinos.

“Không ra chiến trường cũng được, ở biên cảnh, loại người sửa chữa máy móc như cậu rất được hoan nghênh, dù sao, ở đây chiến hỏa xảy ra liên miên.”

“Nghe anh nói như vậy tôi càng không muốn đi! Anh đi đi! Chúng ta tách ra!”

“Đây là phi hành khí của tôi, thân ái, cậu muốn từ trên cao vạn thước té xuống sao?”

“... Khôn nạn!!!”

Mặc kệ thế nào, cuối cùng Dinos cũng không có biện pháp nào đành phải tiếp nhận thực tế, dừng chân ở một tiểu đội ở biên cảnh.

Kết quả như Gaia nói, Dinos xác thực rất được hoan nghênh. Trong quân đội không có bao nhiêu sắp xếp, một thợ sửa chữa như hắn đã được coi là rất cao cấp. Bởi vậy vừa đến Dinos nhận được đãi ngộ rất tốt, so đi so lại, Gaia bị thủ trưởng chèn ép thì đáng thương hơn nhiều. Nếu như không phải được Dinos liên tục bảo vệ, tình cảnh của y còn có thể thảm hại hơn.

Chẳng biết lần thứ mấy bị cấp trên cướp chiến công đáng ra phải thuộc về mình, Gaia hoàn toàn bùng nổ.

Tình cảnh bạo phát chính là y đánh cấp trên gần chết, sau đó lại bị tay sai của cấp trên đánh cho gần chết.

“Sao anh lại ngốc vậy? Sao phải cật lực cùng ông ta làm gì!”

Bôi thuốc cho y, Dinos cảm thấy vô cùng đau lòng: “Cùng lắm thì bỏ đi! Ngày mai chúng ta rời đi đi!”

Gaia không nói một lời.

“Dù cho bị gọi là đào ngũ cũng không sao, dù sao anh lợi hại như thế đến chỗ nào cũng có tương lai thôi.”

Dinos chợt chợt ngược y, cảm giác người dưới run lên: “Ôi chao ôi chao, ở đây bị thương sao?”

Gaia hất tay hắn ra, biểu tình có chút thống khổ: “Cậu đừng sờ lung tung!”

Dinos nổi giận: “Anh có thái độ gì đó! Tôi hảo tâm bôi thuốc cho anh, anh còn không cảm kích!” Dừng một chút, thấy Gaia chính xác bị thương không nhẹ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ở đây rốt cuộc có bị thương không? Không thấy vết thương a!”

Gaia trầm mặc.

Dinos nhúh mày: “Thương tổn đến xương?” Nói xong lại cúi người muốn kiểm tra, hơi thở ầm ập phả lên da, kích thích mãnh liệt làm ánh mắt Gaia tối xuống, ánh mắt nhìn về phía Dinos không thể kiềm chế mà sinh ra chút gì đó.

Dinos mở to mắt nhìn Gaia nổi lên phản ứng: “.....”

Gaia nắm cổ tay hắn, đáy mắt tràn ngập dục tình: “Dinos —— ”

“Tôi đi, anh đừng nên như vậy!”

Dinos bị dọa giật mình, thoáng cái hất tay Gaia, nhảy sang một bên: “Anh, anh —— ”

Trong mắt hắn không che giấu được khiếp sợ cùng vô cùng kinh ngạc, nhìn kỹ còn có thể thấy... Chán ghét.

Như một chậu nước lạnh tạt xuống đầu y, lửa nóng lúc này liền bị dập tắt.

Gaia đứng ở nơi nào đó, nhìn về Dinos, ánh mắt sáng tối bất định, khí tràng cả người dần trầm xuống, giống như dã thú tức giận, lúc nào cũng có thể xé nát người.

Dinos không có dũng khí đối diện với y, chạy trốn chết.

Thời điểm trốn tránh không có nói ra lời gì ác độc.

Chỉ có hoảng loạn, cùng né tránh.

Gaia không hề cử động, y chỉ yên lặng nhìn Dinos bỏ đi.

Cứ như vậy yên lặng nhìn, cho nên đi “Rầm” một tiếng, Dinos chạy ra khỏi căn phòng này.

Hắn đi, để lại cho Gaia tuyệt vọng vô tận. Phần tuyệt vọng này rất sâu, sau khi y cứu Dinos từ tình cầu Vega ra cũng không có biến mất, thậm chí ngày càng sâu.

Y cứu người yêu của mình ra, lại phát hiện người mình yêu không hề muốn thân cận với y. Bất luận y làm cái gì, giữa bọn họ đều có một tầng xa cách, vĩnh viễn không thể vượt qua.

Lúc trước khi Clate đưa ra yêu cầu đính hôn thì, y dường như đáp ứng không chút do dự.

Nếu như y có thể dựa vào cơ hội này để leo lên đến địa vị tối cao, y sẽ buông tha Dinos.

Nếu như thực sự Dinos không yêu y, cưỡng ép như vậy có ý nghĩa gì? Còn không bằng buông tha hắn, để hắn rời đi, không chừng Dinos sẽ vui vẻ hơn.

Sau đó...

Gaia hối hận.

Khi y thấy Dinos bị Lanser bắn ngã vào trong ngực y, thì y thực sự hối hận.

Hối hận không có bảo vệ hắn lúc đó, hối hận không có đi tìm hắn, hối hận... Buông tay hắn.

Chờ tới khi y biết mình hối hận thì, y thấy, để lại cho y chỉ có phần mộ lạnh băng của người kia, đứng lặng hồi lâu trước phần mộ lạnh lẽo trên tình cầu hiu quạnh kia.

Dinos từng nói đó là cổ hương của hắn, cổ hương bị tình cầu Vega phá hủy.

Gaia mai táng hắn tại cổ hương của Dinos, nhìn hắn từng chút từng chút nằm lại trong lòng đất, bị từng lớp đất vùi lấp, cuối cùng, không nhìn thấy nữa.

Lúc y rời đi, không quay đầu lại.

Bởi vì y biết, dù cho mình quay đầu lại, người kia cũng không trở về.

Vĩnh viễn... Cũng không quay về.

Theo ghi chép, thượng tướng Gaia cả đời không lập gia đình, khi qua đời, năm ấy bốn mươi một tuổi.

31. Chương 29: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (1)

Sau công nguyên năm 2037, không biết ở nơi nào xuất hiện bệnh độc tập kích địa cầu, nhân loại bị bệnh độc lây nhiễm biến dị thành tang thi, làm nhân loại mất đi ý thức, tàn sát đồng loại, lấy máu thịt làm thức ăn.

Tai họa đầu tiên bùng nổ ở Tây Quốc, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, quốc gia đã từng được xưng là cường đại nhất bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, giữa máu tươi cùng tiếng gào tuyệt vọng biến thành một vùng phế tích.

Khi Tây Quốc chịu đựng bệnh độc và tang thi hành hạ thì, trên thế giới không có bất kỳ quốc gia nào vươn tay ra giúp đỡ, bọn họ áp dụng chính sách cách ly quốc gia đáng thương này, lạnh lùng dùng góc độ của người ngoài cuộc đứng nhìn Tây Quốc bị hủy diệt, thờ ơ.

Mấy tháng sau, các quốc gia vì sự tàn nhẫn của chính mình mà trả đại giá.

Sau khi xác nhận Tây Quốc đã không còn ai sống sót, các quốc gia đạt thành nhất trí, quyết định dùng đầu đạn đạo X-M đủ để hủy diệt một quốc gia để triệt hạ Tây Quốc, để cái quốc gia tử vong này biến mất trên lịch sử.

Nhưng mà, tai nạn lan tràn với tốc độ nhanh chóng vượt qua sức tưởng tượng của con người, Ở trên văn kiện các lãnh đạo quốc gia ký xuống trước kia, bệnh độc đã bị tang thi truyền nhiễm đến Đông Quốc ở gần Tây Quốc. Không ai biết tang thi làm thế nào vượt qua một vùng đại dương để đến lục địa này, nhưng chúng nó chính là làm được rồi.

Một tai họa mới bùng phát ở Đông Quốc, sau đó dùng thế tiến công không thể đỡ lan tràn nhanh chóng trên mặt đất. Trước mặt tang thi, nhân loại không có sức chống trả nào, ngay cả quân đội cũng bị làn sóng tang thi nhanh chóng bị đánh bại.

Vạn vật cạnh tranh với thiên nhiên, người thích ứng mới được sinh tồn. Dưới sự uy hiếp của bệnh độc, nhân loại bị ép phải thực thi tiến hóa. Bị tang thi cắn có ba loại tình huống, trước khi chết biến thành tang thi, sau khi chết biến thành tang thi, hoặc là, sống sót, có một loại sức mạnh kỳ tích tên là “Dị năng”, có thể ở trình độ nhất định chống lại lây nhiễm bệnh độc.

Loại nhân loại này sẽ không bị tang thi nhiễm bệnh, thể chất cũng mạnh hơn người bình thường. Bọn họ là cường giả đã được tiến hóa, cũng là người may mắn được trời cao rủ lòng thương, được xưng là “Người miễn dịch”.

Mặc dù số lượng người miễn dịch thấp hơn rất nhiều so với số lượng tang thi cùng nhân loại bình thường, nhưng bọn họ xuất hiện đem lại hy vọng vô hạn cho những nhân loại còn sót lại. Một năm sau, nhân loại mất đi 3/5 lãnh thổ, còn dư lại 2/5, các thế lực lớn quật khởi, chiếm cứ địa phương, liên hợp đối kháng với tang thi.

Sau khi một đoạn thời gian bệnh độc bùng nổ, trong lịch sử nhân loại cũng có thể có một đoạn thời kỳ huy hoàng, rốt cuộc nhân loại có thể chiếm được thế chủ động trước mặt tang thi, cũng có hy vọng khôi phục phồn vinh trước đây.

Nhưng mà tiếc vui chóng tàn, sau đó không lâu, thế lực cường đại nhất Lý gia bị người phản bội, gia chủ Lý thị chết trong lúc phản loạn, Lý gia cũng theo đó mà tan rã.

Lý gia ngã ngựa, cũng làm kinh sợ vô số thế lực tồn tại ở khắp nơi, liên hợp trên danh nghĩa, các thế lực lớn lâm vào tranh đấu, mới vừa hợp tác giết chết tang thi, sau đó liền cùng nhân loại tranh đoạt lãnh địa. Trật tự nhân loại bắt đầu hỗn loạn, tang thi lại chiếm được thế chủ đạo, chèn ép gắt gao nhân loại.

Nguyên Tiêu, một alpha, dị năng giả cấp 5, thực lực cường đại mà bí ẩn, không có bao nhiêu người biết dị năng của gã là cái gì, bọn họ chỉ biết là, gã là một dị năng giả song hệ cực kỳ hiếm thấy!

Nam nhân có hai dị năng thần bí đã từng được gia chủ Lý thị thu nhận, là con chó cực kỳ trung thành của Lý Uyên, đáng tiếc cuối cùng con chó này vẫn quay lại cắn chủ nhân một ngụm, chiếm lấy 2/3 thế lực Lý gia, trở thành người nắm quyền mới khu Đông.

Cái người nam nhân này cũng dám đâm một đao cho Lý Uyên có bao nhiêu ân tình thu dưỡng gã đương nhiên không có gì đáng nói, thái độ làm người tàn bạo thất thường, lại rất có thủ đoạn lãnh đạo, khu Đông phát triển nhanh chóng, so với Lý gia lúc trước còn muốn lớn hơn, trở thành thế lực được mọi người kiêng kỵ nhất, không dám đắc tội.

“Thẩm Tịch! Cẩn thận!!”

Ngu Tiểu Mạc vừa mở mắt đã bị một tiếng hô làm cho hoảng hốt.

Một đạo sấm sét đánh vào người bên cạnh hắn, trong không khí nhất thời tràn ra một mùi khó ngửi nhộn nhạo trong lòng.

“Này cậu kia mau tỉnh táo lại cho tôi! Bị tang thi cắn tôi liền đưa cậu ra ngoài!”

[Chết tiệt! Thấy tang thi còn đi về phía trước, sợ quá hóa ngu hả?!]

Một người nam nhân mạnh mẽ kéo tay hắn qua kia, vài người chung quanh không nói gì, cùng nhau vây hắn lại, làm thành vòng vây lấy hắn làm trọng tâm.

Năng lực đọc tâm làm hắn đọc được suy nghĩ của người đàn ông này trong lòng không chút nào khách khí tức giận mắng, cánh tay bị nắm đến đau, lông mày nhíu chặt, may là lúc này nam nhân kia đã buông tay ra.

“Nếu không phải Lý ca bảo chúng ta phải bảo vệ tốt chú mày, không chừng đã thành thức ăn cho tang thi! Tự mình cẩn thận một chút đi!”

Năng lực tự động phân tích mở ra, Ngu Tiểu Mạc biết người đàn ông trước mặt này tên là Hà Kiệt, là một dị năng giả hệ lôi cấp 3... Chờ một chút, dị năng giả? Hệ lôi? Cấp 3?

Loại này giống như tiểu thuyết dị năng thời mạt thế đặt ra làm tim của hắn thoáng nảy lên.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy phía trước có một đám tang thi chạy về phía bọn họ, thật hư thối bại lộ trong không khí, còn mang theo một mùi vị gay gắt.

Ngu Tiểu Mạc lần đầu thấy tang thi: “.....”

Tâm tình của hắn lại hết sức bình tĩnh, không biết là có phải là nhìn quen qua mấy cái vị diện trước hay không.

Ngu Tiểu Mạc không chú ý tới sau khi Hà Kiệt phát hiện vẻ mặt hắn rất bình tĩnh trầm mặc, ánh mắt của gã rất kinh ngạc, bất quá không nói gì thêm, nhanh chóng gia nhập chiến đấu.

Chỉ thấy gã phóng một đạo lôi điện cường hãn, tang thi phía trước trực tiếp bị lôi điện thiêu rụi cái đầu, ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Vài người khác cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, đều phóng ra dị năng của mình, tất cả đều là dị năng công kích, lại không có ai phụ trợ.

Mặc dù Ngu Tiểu Mạc không hiểu phương thức chiến đấu của bọn họ, nhưng cũng có thể hiểu trong một đội ngũ cũng không phải tất cả đều có chiến lực công kích phức tạp, như vậy người phụ trợ kia, chính là mình đang được bọn họ che chở ——

Đình.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 2]

[Điểm tích lũy: 900]

[Năng lực: Hai năng lực]

[Tiến độ: 0]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

[Hệ thống nhắc nhở: Có thể mở ra kỹ năng mới, lựa chọn mở ra: Có/Không]

“Lần này người rất bình tĩnh, là quen rồi sao?”

Thanh âm của Hoàng không khác gì trước đây, bình tĩnh mà lạnh lùng, thấy ký chủ như hấn cũng là bộ dạng bình tĩnh liền nói: “Xem ra người dần dần quen thuộc rồi, như vậy, có muốn mở kỹ năng mới không?”

“Ừ, đương nhiên muốn.”

Ngu Tiểu Mặc thuận thực nhấn mở kỹ năng chọn hạng, giao diện kỹ năng hiện ra, dòng kỹ năng thứ ba hơi sáng lên.

Hắn mở ra kỹ năng thứ ba, khóa nhỏ ban đầu biến mất, kỹ năng mới mở ra, đồng thời Hoàng đưa ra nhắc nhở.

[Thu được kỹ năng mới: Biết cốt truyện]

Giao diện thông tin được cập nhật, Ngu Tiểu Mặc giương mắt nhìn điểm tích lũy của mình giảm xuống thành 0, có chút nhúc nhích: “Này liền về 0?”

“Càng về sau càng cần nhiều điểm tích lũy, xin ký chủ nỗ lực thúc đẩy cốt truyện thu được điểm tích lũy.”

Ngu Tiểu Mặc chần chờ một chút, nói: “Như vậy, kỹ năng thứ ba có thể có tác dụng gì sao?” Nếu hao tròn 900 điểm tích lũy của hắn, vậy chắc cũng sẽ không yếu ha.

“Đầu tiên ta phải nhắc nhở người, cấp bậc của người đã đạt đến 2, tự động mở khóa nhiệm vụ cấp C, độ khó cũng điều chỉnh thành C, xin ký chủ chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Nhiệm vụ cấp C? Thì ra nhiệm vụ còn phân chia đẳng cấp?

Ngu Tiểu Mặc gật đầu: “Ừ, sao đó thì sao?”

“Kỹ năng thứ ba sẽ bị hạn chế vì nhiệm vụ khó khăn mà bị chủ hệ thống tự động phong tỏa, muốn mở khóa cần 100 điểm tích lũy, có mở khóa hay không?”

“....”

Ngu Tiểu Mặc liếc nhìn điểm tích lũy là 0, trầm mặc.

Hoàng nói: “Thiếu điểm tích phân không thể mở khóa, xin ký chủ nỗ lực —— ”

“Được rồi được rồi, ta sẽ nỗ lực.”

Câu hệ thống nói nhiều nhất chính là “Xin ký chủ nỗ lực thúc đẩy cốt truyện”, nghe được làm Ngu Tiểu Mặc đều hơi sợ, mau chóng làm Hoàng ngậm miệng: “Trực tiếp bắt đầu nhiệm vụ, dù sao những thứ còn lại ta đều biết.”

Vì vậy Hoàng không nói gì thêm nữa, cách vài giây nói: “Truyền bối cảnh nhiệm vụ, có chính thức mở ra nhiệm vụ hay không?”

“Ừ, mở ra.”

Đình.

[Nhiệm vụ: Bảo vệ nam chính, đã nhận]

[Đạo cụ hệ thống: Súng, đã nhận]

[Mục tiêu nhiệm vụ: Đảm bảo an toàn của nam chủ, ở thời khắc mấu chốt đỡ đao cho nam chủ]

Theo hệ thống không ngừng cập nhật, trong tay hắn xuất hiện một khẩu súng màu đen. Cảm giác nặng nề, làm cho người khác rất an tâm.

Lúc này Ngu Tiểu Mặc nhớ lúc làm nhiệm vụ thứ hai Hoàng đã nói với hắn, ở nhiệm vụ tiếp theo sẽ có đạo cụ hệ thống tặng, hiện tại xem ra, hệ thống này không có nói sai.

Cùng lúc đó, bối cảnh của thế giới này được truyền vào đầu Ngu Tiểu Mạc.

Mặt thế, may mắn sống sót, người miễn dịch, liên hợp, phản bội, một lần nữa thay đổi trật tự, cùng với... Alpha? Beta? Omega?

Bối cảnh của thế giới này còn ghê gớm hơn tưởng tượng của Ngu Tiểu Mạc, thế nhưng cái giả định ABO ở phía sau kia tính là cái gì? Quan trọng hơn là, hẳn lại là một omega?

Thẩm Tịch chính xác là một omega hiếm hoi, đồng thời cũng là một dị năng giả hệ trị liệu cấp 3 hiếm hoi. Mặc dù địa vị của hệ trị liệu trong dị năng giả rất cao, nhưng nhất định phải đảm đương làm omega khiến Ngu Tiểu Mạc có chút không tiếp thu được.

Nói dễ nghe một chút, omega gánh vác nhiệm vụ sinh sôi nảy nở. Nói khó nghe hơn là, hẳn chính là nhân vật bị những người khác đè dưới thân.

Nếu như quả thật có cái kỳ phát tình gì đó, nếu nói thật sự phải bị người khác “làm”...

Vốn Ngu Tiểu Mạc tưởng rằng phản ứng đầu tiên của mình chắc là “Không bằng mình đi chết đi”, nhưng làm hẳn không ngờ tới chính là, chuyện đầu tiên hẳn nghĩ tới cũng không phải là cái này.

Nếu như người đó là Mạc Sở, có thể hẳn còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

—— Mặc dù hoàn toàn không thể tin được, nhưng điều này, chính xác là ý nghĩ đầu tiên của hẳn.

“....”

Cứng họng nửa giây, Ngu Tiểu Mạc ôm mặt, cảm nhận được trên mặt nóng bừng lên, hẳn không thể tìm cái khe chui xuống.

Khi hẳn biết được omega có kỳ phát tình đồng thời sẽ khát cầu alpha tiến vào thì, hẳn lại lập tức nghĩ đến Mạc Sở.

Thực sự là... Quá xấu hổ...

“A! Chết tiệt!”

Một tiếng hét đau đớn làm hẳn đang chìm trong ảo tưởng đến mặt đỏ tai hồng quay lại hiện thực, Ngu Tiểu Mạc ý thức được bây giờ mình đang ở trên chiến trường, trong nháy mắt cảnh giác.

Một đồng đội của hẳn bị một con tang thi cắn chặt vào cánh tay, con tang thi kia cùng những con tang thi khác không giống nhau, trong mắt lộ ra hung tàn sắc bén, khí thế làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Trên thế giới này có vài đồng đội đã chết trước mặt hẳn, lúc này đây Ngu Tiểu Mạc không chút do dự, đưa tay đang cầm súng lên, đồng thời phóng ra thuật trị liệu cho đồng đội.

Viên đạn hoàn toàn găm vào mi tâm của tang thi, nó ngã xuống, nhưng không có nhả miệng ra. Mà đồng đội cũng phản ứng nhanh nhạy, trực tiếp đá nó một cước, bạch quang trên cánh tay nổi lên, vết thương dữ tợn mau chóng khôi phục.

Chỉ cần có thể trị liệu đúng lúc, cũng sẽ không bị lây nhiễm bệnh độc.

Đồng đội quay đầu mỉm cười cảm kích Ngu Tiểu Mạc, ngay cả những người khác cũng bị một loạt động tác vừa rồi của Ngu Tiểu Mạc làm cho chấn động, hoàn toàn không nghĩ tới omega này lại mạnh mẽ như vậy.

Kỳ thực ngay cả Ngu Tiểu Mạc cũng có chút kinh ngạc với bản thân, ở đại học hẳn có học qua một khóa huấn luyện bắn súng, kỹ thuật dùng súng không tính là thiện xạ nhưng cũng không quá kém, nhưng mà thật sự không ngờ rằng ở lần đầu tiên sử dụng dưới tình huống nguy cấp có thể một phát bắn trúng mi tâm tang thi.

Vừa định quay lại nở nụ cười với đồng đội, khóe miệng Ngu Tiểu Mạc vừa cong lên liền cứng đờ lại.

Đồng đội vừa nãy còn mỉm cười với hẳn, một giây sau, đã đầu lìa khỏi cổ.

Cột máu phun cao, hầu như nhuộm đỏ cả thế giới trong mắt Ngu Tiểu Mạc.

“Tang thi hệ phong cấp 4!!!”

Đinh.

[Hệ thống nhắc nhở: Phía trước có nguy hiểm, xin ký chủ cẩn thận]

[Hệ thống nhắc nhở: Phía trước có nguy hiểm, xin ký chủ cẩn thận]

Lần đầu tiên đọc thể loại mật thể + ABO như thể này:v Ngộ quá:v

Tiểu Mạc cũng quá, chưa chi nhớ ông xã rồi:v

32. Chương 30: Vương Giả Mật Thể X Bác Sĩ Gặp Nạn (2)

SUV ở trên bình nguyên phóng như bay, trên bình nguyên mênh mông còn nghe vài tiếng súng nổ.

“Đáng hận! Một phát súng không giết chết được nó! Cậu đừng lãng phí đạn!”

Hà Kiệt hưng hăng đạp chân ga, sau khi thấy tang thi hệ phong đang dần dần tới gần thông qua kính chiếu hậu, nhin không được mà phải nhỏ: “Đội anh ngăn nó lại, cậu xuống xe bỏ chạy, đừng quay đầu lại!”

Ngư Tiểu Mạc không để ý tới gã, tỉnh táo nhắm vào mi tâm con tang thi kia, lần thứ hai nã một phát súng

Vẫn không trúng mục tiêu.

“Cậu!”

Dường như Hà Kiệt bị hấn làm cho tức chết: “Trước đây không nghĩ tới cậu quật cường như vậy!”

“Cái mạng này là do người khác chết thay, tôi không thể không quật cường.”

Ngư Tiểu Mạc thản nhiên nói: “Anh ngăn không được bao lâu, chờ đến lúc nó đuổi theo tôi, tôi cũng sẽ chết theo thôi.”

Nghĩ tới những người đồng đội khác che chắn ở trước mặt để bọn họ có đủ thời gian chạy trốn, vành mắt hắn hơi phẩm hồng, lực đạo cầm súng cũng lớn hơn.

Mặc dù trong trí nhớ, Thẩm Tịch và mấy người kia chỉ mới kết thành đồng đội không bao lâu, nhưng trở mắt nhìn bọn họ chết vì mình, trong lòng của hắn vẫn có loại phần nộ không nói ra được.

Đùng!

Lại là một phát súng, xẹt qua vai tang thi.

Đây là một khẩu súng vĩnh viễn không bao giờ hết đạn, đạn cũng là đặc biệt nhằm vào tang thi. Chỉ cần Ngư Tiểu Mạc có thể bắn trúng vào mi tâm tang thi kia ba lần, là có thể thành công giết chết tang thi cấp 4 — ý tưởng cực kỳ điên cuồng, phỏng chừng nói ra cũng sẽ không ai tin.

Đùng!

[Tiêu hao giá trị sinh mệnh: 1/3]

Đùng!

[Tiêu hao giá trị sinh mệnh: 2/3]

Hà Kiệt trở mắt nhìn Ngư Tiểu Mạc bắn hai phát súng liên tiếp, mỗi một phát đều trúng mi tâm, mỗi một phát đều làm giảm mạnh tốc độ của tang thi hệ phong, kéo giãn khoảng cách của tang thi với bọn họ.

Như vậy cũng được!!!

Vậy dĩ năng của bọn họ có ích lợi gì?! Có ích lợi gì?!

Hà Kiệt quả thực muốn mắng to một tiếng ông Trời bất công, không nghĩ đến Ngu Tiểu Mạc có hệ thống mang theo bên người, đừng nói đến con tang thi cấp 4 thấp kém này, dù cho có là cấp 5 cường đại nhất, hẳn đều có thể một phát lại một phát bắn chết, bất quá chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn thôi.

Mắt thấy đã kéo giãn khoảng cách, Hà Kiệt vừa định nắm lấy thời cơ chạy trốn khỏi tang thi, không nghĩ tới người bên cạnh gã kéo gã lại: “Tối gần một chút, tôi có thể giải quyết nó.”

Hà Kiệt bị ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi của Ngu Tiểu Mạc làm cho sợ hãi: “Cái gì?! Cậu điên rồi sao?!”

[Xong xong, người này nhất định là bị choáng đến ngu rồi! Làm sao bây giờ? Hay là ném hẳn xuống nhĩ!]

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Hà Kiệt: “Con mẹ nó, tên kia đã đuổi theo tới!!”

[A a a a sớm biết như vậy lúc này đã ném hẳn xuống!!]

Ngu Tiểu Mạc chẳng muốn giao lưu cùng người này nữa, buông ống tay áo của gã ra. Lần thứ hai thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhắm ngay con tang thi chỉ còn 1/3 giá trị sinh mệnh kia.

Đùng đùng!

Lần này bắn liên tiếp hai phát súng, phát súng đầu tiên thì tang thi lắc mình tránh thoát, nhưng mà phát súng thứ hai, trực tiếp trúng mục tiêu!

Tang thi kêu thảm một tiếng, té xuống đất, cũng không bò dậy nữa.

[Chúc mừng ký chủ, giết chết thành công tang thi cấp 4]

[Phần thưởng thu được: 50 điểm tích lũy]

Nhìn trên giao diện thông tin có thêm 50 điểm tích lũy, Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

Hà Kiệt chột đạp phanh lại.

Ngu Tiểu Mạc thiếu chút nữa liền đập mặt vào kính chắn gió.

Hà Kiệt kéo hẳn lại, gương mặt không dám tin: “Cậu cứ như vậy mà giết một con tang thi cấp 4?! Cứ như vậy giết một con tang thi cấp 4?!”

[Đây chính là tang thi cấp 4! Tang thi bây giờ đều kém như vậy sao?!]

Ngu Tiểu Mạc: “Bởi vì... Tôi bắn trúng đại não của nó, không phải sao?”

Đại não là nhược điểm duy nhất của tang thi, coi như là cường hãn như tang thi cấp 4, sau khi bị phá hủy đại não hoàn toàn cũng không thể sống sót.

Hà Kiệt quát: “Cái này anh mà đương nhiên biết! Thế nhưng —— ”

Đều nói là tang thi cấp 4, làn da cực kỳ cứng cực kỳ cường hãn, làm sao có thể cứ như vậy dễ dàng bị bắn vài phát là chết?

“Viên tinh hạch cấp 4 này cậu có muốn hay không?”

Ngu Tiểu Mạc lảng sang chuyện khác: “Không cần, nói nhanh lên rồi đi thôi.”

Hà Kiệt: “.....”

Chán nản đập vô lăng một cái, gã không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận sự thật là mình đang sở hữu một viên tinh hạch do omega ngồi bên cạnh giết chết này.

Ngu Tiểu Mạc nói: “Nếu như anh không cần —— ”

Hà Kiệt hung hăng ngắt lời hẳn: “Đương nhiên cần! Đó là do vài người bọn họ chiến đấu quên mình đổi lấy! Anh mà nhất định phải mang về cho Lý ca!”

Lý ca trong miệng gã chính là lão đại của thế lực nhỏ vừa mới quật khởi gần đây của bọn họ, Lý Cảnh. Gần đây Thẩm Tịch mới gia nhập vào cái thế lực nhỏ này, trong cái thế lực này chỉ có duy nhất một omega nam tính hệ trị liệu, Lý Cảnh rất quan tâm đến hắn, quan hệ của hai người tựa hồ rất tốt.

Cực hạn của năng lực tự động phân tích chính là ở điểm này, dưới tình huống không có tiếp xúc với vai chính chỉ có thể thu được ký ức của Thẩm Tịch, hơn nữa phạm là đại bộ phận ký ức có liên quan đến vai chính cũng sẽ không bị kích phát, Ngu Tiểu Mặc không biết vai chính là ai, nhưng mà có thể khẳng định không phải là Hà Kiệt, rất có thể là Lý Cảnh kia.

Về phần nhân vật phản diện... Ngay từ đầu liền xuất hiện trong bối cảnh thế giới, người kia vừa nhìn chính là nhân vật phản diện Nguyên Tiêu, thật là đoán cũng không cần đoán.

Nhẹ nhàng sờ lên cổ tay chỗ vòng tay không gian ẩn hình, cảm nhận được chiếc nhẫn đang lặng lẽ nằm bên trong, tâm tình của Ngu Tiểu Mặc tốt lên vài phần, cảm giác âm u do thấy đồng đội tử vong lúc nãy cũng giảm đi được một chút.

Hà Kiệt đào trong đầu tang thi ra tinh hạch cấp 4, trên tay dính đầy máu tươi đã trở về.

Ngu Tiểu Mặc đưa khăn giấy ra.

Hà Kiệt tiện tay lau lau, đem tinh hạch cất vào trong túi, ở trong có có vài viên tinh hạch bọn họ thu thập được trước đó, đều là cấp 2 cấp 3.

“Chúng ta quay về chỗ Lý ca, đến lúc đó cậu giải thích một chút với anh ấy.”

Hà Kiệt nhìn tinh hạch mà gã với những đồng đội khác chém giết đầm máu mới có được, viền mắt đỏ lên: “Ta...”

Ngu Tiểu Mặc gật đầu: “Tôi biết.”

Hà Kiệt không lên tiếng.

Lúc đi là một tổ nhỏ, khi trở về chỉ có hai người và một túi tinh hạch, tang thi này đối với tổ trưởng Hà Kiệt mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích khổng lồ. Vì vậy dọc đường gã chưa từng nói thêm câu nào, nhưng Ngu Tiểu Mặc lại có thể nhìn ra gã đang cố gắng áp chế tâm tình của mình.

Tâm tình một khi bạo phát sẽ rất khó thu liễm, mà đây đang là mạt thế, phải thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác cùng trấn định, ở mạt thế căn bản sẽ không cho người có cơ hội phát tiết, buông lỏng biếng nhác, chính là chết.

Căn cứ ở trước mắt, nhìn ra được nơi này đã từng là một thành thị nhỏ bỏ hoang, bên ngoài xây một tầng tường thành vây ngăn trở tang thi tấn công.

Cửa căn cứ mở ra, có người đi lên dẫn bọn họ vào, lúc xuống xe Ngu Tiểu Mặc vỗ vỗ vai Hà Kiệt, nhìn gã chăm chú.

Đây là một cái động tác an ủi, Hà Kiệt nở nụ cười cảm kích, nhảy từ trên xe xuống.

Mấy nhân viên công tác vây quanh hắn, hỏi một ít tình huống, Ngu Tiểu Mặc cầm lấy túi tinh hạch, từ trên xe đi xuống.

“Bác sĩ Thẩm.”

Có người xuất hiện trước mặt hắn: “Lão đại muốn gặp cậu.”

Bởi vì Thẩm Tịch là một người hệ trị liệu, cho nên người khác đều gọi hắn là “Bác sĩ”, ngữ điệu rất cung kính.

Ngu Tiểu Mặc giơ túi tinh hạch trong tay lên: “Cái này —— ”

“Mang theo đi.”

“Được.”

Ngư Tiểu Mạc muốn nói một tiếng với Hà Kiệt, không nghĩ tới Hà Kiệt sớm đã bị mấy nhân viên công tác mang đi hỏi han tình hình, hắn không thể làm gì khác hơn là đuổi theo người phía trước.

Căn cứ này không tính là quá lớn, nhưng mà người đến người đi cũng có vài phần sức sống, dọc đường Ngư Tiểu Mạc không thấy được có bao nhiêu omega giống như hắn, nhưng thật ra có rất nhiều alpha dùng ánh mắt cực kỳ mập mờ quang minh chính đại nhìn hắn, giống như hắn là con mồi thơm ngon của bọn họ.

Ngư Tiểu Mạc nhíu mày, không thích ứng đời đi tầm mắt.

Số lượng omega ở mật thể giảm nhanh gần như phân nửa, thành “Động vật quý hiếm” cấp quốc bảo, nếu không phải Thẩm Tịch có thực lực cấp 3, phỏng chừng người nơi này sẽ không cho hắn bước ra khỏi cửa căn cứ. Ở bên ngoài căn cứ hắn có thể dốc hết sức giết chết một tang thi cấp 4, nhưng vừa về đến căn cứ, lại trở thành một omega, là đối tượng bị rất nhiều alpha khác mơ ước.

Ngư Tiểu Mạc cúi đầu nhìn thân thể thanh niên này, có chút lo lắng.

Thể chất của omega không bằng alpha và beta, trước khi mật thể xảy ra chính là có nhiệm vụ sinh con đẻ cái, mà sau khi mật thể đến, có không ít omega trở thành dị năng giả, không chỉ thể chất được cường hóa thật mạnh mẽ, mạnh đến nỗi có thể khống chế tiết dục tố, cũng có thể kiềm chế tiết dục tố của mình không tiết hỗn loạn ra ngoài, cái này cũng có tác dụng tránh cho trong chiến đấu, omega đột nhiên phát tình khiến cho những người khác không khống chế được mà phát sinh tình cảnh gì đó.

Thẩm Tịch làm một hệ trị liệu cấp 3, tự nhiên cũng có thể có năng lực khống chế tiết dục tố của mình, nếu như hắn không muốn phát tình có thể áp chế, về phần áp chế như thế nào, phải nhìn xem hắn có bao nhiêu ý chí cùng thực lực.

Hắn lo lắng chính là điểm này.

Hiện tại Thẩm Tịch đã 21 tuổi, vẫn còn chưa bị người đánh dấu qua. Lúc trước mỗi khi đến kỳ động dục hắn đều dựa vào ý chí của mình mạnh mẽ áp chế xuống, thân thể của dị năng giả vốn bất đồng với người thường, áp chế một cái như thế, thật sự vẫn luôn bị hắn đẩy xuống đến hiện tại.

Mà bây giờ.. Ngư Tiểu Mạc không nắm chắc có thể làm được như Thẩm Tịch.

“Đến rồi, cậu vào đi.”

Nhân viên công tác nói với hắn, đưa hắn đang suy nghĩ miên man tỉnh táo lại, Ngư Tiểu Mạc ngẩng đầu, thấy được một tòa nhà màu xám tro.

Có mấy người canh giữ phía trước đi đến, không nói gì liền đưa Ngư Tiểu Mạc đi vào.

Ngư Tiểu Mạc theo bọn họ đi vào phòng khách, trong đại sảnh còn có vài người, nhưng mà người đầu tiên Ngư Tiểu Mạc nhìn chính là nam nhân đang ngồi trên sofa ở giữa phòng.

Lớn lên thật đẹp trai, lại theo kinh nghiệm của hắn mà nói, người có dung mạo như vậy, không phải vai chính, cũng là nhân vật phản diện.

“Lại đây.”

Nam nhân ở giây thứ nhất thấy hắn liền ngoắc ngoắc ngón tay, kêu gọi kia cảm giác như đang gọi tiểu sủng vật của mình, làm Ngư Tiểu Mạc có chút khó chịu.

Mạc Sở cũng sẽ làm cái động tác ngoắc ngoắc ngón tay gọi hắn tới, nhưng y làm rất thuận mắt, còn dùng ánh mắt rất ôn nhu nhìn mình.

Nhìn xem người này, bộ dạng đương nhiên, thật giống như ban ân.

Thực sự là... Có hơi chán ghét.

Tuy rằng chán ghét, Ngư Tiểu Mạc vẫn đi tới, cầm túi tinh hạch đưa cho nam nhân: “Đây là —— a!”

Bất ngờ không kịp đề phòng, hắn bị nam nhân chợt kéo đến, ngã trên lòng ngực của y.

Xung quanh vang lên tiếng huýt sáo cùng hơi thở của nam nhân xa lạ làm cho hắn cảm thấy rất không thoải mái, Ngu Tiểu Mặc vừa định đẩy người đàn ông này ra, cảm đã bị người ta dùng sức chế trụ, một nụ hôn băng lãnh mà bá đạo giam cầm đôi môi hắn.

“!!”

Trong nháy mắt, phần nộ cùng ghê tởm đánh úp làm Ngu Tiểu Mặc chẳng biết lấy sức mạnh từ đâu đẩy nam nhân sang một bên, cánh tay nhấc lên, đánh thẳng vào ngực y: “Tránh ra!!”

Sắc mặt nam nhân trong nháy mắt trầm xuống: “Cậu có ý gì?!”

Ngu Tiểu Mặc trầm mặc, dùng sức chà lau môi mình, nhanh chóng đứng lên tránh xa ghế sofa, bảo trì khoảng cách nhất định với nam nhân kia.

Y không phải Mạc Sở, tuyệt đối không phải.

Ký ức mạnh mẽ tiến vào đại não, Ngu Tiểu Mặc đã biết thân phận người đàn ông này.

Y là vai chính của thế giới này —— Lý Cảnh.

33. Chương 31: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (3)

Lý Cảnh, dị năng giả hệ hỏa cấp 4, trưởng tử Lý gia, lúc Lý gia rơi đài được thủ hạ liều mạng cứu ra. Vì vậy ở đây thành lập thể lực mới, lập mưu muốn đánh bại nhân vật phản diện, đoạt lại đồ vốn thuộc về mình.

Y vẫn luôn có tâm tư với Thẩm Tịch, nhưng mà Ngu Tiểu Mặc không nhìn ra được y thích xuất phát từ chân tâm hay là vì Thẩm Tịch là một omega.

Nếu như thực sự thích, làm sai sẽ đem hắn thành đồ chơi ở trước mặt mọi người tùy ý làm bậy? Nếu như vừa rồi Ngu Tiểu Mặc không đẩy y ra, chỉ sợ tay của y sẽ với vào trong quần áo Ngu Tiểu Mặc.

Nghĩ đến đây, Ngu Tiểu Mặc không khỏi rung mình, cảm thấy thật ghê tởm.

“Thái độ gì đây?! Lại đây cho ta!”

Trên mặt Lý Cảnh hết sức khó coi, hiển nhiên là bị hành động vừa rồi của Ngu Tiểu Mặc chọc giận.

Ngu Tiểu Mặc lui về phía sau vài bước, lạnh lùng nói: “Tình hạch đều ở trong đây, những chuyện còn lại Hà Kiệt sẽ giải thích rõ. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi đây.”

Dường như không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, Lý Cảnh sửng sốt, sau đó cười lạnh: “Được, cậu đi đi. Dù sao đến kỳ phát tình thì cậu cũng phải trở về cầu ta thôi.”

Ngu Tiểu Mặc nói: “Cái này không nhọc lòng ngài quan tâm.” Có tìm cũng phải tìm Mạc Sở, tìm người làm gì!

Nói xong, hắn không để ý sắc mặt Lý Cảnh lần thứ hai trầm xuống, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Nam chính này cho hắn ấn tượng cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ, kém.

Vừa bước ra, Ngu Tiểu Mặc liền nhận không được mà hỏi hệ thống: “Người này thật sự là nam chính? Vì sao lớn lên thành cái dạng này?” So với hai nam chính lúc trước xem mình là người yêu mà nói, Lý Cảnh thật sự quá tệ.

Hoàng ngừng vài giây, sau đó lười biếng nói: “Vai chính là do chủ hệ thống lựa chọn, mặc kệ lớn lên thành bộ dạng gì, chỉ cần linh hồn của y hợp mắt chủ hệ thống, nó có thể để y trở thành vai chính một thế giới.”

“Vì sao chủ hệ thống mạnh như vậy?”

Ngu Tiểu Mặc sửng sốt: “Quả thực là... Sự tồn tại giống như thần.”

“Đối với những thế giới mà nó sáng tạo ra, quả thật nó chính là thần.”

Hoàng nói: “Muốn giết thần sao thiếu niên?”

Ngu Tiểu Mạc ngừng vài giây mới phát hiện đây là Hoàng đang hài hước hiếm gặp, vì vậy nhanh chóng phối hợp nở nụ cười: “Ha ha.”

Hoàng không có chút cảm kích nào: “Người cười quá giả tạo.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Lúng túng ho khan vài tiếng, hần dờ đi đề tài câu chuyện: “Nếu như ta gặp được nhân vật phản diện, có phải có thể mở ra kỹ năng thứ tư không?”

“Đúng vậy, người sẽ biết cốt truyện phát triển sau này, đồng thời cũng sẽ thu được nhiệm vụ nhánh.”

Hoàng không truy cứu nụ cười giả tạo kia nữa, nói: “Tiếp nhận nhiệm vụ nhánh, người có thể thúc đẩy cốt truyện phát triển.”

Ngu Tiểu Mạc nghe vậy vui vẻ nói: “Nói chính xác là khi ta làm nhiệm vụ nhánh đồng thời cũng có thể tăng tiến độ?”

“Đúng vậy đồng thời theo cấp bậc của người tăng cao, ảnh hưởng của người với cái thế giới này càng ngày càng lớn, cuối cùng thậm chí có thể thay thế vai chính.”

Không thể nghĩ ngờ là tin tức này càng làm cho Ngu Tiểu Mạc kinh hỉ hơn cái kia, kỳ thực hần cũng không nghĩ thay thế vai chính, nhưng đồng thời hần cũng không muốn cứ mãi làm một pháo hôi, lúc nào cũng là cái nhiệm vụ dùng thân thể của nguyên chủ đỡ đạn thay cho vai chính.

Chỉ cần mạnh đến mức có thể thay đổi vận mệnh thân phận này, hần liền cảm thấy thỏa mãn.

“Ta sẽ đạt đến một bước kia.”

“Ừ, người có thể làm được.”

Hoàng không có nói ra những ký chủ thật sự mạnh đến mức có thể thay thế được vai chính, cuối cùng bị chủ hệ thống “tiêu hủy” một cách im hơi lặng tiếng, không để lại dấu vết gì.

Nhưng mà có một số việc, không nói ra có thể tốt hơn.

Hệ thống yên lặng nghĩ, kết thúc trò chuyện với Ngu Tiểu Mạc.

Đây là tư tâm của nó, sau này, cũng sẽ biến thành tư tâm của ký chủ ——

Lật đổ, chủ hệ thống.

Hoàn toàn không biết mình bị hệ thống âm thầm hồ chết, Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng bị vài người trong căn cứ tìm đi qua.

Một số tiểu đội trong căn cứ ra ngoài tìm kiếm vật tư đã trở về, nhưng đại đa số đều bị thương các kiểu, cần trị liệu cấp bách.

Nhân viên bên tổ y liệu không đủ, sau khi biết Thẩm Tịch hệ trị liệu đã trở về liền nhanh chóng phái người đến mời, mong hần có thể hỗ trợ điều trị.

Chờ tới khi Ngu Tiểu Mạc chạy tới tổ y liệu thì, ngửi thấy chính là mùi máu tươi nồng đậm trong không khí, trộn lẫn với mùi của nước khử trùng, cũng không có dễ ngửi.

Hần nhíu nhíu mày, đi tới bên cạnh một người bị thương nặng nhất, nhìn sơ qua, bạch quang trên tay tụ lại, nhẹ nhàng đưa vào vết thương trên người người kia.

Người kia dần dần bớt thống khổ, vết thương khôi phục một chút, rất nhanh, không còn để lại dấu vết gì, hoàn toàn lành lặn.

“Hệ trị liệu thực sự là thần kỳ.”

Y tá đứng một bên sợ hãi than một tiếng, Ngu Tiểu Mạc cười cười với cô, rồi đi qua trị liệu cho một người khác.

Quá trình trị liệu tùy theo độ nghiêm trọng của vết thương mà tốn thời gian dài ngắn không giống nhau, trong mắt người khác Ngu Tiểu Mạc trị liệu rất dễ dàng, nhưng trên thực tế chỉ có hần có thể cảm nhận được sau khi điều trị cho hai bệnh nhân, thể lực của mình giảm xuống rất nhanh, xem ra hệ trị liệu cũng không phải là hoàn hảo, một khi thể lực không chống đỡ nổi nữa, vậy coi như xong.

“Cần nghỉ ngơi một chút không?”

Sau khi bệnh nhân thứ ba được chữa lành, y tá chú ý tới mồ hôi túa ra trên trán Ngu Tiểu Mạc: “Rất tiêu hao thể lực sao?”

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu, lau mồ hôi trên trán: “Tôi không sao, còn bao nhiêu bệnh nhân?”

“Còn có...”

Y tá nhìn thoáng qua danh sách trên tay: “Mười một người, năm người trọng thương, sáu người bị thương nhẹ.”

“Vậy trước tiên đưa tôi đến nơi bệnh nhân bị trọng thương đi.”

“Được.”

Đi đến phòng bệnh có bốn người, Ngu Tiểu Mạc bắt đầu trị liệu cho những người trọng thương này, cũng không nhìn những vết thương kia có bao nhiêu dữ tợn xấu xí, thả ra bạch quang trên tay.

Mặc dù thân thể đã sớm được cường hóa qua, nhưng cuối cùng thể lực omega vẫn là yếu nhất. Sau khi trị liệu xong cho bốn người này, Ngu Tiểu Mạc đứng dậy, lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Bác sĩ Thẩm!”

Y tá nhanh chóng đỡ lấy hần, phát hiện sắc mặt của hần rất kém: “Trời ạ, ngài không sao chứ?”

Trước mắt Ngu Tiểu Mạc toàn một màu đen, đầu đau như muốn nứt ra. Thở dốc nửa ngày mới hơi trở lại như bình thường, một môi khoát khoát tay: “Còn, còn ổn...”

Hần vẫn đánh giá cao thân thể Thẩm Tịch, lúc trị liệu cho tám bệnh nhân trọng thương đã là cực hạn, nếu như sử dụng dị năng nữa, phỏng chừng người cần trị liệu là hần.

Đương nhiên y tá cũng nhìn ra điểm này, quyết định thật nhanh, nói: “Ngày hôm nay ngài không thể sử dụng dị năng được nữa, ở đây nghỉ ngơi một lát đi.”

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu không nói gì, để hộ sĩ dìu mình thêm một lát, đến khi trước mắt không còn choáng váng, lại nói: “Không phải còn một người trọng thương nữa sao? Cô dẫn tôi đi xem người nọ đi.”

Vừa nói như vậy đầu có chút choáng, y tá nhìn danh sách trên tay rồi lại nhìn nhìn Ngu Tiểu Mạc, không đồng ý.

“Không phải nói ở đây thiếu người sao? Nếu như tôi không qua đó thì người ta sẽ không được chữa trị đúng lúc đâu.”

Ngu Tiểu Mạc kiên trì nói: “Chỉ là nhiều thêm một người mà thôi, tôi sẽ không vì chịu đựng không nổi mà chết.”

Y tá do dự nói: “Thế nhưng —— ”

“Bệnh nhân kia ở đâu?”

“....”

Cuối cùng y tá không lay chuyển được Ngu Tiểu Mạc, dẫn hần đến phòng bệnh của bệnh nhân bị trọng thương kia, về phần những người bị thương nhẹ, y tá nói sao cũng không chịu để cho Ngu Tiểu Mạc lại tiếp tục tiêu hao dị năng.

Cái người bị thương này nằm trong một phòng bệnh dành cho hai người, một cái giường khác trống không, trong phòng bệnh chỉ có một mình người này.

Nam nhân trên giường bệnh có chút bấn, thảm hại, đã hôn mê.

Vết thương trên bắp đùi của y, được băng bó sơ sài, Ngu Tiểu Mạc cẩn thận mở băng vải ra, lúc này mới phát hiện bắp đùi của y lại bị xé rách một miếng thịt, vết thương hơi dữ tợn cùng kinh khủng.

Coi như là y tá đã nhìn qua nhiều vết thương, cũng bị vết thương kinh khủng này dọa cho nháy dưng.

Ngu Tiểu Mạc cau mày, hít sâu một hơi, gắng gượng ngừng tụ trên tay một đoàn bạch quang, so với lúc này yếu hơn không biết bao nhiêu.

Vết thương người kia khôi phục một chút, mặc dù tốc độ khôi phục không nhanh, nhưng tốt xấu gì vẫn là phát huy tác dụng.

Sau khi đợi cho vết thương của y khôi phục lại, Ngu Tiểu Mạc nặng nề thở phào nhẹ nhõm, cảm giác đời này mình cũng không có làm người tốt như thế.

Sau đó, thân thể hần mất trọng tâm ngã về phía sau, hoàn toàn mất ý thức.

“Bác sĩ Thắm, bác sĩ Thắm!!!”

...

Đệm giường dưới thân cũng không có mềm mại, Ngu Tiểu Mạc ý thức được mình đang nằm trên giường bệnh.

Chuyện gì xảy ra?

Hần ngất đi thôi, sau đó thì sao?

Sau đó đã bị y tá đưa lên giường bệnh này hả?

Ngu Tiểu Mạc thử ngồi dậy, đầu vẫn hơi đau, nhưng khá hơn trước rất nhiều.

Hắn đi tới giường đối diện, nam nhân được hắn cứu vẫn còn đang hôn mê, tóc tai lộn xộn, giống như... Bị chó gặm qua vậy.

Có chút cưỡng ép, Ngu Tiểu Mạc nhìn không được duỗi tay sửa sửa tóc cho y.

Nhưng mà ở giây tiếp theo, tay hắn đã bị nắm chặt.

Ngu Tiểu Mạc đành chỉ động tác, chỉ cảm thấy sức lực của người này rất lớn, lớn đến mức muốn bóp nát xương của hắn.

Cái tay kia chậm rãi hạ xuống, lộ ra một đôi mắt, trong mắt mang theo một phần đình trệ, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất.

“Người là ai?”

Âm thanh nam nhân khàn khàn, ở trong phòng bệnh an tĩnh nghe vào đặc biệt băng lãnh, làm Ngu Tiểu Mạc sững sốt.

Đình.

“Chúc mừng ký chủ, đã gặp hai nhân vật chủ yếu, cũng được thưởng thêm điểm tích lũy.”

[Tiến độ nhiệm vụ: 1/10]

[Điểm tích lũy: 100]

[Hệ thống nhắc nhở: Tự động mở khóa kỹ năng, biết cốt truyện]

[Đang truyền tổng cốt truyện]

[Truyền tổng hoàn tất]

34. Chương 32: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (4)

Đình.

[Tuyển cốt truyện của Thẩm Tịch: Sau công nguyên năm 2037, lúc ra ngoài tìm kiếm vật tư quay về căn cứ của vai chính. Cùng ngày hôm đó cứu nhân vật phản diện nguy trang thành một alpha bình thường trà trộn vào căn cứ, sau khi bị nhân vật phản diện cướp đi, lại thừa dịp nhân vật phản diện bị trọng thương, nội ứng ngoại hợp với vai chính tiêu diệt thế lực của phản diện, cuối cùng là chấn một đao cho vai chính, chết trong cuộc chiến vây quét của vai chính đối với nhân vật phản diện.]

[Hệ thống nhắc nhở: Đang truyền nhiệm vụ mới, tiếp nhận nhiệm vụ mới: Có/Không]

Một lượng lớn tin tức được truyền vào đầu, hệ thống chỉ hơi hốt cho vài câu miêu tả, mà tin tức trong đầu Ngu Tiểu Mạc so với mấy câu mà hệ thống biểu hiện ra thì nhiều hơn nhiều lắm.

Người này chính là nhân vật phản diện của thế giới này, chính mình cần phải bị y cướp đi, sau đó từng bước chiếm được tín nhiệm của y, cũng lấy được cơ mật của căn cứ, đem toàn bộ cơ mật này giao cho vai chính, cùng vai chính nội ứng ngoại hợp tiêu diệt hoàn toàn thế lực của nhân vật phản diện.

Thế nhưng, nhân vật phản diện không phải là Nguyên Tiêu đoạt Lý gia sao? Người này là ai? Không, không đúng, lẽ nào y không phải là Mạc Sở? Mạc Sở đang ở đâu?

Trong phút chốc, khủng hoảng không rõ ập vào lòng, ánh mắt nam nhân xa lạ mà lãnh đạm như một lưỡi dao sắc bén, ở trong lòng hắn hung hăng hạ một đao.

Hoàng sẽ không làm ra loại sai lầm này, nó nói ai là nhân vật phản diện, người đó chính là nhân vật phản diện.

Nếu nói người đó là Mạc Sở, tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt này nhìn mình...

“Hoàng!”

Vội vội vàng vàng gọi tên hệ thống, Ngu Tiểu Mạc đã sớm không có lòng dạ nào đi nhìn nhiệm vụ nhánh: “Đây là có chuyện gì?”

“Người hỏi là về nhân vật phản diện, hay là nhiệm vụ?”

Ngu Tiểu Mạc ghen một chút, sau đó có hơi chột dạ: “Mạc Sở, y...”

Hoàng nói: “Hệ thống không phải chỉ có một.”

Một câu nói, dập tắt hơn phân nửa ngọn lửa trong lòng.

Ý nghĩa trong những lời này của Hoàng là, hệ thống nhân vật phản diện không phải là duy nhất, cũng không phải người sở hữu nhân vật phản diện của thế giới, đều là Mạc Sở.

Vậy nếu như đúng là một người xa lạ, nếu như quả thật không phải là Mạc Sở ——

Trong lòng trống trải, Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi cho mình tỉnh táo lại, ôm một tia hy vọng quay về hiện thực.

Khi nhìn đến ánh mắt lạnh lùng, tâm của hắn lại bị đánh một cái thật đau.

“Người là ai?”

Nam nhân cau mày, không có buông tay đang chế trụ cổ tay Ngu Tiểu Mạc.

Ngu Tiểu Mạc cố gắng duy trì bình tĩnh, cố sức đem cổ tay mình thoát ra tay y: “Tôi là Thẩm Tịch, là người cứu mạng anh —— đây là thái độ của anh đối với ân nhân cứu mạng hả?”

Năng lực tự động phân tích không thể phân tích thân phận của người không thuộc về thế giới này, đây càng có thể xác định người đàn ông này là người có hệ thống giống như mình. Nhưng mà hiện giờ, Ngu Tiểu Mạc cần bản không rõ y rốt cuộc là ai?

Ánh mắt nam nhân mang theo nghi vấn rõ ràng, sau khi quan sát Ngu Tiểu Mạc từ trên xuống dưới vài lần, nói: “Hệ trị liệu?”

Ngu Tiểu Mạc chần chờ một chút, gật đầu.

“Còn là một omega chưa bị đánh dấu?”

“....”

“A.”

Nam nhân đột nhiên cười lạnh, lần thứ hai nắm chặt tay Ngu Tiểu Mạc: “Không nghĩ tới ở thế giới đầu tiên này lại gặp phải người giống ta, cậu cũng là có hệ thống phải không?”

Lực đạo trên tay y rất mạnh giống như trước, nhưng mà cũng không có đến độ làm đau hấn. Nhưng giọng nói lại càng lạnh lùng, lạnh đến nỗi đánh nát một tia ảo tưởng cuối cùng của Ngu Tiểu Mạc..

Hắn có thể thấy mình mang theo hệ thống, giống như Mạc Sở, Mạc Sở cũng có thể..

Lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, cảm giác đau đầu dường như lại càng mãnh liệt.

“Anh là —— Mạc Sở?”

Nét mặt bình tĩnh hỏi ra những vấn đề này, hấn gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt này, trong nội tâm sớm đã nhắc lên sóng gió.

Hắn cũng không biết từ lúc nào mình có thể đem tình cảm che giấu trong nội tâm tốt như vậy. Dù cho tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cũng vẫn che giấu chặt chẽ như cũ, không tiết lộ ra chút gì bất thường.

Nếu như người này nói không phải là Mạc Sở, tình cảm chân thực mình biểu lộ ra sẽ không có ý nghĩa gì.

Ở trong lòng yên lặng nghĩ, tay của Ngu Tiểu Mạc nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng sức quá mức mà móng tay không có huyết sắc.

Đương nhiên nam nhân chú ý đến điểm này, y bỏ qua tay của Ngu Tiểu Mạc, lạnh lùng nói: “Mạc Sở? A, xin lỗi, phải để cậu thất vọng rồi, ta không phải là Mạc Sở gì đó.”

Ngừng một chút, y lại liếc mắt nhìn Ngu Tiểu Mạc, trong mắt lộ vẻ trào phúng: “Không phải người yêu cậu có phải rất khó chịu không? Thật đáng tiếc, bây giờ cậu có thể tự sát kết thúc nhiệm vụ, sau đó nhảy đến thế giới kế tiếp đi tìm người yêu của cậu.”

Nghe được châm chọc cùng bèn nhọn trong lời nói của y, Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình —— bởi vì lúc này cổ sức quá mức, móng tay đâm rách bàn tay, hiện tại cảm thấy đau từng cơn.

Bạch quang hiện lên, vết thương trên tay hấn biến mất.

Sau đó, từ vòng tay không gian Ngu Tiểu Mạc lấy ra một chiếc nhẫn ngọc bích đeo lên ngón tay giữa, cũng điều ra giao diện thông tin, nhìn nhiệm vụ nhánh còn đang sáng lờ lờ, chọn nhận.

Đình.

[Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ nhánh đã nhận thành công]

[Nhiệm vụ yêu cầu: Bảo đảm nhân vật “Thẩm Tịch” phát triển theo tuyến cốt truyện ban đầu]

[Đang buộc định nhiệm vụ nhánh]

[Buộc định hoàn thành]

[Tiến độ trước mắt: 1/10]

“Nhiệm vụ chính và nhiệm vụ nhánh được buộc định chung với nhau, người cần hoàn thành hai nhiệm vụ, tiến độ cũng sẽ tiến hành đồng thời.”

“Ừ, ta đã biết.”

Thời điểm Ngu Tiểu Mạc làm những chuyện này vẫn luôn rất lãnh tĩnh, lãnh tĩnh đến mức bản thân cũng cảm thấy xa lạ.

Có lẽ là nam nhân nói ra quá bén nhọn làm hấn lạnh cả tâm can, hoặc có lẽ là do câu nói kia của Hoàng “Hệ thống không phải là duy nhất” làm hấn tỉnh táo, nói chung hiện tại hấn hiểu, ở thế giới này căn bản không có Mạc Sở, lưu lại cho hấn, chỉ có chiếc nhẫn này cùng với nhân vật phản diện không phải là Mạc Sở.

Chỉ khi nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ này, hấn mới có thể rời khỏi thế giới này, mới có thể tại một thế giới khác gặp được người mà mình muốn gặp.

Về phần người đàn ông này nói tự sát ——

Ngu Tiểu Mạc lạnh lùng liếc mắt nhìn nam nhân, xoay người muốn rời đi.

Hấn không có ngu xuẩn như vậy, tự sát có nghĩa là nhiệm vụ thất bại, thất bại sẽ bị chủ hệ thống nghiêm phạt. Nếu quả thật hấn làm như vậy, chỉ sợ cũng thực sự không thấy được Mạc Sở.

Nhìn khí tràng của người trước mắt này từ ngây thơ ban đầu, rồi đến ngốc lảng, thất lạc, cuối cùng trở nên băng lãnh, nam nhân chỉ cảm thấy dường như trong mấy phút ngắn ngủi thấy được bóng dáng của vài người, cuối cùng xuất hiện trước mặt hấn, chính là một người lạnh lùng như băng.

Người này ở trong không gian tùy thân lấy ra một cái nhẫn ngọc bích gây sự chú ý cho y, nam nhân biết người phải có đồ vật tương tự như không gian tùy thân, chiếc nhẫn này chính là lấy ra từ nơi đó.

Vật để trong không gian tùy thân sẽ không theo cải biến của thế giới mà biến mất —— trừ phi là hệ thống tặng kèm trong nhiệm vụ —— như vậy, người này chính là đem cái nhẫn này để trong không gian tùy thân?

Căn bản không cần động tâm tư gì, nam nhân liền biết cái nhẫn này nhất định là do “Mạc Sở” gì đó đưa cho người này, chắc là tín vật đính ước, bằng không người này sẽ không quý trọng như thế.

Quý trọng gì đó...

Nam nhân đột nhiên duỗi tay, một tay kéo Ngu Tiểu Mạc về bên cạnh mình.

Ngu Tiểu Mạc bất ngờ không kịp đề phòng, lão đảo ngã xuống giường, bị nam nhân đặt ngồi lên đùi vừa mới chữa lành của y.

“Buông!”

Đùng!

Ký ức bị Lý Cảnh cường hôn hiện lên lần thứ hai, trong nháy mắt ập tới, trong ánh mắt hấn tràn ngập chán ghét bùng nổ, đột nhiên vang lên tiếng súng.

Động tác của Ngu Tiểu Mạc dường như là vô thức, rất nhanh, nhưng mà nam nhân lại phản ứng nhanh hơn, khi Ngu Tiểu Mạc giơ súng lên thì đã phóng ra một đạo lôi điện, chuyển hướng súng sang hướng khác.

Đùng ——

Tích ——

Trong phòng bệnh vốn là cửa sổ yếu ớt bị đạn nghiền nát, cùng lúc đó, tiếng cảnh báo vang lên khắp tổ trị liệu.

“Cậu thực sự muốn đưa người khác tới?!”

Đoạt lại súng của Ngu Tiểu Mạc, không để ý hấn phản đối, nam nhân chặt chẽ chế trụ hấn: “Thật là chọc đến phiền toái! Nếu như không phải trong cốt truyện bắt ta phải làm như vậy, ta căn bản không muốn xuất hiện cùng cậu!”

Eo bị người ta dùng sức chế trụ, nằm trên giường hạn chế đại đa số động tác của thân thể, lần đầu tiên Ngu Tiểu Mạc hận chính mình lại yếu như vậy, yếu đến nỗi không thể thoát khỏi sự kiềm chế của người khác.

Nếu Mạc Sở ở đây...

Mùi có chút chua xót, Ngu Tiểu Mạc không biết tại sao mình sẽ xúc động như thế —— sau khi nghe nam nhân nói những lời này đồng thời phát hiện y có ý đồ muốn cưỡng ép mang mình đi, hai mắt hần đờ bỗng nhiên trào lên vai nam nhân một cái.

Một ngụm cắn xuống vô cùng tàn nhẫn, hần có thể cảm thụ được mùi máu tươi tràn trong khoang miệng. Nam nhân bị đau rên lên một tiếng, lồi quang trên tay cũng tăng vọt, nhưng khi sắp chạm vào Ngu Tiểu Mạc thì dừng lại, biến mất trên ngón tay y.

Cuối cùng nam nhân vẫn là dùng tay, đánh một kích tàn nhẫn sau gáy Ngu Tiểu Mạc.

Gáy truyền đến một trận đau nhức, giây tiếp theo, trước mắt Ngu Tiểu Mạc tối sầm, mất đi ý thức.

Mất thấy người này giống như con thỏ hung hãn đến phát cuồng rồi cuộc cũng mềm mại ngã vào trong ngực mình, nam nhân thở phào nhẹ nhõm, nhưng không phải xuất phát từ nguyên do người này an phận lại.

Y nhìn tay mình, thử nghĩ nếu như lồi quang bạo liệt thực sự đánh vào trên người người này...

Tự dừng, trong lòng y thấy sợ hãi.

Từ lúc đánh nát kính trong phòng đến khi Ngu Tiểu Mạc phát cuồng rồi đến nam nhân chế trụ hần, tổng cộng chỉ mất vài phút, mà nam nhân đã nghe được tiếng bước chân hỗn loạn đang tới gần.

Nhất định phải rời khỏi nơi này.

Nhìn giá trị cừu hận tăng thêm 1 điểm, nam nhân một tay ôm eo Ngu Tiểu Mạc, đứng lên.

Sau khi đứng dậy, trong thoáng chốc, y còn theo bản năng thay đổi tư thế, đem người đang ôm trước ngực bế lên.

“Bác sĩ Thẩm —— ”

Y tá chạy tới chỗ này đẩy cửa ra, trước mắt cô dường như có bạch quang gì đó hiện lên ——

Trong phòng bệnh không có một bóng người.

35. Chương 33: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (5)

Bang!

Đập cái chén xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ, nước trà đổ đầy đất.

“Người nói cái gì?!”

Lý Cảnh đập bàn, lửa giận trong mắt giống như hóa thành thực thể bắn ra: “Các người lại để Thẩm Tịch bị Nguyên Tiêu mang đi dưới mí mắt?!”

Người tổ y liệu chưa bao giờ nhìn qua Lý Cảnh phát giận lớn như vậy, kinh hoàng mà lắp ba lắp bắp nói: “Chúng tôi cũng không ngờ rõ ràng là người trong căn cứ, làm sao thoáng cái liền biến thành Nguyên Tiêu... Đợi, đợi đến thời điểm nghe chuông cảnh báo chạy đến, Nguyên Tiêu đã bắt bác sĩ Thẩm đi...”

“Đáng chết! Có một người mà cũng nhìn không xong, một đám phế vật!”

Sau khi không kiềm chế được cơn giận mà mắng ra câu này, Lý Cảnh giống như mất đi khí lực toàn thân, tê liệt ngã xuống ghế sofa.

Người tổ y liệu đứng một bên nơm nớp lo sợ không dám hó hé gì, dù sao Nguyên Tiêu là do bọn họ mang đến, vốn dĩ là lỗi của họ, Lý Cảnh không phể bọn họ đã thực tốt tính lắm rồi.

Dù sao, với căn cứ mà nói Thẩm Tịch chẳng những là hệ trị liệu vô cùng quan trọng, mà còn là ——

Omega của Lý Cảnh.

Hiện tại không có omega của lão đại ở đây, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, có thể tưởng tượng được.

Lý Cảnh hít sâu vài hơi, miễn cưỡng đem lửa giận ép xuống.

Y gặp qua biết bao nhiêu mưa gió, ngay cả cửa nát nhà tan đều đã trải qua, sớm đã hình thành thói quen dù cho gặp bất cứ chuyện gì cũng phải nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Y biết rõ là, Thẩm Tịch bị bắt cóc, y cũng có trách nhiệm.

Lúc đó, sau khi nghe tin Thẩm Tịch té xỉu ở tổ trị liệu, phản ứng đầu tiên của Lý Cảnh không phải là mang người về, mà là để hẳn nghỉ ngơi ở tổ trị liệu, thậm chí không có đi thăm hẳn.

Nhìn qua như là hành động giận dữ, trên thực tế, chính xác là hành động giận dữ —— trước mặt mọi người Thẩm Tịch ném mặt mũi của y, chẳng lẽ y không thể tức giận với hắn hay sao?

Lý Cảnh trăm triệu lần không nghĩ tới hiện tại y cũng bị Nguyên Tiêu hung hăng bạt cho một bạt tai, vì cách nghĩ ấu trĩ của Lý Cảnh, làm người của y bị kẻ địch đoạt đi.

Lần thứ hai Lý Cảnh hít sâu một hơi.

Hiện tại hối hận cũng đã muộn, y biết rõ tại sao Thẩm Tịch bị bắt đi, cùng với Nguyên Tiêu làm thế nào trà trộn vào.

“Người nói... Ngay từ đầu Nguyên Tiêu đã giả dạng thành người căn cứ chúng ta, người kia tên gì?”

Kinh ngạc phát hiện dường như lão đại không hề tức giận, người tổ trị liệu vội vàng nói: “Lâm Minh, y gọi là Lâm Minh.” Nói xong, nhìn Lý Cảnh không nói gì, lại lập tức bổ sung thêm: “Ngay từ đầu chúng tôi căn bản không phát hiện bất cứ dị thường nào. Chỉ biết là y bị thương rất nặng, để bác sĩ Thẩm đi trị liệu, sau đó bác sĩ Trầm té xỉu ở trong phòng bệnh đó, bất tỉnh lâu như vậy chưa từng xảy ra chuyện này, không nghĩ đến cổ tình lại xảy ra vào buổi tối —— ”

“Ngay cả việc y là Lâm Minh các người đều không nhận ra?”

“Hoàn, hoàn toàn không nhận ra. Y và Lâm Minh lớn lên giống nhau như đúc, huống hồ, vết thương quá nặng, căn bản không nghĩ ra y là đang diễn khổ nhục kế...”

Nghe xong Lý Cảnh trầm mặc, vài giây sau mới nói: “Nói cách khác, y có thể biến thành hình dạng người khác, cũng có thể lúc các người nghe tiếng chuông cảnh báo chạy đến, trong vài phút đồng hồ này rời khỏi căn cứ, còn mang theo Thẩm Tịch...”

“Vâng, chính là như vậy.”

Tạm thời bất luận vì lý do gì mà y muốn mang Thẩm Tịch đi, Lý Cảnh đột nhiên phát hiện, Nguyên Tiêu để lại một lỗ hổng rất lớn ——

Y bại lộ dị năng của mình.

“Cốt truyện này là bệnh tâm thần à? Ta vì cái gì phải ngu như vậy dưới mí mắt Lý Cảnh cướp người?”

“Dù cho phải bộc lộ dị năng của mình để hắn ta phát hiện? Ha ha, cướp Thẩm Tịch là chuyện quái gì vậy? Nhân vật phản diện sẽ phải tìm đường chết cùng đối nghịch với vai chính, đoạt đi người của vai chính sao?”

“Đùa gì thế, ta căn bản không muốn đánh dấu hắn. Kéo cừu hận vai chính? Nói cái này với ta cũng vô dụng, không muốn chính là không muốn.”

“Ta còn có người yêu, người không cần phải khiến ta phản bội cô ấy —— ”

Ngu Tiểu Mặc bị thanh âm huyền não của nam nhân đánh thức.

Vừa mở mắt, hắn liền nhìn thấy trong hiện thực nam nhân đang cùng màn hình điều khiển của hệ thống tranh cãi kịch liệt.

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Lần đầu tiên thấy có người quang minh chính đại mà đem hệ thống bại lộ ra ngoài, còn cãi nhau cùng hệ thống.

Tuy rằng không nghe được nam nhân cùng hệ thống nói cái gì, nhưng mà có thể tưởng tượng hệ thống này bị ký chủ nhà mình nghi ngờ thêm ghét bỏ, chắc tâm tình của hệ thống tệ lắm.

Đình.

[Tiến độ nhiệm vụ: 2/10]

[Điểm tích lũy: 100]

Thì ra 100 điểm tích lũy bị mag đi kích hoạt kỹ năng biết cốt truyện mới, Ngu Tiểu Mạc đáng thương hề hề nhìn chính mình mới có thêm 100 điểm, biết trong lúc vô tình tiến độ được thúc đẩy tăng thêm một điểm, đóng màn hình điều khiển.

Nam nhân cũng vừa vặn kết thúc khẩu chiến, vừa quay đầu, liền nhìn thấy Ngu Tiểu Mạc ngồi dậy trên giường.

Ngu Tiểu Mạc lạnh lùng đối diện với y, trên mặt viết đầy “Tôi ghét anh anh đừng có tới gần tôi”, cực kỳ căm thù.

Nam nhân nhú nhú mày, giây tiếp theo, đột nhiên thay đổi gương mặt.

Có lẽ không nên nói như vậy, nhưng mà xác thật ở một giây tiếp theo y liền biến thành một người khác, lúc đầu là nam nhân có tướng mạo thông thường, mà bây giờ là dáng người cao ngất anh tuấn hơn nhiều —— ngoại trừ thay đổi gương mặt bên ngoài, vóc người cũng thay đổi.

Trước tiên Ngu Tiểu Mạc liền nghĩ đến dị năng, xem ra dị năng người này là mô phỏng theo người khác, nói chung, cũng không phải là dị năng tốt lành gì.

—— xuất phát từ những chuyện nam nhân làm lúc trước, bây giờ ấn tượng của Ngu Tiểu Mạc về y cực kỳ kém.

Nam nhân cũng nhìn ra Ngu Tiểu Mạc không thích mình, hừ một tiếng, nói: “Cậu bây giờ đang ở khu Đông, ta là người đứng đầu nơi này, Nguyên Tiêu.”

Nguyên Tiêu?

Ngu Tiểu Mạc chưa hạ cảnh giác, trong lòng hơi kinh ngạc một chút.

Nhân vật phản diện chính là Nguyên Tiêu, suy đoán ban đầu của hắn cũng không có sai.

Trong cốt truyện nhánh, yêu cầu hắn phải làm người này trọng thương để nội ứng ngoại hợp cùng vai chính, hủy căn cứ của Nguyên Tiêu. Mà nghe đồn Nguyên Tiêu là dị năng giả đa hệ, muốn trọng thương y, cũng không dễ dàng như vậy.

Trừ phi... Có thể đạt được tín nhiệm cùng hảo cảm của y.

Nghĩ đến tiến độ mới có hai, nhìn nhìn lại nam nhân đang đứng trước mặt mình, Ngu Tiểu Mạc... Quay mặt đi không để ý tới y.

Nguyên Tiêu bị thái độ của hắn làm cho bật cười: “Thái độ của cậu là gì? Làm mặt lạnh cho ai nhìn? Đừng quên bây giờ cậu đang ở địa bàn của ta!”

Ngu Tiểu Mạc buồn bực nói: “Bây giờ anh giết không được tôi, cốt truyện thế giới là do chủ hệ thống thiết lập, ông ta sẽ không cho anh cái quyền đụng đến tôi —— người phải giữ lại cuối cùng để bảo vệ nam chính.”

Không ngờ rằng Ngu Tiểu Mạc hiểu rõ việc này như vậy, Nguyên Tiêu ghen một chút, sau đó ôn hòa nói: “Xem ra lúc trước bạn trai cậu nói với cậu không ít nha. Nhưng mà thật đáng thương, cậu không thể gặp được y, nói không chừng sau này cũng không gặp được...”

“Không phải anh cũng giống thế sao?”

Ngu Tiểu Mạc cười nhạt: “Vừa nãy tôi nghe thấy được gì gì” Anh có người yêu, lại muốn đánh dấu tôi?”

Nguyên Tiêu: “... Đừng có tưởng ta sẽ thật sự sẽ chạm vào cậu!”

“Tôi cũng sẽ không để anh chạm vào!”

Lúc ở với Lý Cảnh và Nguyên Tiêu, Ngu Tiểu Mạc mới phát hiện chính mình căn bản không muốn nam nhân khác chạm vào trừ Mạc Sở. Vừa nghĩ đến vì cái thứ gọi là kỳ phát tình này mà bị người khác không phải là Mạc Sở đè xuống giường, hắn đã cảm thấy buồn nôn.

Cũng may chuyện bị nhân vật phản diện đánh dấu cũng không có xuất hiện trong cốt truyện nhánh, nếu như có, vậy hắn thà trực tiếp tự sát coi như là kết thúc nhiệm vụ!

Hắn chưa từng nghĩ tới là, sau khi nghe đến tiếng tim đập mãnh liệt của ký chủ, vốn là muốn nói gì đó, Hoàng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn không nói gì.

Nguyên Tiêu phiền não, ở trong phòng đi qua đi lại, ánh mắt nhìn về phía Ngu Tiểu Mạc như là muốn quăng hắn ra ngoài.

Ngu Tiểu Mạc đáp lại rất lạnh nhạt, thậm chí hắn nhìn cũng không muốn nhìn Nguyên Tiêu.

“Thật sự là nhìn cậu, ta đã thấy khó khăn rồi!”

Cuối cùng Nguyên Tiêu bùng nổ: “Ta hận cái nhiệm vụ cấp C này!”

Ngu Tiểu Mạc không để ý tới y, cúi đầu sờ sờ nhẫn trên tay.

Hắn cũng hận cái nhiệm vụ cấp C này, làm hắn không gặp được người hắn muốn gặp.

Hắn biết mình nên tỉnh táo, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ ly khai thế giới này. Nhưng vừa nhìn thấy mặt Nguyên Tiêu làm người ta sinh ra chán ghét, suy nghĩ khi y không khách khí chút nào mà trào phúng bộ dạng của mình, Ngu Tiểu Mạc đã cảm thấy phải bình tĩnh cũng là một chuyện rất khó khăn.

Nếu như y chỉ châm biếm mình, vậy hắn còn có thể nhịn. Nhưng cố tình, y nhắc đến Mạc Sở ——

“....”

Đột nhiên Nguyên Tiêu cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Y cảnh giác liếc mắt nhìn Ngu Tiểu Mạc, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm ở lúc nào đó người này sẽ ở sau lưng đâm mình một đao.

Y luôn cực kỳ tin tưởng dự cảm của mình, huống hồ, nhân vật phản diện đã bị chủ hệ thống chèn ép, nếu như người này thật sự đâm mình một đao, mình cũng chỉ có thể cắn răng cam chịu —— đơn giản là không có nhân quyền.

Vì nhiệm vụ và bảo toàn sinh mệnh của mình, cùng với người yêu không biết đi nơi nào, Nguyên Tiêu quyết định thỏa hiệp: “Đoạt lấy cậu không phải là ý của ta, là hệ thống yêu cầu ta phải làm —— chủ hệ thống thích xem nhân vật phản diện tìm các loại đường chết lót đường cho vai chính, cái này ta không có biện pháp.”

Ngu Tiểu Mạc lạnh lùng nhìn y.

Nguyên Tiêu vô lực: “Không bằng chúng ta bình tĩnh một chút mà nói chuyện, cậu sống ở đây, ta tiếp tục đi tập kích thế lực vai chính. Tập kích rồi tập kích hắn ta sẽ bạo phát phản kích thuận tiện cứu cậu ra ngoài, thế nào?”

Trên thực tế, nếu thực sự muốn kéo giá trị cừu hận vai chính không thể ngừng làm những chuyện này, giống như lúc này Nguyên Tiêu mới vừa đối thoại cùng hệ thống có tiết lộ ra ngoài phải “Đánh dấu” người vai

chính. Nhưng mà, cùng nhau hợp tác thật sự là có lợi cho cả đôi bên — đặc biệt là hai bọn họ đều không muốn giao tiếp gì với đối phương, muốn mau chóng kết thúc nhiệm vụ này.

Cuối cùng Ngu Tiểu Mặc vẫn gật đầu, lại lạnh lùng nhìn y: “Mặc dù là hợp tác, nhưng chúng ta vẫn là nước giếng không phạm nước sông.”

Nguyên Tiêu thở dài: “Cầu còn không được, ta cũng không muốn tiếp xúc nhiều với cậu, nếu không người yêu ta sẽ tức giận.”

Vì vậy, ngay từ đầu dưới tình huống ai cũng không muốn dính dáng đến ai, hai người kia miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị, coi như là... Thành công bước đầu tiên.

36. Chương 34: Vương Giả Mạt Thế X Bắc Sĩ Gặp Nạn (6)

So với căn cứ của Lý Cảnh thì khu Đông lớn hơn nhiều, từ cửa sổ Ngu Tiểu Mặc nhìn ra bên ngoài thì, nhìn thấy đoàn người đi lại trên đường và từng chiếc xe đi qua cửa chính căn cứ — bọn họ đều là dị năng giả ra ngoài tìm kiếm vật tư quay về.

Không biết Nguyên Tiêu đối xử với những người khác như thế nào, bởi vì sau đó không lâu cửa phòng Ngu Tiểu Mặc bị gõ, có người đến đưa cơm.

“Không đói sao?”

Người bưng cơm tới là một cô gái cao gầy già dặn, hơn nữa còn rất tự nhiên quen thuộc: “Ai nha, thật không nghĩ tới lão đại sẽ vì nhóc mà cố ý đi một chuyến đến căn cứ của tiểu tử Lý Cảnh kia. Nói về tiểu tử Lý gia thật giống như con gián, đánh hoài không chết.”

Thấy cô chớp chớp mắt với mình, Ngu Tiểu Mặc không làm mặt lạnh như khi làm với Nguyên Tiêu, nhưng cũng không quá ôn hòa, vẫn là lạnh như băng nói: “Các người hại y phải lưu lạc đến hoàn cảnh này thì nên nghĩ đến y sẽ không dễ dàng ngã xuống như vậy.” Tuy rằng không thể nào thích vai chính nổi, nhưng trước mặt nhân vật phản diện, hắn vẫn lựa chọn bảo vệ vai chính.

Cô gái bị những lời này của hắn làm cho tức cười: “Chúng tôi hại cậu ta? Đùa gì vậy, nếu như không phải lúc ở Lý gia cậu ta buộc chúng tôi, lão đại sẽ dẫn huynh đệ làm phản sao?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng đơn giản, nhưng Ngu Tiểu Mặc nghe đến sững sờ: “Cô nói cái gì?”

Cô gái khoát tay: “Ngẫm lại cũng biết, nếu lão đại lòng dạ ác độc như vậy, làm sao cậu ta sống đến bây giờ.”

“Cái gì gọi là cậu ta buộc — ”

“Được rồi, mau tới ăn, nghỉ ngơi một ngày một đêm, sau đó nhóc sẽ đi cùng chúng ta.”

Rõ ràng cô gái không muốn tiếp tục nói về chuyện này, vỗ vỗ vai Ngu Tiểu Mặc, kéo hắn đến trước mâm cơm: “Lão đại phải nhóc đến cho chúng ta, sau này nhóc chính là bảo mẫu của đội ta.”

[Phái một omega như vậy cùng chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thực sự không thành vấn đề? Sẽ không ở nửa đường liền ngủ chứ?]

Tiếp xúc thân thể tự động mở ra kỹ năng phân tích, Ngu Tiểu Mặc biết được ý nghĩ trong lòng của cô gái này, cũng biết được thân phận của người này —

Thủ hạ đắc lực của Nguyên Tiêu, dị năng giả hệ thủy cấp 4, nữ alpha, Kha Vũ.

“Đội ngũ gì?”

Có thể là vì thể chất của dị năng giả mạnh hơn người thường, khí lực của Kha Vũ lớn đến kinh người, với thân thể omega không hề có sức phản kháng như Ngu Tiểu Mạc bị cô kéo đến, còn được đưa cho một đôi đũa.

“Lão đại cho nhóc vào đội ngũ của chúng ta ra ngoài tìm kiếm vật tư, nhóc không phải là hệ trị liệu sao? Vừa vặn, có thể có chút công dụng.”

Kha Vũ kéo ghế ngồi xuống trước mặt Ngu Tiểu Mạc: “Mau ăn đi, ăn xong rồi ta còn phải thu dọn đi ra ngoài.”

Cơm nước rất đơn giản, thậm chí có thể nói là nhạt nhẽo. Nhưng mà ở mặt thể điều kiện gian khổ, như vậy đã rất khá.

Ngu Tiểu Mạc tùy ý ăn vài miếng đường như có thể ngửi thấy mùi mốc của cơm trắng, trong lòng đoán rằng dụng ý của Nguyên Tiêu —— rất rõ ràng, căn bản y cũng không muốn bắt mình đi, phải làm như vậy chỉ là vì hệ thống yêu cầu mà thôi. Hiện tại y cũng không muốn nhìn thấy mình, cũng miễn bàn đến đánh dấu gì đi nữa.

Cho nên mới muốn đuổi mình đi, tách khỏi kỳ phát tình, miễn cho có thể phát sinh quan hệ xấu hổ.

Ngu Tiểu Mạc bỏ vào miệng một miếng thịt xào tiêu.

“Này này, lão đại cho nhóc - tiểu omega ra ngoài chịu chết cùng chúng ta sao, ôi chao, sao ngay cả chút phản ứng nhóc cũng không có? Sẽ không thương tâm chứ?”

Thấy hần bình tĩnh ăn, Kha Vũ có chút kỳ quái, nhện không được hỏi: “Nhưng nhìn nhóc cũng không có sức chiến đấu gì —— ”

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô: “Cái này cũng không đại biểu tôi không thể tự bảo vệ mình.” Hần cũng không muốn ở chỗ này chạm mặt với Nguyên Tiêu, dẫn đến bị y đánh dấu, cho nên hần cũng không tính phản đối hành động này của Nguyên Tiêu.

“Vậy nhờ đâu nhóc đến kỳ phát tình thì làm sao bây giờ?”

Kha Vũ cười đến không có ý tốt: “Ta không ngại cùng nhóc —— ”

Ngu Tiểu Mạc lãnh tĩnh nói: “Tôi sẽ ép tiết dục tổ xuống, cô không cần phải nghĩ nhiều.”

“Hừm —— ”

Cổ ý kéo dài âm điệu, Kha Vũ tiện tay vò vò tóc Ngu Tiểu Mạc.

[Ai nha bắt nạt thật vui aha ha ha ha!]

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Ngày hôm sau, hần thực sự bị Kha Vũ kéo khỏi giường.

“Sao giờ này nhóc còn ngủ? Nhanh! Xuất phát!”

[Giờ này còn chưa dậy, thằng nhóc này là heo sao? Phải không phải không?]

Đi tới thế giới này còn chưa được nghỉ ngơi thật tốt, Ngu Tiểu Mạc vẫn cảm thấy buồn ngủ, u oán liếc mắt nhìn Kha Vũ, sau khi thu dọn xong liền ra ngoài phòng.

“Lão đại không có nói thân phận của nhóc cho quá nhiều người, bọn họ đều nghĩ nhóc là thành viên mới gia nhập khu Đông.”

Mang theo Ngu Tiểu Mạc đi ra căn cứ thì, Kha Vũ giải thích cho hần: “Nhóc cũng đừng nói mình là người bên căn cứ Lý Cảnh, rất dễ bị người khác bắt nạt.”

Ngu Tiểu Mạc nhìn cô nói: “Vậy còn cô? Cô không sợ ta để Lý Cảnh đâm sau lưng cô sao?”

Kha Vũ cũng không quay đầu lại: “Nói thật giống như nhóc có sức chiến đấu vậy.”

Ngu Tiểu Mạc: “....” Hần có thể trong vài phút giải quyết một con tang thi cao cấp, cô có thể sao?

Hai người một đường đi tới cửa ra khu Đông, ở đó đậu sẵn hai chiếc SUV được nguy trang qua, còn có vài người.

Đều không ngoại lệ, khi mấy người kia nhìn đến Ngu Tiểu Mạc thì, đều nhú nhú mày.

Hiển nhiên là Kha Vũ đều quen biết bọn họ, thấy bọn họ nhú mày cũng không chút nào khách khí, đập cho mỗi người một cước: “Đây là đồng đội mới của chúng ta, đừng có xem thường người ta! Mặc dù là omega nhưng người ta cũng là dị năng giả hệ trị liệu! Cấp 3!”

Thân phận “Hệ trị liệu cấp 3” làm sắc mặt mấy người kia thoáng hòa hoãn, với dị năng giả mà nói sẽ không quá lo lắng về kỳ phát tình, huống chi cái omega này còn là hệ trị liệu cấp 3, một người hệ trị liệu trong chiến đấu giá trị phi thường cao.

“Mong rằng cậu sẽ không hại chết chúng ta.”

[Với omega mà nói... Vẫn là không quá yên tâm a.]

Một người đàn ông trong đó đi tới bắt tay với Ngu Tiểu Mạc, gã là dị năng giả hệ mộc cấp 4, một alpha, Hạ Quý Quân.

Lúc phân tích Hạ Quý Quân, trong lòng Ngu Tiểu Mạc hơi kinh hãi, lúc này hắn mới ý thức được thực lực của khu Đông kỳ thực rất mạnh —— khi hắn ở nơi đó, Lý Cảnh cấp 4 là cấp bậc cao nhất, thế nhưng ở khu Đông, hắn đã gặp được hai người cấp 4.

Bất động thanh sắc nở nụ cười với Hạ Quý Quân, Ngu Tiểu Mạc nói: “Có lẽ tôi có thể cứu các người đó, Hạ tiên sinh.”

Nghe đến danh xưng “Hạ tiên sinh” thì Hạ Quý Quân bất mãn liếc mắt nhìn Kha Vũ, hiển nhiên, gã tưởng Kha Vũ nói cho Ngu Tiểu Mạc biết thân phận của mình.

Đối với lần này, Kha Vũ phá lệ vô tội nhún vai: “Chắc là lão đại nói, không phải ta.”

Hạ Quý Quân nghe vậy, lông mày càng nhăn sâu hơn: “Lão đại?”

Không có tiếp xúc thân thể, Ngu Tiểu Mạc không đọc được suy nghĩ của gã, nhưng mà cũng có thể đoán được, nhất định là Hạ Quý Quân ở trong lòng phun tào hành động Nguyên Tiêu bán rẻ đồng đội.

Để Nguyên Tiêu gánh nổi oan vì mình, Ngu Tiểu Mạc cười mà không nói, hắn đã biết với thân phận omega của mình, trước mặt những người này sẽ không chiếm được cái gì tốt, trái lại bị ghét bỏ, cho nên không nói gì giảm thiểu độ tồn tại của mình.

Ở mặt thể, omega thừa thốt có thể nói là vật báu vô giá, nhất là loại omega khác thường như hắn có khả năng tự bảo vệ bản thân. Nhưng mà cũng không phải tất cả mọi người đều xem omega như bảo vật, giống như mấy cái người sống trên mũi đao, uống máu quân thù, bọn họ căn bản sẽ không quan tâm người là cái gì, thậm chí bởi vì thân phận yếu đuối như người mà ghét bỏ kéo chân sau của bọn họ.

Về phần có thể kéo chân sau hay không, còn chưa xác định được.

“Được rồi, khi nào thì chúng ta đi?”

Nhìn những người khác không ra mặt, một nam nhân thấp bé bước ra hòa giải.

Ánh mắt của gã đảo qua người Ngu Tiểu Mạc, âm lãnh ướt át, Ngu Tiểu Mạc cảm giác như bị một con rắn tham lam theo dõi, không khỏi rùng mình.

Ngu Tiểu Mạc cảnh giác người này, mà Kha Vũ cũng chú ý tới ánh mắt của gã không có ý tốt, bất động thanh sắc chắn trước mặt Ngu Tiểu Mạc, thản nhiên nói: “Chờ một lát nữa, lão đại sẽ tới.”

Cái gì?!

“Lão đại cũng tới?!”

Không riêng gì Ngu Tiểu Mạc, nam nhân kia cũng bị kinh ngạc: “Vậy sao lão đại không nói trước?”

Kha Vũ nói: “Tại sao phải nói trước? Bình thường không phải là lão đại cũng hành động cùng chúng ta sao? Tiểu tử Lưu Kế Minh kia ở lại bảo vệ nơi này là được rồi.”

“Ách, ta còn tưởng rằng ngài ấy không tới mới để nhóc này tới thay chứ...”

Hậm hực nhìn Ngu Tiểu Mạc, nam nhân thu hồi ánh mắt, lúng túng dời tầm mắt sang chỗ khác —— dưới sự nhìn chăm chăm của Kha Vũ.

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Hắn giống như người đàn ông này, chưa từng nghĩ đến chuyện Nguyên Tiêu sẽ cùng hành động với bọn họ, nếu như hắn sớm biết, sẽ không tới!

Rốt cuộc người kia nghĩ cái gì? Lại để cho mình rời đi, lại cùng hành động với mình, ngay từ đầu Ngu Tiểu Mạc còn tưởng có thể tránh thoát Nguyên Tiêu và số phận Ngu Tiểu Mạc bị đánh dấu, nhưng mà, hình như tất cả đều xảy ra lệch quỹ đạo.

Lúc này, đột nhiên Kha Vũ phát phát tay về một phía, hô một tiếng: “Lão đại.”

Dưới ánh mắt trời nam nhân cao lớn anh tuấn nhanh chóng chạy tới, Ngu Tiểu Mạc không chút nghĩ ngợi mà quay mặt đi.

Hành động này rơi vào trong mắt Nguyên Tiêu, y hừ một tiếng, cũng không đi tới, xoay qua chỗ khác cùng Hạ Quý Quân thương nghị xuất hành lần này.

“Tin tức nói là...”

“Thực hiếm thấy...”

“Đúng, là cấp 7...”

“Lý gia...”

Thanh âm hai người nói chuyện với nhau thường truyền sang bên này, hình như là đang nói một vài chuyện rất quan trọng, nhưng không thèm để ý đến người khác đang ở đây, giống như là cố ý muốn nói cho những người khác nghe vậy.

Khi nghe đến hai chữ “Lý gia” này, Ngu Tiểu Mạc theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Nguyên Tiêu, Hạ Quý Quân ở bên kia.

“Omega...”

Hai người bọn họ cũng vừa đề cập đến Ngu Tiểu Mạc, quay qua nhìn hắn.

Tầm mắt của Ngu Tiểu Mạc vừa khéo chạm phải ánh mắt của Nguyên Tiêu trên không trung.

Sau đó Ngu Tiểu Mạc hung hăng quay mặt đi.

37. Chương 35: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (7)

Lúc xuất phát cũng không có xảy ra nhiều ý kiến gì, cuối cùng những người khác vẫn là tiếp nhận sự tồn tại của một omega như Ngu Tiểu Mạc, chia làm hai nhóm lên hai xe.

“Người của chúng ta phát hiện ra dấu chân của tang thi chưa từng xuất hiện qua ở địa phương bên ngoài cách 1500 km, theo phỏng đoán rất có thể là tang thi cấp 6.”

Ngồi bên cạnh Ngu Tiểu Mạc, Kha Vũ giải thích hành trình lần này cho hắn: “Sự xuất hiện của nó là một uy hiếp, phải nhanh chóng diệt trừ.”

“Cấp 6?”

Ngũ Tiểu Mặc sững sốt: “Chỉ có vài người như vậy thật sự được chứ?”

Con tang thi cấp 4 kia giết đồng đội của Thẩm Tích và Hà Kiệt vẫn khắc sâu trong ấn tượng của Ngũ Tiểu Mặc, chênh nhau một cấp chính là khác một trời một vực, nếu không nhờ hệ thống bên người, khẳng định hắn và Hà Kiệt cũng sẽ chết dưới tay con tang thi kia.

Kha Vũ nói: “Bên kia sẽ có người của chúng ta tiếp ứng, huống hồ, lần hành động này quá phô trương cũng không có chỗ nào tốt cho chúng ta.”

“Hừ.”

Lái xa Hàn Kiên lạnh cười một tiếng, nói: “Trước mặt tang thi cấp 6, chúng ta tự bảo vệ mình còn khó khăn, chẳng lẽ lại cần thêm một phé vật đến kéo chân sau sao?”

Gã là thủ hạ đắc lực của Nguyên Tiêu, cũng là đệ năng giả hệ kim cấp 5, thực lực cường hãn, nhưng tính cách lại không tốt, thích châm chọc người khác. Theo như Kha Vũ nói chính là độc miệng, làm người ta thật muốn xé nát nó.

Gã nói những lời này hiển nhiên là có ý ám chỉ, Ngũ Tiểu Mặc biết trước khi chính mình phô diễn thực lực, những người này sẽ không tin hắn, cho nên không có phản bác.

Kha Vũ nhìn Ngũ Tiểu Mặc không nói gì, nhú nhú mày, nhắc chân đạp lên thành ghế Hàn Kiên: “Câm miệng! Tài xế lo lái xe đi!”

Hàn Kiên nổi giận: “Cô —— ”

Ngồi ở ghế phó lái, Nguyên Tiêu nhắm mắt dưỡng thần lười biếng mở mắt liếc mắt Hàn Kiên, gã ta chỉ thấy sau lưng căng thẳng, lập tức không dám ý kiến gì nữa.

Kha Vũ cười một tiếng: “Đắc tội lão đại? Cậu cũng có ngày hôm nay.”

Hàn Kiên từ trong gương hung hăng liếc mắt nhìn cô, đột nhiên đạp chân ga, tăng nhanh tốc độ.

Rất nhanh, đoàn người bọn họ rời khỏi khu an toàn của khu Đông, chạy tới phân khu bên ngoài khu Đông cả ngàn dặm.

Ở hàng phía sau hai người lú lú trò chuyện vui vẻ, Nguyên Tiêu mở mắt, liếc mắt nhìn trong gương một cái.

Ngũ Tiểu Mặc đang trị liệu một vết thương rất nhỏ cho Kha Vũ, khóe miệng câu ra một nụ cười ảm ảo, so với khi đối mặt với Nguyên Tiêu không biết ôn hòa hơn biết bao nhiêu lần.

Trong lòng tự dưng thấy phiền muộn, Nguyên Tiêu “Hừ” một tiếng dời ánh mắt, tầm nhìn đảo sang bình nguyên vô tận vô biên, hoang vắng căn cổ, không có một chút sức sống.

Hàn Kiên nhìn qua Nguyên Tiêu, dường như muốn nói gì, thế nhưng ngại lão đại nhà mình tâm tình hình như không được tốt, cuối cùng cũng không dám nói gì.

Đình.

[Ký chủ:???]

[Mã số: 0341]

[Cấp bậc: 3]

[Điểm tích phân: 200]

[Năng lực: Đã mở khóa kỹ năng thứ ba]

[Giá trị cừu hận: 2]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

Khi Nguyên Tiêu nhìn thấy tên của y, chỉ có mấy dấu hỏi đơn giản, giống như là che giấu thông tin cá nhân.

Tâm tình Nguyên Tiêu càng không tốt.

Tiền tay đóng giao diện thông tin, ánh mắt của y không tìm được điểm dừng, cuối cùng vẫn là rơi xuống người Ngu Tiểu Mặc.

Nhìn qua Lý Cảnh cũng không phải rất thích người này, không, phải nói là cũng không có thích Thẩm Tịch, Nguyên Tiêu âm thầm nghĩ.

Sau khi y bắt cóc hẳn về căn cứ, căn cứ bên kia của Lý Cảnh cũng không có động tĩnh gì. Cùng với trước kia người trong lòng của vai chính ở thế giới đó bị bắt cóc, liền đập tức chĩa mũi dùi nhắm thẳng vào nhân vật phản diện, dường như là vai chính đánh mất lý trí, so sánh với lần này thực sự rất khác nhau.

Hay là nói bởi vì là nhiệm vụ cấp C, cho nên tăng cường độ khó? Hay là thực sự Lý Cảnh không để Thẩm Tịch trong lòng, mà là đang nghiên cứu dị năng của mình?

Nguyên Tiêu nhú mày, trong lúc vô tình Ngu Tiểu Mặc nhìn vào kính liền thấy nhân vật phản diện đang nhú mày nhìn mình chằm chằm, không khách khí chút nào quay sang trừng mắt với y.

“....”

Nói thật, đối với Nguyên Tiêu thường thấy sóng to gió lớn, ánh mắt kia căn bản không có bao nhiêu lực uy hiếp, trái lại y nghĩ thẳng nhóc đang giương nanh múa vuốt kia có chút khả ái, cong cong môi, nở nụ cười với Ngu Tiểu Mặc còn đang trừng y.

Ngu Tiểu Mặc không để ý tới y, nhẹ nhàng vuốt ve tay của mình.

Chiếc nhẫn xinh đẹp sáng bóng trên tay lóe lên, bởi vì là đồ không thuộc về thế giới này, cho nên chỉ cần hần động chút tâm tư, người của thế giới này sẽ không nhìn thấy chiếc nhẫn.

Nguyên Tiêu không phải người của thế giới này, đương nhiên có thể thấy động tác vuốt ve nhẫn của Ngu Tiểu Mặc như bảo bối, nhẫn chỉ đại biểu cho một ý nghĩa, nghĩ tới đây, tâm tình của Nguyên Tiêu lại nhiễm vài tầng sương mù.

Ở bên cạnh yên lặng lái xe, Hàn Kiên cảm giác lão đại nhà mình lại thay đổi tâm tình, không khỏi âm thầm tắc lưỡi.

Ở bên cạnh lão đại nhiều năm như vậy, gã chưa từng thấy lão đại xoắn xuýt như vậy, bởi vì... Người này sao?

Hàn Kiên len lén nhìn Ngu Tiểu Mặc qua kính.

Ngu Tiểu Mặc: “....” Không chú ý đến mình không được sao?

“Lo lái xe đi, các người nhìn cái gì?”

Kha Vũ cũng chú ý đến hai nam nhân phía trước khác thường, nói với hai người: “Bộ tám trăm năm chưa thấy qua omega hả?”

Hàn Kiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cái gì, cái gì hả?”

Kha Vũ hừ một tiếng: “Vậy cũng đừng có mà nhìn chằm chằm Thẩm Tịch người ta, chẳng khác gì lão sắc lang.”

“Ta phắc con mẹ nó Kha Vũ, cô —— ”

“Kỳ phát tình lần trước của cậu là khi nào?”

Lúc Hàn Kiên và Kha Vũ gần như cãi vã thì, Nguyên Tiêu đột nhiên quay đầu hỏi Ngu Tiểu Mặc.

Câu nói này của y lôi kéo sự chú ý của hai người kia, Ngu Tiểu Mặc nhú mày: “Anh hỏi cái này là có ý gì?”

“Chỉ ít ta phải biết thời gian cụ thể kỳ phát tình lần sau của cậu, sớm chuẩn bị kỹ càng.” Nguyên Tiêu nói: “Không thể bởi vì một sơ sót của cậu mà đẩy chúng ta vào chỗ chết.”

Trở thành dị năng giả, kỳ phát tình của omega có thể khống chế, thời điểm xảy ra mỗi kỳ phát tình cũng không cách xa nhau lắm. Ngu Tiểu Mặc nhớ lại thời điểm kỳ phát tình lần trước của Thẩm Tịch, sững sờ.

Hàn Kiền hơi sốt ruột: “Này, đừng nói với ta là ở thời gian này nha.”

Ngu Tiểu Mặc: “... Đại khái là một tuần sau —— ”

Mỗi lần phát tình lúc trước của Thẩm Tịch đều dựa vào ý chí của dị năng giả áp chế xuống, ở kỳ phát tình cũng không có bị ai chân chính đánh dấu qua, cho nên khoảng cách giữa mỗi kỳ phát tình cũng rất ngắn, đại khái khoảng ba tháng.

Tính toán thời gian, thời điểm tiếp theo chính là một tuần sau.

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, toàn bộ người trên xe đều trầm mặc vài giây.

“Một, một tuần à...”

Kha Vũ bẻ ngón tay tính toán thời gian: “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mốt chúng ta có thể đến phân bộ, sau đó cùng người bên kia thương lượng, chuẩn bị các loại tình huống hỗn tạp, đợi đến thời điểm chính thức bao vây tiêu diệt con tang thi cấp 6 kia, chính là ở một tuần sau —— ”

Ngu Tiểu Mặc vội nói: “Tôi sẽ không gây phiền toái cho các người, tôi có thể áp chế kỳ phát tình —— ”

“Đến lúc đó ta đánh dấu nhóc là tốt rồi!”

Kha Vũ đột nhiên hưng phấn mà vỗ vỗ vai hắn: “Vậy thì chuyện gì cũng không xảy ra!”

Ngu Tiểu Mặc bị nghẹn một chút, thiếu chút nữa ho khan.

Nguyên Tiêu không đồng ý liếc mắt nhìn Kha Vũ, lạnh lùng nói: “Đừng lộn xộn.”

Nói xong y lại xoay người sang không lên tiếng nữa, cái đề tài này tựa hồ cứ hiểu trong lòng mà bị bỏ qua.

Ngu Tiểu Mặc trầm mặc nhìn ba người kia, cũng không nói cái gì, mà là tra xét ký ức Thẩm Tịch, tìm kiếm phương pháp xử lý khi kỳ phát tình đến.

Lúc trước Thẩm Tịch xác thực là dị năng giả ý chí cường đại đè xuống tiết dục tổ tẩn ra bên ngoài, tại thời mạt thế này Thẩm Tịch cũng không tìm một alpha cường đại để che chở mình, coi như là sau này gặp Lý Cảnh, Thẩm Tịch cũng cự tuyệt yêu cầu của Lý Cảnh muốn đánh dấu mình.

Cũng vì nguyên nhân này, hắn bị Lý Cảnh an bài vào trong đội ngũ của Hà Kiệt, để hắn cùng đám người Hà Kiệt đi thực thi nhiệm vụ có độ khó cực cao. Cuối cùng, cũng chỉ có hắn cùng Hà Kiệt trở về.

Thẩm Tịch áp chế kỳ phát tình cũng không tính là dễ dàng gì, thậm chí còn có chút thống khổ, điều này làm cho Ngu Tiểu Mặc có chút do dự, mặc dù hiện tại có thể bình tĩnh cùng ở một chỗ với mấy alpha chưa có tiết kích thích tổ ra ngoài, nhưng hắn không xác định mình có thể làm như Thẩm Tịch hay không, thành cơn áp chế kỳ phát tình.

Nếu như thất bại, hắn phải gánh chịu hậu quả như thế nào?

Nếu như quả thật phải phát sinh quan hệ với người khác, hắn chỉ hy vọng người kia là Mạc Sở...

Cúi đầu nhìn nhẵn của mình, tâm tình Ngu Tiểu Mặc chùng xuống.

Thế nhưng hiện tại hắn không gặp được Mạc Sở, trừ phi nhiệm vụ này kết thúc, hắn mới có thể đến thế giới tiếp theo...

Đình.

[Tiến độ nhiệm vụ: 3/10]

[Điểm tích lũy: 200]

Lúc này màn hình hệ thống bắn ra ngoài, tiến độ tăng thêm một bậc.

“Nhận thấy tâm tình ký chủ không tốt, cần hệ thống tri kỷ an ủi không?”

“... Không, không cần.”

Ngu Tiểu Mạc hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng ra bộ dạng “tri kỷ an ủi” của Hoàng, nhưng mà cũng xác thực là hắn bị Hoàng ân cần an ủi làm cho vui vẻ, hắn mỉm cười, phát hiện cái hệ thống này kỳ thực cũng không phải là người lãnh đạm, à không, là hệ thống.

Sau mấy tiếng đồng hồ, bọn họ gặp vài nhóm tang thi cấp thấp. Dã ngoại cũng không an toàn, càng nhiều nguy hiểm hơn.

Khi sắc trời trở nên tối thì, SUV cũng tiến vào rừng. Đây là đoạn đường phải đi qua, ai cũng biết rừng chính là khu vực nguy hiểm nhất, ngay cả Kha Vũ cũng than thở vài câu, nhưng vẫn không có biện pháp, bọn họ chỉ có thể đi xuyên qua nơi này.

“Ban đêm băng qua cánh rừng quá nguy hiểm, tìm một chỗ tạm thời nghỉ một đêm, ngày mai lại tiếp tục.”

Hàn Kiên đi xin chỉ thị của Nguyên Tiêu, y gật đầu, rồi cuộc đồng ý,

Vì vậy Hàn Kiên phát một tín hiệu với chiếc xe ka, sau đó không lâu, bọn họ ngừng lại trên một mảnh đất trống.

“Nghỉ ngơi ở nơi này sao? Kỳ thực ta cũng không muốn trải qua cả đêm ở đây.”

Kha Vũ nhảy xuống xe, nói: “Thâm độc đến độ nào rồi, còn sợ cái gì!”

Ngu Tiểu Mạc theo sát phía sau, cảm thụ được một ánh mắt ở sau lưng, mở ra năng lực tự động phân tích.

[Tự động phân tích: Rừng núi]

[Phạm vi: 50 thước]

[Mục tiêu: Nhân vật phản diện]

[Trận doanh: Đối địch]

[Cái khác: Tạm thời an toàn]

38. Chương 36: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (8)

Trong bóng đêm, lửa trại yên lặng bập bùng, thường phát ra âm thanh tách tách càng làm buổi đêm thêm vắng vẻ.

Bữa tối là bánh bích quy và lương khô, không tính là mỹ vị, lại có thể lấp đầy bụng. Vội vã giải quyết xong bữa tối, Ngu Tiểu Mạc đã bị Kha Vũ lấy lý do “Omega thân thể yếu kém cần nghỉ ngơi” bắt vào trong xe, còn những người khác ngồi cạnh đồng lửa, thương lượng xong phân công thay phiên gác đêm, để lại Hàn Kiên ở ngoài xe, những người khác thì vào trong xe, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Khi Ngu Tiểu Mạc trần trọc từ trong mộng tỉnh lại, xuyên qua ánh lửa chiếu vào cửa sổ xe nhìn thấy một mình Nguyên Tiêu canh giữ bên đồng lửa.

Trong bóng đêm, gò má của nam nhân anh tuấn dưới sự chiếu rọi của ánh lửa có chút ôn nhu, nhu hòa khác với bình thường làm Ngu Tiểu Mạc có chút mờ mịt, giống như rất quen thuộc.

Thần sai quỷ khiến, hắn đẩy cửa xe, đi xuống.

Không khí lạnh lẽo trong rừng tiến đến khi mở cửa xe, Kha Vũ ngủ bên kia Hàn Kiên ngủ ở phía trước đồng thời giật giật, động tác rất nhỏ, Ngu Tiểu Mạc không có phát hiện.

Trên thực tế vừa đi xuống xe, hắn liền có chút hối hận —— tại sao mình phải ra khỏi xe? Lại cùng người kia ở một chỗ?

Nguyên Tiêu nghe được động tĩnh ngẩng đầu nhìn phía cửa xe bên kia thì, thấy Ngu Tiểu Mạc cau mày đứng ở bên kia xe, lúng túng loay hoay, chợt cảm thấy buồn cười.

“Cậu đi ra làm cái gì? Cũng muốn gác đêm?”

“... Ừ.”

”Dù sao đã đi ra rồi, nói quay về ngược lại có vẻ mình chột dạ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngu Tiểu Mạc liền thoải mái ngồi xuống bên đồng lửa, nắm một cây gỗ đang cháy quơ quơ.

Ngọn lửa bùng cao lên, Nguyên Tiêu nhìn chăm chú omega trẻ tuổi đang ngồi trước mặt mình, mấy giây sau mới nói: “Trước khi cậu tới nơi này, là bởi vì xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù y nói rất uyển chuyển, Ngu Tiểu Mạc nghe đã hiểu, nhưng mà, không muốn nói cho y biết: “Không nói cho anh.”

Nguyên Tiêu nở nụ cười: “Lại ồn ào với ta làm gì, thật là...” Nói xong mới kinh ngạc phát hiện ngữ khí của mình chưa bao giờ ôn nhu cùng sủng nịch như vậy, cái này như là theo bản năng không cần suy nghĩ, cứ tự nhiên thốt ra như vậy.

Giấu diếm kinh ngạc trong lòng, y để ý phản ứng của Ngu Tiểu Mạc, phát hiện người kia cũng không phát giác ngữ điệu của Nguyên Tiêu có cái gì không thích hợp, trong lòng lại buồn bã mất mát, mang theo ảo não nồng đậm.

Nguyên Tiêu chau mày, mạnh mẽ đè xuống tình cảm khác lạ trong lòng, không nói gì nữa.

Bầu không khí nhất thời lúng túng, trong xấu hổ còn trộn lẫn an tĩnh quý dị. Ngu Tiểu Mạc chống cằm, nhìn chăm chăm nhãn trên tay chẳng biết đang có tâm sự gì.

Nguyên Tiêu rất không thích bầu không khí này giữa hai người, muốn mở miệng đánh vỡ sự yên lặng này, nhưng ánh mắt y đảo qua đảo lại trong bóng tối, cuối cùng vẫn là không mở miệng được.

Người yêu này đối với Ngu Tiểu Mạc mà nói nhất định là rất trọng yếu.

Y tức giận bất bình nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới bản thân căn bản không nên có loại thái độ tức giận bất bình này.

Thật chướng mắt!

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm đó, rất nhanh, nhanh đến mức Nguyên Tiêu còn chưa bắt được vết tích gì, nó liền biến mất trong đầu.

Trong mắt hiện lên ánh lửa nóng cháy, Nguyên Tiêu rũ mi, con ngươi thâm trầm sâu thẳm không nhìn ra cảm xúc gì, bình tĩnh yên ả, giống như hồ sâu tĩnh mịch.

Vài giờ sau khi ngọn lửa bùng lên, Ngu Tiểu Mạc bị đẩy về phía sau, thân ảnh cao lớn bao trùm, hắn bị ấn trên mặt đất.

Mặt đất thực cứng, cổ đại chọt vào cổ vừa đau lại vừa ngứa. Ngu Tiểu Mạc kinh hãi, tính đạp một cước, mắt cá chân lại bị vướng vàng nắm lấy.

Một khắc kia khi khí tức của alpha được phóng ra, cuộn trào mãnh liệt như thủy triều, dồn dập không thể đỡ, theo bản năng của omega, động tác giãy giụa của Ngu Tiểu Mạc đình trệ một chút, ánh mắt chạm vào đôi mắt của Nguyên Tiêu, quen thuộc làm tim đập nhanh hơn.

Trong nháy mắt chuyển đổi, từ địa ngục lên thiên đường, Ngu Tiểu Mạc cứng đờ, một lát sau, mũi nổi lên một trận chua xót.

“Anh...”

Hắn nghẹn ngào, giống như muốn nói mà không nói ra được.

Mà ở trên người của hắn, nam nhân cười nhẹ một tiếng, tiếng cười trầm thấp từ tính, chấn đến màng tai một trận run rẩy.

“Ta không có nhiều thời gian như vậy... Đợi ta thêm một đoạn thời gian nữa.”

Đôi môi nóng rực ở sau tai nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt hẹp dài híp lại, ở trên gáy của Ngu Tiểu Mạc, Mạc Sở cắn một cái không nặng không nhẹ.

Một cỗ điện giật tức khắc lan khắp toàn thân, Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc “A” một tiếng, ở trong lòng Mạc Sở run rẩy xụi lơ.

Kích thích tố của alpha cường thế rót vào trong thân thể Ngu Tiểu Mạc, Mạc Sở không cần suy nghĩ liền đánh dấu trên người hắn để hắn thuộc về mình. Đau đớn như kim đâm cùng khoái cảm mãnh liệt mâu thuẫn mà kết hợp với nhau, Ngu Tiểu Mạc co rút kịch liệt, cơ hồ dưới sự tấn công cùng suy sụp ở nơi này mà khóc thành tiếng.

Loại dẫn vật này không biết qua bao lâu, mỗi một phút một giây đối với Ngu Tiểu Mạc mà nói đều là dày vò. Thân thể hắn trong lồng ngực của nam nhân chiếm hữu mình run rẩy, năm ngón tay vô thức cào trên người Mạc Sở, để lại từng vết xước.

Mạc Sở gắt gao đem con mồi của mình giam cầm trong lồng ngực của bản thân, cho đến khi xác định khí tức của mình đã dung nhập vào nơi sâu nhất trong cơ thể hắn, lúc này mới bình tĩnh mà hé miệng, dịu dàng liếm nước mắt ở khóe mắt Ngu Tiểu Mạc.

Hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất đánh dấu omega của mình, tình huống đang ở bên ngoài cũng không thể đánh dấu hoàn toàn được, hướng chi...

Bất mãn nhú nhú mảy, lần thứ hai Mạc Sở đem người đang run rẩy trong lồng ngực mình ra, nhẹ nhàng hôn lên môi một cái.

Đây chỉ là tạm thời đánh dấu mà thôi, tiết dục tố của Mạc Sở ở trên người Ngu Tiểu Mạc không bao lâu sẽ biến mất. Không thể lập tức đem con mồi nuốt nào bụng liền không cảm thấy thỏa mãn khi Mạc Sở nhìn người trong lòng mở to đôi mắt vô thần mà mờ mịt khiếp đảm mà dựa vào ngực mình trong một khắc kia, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngu Tiểu Mạc bị vây trong trạng thái vô thức, ý thức hỗn loạn, cảnh vật trước mắt cũng không quá mức rõ ràng. Cái cảm giác bị xâm chiếm mãnh liệt còn lưu lại trong đầu không xóa đi được, theo bản năng hắn sợ hãi, muốn trốn đi, trốn đến nơi không ai phát hiện.

Trước tiên hắn lựa chọn ôm ấp của Mạc Sở —— Vì vậy hắn chui vào cái nơi ấm áp kia, áp mặt vào ngực Mạc Sở, nghe nhịp tim của y, bất động.

Omega theo bản năng thần phục lại thuận theo alpha đánh dấu mình, mà hành động nhu thuận của Ngu Tiểu Mạc với Mạc Sở không chỉ xuất phát từ bản năng của omega, mà còn là vì tín nhiệm và ỷ lại Mạc Sở.

Biết rõ điểm này, Mạc Sở cực kỳ hài lòng, y thậm chí cũng không còn muốn ẩn núp trong cơ thể này cùng linh hồn khác cướp đoạt chủ quyền thân thể. Hiện tại y muốn đem người này mang bên cạnh mình, ở nơi đó hung hăng tiến vào, đánh dấu hắn, làm hắn chân chân chính chính trở thành omega của mình.

“Thế giới này... Ta nhất định phải ăn sạch em.”

Hưởng thụ khoái cảm của người yêu ỷ lại chính mình, Mạc Sở tâm tình sung sướng cười nhẹ bên tai Ngu Tiểu Mạc, lại nhẹ nhàng cắn vành tai của hắn.

“Ừm...”

Ngu Tiểu Mạc buồn ngủ thấp giọng rên rỉ, hai tay còn vòng qua cổ nam nhân, cả người đều vùi trong ngực y, vừa vặn được Mạc Sở ôm chặt trong lòng.

Ý thức của hắn không đủ để chống đỡ lý trí của hắn, nếu đổi thành bình thường hắn nhất định sẽ níu chặt Mạc Sở hỏi rõ tất cả, mà bây giờ đại não của hắn lung tung rối loạn như hồ nhao, chỉ biết là dựa vào bản năng của omega, co rúc trong lòng nam nhân của mình, dịu ngoan lại nhu thuận.

“Chờ một chút... Ngoan...”

Âm thanh của Mạc Sở dần dần trở nên mơ hồ, âm áp y mang tới cũng từ từ biến mất. Ý thức được hết thấy, Ngu Tiểu Mạc hoảng sợ nắm góc áo Mạc Sở, ngẩng đầu muốn y lưu lại, song khi hắn đối diện với người bên cạnh thì, con người vừa mới nãy còn tràn đầy yêu thương lúc này chỉ còn kinh ngạc.

Giờ khắc này Nguyên Tiêu muốn hồng mắt.

Lúc này y cũng không biết tại sao, đột nhiên mất đi ý thức. Đợi đến khi tỉnh táo trở lại, trong vòng tay là một thân thể ấm áp, mảnh mai yếu ớt.

Trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào nhàn nhạt của omega, không giống với tiết dục tổ mê người trong kỳ phát tình, mà là chỉ khi omega bị đánh dấu mới phát ra loại khí tức như vậy, nghĩa là omega này đã thuộc về một alpha.

Bởi vì là tạm thời đánh dấu, cho nên cỗ hương thơm này nhanh chóng tản theo gió. Mà Nguyên Tiêu cũng đột nhiên bị người trong ngực đẩy ra, không lưu lại nửa điểm tình cảm.

Đáng thương, y còn đang trở mắt đã bị đập ra, ngay cả chuyện gì vừa xảy ra cũng không biết. Mà omega bị y đánh dấu qua cao cao tại thượng lạnh lùng liếc mắt nhìn y, xoay người đi về phía xe.

Ngu Tiểu Mặc hoàn toàn không ý thức được khoe mắt còn ửng đỏ ửng ửng đối với alpha mà đã đánh dấu mình là có bao nhiêu chấn động, hắn còn đang ảo não phát hiện bên trong cơ thể ẩn ẩn cảm giác kỳ quái chạy khắp người, mà loại cảm giác này, ý nghĩa là kỳ phát tình của hắn sắp đến.

Trong khoảng thời gian omega ở kỳ phát tình đều tương đối nhạy cảm, một khi cùng alpha tiếp xúc giống như là nước ấm chảy qua da thịt đều có thể mang cho bọn hắn cảm giác vi diệu cùng với khoái cảm không thể ức chế. Mặc dù sau khi trở thành dị năng giả thì loại tình huống này yếu bớt đi nhiều, chỉ cần alpha không tiết kích thích tổ ra ngoài, trên cơ bản cũng không có phản ứng gì lớn, nhưng Ngu Tiểu Mặc vẫn cảm thấy lo lắng.

Có thể hắn nên tìm một địa phương một mình để nén kỳ phát tình xuống, thế nhưng Mặc Sở...

Không cam lòng mà dừng bước, đoán được Mặc Sở chính là nhân vật phản diện của thế giới này, Ngu Tiểu Mặc quay đầu lại, lần thứ hai trừng mắt Nguyên Tiêu, lại phát hiện alpha này đột nhiên xông tới.

“Cẩn thận!”

Hai người đồng thời ngã mạnh xuống mặt đất, một bóng đen xẹt qua lưng Nguyên Tiêu, giây tiếp theo, bị lôi quang chém thành bả.

Mặc dù Nguyên Tiêu đã thu khí tức alpha, nhưng dù sao y cũng là người chiếm hữu Ngu Tiểu Mặc. Một khắc kia khi khí tức nam tính đập vào mặt của Ngu Tiểu Mặc, trong nháy mắt ánh mắt của hắn ươn ướt, khoái cảm mãnh liệt làm cả người hắn nhũn ra, rên rỉ không kiềm chế được mà thoát ra, tiết dục tổ của omega cũng thiếu chút nữa mà tràn ra.

Mắt của Nguyên Tiêu đỏ lên, biểu tình cũng trở nên dữ tợn.

Tiết dục tổ của omega có lực hấp dẫn kinh khủng, không thể nghi ngờ với alpha, ngữ tiết dục tổ của omega, alpha có thể vì tranh đoạt một omega mà đánh mất lý trí vùng tay đánh nhau. Mà người nơi này, ngoại trừ Ngu Tiểu Mặc ra, đều là alpha.

Ngay lúc sắp xảy ra thảm kịch alpha chém giết nhau thì, đột nhiên bên tai Ngu Tiểu Mặc “Đinh” một tiếng.

[Nhận thấy ký chủ gặp nguy hiểm, hệ thống đang truyền đạo cụ]

[Đạo cụ hệ thống: Thuốc ức chế tiết dục tổ, đã nhận]

Trong tay nhiều thêm một đồ vật, thân thể Ngu Tiểu Mặc thoát khỏi khống chế của bản thân, giơ tay lên, đem ống tiêm kia đâm vào bên cổ.

Từ lúc tiết dục tổ của hắn tản ra ngoài đến khi tiêm thuốc ức chế vào, chỉ có mấy giây ngắn ngủi, mà trong mấy giây này, mấy alpha mấy lý trí từ trong xe phá cửa ra ——

Thế giới hòa bình.

39. Chương 37: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (9)

Một đợt hỗn loạn chưa tan, lại tới thêm một đợt hỗn loạn khác.

Bị đàn chuột biến dị vây quanh, vài người vừa ngăn cản công kích tập thể của đàn chuột, vừa thường thường nhìn Nguyên Tiêu với ánh mắt u oán.

Vừa nãy mấy alpha này thiếu chút nữa vì tiết dục tố của omega mà phát điên, tang thi và động vật biến dị ở đây tầng tầng lớp lớp, hành động này không khác gì tự tìm đường chết, mà đầu số gây nên mọi chuyện, trong mắt mọi người không phải là Ngu Tiểu Mạc, mà là Nguyên Tiêu - người mạnh mẽ đánh dấu omega nhỏ đáng thương.

Nguyên Tiêu gánh tội thay cho Mạc Sở, khổ bức không nói nên lời, sau khi mặt lạnh ỉu xiu ôm Ngu Tiểu Mạc giải quyết con chuột biến dị cuối cùng, cởi áo khoác của mình ra, khoát trên người Ngu Tiểu Mạc.

Tác dụng phụ của thuốc ức chế cực kỳ lớn, khi thuốc ức chế được rót vào cơ thể, Ngu Tiểu Mạc liền hôn mê, sắc mặt tái nhợt, tóc tai hỗn loạn, vừa nhìn là biết bộ dạng sau khi bị ép buộc đánh dấu.

Thi thể chuột biến dị đầy đất tản ra mùi khó ngửi, dị năng giả hệ hỏa trong đội ngũ dùng một mồi lửa thiêu hết bọn nó. Hơn nửa đêm bị tập kích đến không còn buồn ngủ, mọi người cũng không lên xe, ngồi bên đống lửa, cảnh giác còn có những sinh vật khác ẩn nấp ở xung quanh hay không.

Kha Vũ ngồi bên cạnh Nguyên Tiêu, chú ý đến tình huống của Ngu Tiểu Mạc.

Nguyên Tiêu bất động thanh sắc đem Ngu Tiểu Mạc ôm chặt trong lòng, omega của mình bị người khác chú ý, bất cứ alpha nào có tính chiếm dục rất cao cũng không thể chịu đựng —— dù cho y căn bản không rõ tại sao mình lại đánh dấu Ngu Tiểu Mạc.

Trong mắt của y, Ngu Tiểu Mạc đã là omega của mình.

Kha Vũ chú ý đến lão đại mờ ám, trong lòng hung hăng phỉ nhổ y, trên mặt cũng không có biểu tình gì: “Lão đại, tại sao anh muốn trước khi Thẩm Tịch đến kỳ phát tình làm chuyện này? Kích thích tố của alpha sẽ kích thích omega tốt sao? Nhờ đâu hần đến kỳ phát tình trước thời hạn?”

Nguyên Tiêu lạnh lùng nói: “Ta sẽ đánh dấu hoàn toàn hần.”

Kha Vũ bị những lời này của Nguyên Tiêu làm cho nghẹn lại không nói ra được, mắt hạnh tròn tròn, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Tiêu giống như đang nhìn tên tâm thần, hoặc là quái nhân.

Nguyên Tiêu mặc kệ cô, chuyên chú bảo vệ omega của mình, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Kiên ở một bên nhìn đến, không biết có tư vị gì, mấy tiếng đồng hồ trước, lão đại vẫn còn giống như bọn họ là cẩu độc thân, quan hệ với Thẩm Tịch cũng không được tốt lắm, kết quả cũng không biết như thế nào, lão đại đột nhiên có omega của riêng mình, loại người có hào quang của người chiến thắng thật sự rất chói mắt, gã nhìn không được.

Bầu không khí lúng túng, Hạ Quý Quân nhìn qua cũng không tính nói chuyện với mọi người, cuối cùng thở dài một hơi, lên tiếng: “Lão đại, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Tiêu lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hạ Quý Quân bị sự trầm mặc của y khiến cho gã cũng không tiện nói tiếp, gã biết rõ lão đại nhà mình cũng không phải người dễ dàng bị kích động, nếu như nói là kích động, cũng không đến mức ở Lý gia ẩn nhẫn nhiều năm mới bộc phát ra như thế.

Những người khác cũng đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, trong lúc nhất thời chỉ còn âm thanh ngọn lửa nổ tí tách, cùng với tiếng gió thổi quỳ dị trong rừng.

So với việc những người khác vô cùng kinh ngạc vì không lý giải được, lúc này Nguyên Tiêu cũng là cảm xúc trăm mối ngổ ngang, đặc biệt phức tạp.

Khi ý thức được mình lại đánh dấu Thẩm Tịch không biết từ lúc nào thì phản ứng đầu tiên chính là khiếp sợ, sau khi khiếp sợ qua đi, trong lòng liền xuất hiện tình cảm khác —— y muốn ôm người này, ôm thật chặt, không cho hắn rời khỏi mình dù chỉ nửa bước.

Loại tình cảm này rất kỳ quái, rồi lại giống như không rõ, dường như là tự nhiên lẽ ra nên như vậy.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...

Tình cảm xa lạ mà quen thuộc đồng loạt kéo tới, Nguyên Tiêu nhú mày, nhất thời có loại cảm giác vô lực, không có biện pháp nào.

Lý Cảnh đi trên hành lang, vài người đi theo phía sau, đều cúi thấp đầu không nói một lời.

Qua một khúc cua, y đi tới phía trước một gian phòng làm việc, đẩy cửa đi vào.

Người ở trong phòng thấy được có người đi vào liền giương mắt lên nhìn, nhìn thấy người đến là ai thì thoáng cái kinh hoảng: “Lý, Lý thiếu?!”

Lý Cảnh cong cong khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đã lâu không gặp, Vương thúc.”

“Các người vào đây bằng cách nào? Làm sao có thể —— ”

Vương Trạch kinh hoảng muốn chạy trốn, Lý Cảnh nhướng mày, tiện tay ném một hỏa cầu qua.

“Oanh” một tiếng, hỏa cầu đã đốt bàn làm việc thành tro bụi.

“Không có ý gì, nơi này bị chúng ta tiếp nhận, mới vừa nãy.”

Y mỉm cười, bước đến gần Vương Trạch.

Theo bước chân của y tới gần, mồ hôi của Vương Trạch cũng rơi xuống từng giọt.

Gã cũng là dị năng giả cấp 4, quản lý cái căn cứ nhỏ bị sáp nhập vào khu Đông. Muốn nói Lý Cảnh một hệ hỏa cấp 4 có thể mang theo mấy người tiến vào bên trong căn cứ, gã căn bản không tin, không ngờ tới chính là, Lý Cảnh vừa ra tay lúc nãy, gã liền phát hiện mình sai rồi, sai đến triệt để.

Cấp 4 cái gì! Cái thực lực này căn bản là cấp 6! Y làm sao làm được? Từ một cấp 4 nhảy lên cấp 6?!

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, Vương Trạch dần dần bình tĩnh lại, gã dựa tường ổn định thân thể của mình, vẫn duy trì bình tĩnh giằng co với Lý Cảnh: “Người thật sự là Lý Cảnh? Lý Cảnh căn bản không có thực lực lục giai, người rốt cuộc là —— ”

Lý Cảnh cười nhạt, cắt ngang lời gã: “Không cần quá kinh ngạc, lúc Nguyên Tiêu phản bội nhà chúng ta, ta cũng đã là cấp 5, giấu một chút gió mà thôi.” Nếu không, làm sao y có thể trốn khỏi tay Nguyên Tiêu, thành lập căn cứ của mình.

Lúc trước Lý Cảnh đã đạt đến cấp 5?!

Tâm tình Vương Trạch kinh hãi, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Nếu quả thật đúng như Lý Cảnh nói, trước khi Lý gia rơi đài, y cũng đã là cấp 5, như vậy chỉ bằng mấy tháng ngắn ngủi từ cấp 5 thăng lên cấp 6, người nam nhân này càng thêm kinh khủng.

“Đồ nhát gan!”

Một thiếu niên từ sau lưng Lý Cảnh đi ra hừ nhẹ, ngẩng đầu lộ ra gương mặt tinh xảo, hai tay quấn lên cổ Lý Cảnh: “Mau chóng giải quyết hết bọn họ, chúng ta còn có chính sự phải làm.”

Lần này Vương Trạch chú ý đến thiếu niên thư hùng mặc biện*, phát hiện cậu ta là một omega, còn là... Omega bị đánh dấu. Trên người thiếu niên có khí tức của alpha cường thế, trong những người ở đây, cũng chỉ có Lý Cảnh có khí tức mạnh như vậy.

(Thư hùng mặc biện < =“>: Không phân biệt đ ược nam nữ).

Lý Cảnh đánh dấu omega này, về phần tạm thời đánh dấu hay là hoàn toàn đánh dấu, cái này thì không biết.

Thần sắc Lý Cảnh có chút không kiên nhẫn, không chỉ là không kiên nhẫn với ánh mắt của Vương Trạch nhìn đến thiếu niên, còn là không kiên nhẫn vì thiếu niên thân mật với mình, nhưng mà y cũng không biểu hiện qua mức rõ ràng, dùng tay vỗ vỗ thiếu niên đang dựa vào ngực mình như trấn an, y nói: “Người này còn có ích với chúng ta.”

Thiếu niên lầm bầm vài tiếng, không biết là bất mãn hay là gì, lại dựa vào người Lý Cảnh.

Hơi thở ẩm ướt phát phát bên tai, Lý Cảnh búng tay ý bảo người sau lưng xử lý tàn cục, bàn tay to bế thiếu niên thân hình nhỏ nhắn lên, y bước nhanh ra khỏi phòng.

Thiếu niên nhiệt tình mà lớn mật, dán sát dâng lên nụ hôn của mình. Một ngày trước cậu ta mang theo một viên tinh hạch cấp 6 đi đến căn cứ Lý Cảnh —— một omega hệ tinh thần cấp 4, phản bội đồng đội của mình đoạt lấy tinh hạch, nếu lấy làm lễ vật đưa đến cửa, đương nhiên Lý Cảnh không có khả năng không tiếp thu.

Huống hồ, thiếu niên này so với Thẩm Tịch càng xinh đẹp hơn, cũng càng nghe lời hơn.

Bóp cảm thiếu niên, cùng y điên cuồng dây dưa, khoang miệng thiếu niên ẩm áp làm Lý Cảnh không tự chủ mà nghĩ đến mấy ngày trước cùng Thẩm Tịch, cái đó căn bản không tính là nụ hôn, khi đó Thẩm Tịch phản ứng ngây ngô cứng ngắc, còn mang theo tia chán ghét làm y tức giận. Đây không tính là một đoạn hồi ức vui sướng, lại liên tục xuất hiện trong đầu Lý Cảnh, một lần lại một lần.

Thẩm Tịch sớm đã bị Nguyên Tiêu cướp đi, hiện tại phỏng chừng là người của Nguyên Tiêu nhỉ?

Chết tiệt!

Tự dưng Lý Cảnh ảo não. Thiếu niên nhiệt tình khiêu khích cũng không gọi lên hứng thú của y, y đẩy cậu ta ra.

Bầu không khí kiều diễm bị gián đoạn, trong mắt thiếu niên đã đọng đầy ánh nước, cậu ta không vì Lý Cảnh lạnh nhạt mà bị đả kích, mà tiếp tục quần lấy, ái muội dùng đầu gối của mình cọ cọ bụng dưới của nam nhân, ám chỉ cực kỳ rõ ràng.

Hơi thở xung quanh tràn ngập hương vị omega ngọt lịm, đây là kích thích cực lớn với alpha, huống chi, đối diện còn là omega bị mình đánh dấu.

Hít sâu một hơi, Lý Cảnh hung hăng đè thiếu niên lên tường, xé quần áo của cậu ta, tì tay hai bên cổ thiếu niên.

Thiếu niên cười khanh khách thành tiếng, hai chân mảnh khảnh của thiếu niên còn vòng lên hông của Lý Cảnh, không cố kỵ mà cọ cọ ——

Nhưng mà giây tiếp theo, cậu ta bị Lý Cảnh đẩy ra. Lần này mạnh hơn lần trước, cậu ta trực tiếp té xuống đất.

“Nếu như lần sau còn dám dùng tinh thần lực của người mê hoặc ta, ta sẽ móc mắt ngươi!”

Lạnh lùng nói ra lời ác độc, Lý Cảnh không để ý đến đáng thương ướt át trong mắt thiếu niên, bước qua người cậu ta, cũng không quay đầu lại rời đi.

Tác dụng phụ của thuốc ức chế cực kỳ lớn.

Khi Ngu Tiểu Mặc tỉnh lại, khó chịu mê man mang đến một cảm giác buồn nôn chua xót, hần thoảng cái liên nghĩ đến thống khổ say xe khi còn bé.

Khi còn bé hần thường say xe, sau khi lên xe nửa giờ sẽ cực kỳ khó chịu, khi đến thời điểm hần chịu không nổi muốn buông ra, Ngu Sở sẽ lạnh lùng ngồi xổm bên cạnh hần, đưa hần nước cùng khăn giấy. Về phần cha nuôi mẹ nuôi của hần, chỉ ở một bên nhìn mà thôi.

Không biết như thế nào, trong ký ức Ngu Sở dường như tốt hơn nhiều so với trong ấn tượng của hần, cũng không hiểu vì sao hần lại sợ dè dặt mình như vậy...

Có người nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hần, sau đó ôm hần vào trong lòng, vuốt ve dọc theo xương sống, cuối cùng dừng ở bên hông, ôm thật chặt.

Một cái hôn dừng trên trán, mang theo nhiệt độ làm người ta thoải mái. Ngu Tiểu Mạc tỉnh tỉnh mê mê mở mắt ra, ý thức hỗn loạn, còn chưa ý thức được đang xảy ra chuyện gì.

“Còn khó chịu sao?”

Tiếng nói ôn nhu vang lên bên tai, có người nhẹ nhàng thổi hơi vào tai ngẩn, cười nhẹ một tiếng, khiến cho hắn rung động nhẹ nhàng.

Ngu Tiểu Mạc cứng đờ.

Sau đó, chợt ngừng đầu, đối mặt với một nụ cười quen thuộc.

40. Chương 38: Vương Giả Mạc Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (10)

Có thể gặp lại Mạc Sở, với Ngu Tiểu Mạc mà nói, không thể nghi ngờ đó là niềm vui ngoài ý muốn, trong một khắc đó hắn cứ ngỡ ngác nhìn người ở bên cạnh, ngay cả việc mở miệng nói cũng đã quên.

“Choáng váng?”

Mạc Sở khẽ cười, sờ sờ mặt của hắn, cảm xúc mềm mại như tơ trên đầu ngón tay làm mắt y hơi nheo lại, lưu luyến làn da mịn màng của người yêu trong lòng làm y không muốn rời đi.

“Không muốn hỏi tại sao ta lại trở nên như vậy?”

Một câu nói làm Ngu Tiểu Mạc tỉnh táo, ánh mắt hắn nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng đơn sơ, trong phòng chỉ có hắn và Mạc Sở.

Đám người Kha Vũ không biết đi đâu rồi, Ngu Tiểu Mạc suy đoán mình đã đến phân bộ của khu Đông.

Đình.

[Tiến độ nhiệm vụ: 4/10]

[Điểm tích lũy: 300]

Điểm tích lũy biểu thị tiến độ lại tăng thêm một bậc, nhưng mà đối với Ngu Tiểu Mạc mà nói, cái này cũng không quan trọng lắm, hắn chỉ nhìn lướt qua rồi đóng giao diện lại, sau đó đem lực chú ý đặt lên người Mạc Sở.

“Anh...”

Ánh mắt Mạc Sở nhu hòa đến mức muốn hòa tan hắn, từ trong sửng sốt phục hồi tinh thần lại, Ngu Tiểu Mạc chần chờ một chút, thử thăm dò đưa tay nhẹ nhàng sờ lên mặt Mạc Sở giống như hành động lúc này Mạc Sở vừa làm, rất sợ hình ảnh trước mắt này chỉ là ảo giác: “Anh thật sự là Mạc Sở, không phải là Nguyên Tiêu sao?”

Mạc Sở nắm tay hắn, gật đầu: “Là ta, phải nói là ngay từ lúc bắt đầu chính là ta, chỉ là... Xảy ra chút phiền toái nhỏ.”

Tâm tình vừa mới vui vẻ nhảy nhót của Ngu Tiểu Mạc đã bị nửa câu sau của Mạc Sở dập tắt, Ngu Tiểu Mạc lập tức thốt lên: “Phiền toái gì?”

Mạc Sở cũng không vội trả lời, chỉ là hôn một cái lên ngón tay đang mang nhẫn kim cương, sau khi nhìn thấy người kia lo âu mới cảm thấy hài lòng mà giải thích cho hắn: “Cấp bậc của nhiệm vụ ta tăng lên, bây giờ là nhiệm vụ cấp C.”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu — cái này thì hắn biết — sau khi gật đầu, lại dùng ánh mắt mong đợi nhìn Mạc Sở.

Mạc Sở mỉm cười, chỉ chỉ vào trái tim mình: “Sau khi ta đi vào thế giới này thì, ý thức của cổ thân thể này cũng không có biến mất.”

“Nguyên Tiêu vẫn còn ở đây, đồng thời nắm giữ quyền kiểm soát cổ thân thể này, nhưng bởi vì ta xâm nhập vào, khiến ý thức của Nguyên Tiêu trở nên hỗn loạn, đem đa phần ký ức của ta trở thành của gã, cho nên, gã sẽ cho rằng mình là người có hệ thống, không thuộc về thế giới này.”

”Linh hồn của ta ảnh hưởng đến Nguyên Tiêu, cho nên Nguyên Tiêu đem chính gã trở thành ta, mà hệ thống là cùng linh hồn buộc định, cho nên hệ thống của ta lại khiến gã trở thành ký chủ tạm thời. Ta thì ở trong thân thể gã tích tụ lực lượng đoạt quyền kiểm soát, khi giá trị cừu hận vai chính đạt được trị số nhất định, lực lượng của ta liền đủ để ta chân chính tỉnh giấc.

Bình tĩnh nói xong tất cả, Mạc Sở lại thở dài, xoa xoa tóc Ngu Tiểu Mạc: “Thiếu chút nữa thì ta không thấy được em.”

Bị phong bế trong không gian hắc ám, cảm giác cũng không tốt lành gì, nhất là khi y liên tục nghĩ đến khả năng mình không có cơ hội thấy được người này, cái loại cảm giác tuyệt vọng khiến người khác hít thở không thông lại phóng đại thêm vài lần, ép y tới nỗi muốn ngạt thở.

Nếu như không phải vì ôm tín niệm gặp lại người này, thật sự y không chống đỡ nổi mảnh hắc ám này, dù sao, linh hồn bị giam cầm trong cơ thể xa lạ, cảm thụ này cũng không dễ chịu.

May mà, y đã trở về.

Giọng của Mạc Sở rất bình thản, tựa hồ cũng không xem chuyện mình bị nguyên chủ áp chế là chuyện gì lớn lao. Nhưng sau khi Ngu Tiểu Mạc nghe được tiếng thở dài ẩn chứa vô số cảm xúc phức tạp, hắn liền hiểu rõ —— Mạc Sở thật sự sợ hai người sẽ xa nhau, thậm chí sợ đến không thể tin rằng tất cả chuyện phát sinh lúc này đều là sự thật.

Bởi vì không thể xác định được tính chân thực, cho nên y chỉ có thể khắc chế tình cảm đang trào ra ngoài của ình. Sợ rằng sau khi mọi chuyện qua đi, chỉ là một giấc mộng, hoặc là ảo giác của hệ thống tạo ra.

Lo được lo mất, bọn họ đều là vậy.

Ngu Tiểu Mạc giang tay ôm Mạc Sở, rướn người lên thử thăm dò hôn môi Mạc Sở, Mạc Sở mỉm cười chuyển chú hôn lên môi hắn.

Chủ động đi hôn một người đàn ông khác, nếu như là với nhận thức trước kia của Ngu Tiểu Mạc, hắn căn bản không có dũng khí đó, hiện tại lại...

Trên mặt có chút xấu hổ, Ngu Tiểu Mạc dè xuống e lệ, cố gắng khiêu khích Mạc Sở, nhưng không có thấy người kia phản ứng gì.

Vì sao không có chút phản ứng?

Trong lòng toát ra một chút nghi ngờ, Ngu Tiểu Mạc ngập ngừng, rụt rụt đầu lưỡi.

Trong ấn tượng chỉ cần hắn chủ động, Mạc Sở đều rất hưng phấn, nhưng bây giờ y căn bản không có đáp lại mình. Nếu không phải ám áp trên lưng nhắc nhở hắn rằng người này đang ôm mình, Ngu Tiểu Mạc thiếu chút nữa cho rằng người này không có cảm giác gì với mình.

Chủ động nhiệt tình bị dập tắt, Ngu Tiểu Mạc hậm hực đẩy một cái, lui về phía sau, vừa muốn hỏi rõ nguyên nhân vì sao Mạc Sở như vậy, gáy đã bị y dùng sức chế trụ.

Lần thứ hai đôi môi hắn kề sát vào Mạc Sở, so với nụ hôn lúc trước càng thêm nóng bỏng mà bá đạo, Ngu Tiểu Mạc giống như không thở nổi, mà Mạc Sở không có ý muốn buông hắn ra.

Trong lúc thở gấp dồn dập, long trời lở đất, sau lưng của Ngu Tiểu Mạc chạm đến một mảnh mềm mại.

Mạc Sở đem người trong ngực đặt ngay ngắn trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhu thuận ngoan ngoãn của hắn.

Rõ ràng là gương mặt của Thẩm Tích, nhưng Mạc Sở tin chắc mình có thể xuyên qua gương mặt này nhìn thấy Ngu Tiểu Mạc. Hẳn chính là người như vậy, bất luận biến thành cái gì, khí chất an bình tốt đẹp đặc thù có thể làm y nhận ra Ngu Tiểu Mạc trước tiên.

Đây là người của y.

Mạc Sở dịu dàng nói trong lòng.

Ở nơi này, hẳn chính là omega nhỏ của mình.

Bất luận là ở thế giới nào, hẳn đều là của mình.

Ai cũng không đoạt được.

Mạc Sở cố ý vô tình tiết ra một tia kích thích tố, Ngu Tiểu Mạc bị hôn đến choáng váng cả đầu lảo đảo một tiếng, cảm nhận được khí tức của alpha mình, dụi dụi mặt vào lòng bàn tay Mạc Sở.

Mạc Sở: “.....” Y thích thế giới này.

“Em thích ta ôm em sao?”

Khóe môi cong lên, y nằm ở trên giường, giống như quân vương, lười biếng giang hai tay.

Đương nhiên Ngu Tiểu Mạc không nghe được y đang nói cái gì, nhưng mà thấy Mạc Sở giang rộng tay, hẳn liền trở mình, cuộn người vào lòng Mạc Sở, vùi mặt vào vai y, cuộn người lại, khép hai mắt.

Hắn vốn chỉ muốn yên lặng dựa vào người Mạc Sở, hưởng thụ thời gian vui vẻ sau khi gặp lại người yêu xa cách đã lâu. Nhưng là không biết tác dụng phụ của thuốc ức chế còn sót lại khiến cho khí tức trên người Mạc Sở làm hắn thấy thoải mái, sau khi yên lặng dựa sát vào người, Ngu Tiểu Mạc hơi buồn ngủ.

Nếu như bây giờ Ngu Tiểu Mạc thấy sắc mặt của Mạc Sở, nhất định sẽ cảm thấy người này nhìn qua lại như thế nào trở nên như vậy... Ngạo mạn đến mức khiến người khác muốn nhào qua đánh một cái.

Nhưng hiện tại hắn chỉ một lòng muốn ở trong lồng ngực ấm áp này đánh một giấc, đương nhiên không nhìn thấy Mạc Sở có bao nhiêu khoe khoang, dù cho nhìn thấy thực sự muốn đánh một phát... Cũng sẽ bởi vì sức chiến đấu chênh lệch quá lớn mà bị phản kích.

Khí tức ấm áp mà ẩm ướt phe phẩy ở bên cổ, giống như lông vũ mềm mại, làm ngứa ngáy tâm hồn.

Quanh thân omega tản ra mùi thơm mê người, Mạc Sở hít sâu một hơi, phát hiện nếu tiếp tục như vậy nữa, chính mình sẽ làm ra một số chuyện nào đó.

Nếu như đặt ở quá khứ, y còn đang ôm hắn thì gắng gượng để người yêu ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, mà bây giờ... Trời sanh omega có lực hấp dẫn với alpha, huống chi người trong ngực y còn là một omega bị y đánh dấu qua, vốn chính là omega thuộc về y.

Kê kê* dưới thân rục rịch, cổ tình người trong ngực còn không an phận mà cọ cọ lung tung trên người mình, tựa hồ là nghĩ vị trí này ngủ không quá thoải mái, lại xê dịch xuống, gối mặt lên ngực y.

(Kê kê: Là cái đó đó nha... Khụ khụ... Có nhiều cách gọi... jj... nam căn... tính phúc... >/////<)

Thời điểm xê dịch, thân thể của hắn cố ý hay vô tình mà cọ qua vị trí nào đó dưới thân Mạc Sở, điều này khiến cho thân thể alpha cứng đờ, lần thứ hai hít sâu một hơi —— không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa.

Y bắt được tay của đầu sỏ gây tội đang đùa với lửa mà còn không ý thức được, đưa tay xuống thân dưới của mình ——

Ngu Tiểu Mạc bị tiếng thở dốc ồ ồ bên tai đánh thức.

Khi bị đánh thức gì, hẳn có thể cảm giác được trong tay mình... Mình đang nắm cái thứ cứng rắn, thô to mà nóng hổi.

Mơ mơ màng màng mở mắt, hắn nhìn thấy gương mặt cực kỳ quen thuộc kia, gần trong gang tấc, còn có thể thấy được khoáy cảm và ham muốn trên gương mặt đó.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Mạc Sở thấy hần tỉnh lại còn ngơ ngác nhìn mình, bộ dạng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, cười nhẹ một tiếng, cúi xuống phủ lên đôi môi hần.

Sau một lúc mới phản ứng kịp, Ngu Tiểu Mạc hoảng sợ mở to mắt: “Úm! Úm! Úm!”

Mạc Sở làm như không thấy hần giãy giụa, tăng nhanh động tác trên tay, thở gấp vài tiếng, phóng thích trong tay Ngu Tiểu Mạc.

“... QAQ”

Lòng bàn tay nhớp nháp nóng rực làm Ngu Tiểu Mạc muốn đâm đầu vào tường.

“Ngoan.”

Mạc Sở thở dài thỏa mãn thoải mái, lại hôn lên mặt Ngu Tiểu Mạc.

Người này... Người này không biết xấu hổ sao?!

Ngu Tiểu Mạc kéo chăn, vùi mình vào trong, giả làm đà điểu.

Mạc Sở cúi người, ôm cả người cùng chăn, nói giọng khàn khàn: “Em không muốn?”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn mà câu dẫn, Ngu Tiểu Mạc đỏ ửng cả mặt, vùi mình càng sâu hơn.

“A.”

Mạc Sở lại không chịu buông hần ra, cười nham hiểm, y thò tay vào trong chăn ——

“A...”

Người trong chăn không biết gặp tập kích gì, đột nhiên phát ra một tiếng run rẩy mê hoặc, dường như càng cuộn người chặt hơn.

Mạc Sở bình tĩnh thừa thắng xông lên, giống như một lão thợ săn đầy kinh nghiệm, bình tĩnh dẫn dắt con mồi của mình, cho đến khi nó hoàn toàn nghe lời mình.

Thở dốc đè nén không ngừng từ trong chăn tràn ra, bầu không khí trong phòng từ từ nóng lên, đến cuối cùng, Mạc Sở nhẹ nhàng vén chăn lên, ôm lấy người đang run rẩy toàn thân.

Bàn tay của y vuốt ve đùi trong nhạy cảm của người trong ngực, nhẹ nhàng hôn khoeo mắt còn dính nước của hần, làm hần đang không ngừng run rẩy nghênh đón lấy.

“Em là của ta.”

Hần nghe có người nói bên tai hần, giọng nói cường thế, mang theo sức mạnh không thể trái nghịch.

“Em chỉ thuộc về một mình ta.”

41. Chương 39: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (11)

Đoạn thời gian tới gần kỳ phát tình, omega sẽ trở nên cực kỳ mất cảm, chỉ cần một chút tiếp xúc thân thể thoáng qua đều có thể khiến cho một omega bị kích thích cùng xao động, mà alpha như y sẽ cảnh giác một alpha khác tới gần, đồng thời canh giữ bên người omega một khắc không rời, giống như con mồi nằm dưới vuốt hùng sư, không vội vàng mà kiên nhẫn cân nhắc nên hạ miếng từ nơi nào.

Ngu Tiểu Mạc ngủ được nửa giấc thì, đột nhiên tỉnh lại.

Không phải là vì không ngủ được, mà là ở sâu trong thân thể đột nhiên xuất hiện một cỗ khô nóng.

Lăn lộn khó ngủ, Ngu Tiểu Mạc hơi thở dốc một tiếng, cảm xúc quần áo và da thịt ma sát với nhau rõ ràng như thế, dần tới thân thể không tự kiềm chế được mà run lên từng cơn.

Khó chịu xoay xoay người, đôi mắt ướt át, vô thức kéo áo lên, lộ ra làn da trắng nõn dính đầy mồ hôi.

Theo bản năng khép lại hai chân, nhẹ nhàng ma sát mang tới khoái cảm hầu như muốn đem người bức điên. Giữa hai chân ướt át từ lâu, ý thức mê man làm Ngu Tiểu Mạc cũng không biết đó là mồ hôi hay là thứ gì khác, nhào nhào dính dính, nhuộm ướt một mảnh nhỏ drap giường.

Ngu Tiểu Mạc chưa từng nghĩ đến mình sẽ nhạy cảm mà dâm dăng như vậy, thân thể bị tình dục trêu đùa không cần phải bị chạm vào cũng có thể đạt cao trào. Nhưng mà không hiểu tại sao, hắn luôn không đạt được điểm kia —— hậu đình ngứa ngáy dâm dăng không muốn bị bỏ qua, miệng nhỏ trống rỗng lúc đóng lúc mở, lặng lẽ đợi xâm nhập nóng bỏng.

Giống như kỹ nữ, chỉ khi bị nam nhân tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể, mới có thể đạt được khoái cảm chân chính.

“A...”

Năm ngón tay vô lực bấu chặt trên drap giường tạo ra từng vết tích lộn xộn, từng tiếng nước nhỏ run rẩy rít ra từ kẽ răng, Ngu Tiểu Mạc thuận theo bản năng vươn tay cầm lấy phần thân, mắt khép hờ, lông mi nhẹ nhàng rung động, trên mặt đỏ hồng mê người.

Lúc này một bàn tay bao lấy tay của hắn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Thân thể nam nhân cường thế hữu lực bao phủ xuống, khí tức alpha mãnh liệt như thủy triều gội rửa lý trí tràn ngập nguy cơ của Ngu Tiểu Mạc. Phần thân không được thỏa mãn, hắn bị ép mở mắt ra, khóe mắt ửng đỏ, con ngươi đen nhánh thấm đẫm nước mắt, bất lực mờ mịt, đánh thẳng vào trong thâm tâm, hoàn toàn mê người.

“Nếu như bây giờ phát tình, sẽ rất phiền toái.”

“May là, chỉ sót trước khi đến kỳ phát tình mà thôi...”

Nhẹ nhàng thở dài, năm ngón tay hơi lạnh của Mạc Sở chạy dọc trên thân thể nóng rẫy nhạy cảm, suông sã vuốt ve dọc theo thắt lưng, thử thăm dò xâm nhập vào hậu huyệt ướt át từ lâu.

Trên môi nói “May là”, nhưng trên mặt Mạc Sở lại không thấy bao nhiêu may mắn, trái lại trong con ngươi ngày càng ảm đạm, phát hiện ra một tia tiếc nuối.

Chằm chú nhìn người nằm dưới thân mình trần trọc vì dục tình, trong mắt Mạc Sở thâm trầm cùng âm tình bất định —— người mình mong mỏi đã nhiều năm bây giờ đang ở trước mặt, giống như một quả trái cây chín mọng đang đong đưa trên cành sắp rụng, chỉ cần mình đưa tay, là có thể thưởng thức thịt quả cùng nước trái cây thơm ngọt.

Đầu ngón tay thử thăm dò, tiến vào lỗ nhỏ kia, hô hấp Mạc Sở dồn dập. Mắt hơi nhắm lại, con ngươi màu đen dần lên ngọn lửa ham muốn sâu trong mắt, nóng đến nỗi muốn thiêu người dưới thân thành tro.

Trên thực tế, thân thể omega cũng không cần khuếch trương quá nhiều là có thể thừa nhận khoái cảm alpha mang đến, bọn họ là bên tiếp nhận trời sinh. Nhưng mà Mạc Sở cũng không muốn tiến vào Ngu Tiểu Mạc lập tức —— mặc dù hạ thân y đã cứng đến phát đau, nhưng y vẫn ép buộc mình nhẫn nại.

Lầm bầm gọi tên người đó, Ngu Tiểu Mạc hốt hoảng nắm cổ tay y để y vùi ngón tay càng sâu trong thân thể. Hắn cũng không biết hành động của mình có ý nghĩa như thế nào, hắn chỉ là bị ham muốn hành hạ, theo bản năng khát vọng càng nhiều âu yếm hơn. Hậu huyệt không ngừng kêu gào phải bị tiến vào, hắn đã mất đi lý trí, thậm chí muốn thỏa mãn khát vọng của mình, khiến bản thân không phải chịu như thế.

Khoái cảm xảy ra trong chớp mắt khiến hắn đạt đến cao trào, chuyện này đối với Ngu Tiểu Mạc, một người chưa từng nếm qua tư vị này mà nói, không thể nghĩ ngờ chính là tấn công ngoạn đầu.

Thân thể hoàn toàn bị người khác kiểm soát, Ngu Tiểu Mạc vô lực kéo kéo drap giường dưới thân, sung sướng đến hồng lấm hằn hầu như không nói ra hơi.

Quang cảnh trước mắt biến thành màu đen, tư vị đạt cao trào còn sót lưu lại sâu trong thân thể, Ngu Tiểu Mạc ngẩng mặt thở hổn hển, đùi trong run rẩy không ngớt, giữa hai chân là một đồng hỗn độn.

Đợt sốt phát tình lần thứ nhất cuối cùng cũng qua đi, rối loạn, dài dằng dặc như đã trải qua cả thế kỷ.

Lý trí dần dần hồi phục, khi Ngu Tiểu Mạc đối mặt với người phía trên đang đổ bừa hai mắt thì, trong lòng lại “lộp bộp” một chút.

Mạc Sở đổ ngẫu hai mắt, cầm lấy tay Ngu Tiểu Mạc đặt lên bụng dưới của mình, để hắn cảm thụ được nóng rực cứng rắn.

“Ngoan, giúp ta.”

Giọng nói khàn khàn giống như ngọn lửa bùng lên, truyền vào tai dấy lên một trận kích thích, gương mặt hồng hồng sau cao trào của Ngu Tiểu Mạc dần biến thành đỏ bừng, một câu cũng không dám nói, thành thật nhắm nghiền hai mắt, thử cầm lấy đầu Mạc Sở.

Sau khi cơn sốt phát tình qua đi, kỳ phát tình cũng sẽ chậm lại vài ngày, kỳ thực làm alpha, Mạc Sở có rất nhiều thủ đoạn để cho Ngu Tiểu Mạc sớm phát tình, đồng thời khi đó Ngu Tiểu Mạc cũng sẽ không có năng lực phản kháng, mặc cho ta cần ta cứ lấy.

Nhưng, Mạc Sở cũng không có nhân cơ hội Ngu Tiểu Mạc không khống chế được mà hoàn toàn chiếm đoạt hắn, tuy rằng hai người xảy ra quan hệ càng thêm thân mật so với trước đây, nhưng cho cùng vẫn không có làm đến bước cuối cùng.

Ngu Tiểu Mạc không thể phủ nhận mặc dù vừa nghĩ đến chuyện điên cuồng lúc này, trên mặt hắn đỏ ửng như lửa đốt, nóng hừng hực, nhưng đáy lòng hắn vẫn cảm thấy cảm kích và hổ thẹn vì hành động lúc này của Mạc Sở. Nếu như Mạc Sở thực sự làm đến bước cuối cùng dưới tình huống hắn không có ý thức, dù cho hắn có thể tiếp thu, nhưng trong lòng vẫn không thấy thoải mái.

Ngu Tiểu Mạc mong muốn tình yêu bình đẳng và tự nguyện, không phải cái loại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cũng không phải lợi dụng uy hiếp. Mà Mạc Sở, vừa vặn cho hắn một tình yêu như thế.

Vận động trúc trắc, Ngu Tiểu Mạc nhắm chặt mắt không dám nhìn người đang ôm mình, thở hổn hển gấp rút. Cho tới bây giờ hắn cũng không có giúp người khác làm loại chuyện này, bởi vậy động tác khó tránh khỏi cứng đờ một chút. Người bên cạnh lại không nói gì, trái lại vui vẻ chịu đựng.

Sức chịu đựng của Mạc Sở kinh người, thời điểm Ngu Tiểu Mạc bị bắt giúp Mạc Sở phóng thích thì giác ngộ được. Tay dần dần cứng đờ như mỗi, mà Mạc Sở hình như không có ý muốn buông ra, Ngu Tiểu Mạc nhìn không được lên hé mắt nhìn y.

Kết quả vừa mở mắt, lòng bàn tay hắn liền dính một lớp chất lỏng nhớp nháp ẩm áp.

“....”

Bên tai là tiếng cười sung sướng, Ngu Tiểu Mạc đỏ mặt, một lần nữa nhắm nghiền hai mắt, chui vào lòng Mạc Sở.

Nhắc tới cũng kỳ quái, trước mặt người ngoài, hắn lúc nào cũng là một bộ dạng lạnh lùng xa cách không cho người nào tiếp cận. Mà trước mặt Mạc Sở, hắn lúc nào cũng là một kiểu —— bị áp chết không chút nào sợ hãi.

Hắn ỷ lại Mạc Sở, đồng thời theo quan hệ của hai người càng ngày càng thân mật, loại ỷ lại này càng ngày càng sâu hơn.

Hai người ôm nhau nghỉ ngơi một lúc, thể lực từ từ khôi phục, trong không khí vẫn còn tản ra hương vị ái muội.

“Thật muốn cứ như vậy ăn sống em.”

Mạc Sở ôm người của mình, nhẹ nhàng cọ cọ lên người hắn.

Những lời này, đã là lần thứ hai y nói ra.

Trời biết y muốn người này đến mức độ nào, khát vọng nhiều năm như vậy, rõ ràng gần ngay trước mắt, rõ ràng dễ như trở bàn tay, y lại chỉ có thể nhìn xuống.

Đúng vậy, dù cho cái thế giới ABO này có bao nhiêu tốt, dù cho ngay từ đầu y hiểu biết thế giới này liền kích động, y cũng không thể hạ thủ trong lúc này.

Không cam lòng nhú mày, Mạc Sở càng ôm chặt người trong lòng.

Có một số việc chỉ sau khi tỉnh táo lại mới có thể suy xét rõ ràng, hiện tại y chỉ có thể đi một bước tính một bước, không thể nóng vội. Muốn người trong lòng chân chính tiếp thu mình, còn cần đợi thêm thời gian.

Đợi đến khi hẳn biết được thân phận của mình, đợi đến khi hẳn hoàn toàn thích mình. Nếu như hành động tùy tiện... Mạc Sở quá rõ tính tình người này, một khi quá xúc động, sẽ mất đi người này, mất đi tất cả.

Trong đầu hiện lên một số hồi ức không tốt, Mạc Sở nhú mày, chế trụ cảm Ngu Tiểu Mạc, để lại trên môi hẳn một dấu răng hẳn sâu.

“Tê —— ”

Ngu Tiểu Mạc bị cắn đau, hít hà.

Trên mặt Mạc Sở hiếm khi xuất hiện biểu tình giận giữ: “Lần sau không được đẩy ta ra, biết không?”

Hoàn toàn chẳng hiểu gì, Ngu Tiểu Mạc ngơ ngác: “Cái... Cái gì?”

Mạc Sở cũng không định giải thích, trực tiếp thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Hiện tại em có phải có thể thúc đẩy cốt truyện phát triển hay không? Tiến độ là bao nhiêu?”

Y xoay chuyển sang đề tài này khá tùy hứng, rõ ràng không muốn nhắc tới chuyện vừa rồi, Ngu Tiểu Mạc cũng nghe theo, kiểm soát giao diện của mình ra xem.

Thật đúng là vừa khéo, giao diện vừa xuất hiện, hệ thống nhảy ra nhắc nhở mới.

Đinh.

[Tiến độ nhiệm vụ: 4/10]

[Điểm tích lũy: 300]

42. Chương 40: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (12)

Tiến độ tăng thêm một bậc nữa, rất nhanh thì có thể đạt một nửa tiến độ.

Ngu Tiểu Mạc quay đầu nhìn về phía Mạc Sở: “Hiện tại là 4/10.”

Mạc Sở nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta đã đến phân bộ của căn cứ, mấy ngày nay em không cần đi lung tung, ngày mốt chúng ta sẽ lên đường, bao vây tiêu diệt con tang thi cấp 6 kia.”

Nói xong, ở trong lòng y cười lạnh lùng, tang thi cấp 6 chỉ là thứ yếu, chủ hệ thống muốn là vai chính có thể cách sơn quan hổ đấu*, nhìn y - nhân vật phản diện dùng con tang thi mạnh nhất trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi mà thôi.

(Cách sơn quan hổ đấu < =”>: Đứng bên kia núi xem hổ đấu nhau).

Ngu Tiểu Mạc không chú ý tới Mạc Sở che giấu lãnh ý sâu đậm, “Ừ” một tiếng, từ vòng tay không gian lấy súng ra đưa tới trước mặt Mạc Sở: “Anh xem!”

“Đây là cái gì?”

Mạc Sở nhận lấy, nhìn xung quanh: “Súng?”

Đôi mắt Ngu Tiểu Mạc lóe sáng: “Em đã từng dùng nó đánh chết một con tang thi cấp 4!”

Ý của hắn là muốn khoe với Mạc Sở mình cũng có năng lực giết chết tang thi, không ngờ rằng Mạc Sở nghe những lời này xong liền rét lạnh cả người: “Một mình em đi giết tang thi? Ai cho em làm thế? Lý Cảnh?”

Môi y mím thành một đường thẳng, bởi vì một câu nói của Ngu Tiểu Mạc mà nổi giận. Đối với nguyên nhân y nổi giận, Ngu Tiểu Mạc vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng muốn lấy lòng mà đi qua, cọ cọ trên người y: “Em không sao, em còn tốt mà.”

“Hắn ta để em, một dị năng giả hệ trị liệu ra ngoài giết tang thi?”

Chiều này xác thực rất hữu hiệu, thần sắc Mạc Sở hòa hoãn hơn nhiều, bỏ qua tức giận, nắm chặt tay của Ngu Tiểu Mạc: “Hắn ta không nghĩ em có thể chết ở bên ngoài sao?”

Ngũ Tiểu Mạc lắc đầu: “Hắn ta phái Thẩm Tịch và một phân đội ra ngoài, đợi đến khi em tới liền đối mặt với con tang thi cấp 4 kia.”

“Những người trong phân đội đâu?”

“... Đều, đều chết hết, chỉ còn em, và một người tên Hà Kiệt.”

Vừa mới này còn nói chính mình không có chuyện gì, sau khi Ngu Tiểu Mạc đón nhận ánh mắt băng lãnh của Mạc Sở, trong lòng lại có chút chột dạ, lại nghĩ đến những người vì mình và Hà Kiệt mà chết, trong lòng lại có cảm giác khó chịu không nói ra được.

Giống như những người tiếp xúc với hắn khi hắn vừa đến thế giới kia, kết cục cũng không có cái gì tốt. Những hắc y nhân hộ tống hắn và Sở Triệt hy sinh, những chiến hữu ở ngục giam M-K273 trên tinh cầu Vega cũng vậy, lần này, còn bao gồm những đồng đội mà ngay cả tên hắn còn không kịp biết...

Trong lòng Ngu Tiểu Mạc không khỏi chùng xuống.

Một cái đề tài đơn giản, lại làm cho bầu không khí giữa hai người có chút không được tự nhiên.

Mạc Sở nắm lấy bàn tay ấm áp của Ngu Tiểu Mạc, yên lặng một lúc, cuối cùng vẫn là nặng nề thở dài một hơi, còn choàng qua vai Ngu Tiểu Mạc.

“Lần sau không cần lại làm... Quên đi, nếu lần sau lại làm chuyện nguy hiểm như vậy, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, biết không?”

Vốn muốn nói lần sau không cần làm chuyện nguy hiểm như vậy, nhưng ý niệm trong đầu vừa chuyển, Mạc Sở vẫn là bực dọc dĩ không nói ra.

Thế giới này đã sớm không phải thế giới chân thật ở chỗ bọn họ, nếu như là ban đầu, Mạc Sở nhất định sẽ nói “Ta sẽ bảo vệ em thật tốt”, nhưng mà ở đây, bảo vệ chính là hại người y yêu, cái được bù không đủ cái mất.

Nhẹ nhàng chạm vào trán Ngu Tiểu Mạc, lần thứ hai Mạc Sở khẽ thở dài: “Đến thế giới sau, trước khi ta tìm được em, em phải bảo vệ tốt cho bản thân.”

Trong lòng Ngu Tiểu Mạc chợt lạnh, Mạc Sở nói như vậy đại biểu cho đến thế giới sau y vẫn không thể lập tức thức tỉnh, chỉ có một mình mình, trước khi Mạc Sở đoạt được quyền kiểm soát chính là như thế.

Nhưng mà...

Ngũ Tiểu Mạc nghiêm túc nói: “Em sẽ tới tìm anh.”

Mạc Sở gật đầu: “Ta sẽ chờ em.”

“....”

Trong lòng phút chốc hiện lên ý niệm trong đầu, Ngu Tiểu Mạc không mấy vui vẻ nói: “Ít nhất lần sau đừng để cho nhân vật phản diện ở trước mặt em nói về người yêu của hắn, em không muốn nghe những lời này.”

Nguyên Tiêu ở trước mặt hắn không chỉ đề cập tới gã còn có một cô người yêu, ngữ điệu còn càng cao ngạo, càng ác liệt.

Mạc Sở nghe nói như thế không nhịn được cười: “Em quên trí nhớ của hắn và ký ức của ta trộn lẫn sao?”

Ngu Tiểu Mạc không hiểu: “Ừ.”

Mạc Sở cười nói: “Người yêu trong miệng hần, chính là em.”

Bỗng chốc Ngu Tiểu Mạc sững sốt: “Cái gì?!” Thì ra “Cô” trong miệng Nguyên Tiêu không phải là “Cô”, mà là “Hần” sao?

“Đứa ngốc, ta đã nói ký ức của mình trộn lẫn với trí nhớ của hần mà.”

Mạc Sở nhéo nhéo mũi hần: “Người hần nhớ thương từ đầu đến cuối đều là em, nhưng trí nhớ của hần quá hỗn loạn, không nhận ra là em mà thôi.”

Đầu óc Ngu Tiểu Mạc xoay vòng vòng, có một chút ngốc nghếch.

Thì ra là như vậy, mình lại không biết gì hết...

“Thay vì nói hần đang nhớ em, không bằng nói là ta nhớ.”

Nhìn Ngu Tiểu Mạc bối rối, tâm tình Mạc Sở cũng bị hần chọc cho buồn cười: “Dù sao em cũng là của ta, hần hay cọng hành nào cũng không tính.”

“Ừ...”

Nói chuyện xoay vòng vòng khiến Ngu Tiểu Mạc hơi không phản ứng kịp, một lúc sau mới nói: “Em biết rồi.”

Mạc Sở đưa súng lại cho Ngu Tiểu Mạc: “Biết là tốt rồi, ta cũng không muốn về sau vì em hiểu lầm mà bị em gán cho cái danh phụ tình.” Nói xong, lại ngừng một chút: “Cất súng đi, chưa đến thời khắc quyết định thì đừng lấy ra.”

“....”

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn súng của mình, đột nhiên nghĩ đến dị năng của Mạc Sở và dị năng của những người khác, có chút uể oải: “Em còn quá yếu.”

Mạc Sở bình tĩnh nói: “Em sẽ trở nên mạnh mẽ.”

Ngữ khí của y kiên quyết mà nghiêm túc, phẳng phất như nói không phải là cổ vũ mà là chuyện gì đó xác thực. Tâm Ngu Tiểu Mạc khẽ rung động, đột nhiên cảm thấy người sẽ nói như vậy với mình, cũng chỉ có Mạc Sở.

Ngay cả Hoàng, cũng chỉ là đưa ra yêu cầu với hần mà thôi, cho tới bây giờ cũng không có khẳng định với hần nhất định hần sẽ làm được.

Trong lòng ấm áp, Ngu Tiểu Mạc cúi đầu nhìn tay hai người đan vào nhau, nhin không được nắm chặt hơn một chút.

Mạc Sở thấy thế, cũng dứt khoát hôn trên mặt Ngu Tiểu Mạc một cái: “Như vậy mới được, lần sau thấy cảm động thì hôn ta một cái, nhớ chưa?”

Y luôn có thể nói ra một vài điều làm Ngu Tiểu Mạc đỏ mặt đến tận mang tai, cổ tình là Ngu Tiểu Mạc còn không biết phải trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngẩn người, nửa ngày sau mới “À” một tiếng, không biết có tính là đáp ứng hay không.

Mạc Sở nhìn người bên cạnh, nâng cằm hần: “Ta vốn định nói yếu kém cũng rất tốt, ta sẽ bảo vệ cho em. Nhưng mà, có thể em càng muốn nghe câu đầu tiên.”

Trong mắt của y đều là ôn nhu cùng nụ cười ấm áp, như là một hồ nước sâu, muốn cho người chìm vào trong đó. Ngu Tiểu Mạc và y nhìn nhau một lúc lâu, phát hiện chẳng biết từ khi nào vốn là Mạc Sở hờ hững băng lãnh đã biết dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu không hề giấu diếm nhìn chăm chú mình, giống như nhìn chăm chú toàn bộ thế giới.

Trong lòng Ngu Tiểu Mạc có chút hoảng hốt.

Trước đây, hắn biết rõ chính mình cũng không tính là ưu tú, tính cách cũng không thú vị gì, cũng không phải là loại người có lực thu hút gì. Lúc trước hắn vẫn luôn tự ti, cảm giác mình không đáng để người khác thích, cho tới bây giờ cũng chưa trải qua tư vị được người thích.

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt Mạc Sở thì, Ngu Tiểu Mạc đột nhiên cảm thấy, hắn thực sự muốn sa vào ánh mắt kia, dù cho chết chìm trong đó, cũng không hối tiếc.

Một khắc kia, hắn âm thầm quyết định trong lòng.

Hắn phải trở nên mạnh mẽ, dù cho không vì mình, cũng phải vì Mạc Sở.

Hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến độ có thể bảo vệ mình và Mạc Sở, thậm chí mạnh đến mức có thể tách khỏi hệ thống, chân chính ở chung một chỗ với Mạc Sở.

Kha Vũ đi tới trước cửa, đưa tay lên, gõ cửa.

“Vào đi.”

Phía sau cửa truyền đến giọng nam đều đều, điều này làm Kha Vũ hơi sửng sốt.

Không biết như thế nào, ngữ điệu này hình như không giống như trong trí nhớ của cô.

Chắc là ảo giác ha.

Không suy nghĩ nhiều, Kha Vũ đẩy cửa bước vào, sau khi thấy hai người trong phòng liền sửng sốt.

“....”

Mặc dù hai người bọn hắn chưa làm gì cũng như nói gì, nhưng vì cái gì mà cô thấy không quá thoải mái, giống như đã chịu một vạn điểm bạo kích...

Ha ha.

Kha Vũ kiên quyết không thừa nhận là mình bị khí tràng thân mật vô hình giữa Mạc Sở và Ngu Tiểu Mạc chói mù mắt, đứng cạnh cửa không bước lên, trực tiếp nói với Mạc Sở: “Lão đại, Vương Trạch có việc muốn thương nghị với anh.”

Mạc Sở “Ừ” một tiếng, quay đầu nhìn về phía Ngu Tiểu Mạc: “Vương Trạch, là người phụ trách của phân bộ này. Ta qua đó, em ở đây đừng đi đâu cả.”

Hai câu này nghe như bình thường, nhưng ý tứ lại không đơn giản như vậy. Ngu Tiểu Mạc suy nghĩ liền hiểu tại sao Mạc Sở cố ý nói những lời này với hắn, gật đầu, nói: “Em sẽ không đi lung tung.”

Ở thế giới thứ hai, Mạc Sở từng nói qua với mình kỹ năng thứ ba có thể đọc được cốt truyện của thế giới này, như vậy y nói có vấn đề, nhất định là có chuyện.

Tuy rằng Ngu Tiểu Mạc biểu thị chính mình sẽ bảo vệ bản thân, không đi lung tung, nhưng Mạc Sở còn không yên tâm cho lắm, khi y hôn lên nhẫn ngọc bích, vẫn thờ dài nói một câu: “Vừa mới trở lại, thật sự không muốn xa em”, nói xong mới đứng dậy rời đi.

Kha Vũ thấy toàn bộ quá trình: “.....”

Nếu như cô nhớ không lầm, mấy ngày hôm trước hai người này còn giương cung bạt kiếm, không, không khoa trương như vậy, mấy ngày trước hai người này còn đối chọi gay gắt xem ai cũng không thuận mắt? Sao lại đột nhiên biến thành cái bộ dáng quý dật như thế này?

Chẳng lẽ trước đây bọn họ sớm đã là một đôi tình nhân, chỉ là gần đây cãi nhau?

Hay là, đây là tác dụng sau khi bị đánh dấu qua? Omega sẽ tự động ý lại alpha, mà alpha cũng sẽ sinh ra ý muốn bảo vệ mãnh liệt omega của mình... Thực sự mơ hồ như vậy?

Nhìn thấy đồng đội tốt mới quen của mình nghi ngờ, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là giải thích với cô: “Thực sự là sau khi đánh dấu, chúng tôi mới ở bên nhau.”

Thật đúng là như vậy nha!

Chưa từng đánh dấu qua bất kỳ ai, Kha Vũ nghĩ có chút bất ngờ, ánh mắt quét đi quét lại trên người Ngu Tiểu Mặc, nửa nghiêng cứu nửa trêu chọc, nhìn đến độ Ngu Tiểu Mặc ngại ngùng cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là...

Chui vào chăn giả chết.

43. Chương 41: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (13)

Ngu Tiểu Mặc ở trong phòng chờ vài giờ, mà trong căn cứ tựa hồ cũng không ai phát hiện có một omega, không có ai tiến đến quấy rầy hần.

Kha Vũ tới đưa bữa tối đến cho hần, để xuống bên cạnh liền nói: “Lão đại dự định mang nhóc đi cùng sao? Tiêu diệt tang thi cấp 6 cũng không phải có thể đùa giỡn được, ngay cả chúng ta cũng không nắm chắc khả năng có thể bình yên vô sự.”

Ngu Tiểu Mặc nhìn rõ ràng là phần ăn cho hai người, nói: “Tôi muốn đi.”

Tiến độ đã đạt đến 4/10, thời gian hần và Mặc Sở ở chung đã không còn nhiều lắm.

Kha Vũ bất đắc dĩ nhìn hần, trong câu nói “Tôi muốn đi” có sự kiên định e rằng khó có thể lay động, coi như là cô muốn khuyên hần, cũng tìm không được lý do.

“Nhóc đã quyết định như vậy thì thôi... Aiz.”

Lắc đầu, Kha Vũ không hề nói thêm gì, đẩy cửa bước ra.

Ngu Tiểu Mặc nhìn mâm đồ ăn đơn sơ.

Kha Vũ không có ở lại, phần thức ăn hai người này ——

“Ngây người?”

Mặc Sở đẩy cửa vào: “Đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì.”

Ngu Tiểu Mặc chú ý tới sắc mặt của y cũng không khá lắm, vội vàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Mặc Sở không nói gì, ngồi xuống đối diện Ngu Tiểu Mặc, cầm tay hần: “Ngày mai chúng ta xuất phát đến chỗ ẩn thân của tang thi cấp 6 kia, ngoại trừ người ta mang tới ra, ở đây còn phải thêm bốn dị năng giả cấp 4.”

Đối mặt với con tang thi cấp 6, điểm chiến thắng máu chốt không phải có cường đại hay không mà là nhân số có đông hay không. Nếu như không có sức tự vệ, chỉ biết kéo chân sau người khác. Cho nên đội ngũ này tuy nhân số không nhiều, nhưng cũng coi là có chiến lực đứng đầu mạt thế, cũng là phần nửa thực lực của khu Đông.

Nếu như bọn họ bị hao tổn nhân số khi đối đầu với tang thi cấp 6 cũng không tính là quá nghiêm trọng, nhưng nếu Nguyên Tiêu bỏ mạng tại đây, như vậy khu Đông sẽ hoàn toàn sụp đổ, hoặc là, bị người khác biết được sẽ dẫn người sang cướp.

Nghĩ đến đây là biết Mặc Sở có năng lực biết được cốt truyện của thế giới này, tâm tình Ngu Tiểu Mặc không khỏi nhảy dựng: “Mặc Sở.”

Mặc Sở vuốt ve mu bàn tay hần: “Ừ.”

“Anh... Không, kết cục của Nguyên Tiêu là gì? Sẽ chết trong trận chiến bao vây tiêu diệt tang thi này sao?”

“Sẽ không.”

Mạc Sở lắc đầu: “Hắn không phải chết ở chỗ này, hắn bị nhiễm bệnh độc của con tang thi kia, sau này thân thể ngày càng suy yếu, Lý Cảnh nhân cơ hội này liên lạc với căn cứ này và thuộc hạ cũ của Lý gia ở phân bộ khu Đông tiêu diệt hắn khi đang trên đường quay về khu Đông.”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Ngu Tiểu Mạc vẫn không có nghĩ đến sự thực sẽ thảm như vậy. Dù cho là Mạc Sở bình tĩnh nói ra, nhưng vẫn tạo thành đả kích.

“.....”

Cổ họng có chút khô khốc, Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, nắm thật chặt tay Mạc Sở.

“Không sao, cùng lắm thì em đến thế giới sau sớm một chút đi tìm anh, em sẽ ở bên cạnh anh.”

Không có vấn đề gì, bất luận nhân vật phản diện chết như thế nào, người này đều tồn tại. Hơn nữa, sẽ vẫn ở bên cạnh y.

Y không phải là nhân vật phản diện, y là Mạc Sở, chỉ là Mạc Sở.

“Ta biết em sẽ ở bên ta.”

Khóe môi khẽ nhếch lên, Mạc Sở cười nhạt: “Số phận của Nguyên Tiêu chứ không phải là số phận của ta, nhưng mà, nếu có người muốn áp đặt vận mệnh này lên người ta, ta nhất định sẽ khiến người đó phải trả cái giá thật lớn.”

Nửa câu sau của y nói rất hời hợt, Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc nhìn y một lúc, nói: “Anh —— ”

Mạc Sở bịt kín miệng của hắn: “Hệ thống của ta cũng không cam tâm, cho nên thường sẽ nói với ta một ít râu ria.” Dừng một chút, nở nụ cười với Ngu Tiểu Mạc đang kinh ngạc: “Ta cảm tạ ”nó“ cho ta sinh mệnh thứ hai, nhưng nếu như ”nó“ chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của bản thân mà làm như vậy, ta không có hứng thú làm con rối cho ”nó“.”

“Thì ra...”

Sửng sốt một hồi, Ngu Tiểu Mạc thì thào: “Anh cũng biết.”

Mạc Sở nói: “Ta biết nhiều hơn em. Chờ nhiệm vụ này kết thúc, ta liền nói cho em biết một bí mật mà chúng ta không thể không thoát khỏi ”nó“.”

“Ừ.”

Mặc dù Ngu Tiểu Mạc có chút hiếu kỳ, tại sao Mạc Sở không nói bây giờ, nhưng Ngu Tiểu Mạc lựa chọn tin tưởng y, không hề nhiều lời.

Từ vài lần trước đối thoại với Hoàng, hắn cũng hiểu rõ chủ hệ thống vẫn giám thị từng hệ thống và ký chủ, một khi có một ít lời vượt khỏi phạm vi cho phép, sẽ khiến cho chủ hệ thống chú ý. Nhẹ thì nghiêm phạt, nặng thì... Rất có khả năng bị loại bỏ.

Mạc Sở thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Ngu Tiểu Mạc, dẫn hắn đến bàn ăn.

Sở dĩ y không nói, chính là sợ cho chủ hệ thống chú ý. Cái thằng khốn giả thần giả quỷ không lúc nào là không rình coi tiến trình của mỗi một ký chủ, ký chủ có hơi khác thường là sẽ bị nó phát hiện. Cho nên cơ hội duy nhất của hắn chính là lúc nhiệm vụ kết thúc, chủ hệ thống bận việc... Một khắc hấp thu năng lượng mới kia, chỉ có khi đó mới là thời cơ tốt nhất để cạy ra bí mật từ trong miệng hệ thống của mình.

Đối với chủ hệ thống chưa bao giờ xuất hiện, sự tồn tại giống như thần, cao cao tại thượng thần bí khó lường, thái độ của tất cả mọi người đều mà mịt mờ không rõ, có lẽ trong thái độ có một chút tương đồng —— tránh né, tuyệt đối không chủ động đi trên chọc.

Lúc này cái đề tài đó bị bỏ qua, Ngu Tiểu Mạc ăn xong bữa tối —— cũng không biết mùi vị như thế nào, thậm chí còn khó nuốt. Nhưng ở mặt thể, như thế này đã là rất tốt.

“Được rồi, vì sao mới trở về thì tâm tình anh không được tốt vậy?”

Buông dưa xuống, nhìn Mạc Sở hầu như không động đậy gì, Ngu Tiểu Mạc nhin không được lại cảm đùa gắp cho y một chút thịt —— không có rau dưa, trên cơ bản đều là trực tiếp dùng lửa đốt ra thịt chín.

“Không phải là tâm tình không tốt.”

Phát hiện trong bát có nhiều thêm đồ ăn từ một đôi đũa khác, Mạc Sở cười cười, chậm rãi gấp bỏ vào miệng: “Chỉ là lúc đầu cảm thấy bất công, sau khi nghĩ thông suốt liền bình thường trở lại —— kỳ thực chúng ta đều giống bọn họ.”

Ngu Tiểu Mạc khó hiểu: “Cái gì?”

Mạc Sở lắc đầu, nhéo nhéo tay hắn: “Thay vì nghĩ gì đó, không bằng suy nghĩ về kỳ phát tình của em. Hay là chúng ta cứ ở đây, đợi đến khi kỳ phát tình của em qua đi rồi mới đi, có được không?”

“Cái, cái gì?!”

Thiếu chút nữa Ngu Tiểu Mạc đã quên chuyện này, hiện tại nhớ lại, mặt liền đỏ lên: “Vì sao anh còn nhớ? Rõ ràng đã bị đẩy sau —— ”

Lần trước bọn họ không có làm đến cuối cùng, nhưng loại trình độ đó cũng đủ đẩy kỳ phát tình xảy ra muộn hơn, hơn nữa Ngu Tiểu Mạc cố ý dùng ý chí để khắc chế, trong khoảng thời gian ngắn cơn sốt khi sắp phát tình cũng sẽ không xuất hiện.

“Em nói đi? Một bé omega còn chưa trải qua kỳ phát tình —— ”

Mạc Sở tiến tới, mỉm cười khê cần vành tai của hắn: “Dù sao chúng ta đều ở đây cùng nhau, không tính tới thử một lần sao?”

“... Hay là thôi đi...”

Hơi thở của đàn ông thổi bên tai, Ngu Tiểu Mạc có chút hoảng hốt, vừa muốn lui ra phía sau, eo đã bị Mạc Sở ôm lấy.

Y há miệng, mạnh mẽ cắn vào sau gáy Ngu Tiểu Mạc!

“A ——!”

Trong nháy mắt, điện lưu đánh úp lại, xuyên qua thân thể hắn, hết sức thống khổ. Sau đó chính là khoái cảm khó có thể diễn tả được. Trong mắt Ngu Tiểu Mạc đọng đầy hơi nước, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống.

Một tay chế trụ gáy hắn, một tay đỡ lấy thắt lưng hắn, Mạc Sở tăng thêm chút lực trên răng, sức mạnh không thể đối nghịch, đem kích thích tố của alpha cường thế tước vào trong thân thể hắn, thẩm thấu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn.

“Không... Mạc Sở, không cần...”

Khoái cảm cùng thống khổ trong chớp nhoáng này làm Ngu Tiểu Mạc sinh ra ảo giác đang mây mưa cùng Mạc Sở, cảm giác bị xâm chiếm mãnh liệt như vậy, hắn như bị chơi đến hư mà khóc thành tiếng, năm ngón tay bầu chặt vai Mạc Sở, giống như muốn đẩy y ra, lại như vô lực mà nghênh hợp với y.

Lần đánh dấu này so sánh với lần trước thì dài hơn, ước chừng hơn một phút đồng hồ. Một phút đồng hồ ngắn ngủi này, làm Ngu Tiểu Mạc hoảng hốt như trải qua một thế kỷ.

Ý thức mơ mơ hồ hồ, hình như thân thể hắn đang dập dềnh trên sóng biển, nước chảy bèo trôi, quên mất chính mình đang ở nơi nào, chỉ muốn sa vào đại dương mênh mông, cuối cùng, bị một mảnh xanh thăm hoàn toàn nuốt lấy.

“Ồ...”

Hưởng thụ người yêu run rẩy trong ngực, mang đến cho bản thân cảm giác thành tựu tuyệt vời, Mạc Sở liếm môi, có cảm giác chưa đã thêm.

Khóe miệng y mang theo vệt máu tươi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn thích ý. Đối lập mãnh liệt làm y nhìn qua như quýt khát máu, âm trầm đầy tà khí.

“Dù sao bây giờ bọn hắn đều biết em là của ta.”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp tái nhợt, Mạc Sở nói nhỏ bên tai hắn, ngữ khí khàn khàn ưu mỹ, trầm thấp như ác ma.

Dường như Ngu Tiểu Mạc muốn đứng không vững, được Mạc Sở vững vàng dìu lại, sau đó bế hắn lên.

“Tạm tha cho em ở thế giới này, lần sau... A.”

Những điều còn lại, Mạc Sở không có nói ra, trên thực tế cũng không cần nói ra. Ngu Tiểu Mạc nằm trong vòng tay Mạc Sở, cuộn thành một đoàn, hắn chìm vào giấc ngủ.

Lại ngủ rồi.

Mạc Sở cúi đầu nhìn hắn, không ăn nữa, đi tới bên mép giường.

Y nhẹ nhàng đặt Ngu Tiểu Mạc nằm trên giường, vừa định đắp chăn cho hắn, ống tay áo đã bị hắn nhẹ nhàng kéo lại.

“Ngu Sở...”

Không biết Ngu Tiểu Mạc mơ thấy gì, trong giấc nồng nỉ non một tiếng.

Động tác Mạc Sở dừng lại.

Nhưng Ngu Tiểu Mạc không có nói gì nữa, mà xoay người lại, chui vào trong chăn, tiếp tục ngủ say.

Mạc Sở ngóng đợi một hồi, xác định Ngu Tiểu Mạc chính xác ngủ mất, mới nằm bên cạnh hắn, từ sau lưng choàng tay qua eo hắn.

“Em thích ta sao?”

Y vùi mặt vào gáy Ngu Tiểu Mạc, tham lam ngửi lấy hơi thở của hắn, một lúc lâu, mới mơ hồ thấp giọng nói một câu như vậy.

“Em cũng... Thích hắn sao?”

44. Chương 42: Vương Giả Mạt Thế X Bác Sĩ Gặp Nạn (14)

Trong thời gian rất dài, Ngu Tiểu Mạc đều không quên được trận chiến cuối cùng của thế giới thứ ba.

Khu Đông thành kẻ phản bội, sau khi Nguyên Tiêu cướp đoạt được quyền kiểm soát của khu Đông, bọn họ phản bội Lý gia, quy thuận y, khi Lý Cảnh xuất hiện thì, một lần nữa bọn họ lựa chọn phản bội.

Căn bản không có con tang thi cấp 6 nào, bởi vì, tang thi cấp 6 chỉ có hai, một con hệ hỏa, một con hệ tinh thần.

Hệ hỏa chủ công, hệ tinh phần thụ trợ. Hai con tang thi cấp 6 sớm đã có suy nghĩ và trí tuệ của mình, hơn nữa thực lực cường đại, trước mặt bọn nó, người khu Đông chỉ có thể trốn chạy.

Kỳ thật kết cục vốn không nên thảm như vậy —— nếu như không có Lý Cảnh ở một bên đánh lén.

Khi đó Ngu Tiểu Mạc đã lấy súng ra, nhưng cũng chỉ có thể bắn hạ 6/10 sinh mệnh của con tang thi hệ hỏa cấp 6, về phần con tang thi hệ tinh thần bị vây công kia, giá trị sinh mệnh còn lại 7/10.

Trận chiến này đánh rất khó khăn, nhưng cũng không phải là không nắm chắc thắng lợi. Ngu Tiểu Mạc thả ra một thuật trị liệu ở vết thương đâm máu trên người Kha Vũ, người kia sau khi chiến đấu hăng hái cũng tranh thủ thời gian nở nụ cười với y, giây tiếp theo, sắc mặt thay đổi.

“Cẩn thận!!”

Năng lượng của dị năng giả hệ thủy tăng vọt trong nháy mắt, Ngu Tiểu Mạc trở mắt nhìn cô nhào về phía mình, năng lực tự động phân tích làm hắn thấy rõ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt một thiếu niên, nhưng

mà căn bản cũng không có ích gì, vì cậu thiếu niên kia xuất hiện quá nhanh, dường như chỉ một giây sau, liền xuất hiện trước mặt hắn.

Dị năng giả hệ tinh thần, hiển nhiên có được năng lực khiến người khác tê liệt.

Ngu Tiểu Mạc thấy chính là một thiếu niên, mà Kha Vũ thấy, chính là Ngu Tiểu Mạc bị con tang thi hệ tinh thần kia đâm xuyên ngực, sinh mệnh đe dọa.

Cho nên trước tiên cô phải chạy tới cứu Ngu Tiểu Mạc, cuối cùng, lại ngã xuống trong vũng máu.

Chết không nhắm mắt.

Thiếu niên thư hùng mặc biện hừ lạnh một tiếng, rút ra đoản đao chứa kịch độc trong ngực Kha Vũ, kịch độc ngay cả dị năng giả cũng không sống nổi, giờ lên tiếp tục đâm về phía Ngu Tiểu Mạc.

Huyết sắc nhuộm dần trong mắt Ngu Tiểu Mạc, Ngu Tiểu Mạc chợt phát hiện cái chết của Kha Vũ cùng với cái chết của các đồng đội lúc hắn vừa mới tới thế giới này cực kỳ tương tự, không, phải nói là hắn đến từng thế giới đều gặp được một số người, bởi vì giúp đỡ hắn, bởi vì có liên quan đến thân phận nguyên chủ, cho nên bọn họ đều bị chủ hệ thống tận lực sắp đặt cái chết.

Luôn luôn như vậy, luôn luôn có một số người vì hắn mà chết, cũng bởi vì số phận của hắn và bọn họ được sắp đặt giống nhau, đều là pháo hôi hiến thân cho người khác.

Ngu Tiểu Mạc là pháo hôi, việc chính mình phải làm không ngừng là chắn một đao cho nam chính.

Kha Vũ là pháo phôi, việc được đặt ra cho cô là vì cứu pháo hôi mà chết.

Thế giới này sống hay chết, đều bị chủ hệ thống bóp chặt trong tay.

Mà để chứng minh điểm này, chính là khi Kha Vũ ngã xuống thì, tiến độ của Ngu Tiểu Mạc tăng thêm một bậc.

Đỉnh

[Tiến độ nhiệm vụ: 5/10]

[Điểm tích lũy: 400]

Nhắc nhở của hệ thống vào lúc này biến thành châm chọc trắng trợn, tác dụng duy nhất của nó chính là kéo Ngu Tiểu Mạc quay về thực tại, để hắn có thời gian tránh thoát mũi đao hạ xuống, sau đó bắn một phát bắn trúng vai cậu thiếu niên kia.

Đừng!

[Tiêu hao giá trị sinh mệnh: 1/3]

Ngu Tiểu Mạc muốn bắn vào tim thiếu niên, thế nhưng thiếu niên kia phản ứng quá nhanh, dường như là khi hắn giơ tay lên liền tránh né.

Dù cho như vậy, cậu ta vẫn bị thương.

“A a a!”

Đau nhức ở bắp vai làm dấy lên lửa giận trong mắt thiếu niên kia, mà Ngu Tiểu Mạc chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn tất cả, lần thứ hai giương súng, vũng vàng bóp cò.

Cái hệ tinh thần này không khống chế được hắn, bởi vì hắn không phải là người của thế giới này, từ lâu linh hồn của hắn đã buộc định với hệ thống, không có cách nào khống chế.

Lúc này, Ngu Tiểu Mạc rất bình tĩnh, biết cái chết của Kha Vũ là điều đương nhiên, là bị chủ hệ thống xếp đặt trình tự, tâm của hắn giống như một vũng nước đọng, cũng không dao động được nửa điểm gợn sóng.

Cái gì bị thương, cái gì báo thù đều đã không còn quan trọng nữa, thế giới này tàn khốc như vậy, Hoàng đã sớm tiết lộ cho hắn, mà đến bây giờ hắn mới phát hiện ——

Tất cả, đều đã được sắp xếp rõ ràng, thế thôi.

Đừng!

Lần này đạn đã được định trước là không thể bắn trúng mục tiêu, bởi vì trên đường đạn bay có hỏa diễm chặn lại, mà trong nháy mắt khi hỏa diễm lóe lên, lò quang phóng đến.

Dính.

[Tiến độ nhiệm vụ: 6/10]

[Điểm tích lũy: 500]

Lại một lần nữa hệ thống nhắc nhở, dường như có cảm giác gì đó nên nhìn sang bên kia, lúc xuất phát nam nhân kia nhìn chằm chằm mình không có ý tốt cũng đã ngã xuống... Mấy người dị năng giả do phân bộ phái tới đánh lên.

Thậm chí bọn họ không cần sử dụng dị năng, chỉ lần đâm một đao sau lưng địch nhân tín nhiệm bọn họ, vậy thôi.

Vì sao bọn họ chết, tiến độ của mình sẽ tăng?

Ngu Tiểu Mạc hoảng hoảng hốt hốt, sau khi nhìn thấy nam nhân bên cạnh mình, hắn liền biết được đáp án.

Bởi vì hắn, Mạc Sở, Lý Cảnh, ba người có thể thúc đẩy tiến trình của thế giới này đều ở đây. Những người này bởi vì bọn họ mà chết, cũng là bởi vì bọn họ, bị đẩy về phía bờ vực tử vong.

“Nhìn thấy kết cục này sao?”

Mạc Sở ôm chặt lấy Ngu Tiểu Mạc, dịu dàng nói chuyện với hắn.

“Tất cả mọi người sẽ chết, phạm là người đối địch với Lý Cảnh, đều sẽ chết trong chiến trường này.”

“Đây không có gì đáng trách, bởi vì nhân vật phản diện cướp hết tất cả của vai chính, mà việc làm hiện tại của vai chính, chẳng qua là đoạt lại thứ trong tay nhân vật phản diện mà đáng lẽ phải thuộc về mình mà thôi.”

“Đây là kết cục, bị chủ hệ thống thiết kế nên kết cục viên mãn. Vai chính là chánh nghĩa, hắn sẽ sống tốt. Nhân vật phản diện là tà ma, y phải chết.”

Cực kỳ, cực kỳ đơn giản, cơ hồ là định lý hoàn mỹ. Làm cho tìm không ra mâu thuẫn, cũng tìm không được nửa điểm có thể chất vấn đối phương.

Vai chính chánh nghĩa sẽ sống tốt, nhân vật phản diện tà ác sẽ chết đi.

Trong cuộc hỗn chiến này, Mạc Sở có năng lực để trở mình, nhưng bây giờ y đã buông tha phản kháng, tận mắt nhìn thuộc hạ của mình ngã xuống trước mặt.

Bọn họ, chính là một chuỗi số liệu được hệ thống tạo ra. Những số liệu này sẽ không ngừng tái diễn cái chết của bản thân, tái diễn trình tự mà chủ hệ thống đặt ra cho bọn họ.

Mạc Sở không cứu được bọn họ, y có thể thấy tiến trình của thế giới này, y cũng biết những người này, ai sống ai chết, y có vài biện pháp có thể xoay chuyển thế cục, nhưng cứu những người này, y làm không được.

Với sức của một người, không đủ để cải biến tiến trình của một thế giới, càng không đủ để cùng chủ hệ thống chống đỡ một loạt thế giới được sáng tạo ra.

Lúc này Mạc Sở chỉ có thể bảo vệ người trong lòng. Bên cạnh y cái gì cũng là giả, chỉ có người này là thật, chỉ có một mình hắn ——

Cho dù đến cuối cùng, người trong ngực hắn cũng có khả năng sẽ biến thành giả, cũng sẽ biến thành một chuỗi số liệu của thế giới này, một trình tự.

“Giết hắn! Giết bọn họ!”

Thiếu niên trốn vào trong ngực Lý Cảnh khóc thầm, ở thế giới này, vai chính lạnh lùng đứng ở phía đối lập với nhân vật phản diện, cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ.

Hệ thống cập nhật không ngừng, tiến độ đã dần dần đến gần 9/10, Ngu Tiểu Mạc giương mắt nhìn cái gọi là vai chính, yên lặng nắm chặt súng trong tay.

“Đó là một omega...”

Mạc Sở nở nụ cười châm chọc: “Còn là một omega bị đánh dấu.”

Y nhìn thiếu niên trong ngực Lý Cảnh, thiếu niên này vừa giết Kha Vũ, thậm chí còn muốn giết Ngu Tiểu Mạc. Lý Cảnh đứng ở một bên nhìn một màn này, nhưng hắn ta không có ngăn cản.

Có thể là hắn ta muốn ngăn cản, nhưng mà bây giờ, trước mặt Thẩm Tịch, thiếu niên sắp sửa giết Thẩm Tịch, bị Ngu Tiểu Mạc làm bị thương đang nằm trong vòng tay hắn ta.

Bốn người đứng xa xa đối mặt, mà người cuối cùng bên phía Nguyên Tiêu, rốt cuộc cũng ngã xuống.

“Tiến độ đã đạt 9/10.”

Mạc Sở nhắc nhở Ngu Tiểu Mạc một tiếng.

Ngu Tiểu Mạc thần thờ nhìn màn hình hệ thống trước mặt, lắc đầu: “Sẽ không ai làm bị thương nam chính, tại sao muốn ta đi tới?”

Sở Triệt, Gaia. Những người này, hắn có thể vì bọn họ mà đỡ một đao, dù cho không phải vì bọn họ, chỉ vì nhiệm vụ của bản thân, hắn cũng sẽ không chút nào do dự nhào tới.

Nhưng bây giờ, cái gì Ngu Tiểu Mạc cũng không muốn làm.

Chủ hệ thống làm đồng đội chết trước mặt hắn, bây giờ còn muốn hắn chắn đao cho người đã giết đồng đội mình... Đây tính là cái gì.

“Thẩm Tịch, lại đây.”

Cổ tình vào lúc này, Ngu Tiểu Mạc nghe được những lời buồn cười của Lý Cảnh nói với hắn.

Thiếu niên vừa này còn ở trong ngực Lý Cảnh khóc lóc, điềm điềm đáng yêu, lúc này chỉ hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh miệt liếc mắt nhìn Ngu Tiểu Mạc. Cậu ta tin tưởng vững chắc hành động che chở cho mình của Lý Cảnh đã làm omega vô dụng này thấy rõ tình cảm giữa bọn họ, cậu ta mới là người giành chiến thắng, mà Thẩm Tịch, đã thất bại từ lâu.

Thế nhưng, Ngu Tiểu Mạc cũng không động, thậm chí hắn nhắm nghiền hai mắt, không muốn nhìn đến cuộc chiến này nữa.

Người của bọn họ đều chết hết dưới sự vây công, mà người Lý Cảnh mang đến lại không tổn hao cọng lông nào, về phần thực lực cường đại của hai tang thi cấp 6? Có đủ trí lực để so sánh với nhân loại, hai người kia đã sớm đạt thành giao dịch chung phe với vai chính, sau khi thu được phần lớn tinh hạch cũng chậm rãi rời đi.

Cuộc giao dịch này nghe vào thật không thể tưởng tượng được, cũng rất thuận buồm xuôi gió. Trên thực tế chỉ cần còn chủ hệ thống tồn tại, vai chính tuyệt đối sẽ không gặp bất cứ phiền phức gì, ngay cả con đường báo thù cũng thông thuận, những cục đá như bọn họ không phải cản trở trên đường, chỉ là đá kê chân để vai chính dẫm nát.

“Cũng nên kết thúc.”

Mạc Sở như là tự lẩm bẩm: “Chủ hệ thống sẽ không để cho trình tự chính mình thiết kế ra có nửa điểm sai lầm, buồn cười là nếu như không thực hiện được, nó sẽ mạnh mẽ an bài tất cả lên con đường cũ. Ví dụ như _____”

Một khắc kia, thân thể Ngu Tiểu Mạc đột nhiên bị khống chế, hắn phát hiện mình mất đi quyền kiểm soát thân thể, giống như bị người khác điều khiển, hắn đẩy Mạc Sở ra, đi về phía của Lý Cảnh.

“... Thật lâu trước kia, ta cũng đã như vậy.”

Tiếng thở dài của Hoàng nhẹ nhàng vang lên bên tai, giống như là xin lỗi, hoặc như là bi thương.

”Mặc kệ thế nào, nó sẽ dùng một loại phương pháp buồn cười mà không có cách nào phản kháng được uốn nắn lại sai lệch, giống như bây giờ.

Ngu Tiểu Mạc phát hiện mình không nói được, hấn trơ mắt nhìn chính mình đến bên Lý Cảnh ngày càng gần, ngày càng gần, cho đến ——

Đột nhiên hấn nhào đến phía trước, chặn Lý Cảnh, đỡ phía sau lưng của hấn ta, lưỡi doa sắc bén của Mạc Sở.

Sắc mặt Lý Cảnh chợt thay đổi, tựa như hoàn toàn không dự liệu được biến số này.

Sớm đã quen thuộc đau đớn, giống như trước kia mà vọt tới, Ngu Tiểu Mạc há miệng phát ra một số âm tiết vô nghĩa, sau đó đã bị một người ôm vững vàng vào lòng.

“Ký chủ vọng tưởng khiêu chiến chủ hệ thống đều biến thành hệ thống, mà thuận theo tâm ý của chủ hệ thống, hết lần này đến lần khác làm đá kê chân cho vai chính, cuối cùng ký chủ cũng bị chủ hệ thống biến thành hệ thống.”

Một khắc kia khi linh hồn rời khỏi thân thể, Ngu Tiểu Mạc nghe được những lời Mạc Sở nói với hấn.

“Ta muốn nói với em... Ta ở thế giới khác chờ em.”

Máu tươi ấm nóng nhiễm đỏ tay, Mạc Sở ôm thật chặt thân thể đang lạnh dần, trong nụ cười cay đắng mang theo bi thương.

Đích thực rất buồn cười, cũng xác thực không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt.

Ký chủ không muốn, vậy chủ hệ thống trực tiếp tiếp nhận, cưỡng ép tạo ra biến cố vụng về, để thế giới này quay lại quỹ đạo vốn có.

Thống khổ do hỏa diễm đốt cháy thân thể, Mạc Sở không có cách nào cảm thụ được, bởi vì lúc này y đã thoát khỏi thân thể của Nguyên Tiêu, từ trên cao lạnh lùng nhìn Lý Cảnh đang nổi điên.

Cho đến bây giờ Thẩm Tịch cũng chưa từng thích Lý Cảnh, mà Lý Cảnh thì thật sự thích Thẩm Tịch, chỉ là căn bản hấn ta cũng không ý thức được điều này.

Ngu xuẩn.

“Nhiệm vụ thứ ba hoàn thành.”

“Mở ra nhiệm vụ kế tiếp, hệ thống đang truyền tổng —— ”

“Truyền tổng hoàn tất.”

45. Chương 43: Phiên Ngoại Lý Cảnh X Thẩm Tịch

Lần đầu tiên Lý Cảnh nhìn thấy Thẩm Tịch chính là sau khi kết thúc đại chiến, khi đó hơi thở y thoi thóp, vết thương chồng chất, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

Khi đó Lý gia đã rơi dài từ lâu, thủ hạ mà cha tín nhiệm nhất là Nguyên Tiêu đột nhiên tạo phản, ở sau lưng ông ấy đâm một dao, những người Lý Cảnh quen biết đều chết trong cuộc hỗn loạn đó, mà y, thì được mấy thủ hạ trung thành của Lý gia liều chết cứu ra.

Trong một đêm thành hai bàn tay trắng, thoáng cái từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, hoàn cảnh này làm y không thể tiếp thu, trong một khoảng thời gian Lý Cảnh sống trong sự chán chường mỗi một, cho đến sau này thành lập một thế lực nhỏ, sau khi tiếp nhận trách nhiệm báo thù, y mới dần dần bước ra khỏi cuộc sống sa sút tinh thần.

Cho đến khi gặp được Thẩm Tịch thì, y đang mang theo một nhóm thuộc hạ xuất phát đi tìm kiếm vật tư ở một thành thị bỏ hoang mới được phát hiện, ở nơi đó đựng phải tang thi cường đại, hầu như toàn quân bị diệt.

Một mình y trốn thoát, trên người mang đầy vết thương cùng gánh trên vai sinh mệnh của đồng đội — tình cảnh này quả thật rất quen thuộc, bởi vì nó vừa mới diễn ra không lâu.

Kết quả, vận khí lần này so với lần trước thì kém hơn, không có quay về được căn cứ, y gục trên nền đất bẩn thỉu, gương mặt nhìn máu của mình đang dần dần chảy ra từ vết thương, nhiễm đỏ cả một mảng đất dưới thân.

Thời điểm y cho là mình sẽ chết ở chỗ này, ánh sáng màu trắng bạc lấp lánh trong con ngươi của y, cẩn thận, ấm áp bọc toàn thân y lại.

Một khắc kia Lý Cảnh cảm thấy mình như là đi lên thiên đường, thoải mái suýt chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Sau đó y liền thấy một thanh niên thanh tú ngồi xổm bên cạnh y, trên tay tỏa ra bạch quang, đại biểu thân phận dị năng giả hệ trị liệu của hắn — hơn nữa, còn là một dị năng giả có thực lực không kém.

Bản năng của alpha làm y xác định đó là một dị năng giả đồng thời còn khiến y phát hiện người này cũng là một omega, một omega cực kỳ hiếm gặp ở mặt thể.

Vừa có được dị năng hệ trị liệu, còn là một omega. Lúc đó Lý Cảnh đã nghĩ tới rất nhiều trường hợp — y có thể giữ lại người này bên cạnh mình, y có thể sử dụng người này. Hoặc là, đưa hắn ra, có thể lấy được càng nhiều kỳ ngộ.

Những ý nghĩ này làm Lý Cảnh mang Thẩm Tịch về căn cứ của mình, mà đối với việc tìm một nơi có thể chứa chấp mình, đương nhiên Thẩm Tịch sẽ không cự tuyệt. Sau này hắn nói cho Lý Cảnh biết trước kia hắn ở căn cứ có thể lực không lớn hơn bao nhiêu so với căn cứ của Lý Cảnh, khi hắn phát hiện thủ lĩnh của thể lực kia muốn đem mình trở thành đồ chơi thì, hắn liền trốn khỏi nơi đó, đi đến nơi này, vừa vặn đi ngang qua, không nghĩ rằng lại cứu được Lý Cảnh.

Sau khi nghe về quá khứ của Thẩm Tịch, trái lại Lý Cảnh chần chờ. Hiện tại y không thể trêu vào bất cứ phiền phức gì, nếu như cái thủ lĩnh của căn cứ kia thật sự có ý với Thẩm Tịch, như vậy có nên cho Thẩm Tịch ở chỗ này hay không lại là một vấn đề khác.

Nhưng mà cuối cùng, Lý Cảnh vẫn giữ lại Thẩm Tịch.

Một dị năng giả hệ trị liệu, đối với căn cứ mà nói quá hữu dụng, y không thể mất đi tài nguyên này, về phần phiền phức... Nếu như thủ lĩnh căn cứ kia thật sự tìm đến, Lý Cảnh cũng không ngại lợi dụng cái ân tình là Thẩm Tịch, nhường omega này cho gã ta, xây dựng quan hệ với thể lực kia.

Có lẽ là Lý Cảnh biểu hiện ý đồ quá lộ liễu, hoặc là Thẩm Tịch cực kỳ thông minh. Nói chung, sau đó không lâu, Thẩm Tịch liền hiểu ra ý đồ của người mà mình cứu này.

Ngay từ đầu, Thẩm Tịch cứu Lý Cảnh cũng không vì thù lao gì, sau này nguyện ý quay về cùng Lý Cảnh cũng là muốn tìm chỗ nương nhờ ở mặt thể. Hắn còn nghĩ Lý Cảnh này thành thực đáng tin cậy, hai người có thể trở thành bạn bè, kết quả, hắn đã nhìn lầm người.

Lúc nhận định Lý Cảnh không đáng giá để kết giao, Thẩm Tịch lựa chọn rời xa y. Tuy rằng hắn vẫn ở trong căn cứ, nhưng đối với Lý Cảnh, có thể không nhìn thấy, hắn liền không nhìn.

Đại thiếu gia Lý gia nhanh chóng nhận ra Thẩm Tịch bất hòa với mình. Bất luận là trước hay sau mặt thể, cho đến bây giờ đều là y bất hòa với người khác, chứ không ai dám bất hòa với y, chuyện này làm Lý Cảnh cảm thấy rất “không thể tin được”. Trong mắt y, thiên tính của omega luôn dựa vào alpha cường đại thì, y chính là alpha cường đại nhất căn cứ này, Thẩm Tịch lại một mực muốn rời xa y, quả thực là không hiểu nổi.

Đại khái cũng chính là xuất phát từ tâm lý này, Lý Cảnh bắt đầu chú ý đến omega đặc biệt này. Mà sau khi hiểu rõ hắn, đại thiếu Lý gia mới phát hiện omega này, chính xác rất đặc biệt.

Lý Cảnh phát hiện, rõ ràng Thẩm Tịch chỉ là một omega, so với bất luận kẻ nào đều kiên cường hơn — đương nhiên, cái gọi là “Bất luận kẻ nào” chỉ giới hạn trong phạm vi omega — hắn sẽ không dựa vào người khác, hắn sẽ để bản thân ngang hàng với alpha, trở thành chiến hữu của bọn họ, cùng bọn họ đi kiếm vật tư, không sợ hãi đánh giết tang thi. Làm dị năng giả hệ trị liệu, trong chiến đấu, lúc nào hắn cũng làm tốt vai trò của “Người phụ trợ”.

Về phần omega phải trải qua kỳ phát tình, cho tới bây giờ giống như trên người Thẩm Tịch chưa từng phát sinh kỳ phát tình. Theo lời của hắn thì chỉ kết hợp cùng người mình, tuyệt đối sẽ không vì cái gọi là thiên tính liền đem cuộc đời mình chôn vùi trong tay một alpha xa lạ.

Quan niệm như vậy làm một alpha như Lý Cảnh cảm thấy buồn cười, song khi thấy bộ dạng Thẩm Tịch chật vật áp chế kỳ phát tình, nhìn đến ánh mắt kiên định nhuộm đầy tơ máu, cũng không biết nên nói cái gì.

Rõ ràng rất thống khổ, nhưng có chết cũng không chịu lui nửa bước, người này, quật cường đến mức làm người ta vừa buồn cười vừa yêu thương.

Có thể, y có thể biến người này thành omega của mình.

Đối với Lý Cảnh mà nói, cái ý niệm này chỉ là nhất thời hứng thú, Thẩm Tịch, chính là món đồ chơi khiến y tâm huyết trào dâng.

Cho tới bây giờ, đại thiếu Lý gia cũng không thiếu những đồ chơi như vậy. Coi trọng phải truy đuổi, sau khi đuổi tới tay liền chán ngấy, cho một khoản tiền rồi đuổi đi. Mặc dù ở mặt thể tiền trở nên không đáng giá, nhưng y vẫn có thể cho hắn những thứ khác, ví dụ như hoàn cảnh an toàn, ví như tình hạc có thể nâng cao thực lực.

Lý Cảnh vẫn cho rằng theo đuổi Thẩm Tịch chỉ là ý tưởng lúc hứng thú nhất thời của mình, dù cho sau này y biến chuyện này thành thật lòng, nhưng y vẫn không thể phủ nhận, thời gian ban đầu, y cũng không có nghiêm túc như vậy.

Đối với chuyện Lý Cảnh đột nhiên thay đổi thái độ theo đuổi mình, Thẩm Tịch ôm đầy hoài nghi. Trước khi xảy ra mặt thể, đại thiếu Lý gia phong lưu bạc tình, thanh danh cũng không nhỏ, hắn cũng có nghe qua. Sau khi xảy ra mặt thể, vì địa vị của Lý gia mà có không ít người trèo lên giường Lý Cảnh, người như thế nếu nói sẽ nghiêm túc đúng là chuyện khó như lên trời, không bằng hắn tin rằng ngày mai tang thi chết hết, mặt thể kết thúc, loại chuyện này ngay cả một đứa bé cũng sẽ chê cười không đáng tin.

Đối với Thẩm Tịch mà nói, Lý Cảnh đồ ngon đồ ngọt, căn bản không đáng tin tưởng. Mà đối với Lý Cảnh mà nói, không có được vĩnh viễn là tốt nhất. Y không thể phủ nhận, trên phương diện tình cảm, y rất không có trách nhiệm, nhưng mà, phạm là thứ y muốn, dù cho cướp đoạt, y cũng muốn đoạt lấy.

Sau một thời gian dài, toàn bộ căn cứ đều biết lão đại đang khổ cực truy đuổi một omega, mà omega kia không suy suyển chút nào. Trên thực tế, Thẩm Tịch cũng không phải là hoàn toàn sắt đá, ban đầu hắn cũng tưởng rằng Lý Cảnh sẽ kiên trì không được bao lâu, dù sao không ai sẽ đi lấy lòng người lúc nào cũng cự tuyệt mình. Nhưng mà, người này lại kiên trì được, bộ dạng thâm tình chân thành, thực sự là giống như vậy.

Có những lời nói nghe nhiều sẽ cảm thấy thành sự thật, dần dần, Thẩm Tịch có chút dao động, hắn bắt đầu suy xét có nên tiếp thu theo đuổi của Lý Cảnh hay không — nhờ đâu người này nói yêu là sự thật rồi sao? Nhờ đâu y thực sự đối xử thật lòng với mình? Dù cho không thích y, có thể, ít ra cũng có thể thử một lần.

— nếu như không phải tận mắt chứng kiến Lý Cảnh ôm một beta ở trên giường kịch liệt xô xuyên qua, Thẩm Tịch thực sự sẽ đồng ý lời tỏ tình của Lý Cảnh.

Đại thiếu Lý gia chính là đại thiếu Lý gia, cho tới bây giờ kiên trì của y cũng không nhiều. Trước khi được đối phương đáp lại, y cũng không ngại bên cạnh có thêm bạn giường giải phóng dục vọng.

Chỉ là, khi nhìn thấy Thẩm Tịch sắc mặt trắng bệch thì, đột nhiên Lý Cảnh cảm thấy tim mình nhói đau. Hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên y nếm được tư vị đau lòng.

Y đẩy beta dưới thân ra, xông đến muốn kéo Thẩm Tịch lại, nhưng mà Thẩm Tịch rời đi đã lâu, bước chân vội vàng, còn hơi lảo đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Kỳ thật Thẩm Tịch bị kích thích rất lớn, nhưng kích thích này cũng không duy trì bao lâu. Khi nhìn rõ bộ mặt thật của Lý Cảnh thì đầu tiên hắn nghĩ ánh mắt mình thật sự là mù rồi, thứ hai là may mắn là chưa bị tra nam này lừa, nếu không cũng không biết nên khóc như thế nào đâu.

Vì vậy, tất cả bắt đầu lại từ đầu, Thẩm Tịch tiếp tục lạnh nhạt với Lý Cảnh, về phần Lý Cảnh, sau một đêm này liền thay đổi tính tình, thực sự toàn tâm toàn ý đối xử với Thẩm Tịch, nhưng cũng không có ích lợi gì, Thẩm Tịch quyết định không để ý đến y, ngay cả liếc mắt cũng không có.

Lúc này Lý Cảnh mới biết cái gì gọi là hối hận, nhưng hối hận cũng đã muộn. Có lẽ là thay đổi tâm tình, y bắt đầu càng ngày càng để ý thái độ của Thẩm Tịch đối với mình, phát hiện thái độ đối phương càng thêm lạnh nhạt so với trước đây, tâm tình lại càng buồn bực, buồn bực càng nhiều, càng thấy phần nộ.

Y bắt đầu nhằm vào Thẩm Tịch, phái hắn đi làm một nhiệm vụ khó khăn, một lần lại một lần để hắn rơi vào hiểm cảnh. Y nghĩ người này nhất định không chịu được khổ, bị đả kích một trận sẽ chạy tới ân y. Đến lúc đó y nhất định sẽ thật tâm thật ý cưng chiều hắn, tuyệt đối không để hắn có nửa điểm ủy khuất.

Đáng tiếc, Thẩm Tịch không có cúi đầu cầu xin y, một lần cũng không có. Hắn chính là người quật cường như vậy, quật cường đến mức làm lửa giận của Lý Cảnh càng ngày càng nhiều, phần nộ đến mất đi lý trí, đến cuối cùng y đã quên mất mình thích người này, một lần lại một lần chèn ép hắn, biểu hiện rõ ràng cho mọi người là mình chán ghét hắn, rồi lại không cho phép ai động đến hắn, ngoại trừ mình.

Loại thái độ mâu thuẫn khó hiểu này làm Lý Cảnh cảm thấy bối rối, rất nhiều lần y đều suy nghĩ có phải mình thật sự thích Thẩm Tịch hay không, hay là chỉ vì không có được mà không cam lòng. Loại cảm xúc phức tạp này vẫn duy trì đến khi Thẩm Tịch bị Nguyên Tiêu mang đi, khi biết tin này, trong một khoảnh khắc Lý Cảnh không kiềm chế được phần nộ, giống như thứ quý báu nhất của mình bị trộm đi làm y hận không thể lập tức xông ra xé nát Nguyên Tiêu, nhưng cuối cùng y vẫn bình tĩnh lại, đồng thời tỉnh táo thật nhanh.

Trong một khắc này, y cảm thấy mình đã có đáp án. Nếu y có thể không thêm để ý chuyện Thẩm Tịch rời đi, biểu thị y chỉ không cam lòng với việc không sở hữu Thẩm Tịch mà thôi, không có bao nhiêu yêu thích.

Dù cho Lý Cảnh cho là như vậy, ít nhất trước khi nhìn thấy Thẩm Tịch chết trước mặt mình, y cũng cho là như vậy.

— cho đến khi người này thật sự chết trước mặt mình, đỡ một đao kia cho mình, sau đó khép mắt lại, không còn mở ra nữa.

Một khắc kia, Lý Cảnh thật sự cảm thấy trong ngực mình có vật gì đó, vĩnh viễn mất đi.

Một khắc y, y cũng nhận thức vô cùng rõ ràng, mất đi một bộ phận, không thể bổ sung vào được nữa.

Dù cho y giết Nguyên Tiêu báo thù cho Thẩm Tịch, dù cho y ôm chặt thân thể Thẩm Tịch đã mất đi độ ấm vào lòng, người này, cũng sẽ không liếc mắt nhìn y nữa.

Từ đầu chí cuối, y chính là một thằng ngốc.

Cho tới bây giờ chỉ là một người không hiểu rõ tâm của mình, ngu xuẩn.

46. Chương 44: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (1)

“Năm mươi một vạn ngân hà tệ!”

“Năm mươi hai vạn ngân hà tệ!”

“Năm mươi hai vạn năm ngàn!”

“Năm mươi ba vạn!”

“Năm mươi lăm vạn —— ”

Ngu Tiểu Mạc khôi phục tri giác trong một không gian huyền ảo.

Bên tai nhạy cảm nghe được tiếng nước chảy, chất lỏng ẩm áp bọc lại thân thể trôi nổi lơ lửng, xung quanh cũng không có tia sáng nào chiếu rọi....

Từ từ?

Chợt mở mắt ra, Ngu Tiểu Mạc thấy phía dưới là một khu lớn ghề lô. Vô số người xa lạ mặc quần áo đẹp đẽ, mang theo mặt nạ lần lượt giơ bảng tên trong tay, đấu giá.

Nơi này chính là phòng đấu giá.

Mà mình, dường như chính là người bị bán đấu giá.

“.....”

Tất cả kinh ngạc, toàn bộ quay về gương mặt lạnh tanh, Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, bình tĩnh mở ra giao diện hệ thống.

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mạc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 4]

[Điểm tích lũy: 1300]

[Năng lực mở khóa: 3/5]

[Tiến độ: 0]

[Năng lực lựa chọn: Có thể lựa chọn]

Ngón tay đặt trên đề mục “Cấp bậc”, Ngu Tiểu Mạc nhẹ nhàng lau một cái, giống như là muốn xóa chuỗi số liệu này đi ——

Đương nhiên, không xóa được.

Cấp bậc lần này nhảy lên hai cấp, điểm tích lũy cũng đạt đến 1300, nhưng Ngu Tiểu Mạc không cảm thấy có bao nhiêu hài lòng.

Chính mắt nhìn thấy một số người chết đi cùng với việc sau khi hiểu rõ một phần chân tướng của thế giới này, tâm tình của hắn đã sớm không còn vui vẻ như ban đầu.

Huống chi, ở đây còn có một người chờ hắn đi tìm. Trước khi ly biệt, người này nói qua sẽ chờ hắn.

Hít sâu một hơi, Ngu Tiểu Mạc gọi hệ thống của mình ra: “Hoàng, nói cho ta biết bối cảnh của thế giới này, cùng với, một số chuyện ”Ngoài lề:.”

Chuyện “Ngoài lề” là chỉ cái gì, đương nhiên không phải là Hoàng không biết.

“.....”

Nhận ra ký chủ của mình có một số biến hóa nhỏ bé, đầu tiên hệ thống yên lặng vài giây, sau đó mới mở miệng: “Trước tiên đem bối cảnh nói cho người, những thứ khác, ta cần một chút thời gian để sắp xếp.”

“Được, ta chờ.”

Ngu Tiểu Mạc hiểu là Hoàng muốn tránh chủ hệ thống, dù sao, ở đâu ai cũng không có thực lực chống lại sự tồn tại thần bí mà cường đại kia.

”Mặt khác, kỹ năng thứ ba của người đã buộc định cùng nhiệm vụ. Từ nay về sau, từng thế giới sẽ có nhiệm vụ thêm vào, có tiếp nhận hay không?”

Ngu Tiểu Mạc: “Tiếp nhận.” Đương nhiên tiếp nhận, có thể làm vai chính thúc đẩy cốt truyện ở thế giới này, tương đương chiếm tiện nghi của chủ hệ thống, khẳng định hắn sẽ tiếp nhận.

Nghe được câu trả lời của Ngu Tiểu Mạc, Hoàng không nói thêm lời nào thừa thãi nữa, nhanh chóng thực hiện công năng của một hệ thống: “Đang truyền bối cảnh nhiệm vụ, có mở ra nhiệm vụ chính thức không?”

“Mở ra.”

Đinh.

[Nhiệm vụ: Bảo vệ nam chính, đã nhận]

[Mục tiêu nhiệm vụ: Bảo đảm nam chủ an toàn, ở thời khắc quyết định thay nam chủ chấn đảo]

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, lượng lớn tin tức được truyền vào đầu. Ngu Tiểu Mạc quét mắt nhìn đám người bên dưới một vòng, tiếp thu tin tức, đồng thời mở ra năng lực tự động phân tích.

Cảnh tượng nơi này nhanh chóng bị phân tích ra, quả nhiên là một phòng đấu giá. Mà hắn thì bị nhốt trong một bể nước hình trụ, làm một vật đấu giá.

Tại sao phải bị giam trong nước? Bởi vì bây giờ Ngu Tiểu Mạc đã không phải là “Người”, theo như ý nghĩa nào đó, hắn là một ngoại tộc.

Hai chân trần trụ bị thay thế bằng một đuôi cá màu xanh bạc xinh đẹp, tóc trôi theo dòng nước, dập dềnh nhuộm cả một mảnh xanh thẫm —— hiện tại Ngu Tiểu Mạc là một nhân ngư, một con nhân ngư dung mạo kiều diễm, là nhân ngư vị thành niên.

Biến thành nhân ngư tuyệt đối là ngoài dự liệu của hắn, nhưng mà Ngu Tiểu Mạc cũng không quá kinh ngạc. Sau khi hắn nhìn quen việc sinh tử, đối với loại chuyện này, trình độ tiếp thu tăng cao không ít. Dù cho người ở dưới đài đang không ngừng ra giá mua hắn mang về làm đồ chơi, Ngu Tiểu Mạc đều có thể mặt không đổi sắc mà tiếp tục đọc cốt truyện thế giới này.

Dù sao tất cả đều là trình tự một tay chủ hệ thống thiết kế, nên đi như thế nào thì đi như thế ấy, điều hắn quan tâm là làm sao tìm được Mạc Sở, mà không phải là những số liệu do chủ hệ thống tiện tay tạo ra.

Bởi vì mở ra kỹ năng thứ ba biết được cốt truyện, cho nên Hoàng truyền cho hắn không chỉ là bối cảnh của thế giới này, tiếp theo đó còn có cốt truyện ——

Đây là một thế giới tinh hệ, cái thế giới tinh tế, cái thế giới tinh tế này cùng thế giới hắn đã trải qua không quá giống nhau. Ở đây không chỉ có phát triển công nghệ cao như cơ giáp, phi thuyền, còn có các đại tinh hệ, các thế lực, thậm chí cái loại chủng tộc đa dạng.

Nhân loại cũng không phải là chủng tộc duy nhất trong thế giới này, thế nhưng, bọn họ là chủng tộc lớn nhất và cường đại nhất trên thế giới này.

Dù cho sức mạnh của cá thể nhân loại có thể không bằng những chủng tộc khác, nhưng cũng không thể phủ nhận một điểm là, ở nhân số và trí tuệ, nhân loại chiếm rất nhiều ưu thế. Trong dòng lịch sử ngàn năm, nhân loại dựa vào phần ưu thế này phát triển ra một nền văn minh nhân loại vô cùng huy hoàng thịnh vượng, trở thành chúa tể duy nhất có địa vị vững vàng trong tinh hệ, giẫm nát chủng tộc khác dưới chân.

Mà sinh hoạt tại tinh cầu Atlantis có khoa học kỹ thuật lạc hậu là nhân ngư —— một chủng tộc xinh đẹp mà yếu ớt —— là vật tế cho ngôi vương của khoa học kỹ thuật của loài người.

Nhân ngư xinh đẹp, điều này không thể nghi ngờ. Bọn họ cũng rất hoàn mỹ, cũng rất mê người. Mà số lượng nhân ngư thừa thớt làm cho phần mỹ lệ này tăng thêm một phần trân quý. Vì vậy, nhân ngư sinh sống tại tinh cầu Atlantis bị loài người săn bắt, bọn họ bị buôn bán qua tay nhiều người ở các tinh hệ, trở thành hàng hóa giá trên trời ở các phòng đấu giá, thành sủng vật dưới chân của các quý tộc hay phú hào, hoặc là, đồ chơi trên giường.

Nhân ngư giống đực thường đẹp hơn nhiều nhân như giống cái, cũng càng sang quý hơn. Mà nhân ngư vị thành niên càng có giá trị cao hơn nhân ngư thành niên, bởi vì bọn họ càng hiếm gặp, nhưng nhiều hơn là, bởi vì các quý tộc nào đó có những sở thích quái dị.

Nhân ngư vị thành niên lúc tròn 18 tuổi mới có thể biến ra hai chân, trước kỳ thành niên bọn họ sẽ sản sinh ra một loại ảo giác gây sợ hãi người bên cạnh, loại ảo giác ấy lại này vẫn duy trì đến sau khi trưởng thành. Nói cách khác, bọn họ sẽ càng phụ thuộc vào chủ nhân mình. Trước khi thành niên là một đồ chơi tinh xảo, sau khi trưởng thành, là một món đồ chơi gợi cảm, nhu thuận dịu ngoan, nói gì nghe nấy — đây đối với một số tầng lớp thượng lưu đầy dục vọng và mùi tiền mà nói, không thể nghi ngờ chính là một mê hoặc tuyệt diệu.

Mà nguyên chủ của cỗ thân thể này, An Nhã, chính là một con nhân ngư vừa đẹp vừa trân quý. Đương nhiên, là một nhân ngư giống được chưa thành niên.

Lạnh nhạt tiếp nhận thân phận của mình, Ngu Tiểu Mạc nghe âm thanh đầu giá của đám người phía dưới, nở nụ cười.

Đây là một thế giới cấp B, độ khó của nhiệm vụ lớn hơn trước kia không ít. Mà càng thú vị hơn là, hiện tại An Nhã cũng không có tiếp xúc gì với vai chính của thế giới này.

Nói cách khác, lần này hẳn phải tự mình tiếp cận vai chính, thu được tín nhiệm của vai chính, sau đó sẽ là việc mình chần cho vai chính một mạng — thế nhưng, thật sự cần thiết phải tiếp cận vai chính sao?

Phía dưới đầu giá đã lên tới năm trăm vạn, bầu không khí cũng sắp đến hồi cay đắng, phỏng chừng Ngu Tiểu Mạc còn chưa nhìn thấy vai chính sẽ bị người xa lạ nào đó mang đi. Muốn quay về làm nhiệm vụ, thật đúng là không dễ dàng.

Vai chính của thế giới này cũng không phải là hình tượng quý tộc nghèo túng như trước đây, trên thực tế, bây giờ vai chính có thể không tính là nghèo túng, không chỉ không tính, còn tương đối là kim quang lấp lánh —

Tam Hoàng Tử Kevin của đế quốc Bạch Ngân, là con trai được hoàng đế sủng ái, mẫu thân là nữ nhân cao quý nhất trong đế quốc, cũng là đại gia tộc đệ nhất của đế quốc Bạch Ngân — con gái duy nhất của gia tộc Audria.

Thân thế ưu việt, địa vị phi phàm, người duy nhất có thể cùng tranh chấp với gã chính là huynh trưởng của gã, là nhị hoàng tử do hoàng hậu sinh ra - Andean. Nhưng mà, người đế quốc đều biết vị nhị hoàng tử này cùng hoàng đế cực kỳ không hợp, nếu bàn về tài hoa, hai người này ngang nhau. Nếu bàn về sủng ái, tam hoàng tử chiếm ưu thế hơn.

Về phần đứa bé thứ nhất của hoàng hậu... Sớm đã chết trong đại chiến giữa đế quốc và trùng tộc, hài cốt cũng không còn.

Tình thế hiện tại của thế giới này rất tốt đẹp, tiền đồ của vai chính cũng rất tốt đẹp. Hoàn toàn không có cảm giác về sự tồn tại của nhân vật phản diện — nếu như nói có thể tìm được một nhân vật phản diện.

Nếu Ngu Tiểu Mạc không có mở ra năng lực biết được cốt truyện, chỉ sợ sớm đã không hiểu ra sao. Mà đáng ăn mừng nhất chính là, hẳn vẫn biết kế tiếp sẽ phát sinh gì đó. Mà nhân vật phản diện, trong tình tiết tiếp theo đã trôi lên mặt nước.

Vai chính sẽ ở trong lần đầu giá này nhìn trúng một nhân ngư...

Thấy điều này, Ngu Tiểu Mạc nhướng mày.

Nhưng mà, hẳn ta cũng không có thành công mua được nhân ngư này.

Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên nhân chính là hẳn ta phải tạo hình tượng tốt đẹp trước mặt công chúng, mà ở trong phòng đầu giá ngầm này, người tham dự đầu giá đều thuộc giới thượng lưu, mà trong mắt tầng lớp bình dân chính là một sự dơ bẩn, không có tốt đẹp như thế. Dù sao, trong mắt đại đa số người bình thường việc này chính là mất nhân tính cùng đạo đức, mà làm hoàng đế tương lai như bọn họ, tuyệt đối không thể là người không hề có đạo đức và tàn bạo buông thả như thế.

Cho nên, vì hình tượng của mình, Kevin cũng không có ra tay với vật nhỏ mà gã động tâm này. Cũng bởi vì vậy mà Anya rơi vào tay của huynh trưởng gã, Andean.

Kỳ thực Andean không có tâm tư gì với Anya, sở dĩ y mua hấn, chỉ là bởi vì y phát hiện Kevin để ý tiểu nhân ngư này. Nếu em trai thích, anh trai như y mà không làm ra một số chuyện hoành đao đoạt ái thì thật có lỗi với em trai — chỉ có kẻ ngốc thế này mới làm vậy.

Vì vậy vài năm sau, trước khi xảy ra cuộc chiến tranh giành vương vị giữa hai hoàng tử thì, chuyện nhị hoàng tử tham dự đấu giá ngầm nhân ngư bị Kevin tuồn ra ngoài gièm pha, khi đó vừa vận dân chúng để quốc hô hào phản đối các loại đấu giá giống loài, chuyện này bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nhanh chóng bôi đen hình tượng của Andean.

Sau đó, không đợi cho Andean kịp thanh minh, Kevin còn truyền ra ngoài Andean ngược đãi Anya các kiểu, nhiều loại hành vi tàn nhẫn khiến người khác giận sôi gan, một chiêu này càng khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, làm hình tượng của Andean đã đen càng đen hơn. Mà Kevin giải cứu Anya bị ngược đãi trong tù từ trong tay Andean ra, từ đó chiếm được tình yêu của Anya cùng với cảm giác tam hoàng tử thật lương thiện của dân chúng.

Nếu như chỉ như thế thì cũng không có gì nói, nhưng cố tình Andean tính tình tàn bạo, hiếu chiến lại không chịu nổi vũ nhục như vậy, dưới cơn nóng giận đi tìm đường chết ngáng chân Kevin không biết bao nhiêu lần. Đáng tiếc những lần ngáng chân này không chỉ bị vai chính dễ dàng giải quyết, còn làm hoàng đế nhận ra hành động xấu xa của nhị hoàng tử với người em ruột này, chạm đến nghịch lân của hoàng đế, ông ta nhất thời giận dữ, giam lỏng Andean, còn muốn tiêu diệt toàn bộ thế lực mà y âm thầm gây dựng.

Mất đi tự do, quyền thế và sự tín nhiệm của phụ hoàng, rốt cuộc Andean cũng ý thức được mình hoàn toàn trắng tay. Dưới tình huống không còn đường lui, y bị phẫn nộ làm mê muội đầu óc, quyết định dùng chiêu cá chết lưới rách, nhân cơ hội này mà thông đồng với người đế quốc Hoàng Kim, ý đồ ám sát Kevin.

Vì vậy lúc này, Anya đã yêu Kevin từ lâu, vì Kevin mà trúng một kích trí mạng, oanh oanh liệt liệt làm một pháo hôi — vẫn là vì tình yêu của Anya với tam hoàng tử mà chết.

Đi vì vai chính của hấn, đi vì tình yêu của hấn.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Ngu Tiểu Mạc sau khi biết được cốt truyện.

Làm hấn tức giận không chỉ là trên thế giới này nhân vật phản diện đại dột, muốn chết mà bị vai chính áp chế khắp nơi (hấn tuyệt đối không thừa nhận người yêu mình có chỉ số thông minh thấp đến như vậy!), còn có cái gọi là tình yêu của Anya.

Chính là lúc ban đầu bởi vì dung mạo của Anya mà Kevin động tâm, thế nhưng sau đó thì sao? Lúc Anya thuộc về Andean, Andean cũng chỉ là lợi dụng Anya. Biết rất rõ tiểu nhân ngư này chịu đủ bạo ngược, hành hạ từ hoàng huynh, rõ ràng có thể cứu hấn sớm một chút, nhưng Kevin cũng không có làm gì, chỉ trở mặt nhìn Anya bị hành hạ đến mình đầy thương tích, hấp hối.

Về phần sau này Kevin “cứu” Anya, cũng chỉ là đến thời cơ thích hợp lợi dụng Anya một chút mà thôi. Trừ lần đó ra, gã còn làm qua cái gì?

Quả thật, sau khi cứu Anya ra, hấn để Anya ở lại bên cạnh, nhưng điều này cũng chỉ vì giành được hảo cảm của dân chúng mà thôi, nếu như còn có nguyên nhân khác, phỏng chừng là vì nhìn trúng gương mặt này của Anya.

Cho tới bây giờ gã vẫn không đối xử quá thật lòng với Anya, chỉ là Anya đáng thương, là một nhân ngư không trải sự đời, hấn cho là Kevin là nam nhân định mệnh của đời mình, cho nên dùng thân phận hèn mọn ở lại bên cạnh làm tình nhân của gã. Dù sao đó không lâu Kevin làm lơ hấn, cùng công chúa của đế quốc Thanh Đồng đính hôn, Anya cũng chưa từng rời đi.

Càng đáng buồn hơn là, khi Anya chắn một đao cho Kevin thì trong lòng còn tràn đầy ý niệm cho rằng cuối cùng Kevin cũng chú ý tới mình, nhưng hấn thật không ngờ, khi đó Kevin cho là đương nhiên đứng phía sau hấn, ôm vị hôn thê của gã, dùng bộ dạng có thể hy sinh cả tính mạng để bảo vệ người yêu trong lòng, mặc cho Anya vì mình mà chặn nguy hiểm.

Bởi vì Anya là tình nhân không thể mang đến cho gã lợi ích gì, bởi vì người trong ngực hấn là công chúa địa vị cao quý gấp trăm lần Anya, người này mặc định sẽ trở thành nam nhân vương giả, lại trở mặt nhìn Anya yêu mình nhất, chết ở trước mặt gã.

...

Gần đây gặp vai chính càng lúc càng cạn bã.

Đuôi cá ở trong nước vung vẩy ra từng cơn sóng, tâm tình của Ngu Tiểu Mạc cũng không tốt lắm.

Đối với vai chính, hắn sớm đã không còn bao nhiêu hảo cảm, vừa nghĩ tới mình phải chần một đao cho loại người này, độ hảo cảm càng ngày càng thấp.

Nếu không thích... Như vậy, có thể thử thay đổi cốt truyện thế giới này được không?

Nếu như nói vai chính không còn là vai chính, nhân vật phản diện không còn là nhân vật phản diện ——

Phòng đấu giá lúc này đã không còn ai trả thê, Ngu Tiểu Mạc rũ mi, rồi lại ngược mắt lên, tìm được người thắng trong cuộc đấu giá này.

Ghế lô khách quý ở lầu hai, một nam nhân nghênh ngang kiêu ngạo.

Cao ngạo như vậy, khó thuần như vậy, lại bá đạo như thế.

Trong mắt Ngu Tiểu Mạc, đây mới thực sự là vương giả ——

Cũng là nam nhân của hắn.

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Nhân ngư nhỏ nhỏ mềm mềm xinh xinh đi câu dẫn ông xã

47. Chương 45: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (2)

Sau khi trưởng thành, hoàng tử đều phải dọn ra ngoài hoàng cung, cho nên Ngu Tiểu Mạc cũng không có bị đưa đến hành cung bình thường, mà là bị dẫn tới phủ đệ của Andean.

Trong phòng đấu giá, Ngu Tiểu Mạc không nhìn thấy vai chính Kevin, hắn bị cho vào trong một thùng nước đặc biệt.. Không gian trong thùng cũng không nhỏ, nhưng đối với một con nhân ngư mà nói có chút bất tiện. Thân là một nhân ngư nhỏ yếu vô lực, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là co rúc dưới đáy thùng, tùy ý để mình bị những người xa lạ đưa đến địa phương xa lạ.

Phủ đệ của Andean được bài trí rất xa hoa, nói toạc ra là phóng túng, quả thực giống như người kia của hắn.

Khi thấy tòa công trình thì, Ngu Tiểu Mạc thò đầu ra muốn tìm bóng hình quen thuộc của mình.

Rất nhanh, hắn liền thấy nam nhân mặc trang phục hoa lệ, cao ngạo từ bên kia đi tới.

Ánh mắt Ngu Tiểu Mạc sáng lên, thân thể liều mạng đi về phía Andean, đồng thời đuôi cá cũng không ngừng lắc lư phát ra âm thanh của bọt nước, thiết tha khiến cho người ta chú ý.

Quả nhiên Andean bị động tĩnh bên này hấp dẫn, thoáng dừng bước, thờ ơ liếc mắt nhìn về nhân ngư mới mua về.

Chính là liếc mắt một cái như vậy, đôi mắt màu vàng kim của nhị hoàng tử mắt cao hơn đầu hé lên, hứng thú đánh giá Ngu Tiểu Mạc, đối với tiểu nhân ngư này sinh ra hứng thú.

Chẳng trách hắn, rất nhiều người khi nhìn thấy dáng dấp của Ngu Tiểu Mạc thì không cảm lòng được mà bị hắn hấp dẫn. Dù sao làm một con tiểu nhân ngư thật xinh đẹp, mị lực của Anya chính là không hề suy giảm.

Mà trong mắt Andean, vật nhỏ này tự nhiên cũng có hương vị độc đáo riêng ——

Nhìn qua nhân ngư trong hồ nước đơn thuần mà vô tội, hai mắt mở to, tò mò đánh giá thế giới mới lạ, con người màu xanh biển xinh đẹp ngây thơ, như một khối thủy tinh xanh lam yếu ớt, làm cho người ta nhìn không được mà cẩn thận che chở.

Thấy ánh mắt nhị hoàng tử chăm chú lướt trên người mình, bé nhân ngư mắt to tròn màu xanh nước biển thoảng cái dấy lên mừng rỡ, hiện lên óng ánh, giống như bầu trời lấp lánh ánh sao.

Vốn là nhìn không vừa mắt Kevin mới mua, nhưng vật nhỏ này dường như phi thường thú vị...

Andean cong môi, lộ ra nụ cười mờ ám, tiểu nhân ngư bộ dạng nhỏ xinh dùng ánh mắt mong đợi, cầu xin sự quan tâm cùng cẩn thận khép nép thành công khiến nhị hoàng tử chú ý, một giây tiếp theo, nhị hoàng tử liền dời mắt, không chút nào lưu luyến xoay người ly khai.

Nhìn thân ảnh người kia không quay đầu lại, Ngu Tiểu Mạc có chút mất mát, nhưng hần nhanh chóng lấy lại tinh thần, ở trong lòng tự an ủi bản thân.

Bây giờ người này Andean, cũng không phải là Mạc Sở. Mà Mạc sở ở trong thân thể y, muốn tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

Nghĩ như vậy, Ngu Tiểu Mạc cũng không có ý định Andean đã rời đi chú ý đến mình nữa, mà là yên lặng lặn xuống nằm dưới đáy hồ, bị người khiêng lác lư vào phủ đệ, đi thẳng đến hồ nước đã sớm bố trí trong hoa viên.

Cái hồ nước rất lớn, làn nước trong hồ trong suốt, rất đẹp, dưới đáy nước là một tầng cát mịn, xung quanh rải rác vỏ sò ngọc trai linh tinh, thậm chí còn có vài con cá nhỏ màu vàng đuôi ngắn chậm rãi bơi qua bơi lại ở đáy hồ.

Trong góc hồ đặt một cái vỏ sò để Ngu Tiểu Mạc có thể chui vào nghỉ ngơi, được thả ra khỏi cái thùng nước chật chội, Ngu Tiểu Mạc lác lác cái đuôi bơi vào trong vỏ sò, nghiêng người đưa lưng về phía cửa bên cạnh hồ nước, dường như là sợ hãi hoàn cảnh xa lạ, cho nên mới tìm một chỗ trốn đi.

Trên thực tế, hần chỉ là muốn tìm một chỗ tiếp nhận nhắc nhở của hệ thống —— Hoàng sắp xếp lại một số việc hệ thống biết, tìm được thời cơ nói cho hần.

[Đang truyền tin tức ——]

[Truyền hoàn tất]

Đoán chừng hành động này của Hoàng tránh được giám thị của chủ hệ thống, Ngu Tiểu Mạc cũng không dám giao lưu với Hoàng, sợ bị chủ hệ thống phát hiện tin tức vất vả lắm mới có được, cho nên dùng tốc độ tin tức xem qua một lần, cái nào nên nhớ thì ghi nhớ.

Sau khi nhanh chóng nhớ kỹ những tin tức này, mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, sắc mặt của Ngu Tiểu Mạc cũng nhanh chóng trầm xuống, tức giận nắm chặt hai tay.

—— ký chủ vọng tưởng khiêu chiến chủ hệ thống đều biến thành hệ thống, mà ký chủ thuận theo tâm ý của chủ hệ thống liên tục làm đá kê chân cho vai chính, cuối cùng cũng bị chủ hệ thống biến thành hệ thống.

Rốt cuộc hần cũng hiểu rõ những lời của Mạc Sở nói với hần là có ý gì. Bởi vì tin tức mà Hoàng truyền tới cho hần, bao gồm quá khứ của hệ thống này ——

Trước kia Hoàng không phải là hệ thống, y cũng là một ký chủ được hệ thống lựa chọn. Không giống như Ngu Tiểu Mạc tự nguyện trở thành ký chủ, Hoàng là bị cưỡng ép trở thành ký chủ, cho nên y vẫn có bất mãn với chủ hệ thống. Sau này, y có đủ thực lực, nỗ lực chạy trốn khỏi sự kiểm soát của chủ hệ thống, kết quả bị chủ hệ thống bắt được, cũng bị tước đoạt thân phận ký chủ, thành hệ thống không có tình cảm, không có thực thể, thậm chí còn không được coi là một “Sinh vật”.

Ký chủ vọng tưởng khiêu chiến chủ hệ thống, ví như Hoàng, bị ép buộc biến thành hệ thống. Mà ký chủ thuận theo chủ hệ thống, ví dụ như hệ thống của Mạc Sở, bởi vì càng ngày càng cường đại mà bị chủ hệ thống kiêu ky, cuối cùng cũng bị biến thành hệ thống.

Nói đúng ra, mặc kệ ký chủ lựa chọn như thế nào, kết cục của bọn họ đều được mặc định —— trở thành hệ thống, lưu lại vĩnh viễn ở những thế giới khác nhau, lựa chọn ký chủ, thu thập năng lượng cho chủ hệ thống.

Đúng vậy, chủ hệ thống sáng tạo ra vô số thế giới giả tưởng, để duy trì những thế giới này thì nó cần đủ năng lượng, mà năng lượng này, hấp thu từ từng cái thế giới, thông qua vô số hệ thống truyền đến trên người nó.

Mỗi khi ký chủ hoàn thành từng nhiệm vụ, chủ hệ thống sẽ đến thu thập năng lượng của thế giới này. Bởi vì lực chú ý đều đặt trên năng lượng, cho nên đó cũng là thời gian chủ hệ thống không cảnh giác nhất, trừ lúc đó ra thì còn lại thời gian, chủ hệ thống đều giám thị hướng đi của từng hệ thống ——

”Mặc dù nói là như vậy, thế nhưng nó không có khả năng giám sát bao quát hết tất cả các thế giới.

Đột nhiên Hoàng nói chuyện: “Giống như bây giờ, nó dời mắt.”

Ngu Tiểu Mặc nhìn bầu trời, tựa hồ thực sự thấy được một đôi mắt hiện trên bầu trời, không mang theo cảm xúc gì nhìn chăm chú xuống phía dưới.

“Biến thành hệ thống... Giống như người vậy sao?”

“Ừ. Sau đó, trong năm dài tháng rộng mắt đi từng chút từng chút sức sống, bị chủ hệ thống cắn nuốt, hoàn toàn biến mất trong thế gian.”

Giọng nói của Hoàng vẫn bình tĩnh như trước, tựa hồ đã thành thói quen: “Thế hệ trước ta chính là biến mất như thế. Khi ta không còn cảm giác được hơi thở của bọn họ nữa thì, ta biết, đối tượng kế tiếp bị chủ hệ thống thôn phệ, chính là ta.”

“Hệ thống cũng sẽ chết...”

Ngu Tiểu Mặc tự lẩm bẩm, đột nhiên, như từ trong đó thăm dò được vật gì vậy.

Hệ thống sẽ chết, còn chủ hệ thống thì sao?

Nó cần năng lượng để giữ lại bản thân, nếu như nó không có năng lượng thì như thế nào?

bởi vì kiêng kỵ cường giả mà chủ hệ thống thôn phệ ký chủ thuận theo mình, đây không phải đại biểu cho ký chủ cường đại cũng có thể mang đến uy hiếp cho nó sao? Bằng không, sao nó lại hạ thủ với những ký chủ cường đại?

Nếu như có thể tránh khỏi sự thôn phệ của chủ hệ thống, nếu như có thể trở nên mạnh mẽ...

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm, Ngu Tiểu Mặc sửng sốt: “Ta nhớ kỹ người từng nói với ta, mong muốn ta đạt tới cấp 10.”

Hoàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vì sao? Bởi vì cấp 10 là có thể thoát ly chủ hệ thống sao?”

“Bởi vì trước đó chưa từng có ký chủ nào đạt đến cấp 10, suy đoán của ta là, đây là thứ nó sợ.”

Không muốn để cho ký chủ đạt đến cấp 10, nói cách khác, sự tồn tại của cấp 10 sẽ sản sinh uy hiếp chân chính cho chủ hệ thống, thậm chí là uy hiếp đủ để làm nó sợ hãi...

Trong lúc giật mình, hình như Ngu Tiểu Mặc nắm bắt được thứ gì đó, phần đáp án này như miêu tả sinh động, chỉ cần thêm một chút thúc đẩy là có thể hiện lên hoàn chỉnh trước mắt hắn ——

“Chủ...”

“.....”

Trong nháy mắt khi Ngu Tiểu Mặc muốn nói ra khỏi miệng, bất động.

Hắn cảm nhận được một cỗ áp bách vô hình, từ bốn phương tám hướng mà đến, lấy hắn làm trung tâm, lạnh lùng bao vây xung quanh hắn.

Cái loại cảm giác này, giống như là cường đại đến mức chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể bóp chết sự hiện hữu của hắn, vì nhìn ngó xung quanh tìm kiếm nó, ý đồ vừa nảy sinh liền bị diệt sạch.

Hoặc là nói, trong trường thi gian lận bị giáo viên lơ đãng liếc một cái, lập tức bị hoài nghi, nhưng lại không có chứng cứ, cho nên bị nhìn chăm chăm, chỉ cần có chút khinh suất liền bị tóm gọn.

“.....”

Trầm mặc, ngoại trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc, Ngu Tiểu Mạc siết chặt nắm tay, dùng sức lực toàn thân để chính mình bình tĩnh lại, không lộ ra chút dấu vết.

Dưới tình huống như vậy hẳn còn có thể nghĩ đến kỳ thi, không cần người khác nói, Ngu Tiểu Mạc cũng thấy bội phục chính mình.

Loại cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông cũng không có kéo dài bao lâu, bởi vì Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng.

Tùy ý, nhẹ nhàng, không chút nào quan tâm.

Đơn giản là âm thanh của thiên nhiên.

Một khắc kia khi rút đi áp bách, cả người Ngu Tiểu Mạc đều buông lỏng, yếu ớt chìm vào trong nước, không còn khí lực di chuyển.

Nếu như không phải vẫn ngâm trong nước, phỏng chừng hẳn cũng phải ra một thân mồ hôi.

“Vừa nãy... Là bị phát hiện sao?”

“Thiếu chút nữa, nhưng mà... Rất kỳ quái.”

“Rất kỳ quái cái gì?”

“.....”

Nếu như nói Hoàng có thực thể, Ngu Tiểu Mạc cảm thấy có thể là Hoàng đang cau mày, nhìn chăm chăm người đang từ bên kia đi tới.

“Cho tới giờ ta chưa từng thấy nó sợ như vậy... Không phải, không phải là sợ... Nhưng nó bỏ đi, rất khác thường...”

Hoàng lẩm bẩm, Ngu Tiểu Mạc nghe nửa hiểu nửa không.

“Người đang nói cái gì?”

Biết rất rõ có người đang tới gần, Ngu Tiểu Mạc vẫn nhịn không được mà hỏi: “Cái gì sợ, cái gì khác thường?”

“... Tạm thời ta không thể xác định, chính người đi hỏi y đi —— chờ tới thời điểm y có thể khống chế cỗ thân thể kia.”

Hoàng rất không có trách nhiệm mà nói ra những lời này, lần thứ hai cắt đứt liên lạc với Ngu Tiểu Mạc, ngay cả khi Ngu Tiểu Mạc cố tình truy hỏi, nhưng thấy hệ thống mà mình không phối hợp như thế cũng hết cách.

Mới vừa rồi còn bầu không khí khẩn trương, thoáng cái liền biến mất.

Ngu Tiểu Mạc cũng biết mình không thể tiếp tục hỏi Hoàng về vấn đề chủ hệ thống, ít ra hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất, thiếu chút nữa đã bị chủ hệ thống phát hiện.

Nhưng mà vừa rồi chủ hệ thống bỏ đi thật nhanh, thoáng cái đã không thấy tăm hơi...

Ngu Tiểu Mạc suy nghĩ miên man, ở trong đầu từ từ tiêu hóa Hoàng nói cho hắn.

Từ ký chủ đến hệ thống, lại bị chủ hệ thống thôn phệ... Số phận như vậy, hẳn không có phúc hưởng thụ, thôi thì lưu lại cho mình chủ hệ thống đi.

Hắn nhất định phải thoát khỏi khống chế của chủ hệ thống, cùng Mạc Sở...

Trên mặt nước, đột nhiên xuất hiện ảnh ngược của một người.

Chưa kịp phản ứng, Ngu Tiểu Mạc nhìn trừng trừng cái bóng kia vài giây, chợt ngẩng đầu lên.

“Suy nghĩ gì vậy? Vật nhỏ —— ”

Cầm bị người nam nhân kia dùng sức chế trụ, một trận đau đớn kịch liệt làm Ngu Tiểu Mạc nhin không được mà nhúu mày thật chặt.

Hắn nhìn nụ cười Andean như áp áp, nhưng từ trong mắt hắn tìm ra một tia bạo ngược rõ ràng...

Tính tình của nhân vật phản diện Andean này, dường như không được tốt.

Không chỉ không được tốt, còn rất tàn bạo...

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng nắm lấy cổ tay của y, trước khi cảm mình bị bóp nát liền nhin đau hô một tiếng: “Tôi là người giống anh!”

Mạc Sở nói qua, trí nhớ của y sẽ trộn lẫn với ký ức của nguyên chủ, như vậy hiện tại Andean hẳn là đã sớm quên mất thân phận “dân bản xứ”, nghĩ mình là một người mang theo hệ thống từ bên ngoài tiến vào.

Quả nhiên, bởi vì những lời này của Ngu Tiểu Mạc mà Andean hơi kinh ngạc một chút, không buông tay, nhưng lực đạo giảm nhẹ hơn nhiều: “Cậu?”

Nhìn bộ dạng nghi vấn đầy cảnh giác của y, đại não Ngu Tiểu Mạc vận chuyển nhanh chóng, muốn tìm một thứ gì đó chứng minh mình không có nói dối, lấy được tín nhiệm của Andean ——

Kết quả một giây tiếp theo, Andean buông cầm hắn ra, bộ dạng coi như ghét bỏ mà tháo găng tay trắng, ném xuống đất.

“Ha ha, chính là cậu đem người yêu ta rời khỏi thế giới này, làm hại chúng ta không thể tiếp tục gặp nhau ở nơi này?”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

“Chạm vào loại người như cậu, thật sự mà ô uế tay ta.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

“Hiện tại, lập tức, rút ra ngoài cho ta.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Andean nhúu mày: “Không thể rút? Vậy bỏ ra ngoài đi —— ”

Ầm ——

Cơn sóng lớn ừn ừn kéo đến, xối ướt một thân nhị hoàng tử tôn quý của đế quốc.

Andean: “.....”

Mạc Sở dùng tầm mắt của Andean thấy được một màn này: “.....”

Y đã có thể tưởng tượng ra sau khi mình ra ngoài, phải tiếp nhận bao nhiêu tức giận của bảo bối nhà mình.

Editor nói ra suy nghĩ: Sao càng ngày càng dài vậy QAQ

48. Chương 46: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (3)

Hương vị hồng trà nồng đậm, chung trà tinh xảo dưới ánh mặt trời tản ra màu vàng nhạt sáng bóng. Một bàn tay thon dài bưng chung trà, ngón tay ma sát trên thành ly, dùng sức đến khi đầu ngón tay trắng bệch.

Thần sắc Andean không tốt lành gì nhìn chăm chăm nhân ngư trong ao nước đang đưa lưng về phía mình, không biết mình đã bảo trì động tác này từ rất lâu rồi.

Một buổi trà chiều tốt lành biến thành bầu không khí tang thương quỷ dị, mỗi một thị vệ của nhị hoàng tử đều không dám hé răng, một mực cúi đầu, cung kính đứng bên cạnh, nỗ lực giảm xuống sự tồn tại của mình.

Kỳ thực, đối với tiểu nhân ngư mà nhị hoàng tử của bọn họ mua về là tương đối kính nể.

Không ai to gan lớn mật đến mức dám xối nước nhị hoàng tử hay cấu kính bạo nộ này đâu, dám làm như vậy, đã sớm chết rồi ——

Ngoại trừ nhân ngư này.

Sau khi bị đuôi cá tạt cho ướt nhẹp, nhị hoàng tử không có lập tức nổi giận lôi nhân ngư này xuống giết, trái lại yên lặng quay về thay quần áo khác, sau đó lại tới nhìn nhân ngư này.

Tuy rằng từ đầu tới cuối, Andean đều mang gương mặt âm trầm, vừa nhìn cũng biết là tức giận không nhẹ, nhưng đối với bọn người hầu đã hầu hạ bên cạnh y nhiều năm như vậy, không thể không nói là một kỳ tích.

Lão quản gia chăm sóc Andean từ nhỏ đến lớn, cũng là người gần gũi y nhất cũng có chung ý nghĩ như thế, cho nên ánh mắt ông nhìn Ngu Tiểu Mặc cũng tương đối bất đồng. Từ lúc bắt đầu làm lơ rồi đánh giá, đến sau này là tôn kính mơ hồ, ông hiểu rõ đứa bé mà ông nuôi từ nhỏ đến lớn, thậm chí còn đoán rằng nhân ngư tên “Anya” này sau khi thành niên có khả năng chiếm một vị trí quan trọng trong phủ đệ hoàng tử hay không, thậm chí, còn giữ địa vị lâu dài.

Dù sao, thái độ của nhị hoàng tử đối với Anya này ít ra cũng quá không bình thường...

Hoàn toàn không biết trong lòng người hầu ở nơi này mình đã thành cái hình tượng gì, Ngu Tiểu Mặc còn đang hờn dỗi.

Bị người yêu lên tiếng trách cứ, ai cũng không có vui vẻ đâu.

Không biết có phải là do nhân ngư vị thành niên tâm trí chưa thành thực ảnh hưởng hay không, đối mặt với “Mặc Sở mất trí nhớ”, so với trước đây thì Ngu Tiểu Mặc càng tùy hứng hơn, cũng càng xúc động hơn.

Lúc này hắn không thèm liếc mắt nhìn Andean, đưa lưng về phía y, tựa ở trên vách hồ chơi đùa với ngón tay của mình. Đuôi cá xinh đẹp vậy vậy đập đập trong nước, thảnh thơi còn vỗ vào một cá nhỏ ngốc ngốc, vỗ đến khi đầu óc nó choáng váng.

Nhìn bộ dạng thanh thoi của hắn càng làm Andean bất mãn —— mặc dù Andean căn bản không rõ vì sao mình bất mãn.

Đại khái là Andean nhìn chăm chăm nhân ngư này lâu như vậy, mà người này không biết tốt xấu gì, lại hoàn toàn không cho y mặt mũi không thèm nhìn y lần nào, cho nên mới khiến y thấy bất mãn.

Một con cá nhỏ bị lớp vẩy trên đuôi cá sáng lấp lánh của nhân ngư hấp dẫn, bơi bơi xung quanh cái đuôi cá chơi đùa. Ngu Tiểu Mặc vừa định sờ sờ con cá nhỏ xinh đẹp kia, liền ngửi thấy một mùi thơm.

Cổ hương vị đường như là đặc biệt nhắm vào nhân ngư, Ngu Tiểu Mặc ngửi mùi thơm này cực kỳ mê người, làm hắn có chút thêm.

Ngu Tiểu Mặc quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được một đĩa điểm tâm cho nhân ngư ở cách đó không xa, hương thơm lan xa không nói, nhìn qua cũng thấy rất ngon miệng.

Thiếu chút nữa Ngu Tiểu Mặc đã thuận theo bản năng của nhân ngư đi qua ăn điểm tâm, kết quả ngẩng đầu lên liền thấy Andean đang cười lạnh, nhìn mình chăm chăm, bộ dạng cực kỳ cao ngạo, còn kèm chưa viết lên mặt “Đây là trảm ban cho ngươi, còn không mau quỳ xuống tạ chủ long ân” nữa thôi.

Ngu Tiểu Mặc: “.....”

Hắn để ý liền nhìn ra khoảng cách giữa mình với đĩa điểm tâm, phát hiện phải để toàn bộ thân trên trôi lên mặt nước, đồng thời duỗi dài tay mới miễn cưỡng có thể với đến mép đĩa điểm tâm, nhất thời không còn hứng thú, lại xoay người.

Vì một mâm điểm tâm mà vút hết mặt mũi như vậy, đây chẳng phải là trúng kế của Andean sao?

Hư.

Vây đuôi vẩy vẩy lên cao khỏi mặt nước, mang theo bọt nước dính lên mặt Ngu Tiểu Mặc, lại “ùm” một tiếng hung hăng đập xuống, giống như là diễn tả tiểu nhân ngư này bất mãn vì bọt nước bắn lên mặt với việc không được ăn điểm tâm.

Ở đằng sau thấy một màn này, hầu như Andean đều không nhìn được, không hề có lễ tiết mà cười vang, nhưng mà thuở nhỏ học tập lễ nghi hoàng thất khiến y học được khắc chế —— đáng tiếc, lễ nghi mà y học cũng không có dạy y không cần phải không có lương tâm mà đi “Ngược đãi” nhân ngư.

Vì vậy buổi trà chiều bị ném sang một bên, Andean hăng hái trêu đùa tiểu nhân ngư này, bày ra một đĩa lại một đĩa điểm tâm nhân ngư thích ăn nhất đến mê hoặc y, còn cố y đặt điểm tâm ở nơi rất xa, trừ phi cả người Ngu Tiểu Mặc phải tựa sát vào thành hồ, cố gắng nhoài người duỗi tay ra hết sức với tới, bằng không căn bản không ăn được.

Ngu Tiểu Mặc bị hành vi ấu trĩ của y làm cho tức giận, hẳn không muốn đụng đến điểm tâm của Andean, nhưng cố tình những điểm tâm chuyên môn làm cho nhân ngư có sức hấp dẫn quá lớn, chộc hẳn không thể kiềm chế được mà liên tục quay đầu, thêm nhỏ dãi.

Muốn ăn lại ăn không được, bên cạnh còn có người cố ý nhìn hắt xấu mặt, rốt cuộc tiểu nhân ngư cũng bạo phát, lần thứ hai xối nước lên người Andean.

Nhưng mà lần này nhị hoàng tử sớm có phản ứng, nhảy bèn xoay người, may mà tránh thoát, sau đó không chút khách khí mà cười ra tiếng.

Còn cười!

Trong lòng Ngu Tiểu Mặc hờn dỗi, tức giận tự nhủ không bao giờ để ý đến tên vô liêm sỉ này nữa, đuôi cá vẩy vẩy chui vào trong vỏ sò, cố ý vút cho Andean tấm lưng không biết nói chuyện, đuôi cá còn phiền muộn mà đập một cái lại một cái, quấy ra một mảnh bọt nước.

Andean lần thứ hai nhìn thấy bộ dạng tức giận của tiểu nhân ngư liền nở nụ cười, chẳng biết tại sao, từ trước đến nay luôn bạo ngược nóng nảy, lần này tâm tình của nhị hoàng tử lại trở nên rất tốt. Phất tay cho nữ hầu tính đi lên lau nước cho y, y đi về phía tiểu nhân ngư.

Andean còn muốn trêu chọc tiểu nhân ngư cả gan làm loạn này, đáng tiếc, ông Trời cố tình không cho y như ý nguyện.

“Điện hạ, Kevin điện hạ tới bái phỏng ngài.”

Máy truyền tin trên cổ tay khiến quản gia thu được tin tức từ đại môn. Vì vậy ông tiến lên vài bước, cung kính nói với Andean: “Ngài muốn gặp hần không?”

Mất hứng.

Sắc mặt Andean thoáng cái trầm xuống, tâm tình vừa tốt lúc nãy cũng không cánh mà bay.

Vai chính?

Ngu Tiểu Mặc ở một bên len lén nghe được tin tức này, suy nghĩ một chút, cố ý quay đầu nhìn thoáng qua quản gia ở bên kia, thể hiện bộ dạng có chút hứng thú với “Kevin điện hạ” trong miệng ông.

Chú ý tới cảnh này, nhất thời Andean bị hành động của tiểu nhân ngư không biết trời cao đất dày này chọc giận, nhớ đến trên phiến đầu giá “đệ đệ thân ái” của mình biểu hiện ra quan tâm hiếm thấy đến nhân ngư này, trong lòng Andean có loại khó chịu... Khó chịu như là vợ mình bị người mơ ước.

Lập tức y bị ý nghĩ đáng sợ này làm cho hoảng sợ, nhìn nhìn lại động tác ngó dáo dác với khuôn mặt nhỏ đầy mong đợi của Ngu Tiểu Mặc, hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại xuất hiện ý niệm.

Không phải là Kevin thích người sao? Không phải là người muốn gặp Kevin sao? Ha ha...

Trong lòng cười lạnh, Andean cong cong môi: "Nếu là đệ đệ thân ái của ta cố ý tới bái phỏng ta, như vậy, ta có cái gì không để ý mà không gặp hần đây? Đưa hần đến đây, chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức buổi chiều trà."

Y đang cười, nụ cười còn rất ôn hòa — nếu như không thấy lãnh ý trong mắt y.

"Vâng."

Lão quần gia cung kính khom người, đi mời tam hoàng tử.

Người hầu nhanh chóng đổi trà bánh mới, Andean ngồi trên ghế bưng chén trà nhẹ nhấp một ngụm, nhìn tiểu nhân ngư trong hồ, liền đi tới.

"Lại đây."

Y đi tới trước mặt Ngu Tiểu Mạc, ở đó ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu nhân ngư.

Cái động tác ngoắc ngón tay Mạc Sở thường làm, Ngu Tiểu Mạc không suy nghĩ nhiều liền ngoan ngoãn bơi đến, chờ đến khi đến trước mặt Andean mới sững sốt một chút, mới phản ứng lại.

Andean cũng mặc kệ chuyện gì xảy ra, cánh tay dài kéo lại, trực tiếp bế tiểu nhân ngư ướm nhẹ đi ra.

Bọt nước văng khắp nơi, Ngu Tiểu Mạc bị kinh ngạc một chút, không tự chủ liệu mạng đập đuôi muốn thoát khỏi ôm ấp của Andean. Vì vậy nhị hoàng tử lại bị vẩy nước lên mặt, trên người cũng ướt một vùng.

"Lấy khăn lông lại đây."

Trong vòng tay là nhân ngư nhỏ yếu, bé bé xinh xinh, mong manh dễ vỡ như thủy tinh, ôm trong lòng không thấy nặng bao nhiêu.

Nhìn tiểu nhân ngư đập đập trong ngực mình, trong lòng Andean tuôn ra tư vị kỳ diệu, lần đầu tiên không có tức giận, mà là cẩn thận đối xử với đứa bé này.

Y biểu lộ ra ôn nhu không bị Ngu Tiểu Mạc phát hiện, nhân ngư vị thành niên cảm thấy choáng váng vì lần đầu tiên rời khỏi nước làm Ngu Tiểu Mạc thấy không khỏe, không lén lút chơi đùa nữa, ngoan ngoãn bị khăn lông ẩm áp bao lấy.

Andean ôm nhân ngư của mình đi tới bên bàn, để nữ hầu đem điểm tâm mà nhân ngư thích ăn bày lên — đúng vậy, lúc này nhị hoàng tử rõ ràng ý thức được đây là tiểu nhân ngư của mình, là bị mình mua về, là thuộc về mình.

Cảm giác choáng váng trôi qua rất nhanh, mặc dù không còn được dòng nước ẩm áp bao lấy, nhưng Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng phát hiện bị bọc lại trong khăn lông cũng thật thoải mái, hần nhanh chóng bị điểm tâm hấp dẫn trên bàn thu hút sự chú ý.

Có kinh nghiệm lúc này, Ngu Tiểu Mạc cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng Andean sẽ tốt như vậy thực sự cho mình ăn những điểm tâm này. Cho nên thềm thì thềm, hần cũng chỉ nhìn đầy mong đợi, không có chủ động lấy ăn.

Andean buồn cười nhìn chăm chú vào nhân ngư trong lòng đang thềm ăn đến cái dạng gì, giọng nói mình cũng không biết khi nào trở nên nhu hòa: "Muốn ăn không, hửm?"

Thật đáng ghét!

Ngu Tiểu Mạc hiểu lắm ý nghĩa của những lời này, còn tưởng rằng Andean lại muốn trêu đùa mình. Thở phì phò trừng mắt nhìn y, xoay mặt không thềm để ý đến y.

Khi Kevin đi tới hoa viên thì, nhìn thấy chính là Andean nở nụ cười ôn hòa ôm một tiểu nhân ngư xinh đẹp, mà tiểu nhân ngư kia đang trừng mắt, cau kinh nhìn y.

Đương nhiên, Kevin nhận ra nhân ngư này chính là ở trên phiên đấu giá kia, cước bộ hơi dừng lại, sau đó hần ta liền khôi phục bình thường.

"Hoàng huynh."

Mang theo nụ cười hoàn mỹ không thể xoi mói, Kevin đi đến trước mặt Andean.

Andean liếc mắt nhìn gã, gật đầu ý bảo gã có thể ngồi xuống, liền đưa tay cầm một khối điểm tâm, đưa đến bên miệng Ngu Tiểu Mạc: “Muốn ăn không?”

Nhắc tới cũng kỳ quái, bình thường y không quen nhìn nụ cười ghê tởm này của Kevin, ngày hôm nay lại không có cảm giác nào. Thay vì đối phó với Kevin, y càng muốn dỗ dành tiểu nhân ngư trong lòng —— bộ dáng cái kình thật sự là vô cùng khả ái, khuôn mặt nhỏ nhắn bĩu môi phồng lên, nhìn muốn cắn một cái.

Người này muốn làm gì?

Ngu Tiểu Mạc cảnh giác nhìn y, không tính rút lui.

“Ăn ngon lắm, không muốn ăn sao?”

Andean cười híp mắt dụ dỗ hần, như vậy trong nháy mắt, gương mặt của y rất giống với Mạc Sở.

Suýt chút nữa Ngu Tiểu Mạc đã tưởng là Mạc Sở thức tỉnh, nhìn nhìn lại vai chính Kevin ngồi đối diện, liền phủ nhận ý nghĩa này.

Vừa lúc này vẫn cùng hần đối chọi gay gắt, sao có thể đột nhiên biến thành Mạc Sở? Phỏng chừng là Andean muốn lợi dụng hần để kích thích Kevin, giống như cái lần Andean mua hần trước mặt Kevin vậy.

Nghĩ đến đây, Ngu Tiểu Mạc không thèm để ý đến Andean, mà là mong đợi nhìn Kevin ở đối diện, yên lặng.

Nhân ngư chớp chớp đôi mắt bảo thạch màu lam uơn ướn làm Kevin thất thần, cảm xúc mềm mại ướn át đánh thẳng vào đáy lòng, làm bùng lên ý muốn bảo hộ tinh mạch từ lâu của gã.

“Hoàng...”

Kevin mở miệng định nói gì đó, cảm giác được cánh tay của mình bị người nhẹ nhàng đụng một cái, chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái, sau đó rất nhanh lại cẩn thận rút trở về.

Ngu Tiểu Mạc “Khẩn trương” rút tay của mình về, dường như sự hành động mạo muội vừa rồi của mình chọc giận Kevin, cuộn tròn trong ngực Andean, không dám lộ đầu ra.

Kevin không hiểu tại sao lại thấy đáng yêu: “??”

Đồng dạng Andean chẳng hiểu vì sao muốn phát hỏa nhưng lại bởi vì nhân ngư chủ động dụi dụi trong ngực mình, quá khả ái đến nỗi cảm thấy đáng yêu không có chỗ xả cơn giận: “.....”

Ngu Tiểu Mạc lợi dụng Andean che lại mặt mình, cũng che ý cười trên mặt.

Hần sẽ làm ra hành động khó hiểu như vậy, đương nhiên là có dụng ý ——

Định.

“Chúc mừng ký chủ, gặp được hai nhân vật chính, nhận thêm điểm thưởng tích lũy.”

[Tiến độ nhiệm vụ: 1/10]

[Điểm tích lũy: 1400]

—— sau khi tiếp xúc với vai chính mới có thể đẩy tiến độ lên một bậc.

49. Chương 47: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (4)

Người trong ngực mình lại dám làm trò trước mặt mình, đi sờ một nam nhân khác? Còn là đệ đệ ruột đối địch nhiều năm với mình, nếu đổi thành như mọi khi, Andean mặt lạnh đã sớm đem người không biết phân biệt phải trái lôi ra giải quyết, nhưng bây giờ ——

Nghe nói nhị hoàng tử tàn bạo dễ giận đang lạnh mặt nhìn chằm chằm Ngu Tiểu Mạc đang ngồi trên chân Andean, đứng đưa đuôi, vẻ mặt vô tội, lại... Không hạ thủ.

Phần nộ đương nhiên là có, đây là tính cách cho phép, thế nhưng trong lòng y luôn luôn có chỗ nào kỳ lạ đang ngăn cản y, không cho phép y làm tổn thương tiểu nhân ngư này.

Bên tai dường như có một âm thanh nói cho y biết mình phải đối xử tốt với hắn, người này là phải đặt trong lòng bàn tay cưng chiều, tuyệt đối không thể để cho hắn có một chút thương tổn nào.

Chẳng lẽ mình thực sự yêu nhân ngư này? Không, không có khả năng, y đã có người yêu, người yêu của y còn đang chờ y...

Nội tâm rối rắm không ngừng, đáy mắt Andean lóe lên, ánh mắt nhìn về phía Ngu Tiểu Mạc cũng chất chứa phức tạp không nói nên lời.

Ngư Tiểu Mạc thờ ơ, chớp chớp mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn y.

Đương nhiên hắn có thể cảm giác được nội tâm Andean dao động, sau khi biết là do Mạc Sở ảnh hưởng, trong lòng hắn cũng có chút vui mừng. Hơn nữa hắn phát hiện, càng tiếp cận Andean, ảnh hưởng của Mạc Sở đến thân thể của nhân vật phản diện càng lớn, có thể... Rất nhanh thì y có thể đi ra.

Nghĩ đến đây, Ngu Tiểu Mạc lại âm thầm nhảy nhót không ngừng, tâm tình rất tốt ngã vào lòng Andean, không, ngã vào lòng Mạc Sở dịu dàng.

So với vai chính, người yêu vẫn quan trọng hơn.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt của hắn quét qua người Kevin ngồi đối diện, âm thầm suy xét.

Chủ hệ thống cần thu được năng lượng trong thế giới, như vậy, nếu như cốt truyện thế giới này đã bị thay đổi, chủ hệ thống có phải hay không liên...

Kevin cũng không biết trong lòng tiểu nhân ngư ở phía đối diện vô tội mà khả ái đang tính toán việc hủy hoại chính mình cùng thế giới này đủ để nhắc lên cơn sóng gió động trời khó bề tưởng tượng nổi, gã còn chìm đắm trong hành động mờ ám vừa rồi của Ngu Tiểu Mạc. Khi bắt được đôi mắt nhỏ linh động kia đang lén lút liếc nhìn gã của tiểu nhân ngư thì, Kevin chỉ cảm thấy trái tim như bị một mảnh lông vũ nhẹ nhàng gãi qua, cảm thụ tê nhột lại đặc biệt khiến người khác say mê.

Đã lâu rồi gã không hưởng thụ qua loại cảm giác này, phải hình dung như thế nào nhỉ? Tim đập thình thịch sao? Khi lần đầu tiên gã nhìn thấy tiểu nhân ngư này thì còn chưa có loại cảm giác này, nhiều lắm chỉ là kinh diễm và cảm thấy hứng thú mà thôi... Quả nhiên, chỉ khi chân chính cùng đứa nhỏ này tiếp xúc qua, mới có thể hưởng thụ được loại tuyệt vời này sao?

Nghĩ tới đây, Kevin không khỏi có chút thất thần. Gã phát hiện mình lại có chút hối hận mơ hồ tại sao không mua tiểu nhân ngư này trong phiên đấu giá đó. Ngẫm lại, nếu như bây giờ người nhân ngư ý lại không phải là thân huynh trưởng của gã mà là bản thân mình —

uyên trưởng của gã mà là bản thân mình —

Dường như Kevin có thể tưởng tượng ra nhân ngư nhỏ xinh, thân thể mềm mại, dựa vào ngực mình, bộ dáng nhu thuận mà dịu ngoan, quan trọng hơn là, phía dưới của gã lại... Mơ hồ có dấu hiệu ngẩng đầu.

Nhận thấy điểm này, trong lòng Kevin kinh hãi, biểu hiện trấn tĩnh, dùng nụ cười không tỳ vết che giấu khác thường của mình.

Andean không thể phát hỏa với tiểu nhân ngư “Đứng núi này trông núi nọ” của nhà mình, cũng chỉ có thể chuyển lửa giận sang người quỷ xui xẻo mà thôi. Tùy ý liếc mắt nhìn thân đệ đệ ngồi đối diện, y ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đệ đệ nhìn qua không quá thoải mái, làm sao vậy? Là trà bánh của ta không hợp khẩu vị người sao?” Không hợp khẩu vị thì vứt đi, bày đặt giả vờ huynh hữu đệ cung cái gì.

“Làm gì có, những điểm tâm này đều rất ngon, cực kỳ hợp khẩu vị ta.”

Kevin cười cười, để ý tiểu nhân ngư lại len lén liếc mắt nhìn gã, trong lòng cười lạnh.

Dù cho chiếm được thì thế nào? Minh dễ dàng có thể đoạt lại đồ trong tay y, con sủng vật này cũng vậy, vị trí hoàng đế cũng vậy.

Nhưng mà, Kevin cũng hiểu rõ vì một con sủng vật mà anh em trong nhà cãi nhau sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của gã như thế nào, mà sủng vật cuối cùng cũng chỉ là sủng vật, dù cho gã có ý, cũng sẽ không để nhân ngư này chiếm vị trí quá quan trọng ở bên cạnh mình, như vậy không chỉ nói riêng gã, ngay cả dân chúng chỉ sợ cũng không tiếp thu được.

Đúng vậy, dân chúng. Tam hoàng tử điện hạ của đế quốc cực kỳ chú trọng danh dự của mình ở trước mặt dân chúng, đây cũng là lý do vì sao gã không tiếc chán ghét mà thường xuyên tới bãi phóng thân...huynh...trưởng và cùng y giao...lưu...tình...cảm.

Hiện tại, tam hoàng tử cũng hiểu mình không thể có quan tâm thái quá đến nhân ngư ở nơi này được. Tính tình thân...huynh...trưởng hỉ nộ vô thường, có mới nới cũ gã đều biết, nhân ngư này ở đây sẽ không có ngày tốt lành gì, thậm chí chỉ cần mình thể hiện có hảo cảm với nhân ngư này, sau khi mình đi hẳn sẽ lập tức bị Andean ngược đãi vô cùng tàn nhẫn.

Bán đấu giá ngầm giống loài, ngược đãi nhân ngư, không có nhân tính... Một khi tuôn ra mấy tin tức này, trong lòng thân huynh trưởng của gã cũng sẽ không vui vẻ gì. Đến lúc đó đánh mất mặt mũi hoàng thất, phụ hoàng cũng sẽ không cho y sắc mặt gì tốt... Loại tình cảnh đó, chỉ nghĩ thôi cũng thấy sung sướng rồi.

Tự nhận là đã sắp đặt khéo léo, Kevin lộ ra nụ cười ôn hòa thân thiết, gã biết mình cười có sát thương bao nhiêu lớn, đủ để cho tiểu nhân ngư không rành thế sự ái mộ ôn nhu của gã.

Cầm một khối điểm tâm, gã dường như không thấy được sắc mặt lạnh như băng của Andean, còn hoàn toàn không biết gì đưa đến bên miệng tiểu nhân ngư: “Muốn ăn không, bé ngoan?”

Ngư Tiểu Mạc: “.....”

Tưởng hẳn không biết tên hoàng tử này không có ý tốt sao? Hẳn mới không cần ăn.

Vì vậy đứa bé trong ngực Andean liền hoảng sợ quay mặt qua một bên, giống như l

à bị giật mình ôm chặt tay Andean không buông.

Kevin: “.....” Gã hù dọa tiểu nhân ngư này khi nào chứ?

Ấm trầm trên mặt Andean bị quét sạch, vui vẻ cười ra tiếng: “Anya nhà ta sợ người lạ, ngoại trừ ta ra, em ấy cũng không dám thân cận với bất kỳ ai, nhưng mà... Đứa bé này rất có hứng thú với người lạ, thường sẽ len lén quan sát một chút.”

Một câu nói đem quan hệ của mình và tiểu nhân ngư miêu tả muốn bao nhiêu thân mật có bao nhiêu thân mật, còn tiện thể trào phúng Kevin —— đừng có tự mình đa tình, người ta nhìn người không phải bởi vì thích, mà là nghĩ chưa bao giờ thấy qua “Giống loài” nào như người mà thôi. Ngạc nhiên xong liền vứt bỏ, căn bản không có đáng giá.

Đối với thân...huynh...trưởng trào phúng rõ ràng, dường như Kevin không có phát giác xấu hổ, thu tay về cười nhợt nhạt: “Sao tiểu Anya không ăn chút điểm tâm nào? Chẳng lẽ khẩu vị không hợp sao?”

Andean bị ghen hòng, hiển nhiên là nhớ tới lúc này mình cũng bị tiểu nhân ngư này cự tuyệt.

Y lạnh lùng thần nhiên trừng mắt Kevin, lấy một khối điểm tâm, lần thứ hai đưa đến trước mặt Ngư Tiểu Mạc: “Thực sự không muốn, sao?”

Động tác lạnh lùng, nhưng ngữ khí rất ôn nhu. Ngư Tiểu Mạc nhìn điểm tâm trước mặt đang tản ra mùi hương mê người, khi nghe Kevin mở miệng nói “Tiểu Anya có thể cũng không thích những điểm tâm này” thì “A ừm” một ngụm nuốt điểm tâm xuống.

Kevin bị tát vào mặt: “.....”

Vừa rồi gã mới còn thể hiện bộ dạng xem kịch vui muốn nhìn thân...huynh...trưởng mất mặt, ánh mắt trào phúng cũng không kịp thu lại, đã bị Ngư Tiểu Mạc cho một bạt tai trời giáng.

Ngư Tiểu Mạc mặc kệ gã, tự nhiên thưởng thức điểm tâm mỹ vị không dễ gì có được.

Ngọt mà không ngấy, mềm mềm xốp xốp, hương vị thơm nồng, ngon vô cùng. Tiểu nhân ngư hít mắt lại, đuôi cá nhẹ nhàng đung đưa, nhìn qua có chút hài lòng.

Đôi môi mềm mịn hé ra hợp lại, bởi vì dính một ít vụn bánh, đầu lưỡi mềm mềm còn đang liếm liếm môi, lưu lại một mảnh óng ánh trong suốt.

Andean chăm chú nhìn đôi môi Ngu Tiểu Mạc, ánh mắt nhìn thật lâu không có rời đi. Chờ tới khi nhìn thấy tiểu nhân ngư vươn đầu lưỡi liếm tới liếm lui trên môi, nhất thời có chút miệng lưỡi khô đắng.

Lúc này cánh tay y đang vòng quanh thắt lưng gầy yếu của nhân ngư, vô cùng có tính chiếm hữu mà ôm lấy, cách một lớp khăn lông có thể tưởng tượng thấy làn da nhẵn nhụi trơn bóng của nhân ngư, cùng với khi vuốt ve hẳn có xúc cảm rất tuyệt vời. Còn có khi đưa nhỏ kia động tình thì đôi mắt lấp lánh ánh nước, khuôn mặt ửng đỏ mê người...

Trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, giống như hạt giống trong tim muốn vươn cành ra, muốn từ dưới đất chui lên.

Loại cảm giác này...

Tâm trạng Andean trở nên hoảng hốt, đột nhiên ống tay áo của y bị nhẹ nhàng kéo kéo một chút, thoáng cái làm y tỉnh táo lại.

Y nhìn Ngu Tiểu Mạc đang cúi đầu, thấy đôi mắt mong chờ của tiểu nhân ngư nhà mình đang nhìn mình chăm chú, muốn ăn điểm tâm, lại không dám tự lấy.

Andean cười nhẹ, tiếng cười trầm thấp mà từ tính, giờ khắc này nhị hoàng tử hoàn toàn không chú ý tới mình cũng không biết là dùng ánh mắt chuyên tâm như vậy nhìn một người, mỉm cười với hắn đầy cưng chiều, giống như hắn chính là toàn bộ thế giới của mình.

Cánh tay dài vươn tới, Andean thay đổi vị trí đem Ngu Tiểu Mạc bao trong ngực mình, vị trí này có thể để cho tiểu nhân ngư của y có thể nằm trong ngực mình thoải mái hơn. Sau đó y không liếc mắt nhìn Kevin nữa, đem đĩa điểm tâm Ngu Tiểu Mạc thích ăn được trước mặt mình, tự mình dứt cho hắn.

Điểm tâm tản ra hương thơm mê hoặc được đưa đến bên miệng, mà tiểu nhân ngư xinh đẹp kia lại không có há miệng ăn, ngốc ngốc ngây ngẩn cả người, cứ như vậy mà kinh ngạc nhìn Andean.

Trên thực tế, khi Andean vừa thay đổi cái vị trí ái muội kia thì hắn liền ngẩn người. Bởi vì lần thứ hai Andean ôm lấy hắn thì tư thế vô cùng thành thạo quen thuộc, như là thói quen của thân thể y, một thoáng liền có thể điều chỉnh tư thế thoải mái để ôm hắn vào lòng.

Loại ăn ý quen thuộc này, giống như là phát sinh giữa một đôi tình nhân.

Đây là Andean... Hay là Mạc Sở?

Cho rằng Mạc Sở sẽ không thức tỉnh nhanh như vậy, Ngu Tiểu Mạc hơi không dám xác nhận suy đoán của mình, run rẩy, mấy giây sau liền nhẹ nhàng kéo kéo y phục Andean.

“Làm sao vậy?”

Andean dứt điểm tâm vào miệng hắn, cúi đầu xuống, kề sát bên tai hắn, hỏi: “Muốn nói cái gì?”

Động tác tự nhiên mà vô cùng thân thiết, làm tim của Ngu Tiểu Mạc hơi đập nhanh.

“... Mạc Sở?”

Thử thăm dò, hắn nói ra tên này.

“.....”

Sắc mặt Andean thoáng cái trầm xuống: “Mạc Sở là ai? Trước mặt ta mà cậu dám kêu tên người khác?”

Nhìn sắc mặt y đột nhiên trầm xuống, nhẩn tít, Ngu Tiểu Mạc ngậm miệng, cảm thấy mất mát.

Chẳng lẽ không phải?

Điểm tâm trong miệng mỹ vị như trước, nhưng với Ngu Tiểu Mạc mà nói, nhạt như nước ốc.

Giữa lúc tinh thần hần ỉu xù, xúc cảm ảm áp bên tai làm y chợt cứng đờ.

Có người hôn tai hần, mềm nhẹ mà cẩn thận, đầu lưỡi ảm áp đảo qua lỗ tai mềm mại, mang đến một trận tê dại nóng bừng.

“... Mạc Sở!”

Vừa hưng phấn vừa tức giận, Ngu Tiểu Mạc mắt không chế hô lên cái tên này.

Sau đó hần đã bị người bên cạnh khẽ cười ôm chặt lấy —— thâm tình chân thành, cái loại không xem ai ra gì.

Kevin đột nhiên bị tú ân ái trước mặt: “.....”

50. Chương 48: Tiểu Phiên Ngoại Thất Tịch

Đêm thất tịch.

Trên đường phố tràn đầy không khí náo nhiệt ảm áp —— không biết có phải còn có một nhóm · cầu · độc · thân · nhảy cảm. Dù sao trong cuộc sống này, người khác thấy bọn họ chính là một đôi nhưng ở một nơi khác lại thấy bản thân cô đơn lạnh lẽo như tuyết.

Ngu Tiểu Mạc vội vàng vàng bước vào một tiệm trà sữa, liếc mắt trong tiệm đa phần toàn là tình nhân, vài giây sau mới thấy được Hà Kỳ Kỳ đang ngồi bên cửa sổ.

“Xin lỗi, trên đường tới đây có chút việc, để cậu chờ lâu.”

Hơi xấu hổ mà nói xin lỗi, Ngu Tiểu Mạc ngồi xuống vị trí đối diện cô. “Còn làm phụ nữ chờ mình, thực sự là quá ngượng ngùng.” —— Kỳ thật là trước khi ra cửa bị Ngu Sở tra hỏi lịch trình của hần, sau khi biết hần muốn đi gặp bạn học liền trầm mặc hồi lâu mới để hần rời khỏi nhà.

“Không sao không sao.”

Hà Kỳ Kỳ ngậm ống hút, cười híp mắt nói: “Cậu đem tớ trở thành nam thì sẽ không ngượng ngùng.”

Ngu Tiểu Mạc bị Hà Kỳ Kỳ tinh quái nói làm cho nghẹn họng, sau đó chỉ thấy cô cao giọng phá ra cười.

Cũng không biết cô gái này cười ở chỗ nào, nói chung cô nở nụ cười một lúc lâu, sau khi cười đến chảy nước mắt mới lau nước mắt nên cười, nói với Ngu Tiểu Mạc: “Aiz, hay là cậu gọi một ly trà sữa đi, lúc tớ đến sợ cậu không tới kịp sẽ làm đá tan hết nên không gọi cho cậu.”

Một đường chạy tới cũng xác thực rất nóng nực, Ngu Tiểu Mạc gọi một ly trà sữa đá, thời điểm mang về bàn chỉ thấy Hà Kỳ Kỳ cúi đầu nghịch điện thoại, sau khi thấy hần bước tới liền đưa điện thoại ra trước mặt Ngu Tiểu Mạc: “Đây cậu xem, 3 giờ rưỡi ở rạp chiếu phim XX có suất chiếu, uống trà sữa xong chúng ta phải đi xem nha.”

Ngu Tiểu Mạc nhìn poster tuyên truyền trong rạp chiếu phim trên màn hình điện thoại, nở nụ cười: “Được.”

Kỳ thực hần không có hứng thú vì với loại điện ảnh này, nhưng mà không thể cự tuyệt ý kiến của phụ nữ. Nếu Hà Kỳ Kỳ muốn đi xem, như vậy bởi cô một chút cũng không sao.

Sau khi Hà Kỳ Kỳ nghe Ngu Tiểu Mạc nói quả nhiên rất cao hứng, để điện thoại qua một bên, uống trà sữa, cùng hần nói chuyện phiếm.

“Ngu Tiểu Mạc? Ba mẹ cậu đặt tên cho cậu thật đáng yêu.”

Hà Kỳ Kỳ nhìn thiếu niên thanh tú đang ngồi trước mặt, cười nói: “Kỳ thực Ngu Mạc hay Ngu Mạc Mạc cũng rất dễ nghe, ha ha ha.”

“Đại khái là vì khi đó mình vẫn còn là một đứa bé nhỏ nhỏ, cho nên ba mẹ mới thêm vào tên của mình một chữ “Tiểu” thôi.”

Ở trên bàn, Ngu Tiểu Mạc viết một chữ “Tiểu”, đột nhiên nhớ lại bình thường cha nuôi mẹ nuôi đều lạnh lùng không quan tâm gì, tâm tình có chút buồn bã.

Tiểu Mạc Tiểu Mạc, lúc đặt tên này cũng không phải quá nghiêm túc, càng nhiều như là thuận miệng nói ra. Có thể ngay từ đầu lúc cha nuôi mẹ nuôi thu dưỡng hắn cũng không nghiêm túc như vậy, còn hy vọng về sau có thể có con của chính mình, mà sau này thật sự có con, cho nên thái độ đối với hắn càng ngày càng đi xuống, có cũng được mà không có cũng được...

“Ngu Mạc Mạc, cậu nói lúc chúng ta tới đó có khi nào hết vé không? Hay là tớ gọi điện đặt trước? Hình như tớ nhớ trong di động tớ có số...”

Hà Kỳ Kỳ cúi đầu tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, trong lúc vui đùa liền cho Ngu Tiểu Mạc một biệt danh “Ngu Mạc Mạc”.

Ngu Tiểu Mạc sững sốt một chút, sau khi hoàn hồn lại chỉ thấy Hà Kỳ Kỳ đã gọi điện thoại.

... Mình đã nghĩ gì thế, đây chính là ba mẹ, tân tân khổ khổ nuôi lớn mình... Vậy mà mình lại nghĩ bọn họ như vậy, thực sự không khác gì bạch nhãn lang!

Đem suy nghĩ linh tinh quăng ra sau đầu, Ngu Tiểu Mạc thở dài, đem lực chú ý đặt lên người cô gái ngồi trước mặt.

Ngày hôm qua nhận được tin nhắn của Hà Kỳ Kỳ muốn hắn đi đi chơi với cô vào đêm thất tịch, Ngu Tiểu Mạc liền đoán được dụng ý của cô gái này. Hà Kỳ Kỳ là bạn ngồi cùng bàn với hắn, hai người ngồi chung một chỗ đã hơn một năm. Tuy rằng Ngu Tiểu Mạc không xác định được mình có thích Hà Kỳ Kỳ hay không, nhưng cô gái này là bạn cùng bàn kiêm bạn thân, hảo cảm tất nhiên là có, cho nên hắn cũng không có cự tuyệt.

Kỳ thực, nếu có một bạn gái rộng rãi hào phóng như Hà Kỳ Kỳ cũng không tồi...

Đình.

Một âm tin nhắn ngắn ngủi cắt đứt suy nghĩ của Ngu Tiểu Mạc, hắn cúi đầu lấy điện thoại ra, nhìn thấy điện thoại hiển thị tên của người nhắn trên màn hình —— Ngu Sở.

Anh đang ở đâu

—— bốn chữ rất đơn giản, ngay cả dấu chấm câu cũng không có.

Làm sao vậy?

Ngu Tiểu Mạc nghi ngờ nghi, vốn định gửi tin nhắn câu hỏi cho y, nhưng nhớ đến tính tình thường ngày của Ngu Sở, vẫn là gọi điện thoại cho y.

Nếu không nhận thấy gần đây Ngu Sở lúc nào cũng để ý nhìn chằm chằm hắn mà nói, đệ đệ tính tình quật cường này sẽ tuyệt đối không để ý đến hắn —— đây là phát hiện gần đây của Ngu Tiểu Mạc, phải biết rằng, trước kia Ngu Sở không có kỳ quái như thế.

Gọi điện thoại chưa quá một giây liền có người nhận cuộc gọi, lúc Ngu Tiểu Mạc đang cảm thán thời gian bất máy “Thật nhanh”, chợt nghe thấy bên kia, Ngu Sở trầm giọng lên tiếng: “Anh ở đâu?”

“Anh ở bên quán trà sữa... Làm sao vậy?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe đến Ngu Sở dùng loại ngữ khí trầm trầm này hỏi mình, Ngu Tiểu Mạc liền có chút hoảng hốt bất an.

Mỗi lần Ngu Sở nói như vậy thì, trên người y đều có cỗ khí thế. Cỗ khí thế này áp người đến không ngóc đầu lên được, làm Ngu Tiểu Mạc có cảm giác bản thân đang ở trên đại dương yên ả thì sóng to gió lớn áp đến.

Ngư Tiểu Mặc không rõ tại sao đệ đệ mình lại có loại khí thế cường đại này, trên thực tế, gần đây Ngư Tiểu Mặc hơi khác trước kia, đến nỗi rốt cuộc có bao nhiêu khác nhau... Ngư Tiểu Mặc có thể cảm giác được, nhưng không thể chỉ ra cụ thể, mỗi khi xuất hiện ý niệm trong đầu, liền nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

“Tiệm trà sữa? Cùng tình nhân?”

Cách nói “Tình nhân” này tương đối cổ quái, hơn nữa thái độ của Ngư Sở không khách khí, nghe vào càng châm chọc.

Ngư Tiểu Mặc nhú nhú mày, nói: “Không phải —— ”

“Ta khó chịu.”

Không dễ hần có cơ hội giải thích, người bên kia nhanh chóng ném ra ba chữ này (Trong bản raw là bốn chữ, “Ngã bất thụ phục”)

Đang khỏe mà, làm sao sẽ khó chịu.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Ngư Tiểu Mặc.

Không phải là thực sự khó chịu chứ?

Đây là suy nghĩ thứ hai trong đầu.

Nhớ lúc mình ra cửa, mặt Ngư Sở lạnh như băng, Ngư Tiểu Mặc có một suy đoán.

Nguyên nhân Ngư Sở không cho hần ra ngoài không phải là ngã bệnh cần chăm sóc đó chứ? Bằng không với người như y... Cùng tướng mạo, làm sao sẽ không có cô gái nào mời y đi chơi chứ?

Đệ đệ không khỏe ở nhà, mà ca ca lại ở bên ngoài cùng người khác... Khụ... Xem như hẹn hò gì đó...

Tự giác chạm được chân tướng, Ngư Tiểu Mặc nhanh chóng nói với Ngư Sở: “Khó chịu ở đâu? Có muốn đi bệnh viện không? Hay là anh trở về xem em?”

“Anh trở về.”

Dường như là sau khi hần vừa nói ra khỏi miệng, đồng thời người bên kia nói như vậy.

“Được, em đợi một chút. Nếu khó chịu quá thì phải đi bệnh viện —— ”

Ngư Tiểu Mặc nói xong liền đứng dậy, khi tầm mắt chuyển qua người đối diện thì... Mới nhớ mình còn có hẹn với người khác.

“Hà Kỳ Kỳ, mình —— ”

Áy náy giải thích với cô gái ngồi đối diện một chút, Ngư Tiểu Mặc nghĩ đến bệnh tình của Ngư Sở, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Khi Hà Kỳ Kỳ thấy hần gọi cú điện thoại kia thì chợt hiểu đêm thất tịch này chỉ có một mình mình trải qua, trong lòng có chút mất mát, nhưng vẫn tươi cười: “Không sao, dù sao người nhà vẫn quan trọng hơn mà. Một mình tớ xem phim cũng được rồi, cậu mau về chăm sóc em trai đi.”

“Cám ơn, lần sau mình mời lại cậu.”

“Được, tớ nhớ rồi.”

Phất phất tay với người mới rời đi, sau khi đưa mắt nhìn hần đi xa, nhin không được lộ ra khuôn mặt thất vọng ưu sầu.

Một lần hai lần liền không tính là gì, nhưng ba lần bốn lần đều là vì em trai hần...

Chỉ là thích hần, muốn đi chơi cùng hần một lúc thôi mà, tại sao lại luôn dùng lý do này để cự tuyệt mình?

Aiz...

Ngu Tiểu Mạc hoàn toàn không biết chuyện mình rời đi làm Hà Kỳ Kỳ nghĩ như thế nào về mình, hiện tại trong thâm tâm hẳn chỉ nghĩ về việc Ngu Sở sinh bệnh.

Nếu như ba mẹ biết hẳn ra ngoài mà ném đệ đệ sinh bệnh ở nhà, phỏng chừng sẽ tức giận đi?

Có thể cũng sẽ không tức giận, vốn là không có quan tâm đến hẳn, lúc này, có thể trực tiếp đuổi hẳn ra ngoài...

Đi về nhà suy nghĩ miên man, sau khi Ngu Tiểu Mạc đầu đầy mồ hôi mở cửa ra, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy, chính là bóng dáng Ngu Sở ngồi chễm chệ trên ghế sofa.

Sắc mặt của y khó coi như trước, điều này càng làm Ngu Tiểu Mạc luống cuống: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Chóng mặt hay đau bụng? Hoặc là cái gì khác —— ”

“... Chóng mặt.”

“Sốt rồi sao? Có muốn uống thuốc hạ sốt không?”

Ngu Tiểu Mạc vội vàng đặt tay lên trán Ngu Sở cảm nhận thân nhiệt của y, kết quả phát hiện không có gì khác thường.

“Cảm mạo hay là phát sốt? Bằng không anh lấy nhiệt kế đo thử xem.”

Ngu Tiểu Mạc nói liền muốn đi sang bên kia lấy nhiệt kế, khi tay hẳn rời khỏi trán Ngu Sở, sắc mặt đệ đệ liền trầm xuống.

“Không cần.”

Nắm chặt cổ tay Ngu Tiểu Mạc, Ngu Sở nói dối không chớp mắt: “Vừa uống một chút nước nóng, đã đỡ hơn nhiều.”

“Đã đỡ nhiều?”

Ngu Tiểu Mạc luôn cảm thấy không quá đáng tin cậy: “Bằng không uống một liều hạ sốt đi, không phải lúc này em nói khó chịu sao?”

Lòng bàn tay dán lên làn da ấm áp, Ngu Sở cảm cổ tay Ngu Tiểu Mạc, không chịu lên tiếng.

Lai im lặng.

Ngu Tiểu Mạc vô lực ngồi trên sofa, nói: “Vậy em muốn thế nào?”

Mỗi lần Ngu Sở gặp phải chuyện gì trên cơ bản đều là như vậy, nhìn Ngu Tiểu Mạc vội vội vàng vàng, tâm lý hoảng loạn, còn mình thì không hề nói một tiếng, làm cho hoàn toàn không đoán được y đang nghĩ cái gì.

Ngu Tiểu Mạc có chút hoài nghi có phải đệ đệ mình cố ý nói khó chịu để mình quay về hay không...

“Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Như là đoán được suy nghĩ trong lòng Ngu Tiểu Mạc, Ngu Sở yên lặng nhìn hẳn, đưa ra một yêu cầu như thế: “Anh theo ta.”

Ngu Tiểu Mạc do dự nói: “Thế nhưng em khó chịu —— ”

“Đi thôi.”

Trên thực tế ngay từ đầu Ngu Sở không định phải có được sự đồng ý của hẳn, kéo tay hẳn đứng lên, đi ra ngoài.

Cho đến khi mơ mơ hồ hồ bị kéo ra khỏi cửa nhà, Ngu Tiểu Mạc mới phản ứng được.

Ngu Sở lại cùng mình đi... Đi dạo phố?

Hay là nói giả vờ khó chịu chính là vì muốn hẳn trở về cùng nhau dạo phố?

Bởi vì đêm thất tịch không ai bên cạnh sao? Cho nên mới muốn kéo hẳn đi chung?

Nghĩ như vậy, Ngu Sở nhìn qua cũng rất... Đáng yêu.

Nhưng mà mặc kệ Ngu Tiểu Mạc nghĩ trong lòng như thế nào, đệ đệ của hắn rất kiên trì với chuyện bản thân muốn làm, hắn tuyệt đối không hề nhúng tay vào.

Bầu không khí trên đường vẫn như trước, nhưng mà từng cặp tình nhân trên cơ bản đều là nam nữ, trong những đôi nam nữ xuất hiện một đôi nam nam là chói mắt đến cỡ nào.

Từng ánh mắt kỳ quái hoặc kinh ngạc hoặc là rất có thâm ý nhìn hai người bọn họ, Ngu Tiểu Mạc có chút không được tự nhiên.

“Ngu Sở, hay là trở về nhà đi? Như vậy thật sự kỳ quái.”

Ngu Tiểu Mạc nhỏ giọng nói với Ngu Sở: “Em không cảm thấy sao?”

Ngu Sở nghe vậy, cúi đầu nhìn hắn một cái.

Ngu Tiểu Mạc giương mắt nhìn đệ đệ so với chính mình còn cao hơn: “Cái này, thật sự khiến người khác dễ hiểu lắm, hơn nữa nhiều người nhìn như vậy cũng không quá thoải mái —— ”

“Muốn đi xem phim không?”

“... A?”

“Đi xem phim đi.”

Ngu Sở không nói gì mà kéo hắn đến một rạp chiếu phim: “Như vậy sẽ không còn nhiều người nhìn.”

“Từ từ, Ngu Sở, em —— ”

Bị mạnh mẽ kéo vào rạp chiếu phim, dường như Ngu Tiểu Mạc bị đường nào của Ngu Sở làm cho muốn khóc, tuy rằng trong rạp chiếu phim không có nhiều người nhìn như trong đường lớn, nhưng hai nam nhân cùng nhau xem phim trong đêm thất tịch càng khiến người ta hiểu lắm hơn đó!

Nhìn nhìn hôm nay chiếu phim gì, cái gì , cái gì , cái gì ... Trên cơ bản đều là phim tình cảm.

Người bán vé dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nhìn làm Ngu Tiểu Mạc quần bách đến muốn tìm lỗ chui xuống, Ngu Sở thì tương đối thần nhiên, tùy tiện chọn một bộ phim, mang Ngu Tiểu Mạc vào rạp.

Vì vậy, tuy rằng đi rạp chiếu phim không giống nhau, xem phim cũng không giống nhau, xem cùng người không giống nhau, Ngu Tiểu Mạc vẫn ở đêm thất tịch hôm nay, cùng người khác xem xong một bộ phim.

Khi nam chính trên màn ảnh lớn từ trong ký ức quay trở lại hiện thực, bộ phim cũng theo đó mà kết thúc. Những người khác đều đi xuống lối ra, Ngu Tiểu Mạc nhìn Ngu Sở ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng chột chột y: “Không đi sao?”

Ngu Sở nghiêng đầu nhìn hắn, đứng dậy.

Không biết có phải ảo giác hay không, khi y nhìn mình, Ngu Tiểu Mạc luôn cảm thấy trong mắt y ẩn giấu cái gì đó, lóe lên rồi biến mất.

Có thể chỉ là ánh sáng của bộ phim.

Theo dòng người ra ngoài thì, Ngu Tiểu Mạc có chút bất an, kết quả bước xuống cầu thang thì lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Một tay vững vàng đỡ lấy hắn, Ngu Tiểu Mạc quay mặt qua nhìn lại, chỉ thấy Ngu Sở nắm chặt tay hắn, lông mày nhăn lại, bộ dạng bất mãn.

“Có bị thương gì không?”

Vốn là ngữ khí quan tâm bị y gằn thành chất vấn, Ngu Tiểu Mạc buồn cười, lắc đầu: “Không sao, cảm ơn.”

Ngu Sở không nói gì tiếp tục đi về phía trước, dường như là sợ hắn ngã lần thứ hai, cho nên không có buông tay hắn.

“....”

Ngu Tiểu Mạc nhìn chăm chăm tay hai người nắm chặt với nhau, cảm nhận được ánh mắt của người khác nhìn qua, vô lực không hề rút tay ra.

Tùy ý người khác nghĩ thế nào đi, dù sao bọn họ vẫn không có khả năng ở bên nhau.

Cứ để như vậy đi ra rạp chiếu phim, Ngu Tiểu Mạc nhìn Ngu Sở, muốn hỏi tiếp theo y muốn làm cái gì.

Sau đó Ngu Sở nhận điện thoại, là ba mẹ gọi tới, bảo bọn hắn về nhà.

“Đã biết.”

Một khắc kia lúc đập máy, Ngu Tiểu Mạc có thể cảm thấy rõ ràng Ngu Sở tràn ngập bất mãn, không biết cổ bất mãn đến từ đâu, Ngu Tiểu Mạc cảm giác mình không hỏi tới thì tốt hơn.

“Quay về sao?”

“... Ừ.”

Nói xong chữ này, Ngu Sở cũng không nói chuyện nữa. Hai người dọc theo đường lúc này đến, chậm rãi quay về, dọc đường ai cũng không mở miệng, bầu không khí cũng không gượng gạo.

Thời điểm sắp về đến nhà, bọn họ bị một nữ sinh bán hoa đầy nhiệt tình giữ lại.

“Anh đẹp trai, có muốn mua một bó hoa hồng cho bạn trai không? Hôm nay là đêm thất tịch nha!”

Đang cầm một bó hoa hồng còn tươi, nữ sinh cười vô cùng xán lạn — cái loại xán lạn khi thấy được tiền.

Ngu Tiểu Mạc không nói nhìn sang nữ sinh đang ôm bó hồng, vừa định nói “Không cần”, kết quả là thấy Ngu Sở trả tiền mua.

“Chúc hai người hạnh phúc!”

Thời điểm nữ sinh đưa bó hoa cho Ngu Sở còn cố ý nói thêm một câu như vậy, sau đó tựa như làn khói nhỏ quay lại sạp hoa nhỏ của mình.

Ngu Tiểu Mạc còn chưa phản ứng kịp, trong lòng đã có thêm một bó hoa hồng.

Mùi hoa tươi thơm ngát đập vào mặt, Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc nhìn gương mặt lạnh lùng kia của Ngu Sở, ánh mắt y lóe ra chút chờ mong gì đó, sững sốt hơn nửa ngày, Ngu Tiểu Mạc mới nói một câu: “Mang về cho ba, để ba tặng mẹ hả?”

Ngu Sở: “....”

Một khắc kia, dường như Ngu Tiểu Mạc lại nhìn thấy gì đó trong mắt đệ đệ hắn... Cực kỳ cực kỳ làm hắn sợ hãi.

Lúc đó hắn còn không biết tại sao mình lại sợ hãi ánh mắt đó của Ngu Sở, cho đến khi thật lâu thật lâu về sau, sau khi ở trên giường khóc lóc cầu xin người phía trên nhẹ nhàng một chút liền thấy dục hỏa dấy lên trong mắt y thì, Ngu Tiểu Mạc bị nghiền nát đến chết khiếp trên giường cũng đã hiểu tại sao mình lại sợ ánh mắt đó đến như thế.

Đáng tiếc, đã muộn. ()

Editor nói ra suy nghĩ: Ngược cầu đ ọc thân!! QAQ

51. Chương 49: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (5)

Đối lập với Andean ở trong cốt truyện hết lần này đến lần khác bị Kevin gài bẫy, thủ đoạn giao chiến của Mạc Sở với vai chính dường như là cao tay hơn Andean.

Lúc đang nói dăm ba câu, y liền không dấu vết mà hạ lệnh tiễn khách với Kevin, lại nhẹ nhàng băng qua mà đuổi gã đi.

Ngu Tiểu Mạc ngồi ở trên đùi Mạc Sở nhìn bóng lưng không cam lòng đi xa, quay đầu lại, dụi dụi trong lòng Mạc Sở.

Đây cũng không phải là Andean cố ý bắt nạt hắn, xem hắn như sủng vật, đây là người yêu hắn, chân chính là người yêu của hắn.

“Tiểu nhân ngư ~ ”

Âm cuối hơi lên cao, hiển nhiên Mạc Sở cảm thấy vô cùng hứng thú với hình thái nhân ngư của Ngu Tiểu Mạc, ước chừng vẩy đuôi của hắn, lưu loát sờ soạng lên đuôi cá xinh đẹp thượng đẳng của hắn.

Đối với hành vi chiếm tiện nghi của mình, Ngu Tiểu Mạc chỉ lười biếng vung vẩy cái đuôi, tiếp tục nằm trong vòng tay Mạc Sở, đối với tất cả mọi chuyện, vờ như không thấy.

Bởi vì xung quanh có quá nhiều người, có những lời không thể nói trước mặt người khác, Mạc Sở bế tiểu nhân ngư lên, đi về phòng mình.

Lão quản gia trung thành cũng không có đi theo, mà là dặn dò gì đó với nữ hầu ở bên cạnh, sau khi nữ hầu nhận được mệnh lệnh liền rời đi, lão quản gia nhìn phương hướng nhị hoàng tử rời đi, khẽ thở dài một cái.

Nếu như ông đoán không lầm, từ nay về sau sẽ có rất nhiều người trong đế quốc biết nhị hoàng tử sủng ái một nhân ngư vị thành niên. Tin tức này cũng không có cái gì, chỉ không biết là sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

Chỉ mong, không có tội tệ như ông nghĩ.

Lão quản gia lo lắng hoàn toàn không phải là điều Mạc Sở lưu tâm, y mang theo nhân ngư của mình trở về phòng, tạm thời đặt hắn ở trên giường.

Hành động lần này của y đối với mọi người trong phủ đệ nhị hoàng tử mà nói, đây khôn thể nghi ngờ là một tín hiệu, nói cho bọn họ biết một sự thật —— nhân ngư gọi là “Anya” này chiếm vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng nhị hoàng tử, chỉ bằng điểm hắn có thể vào phòng ngủ của hoàng tử điện tại, cũng đã cực kỳ có sức thuyết phục.

Phòng ngủ Andean rất rộng rãi, phía trước cửa sổ cũng có một cái hồ không lớn không nhỏ, cũng đủ để Ngu Tiểu Mạc ở bên trong bơi qua bơi lại. Một bên hồ cũng có một vỏ sò, được làm thành hình dáng cái giường mềm mại, xem ra, đây là giường mới trong vài năm tới của Ngu Tiểu Mạc —— cách thời điểm hắn thành niên có thể hóa ra hai chân, còn có hai năm.

Ngu Tiểu Mạc biểu hiện cực kỳ hứng thú với giường của mình, sau khi hồ được cọ rửa sạch sẽ và thay nước mới, hắn liền nóng lòng muốn thử mà muốn lăn một vòng trên chiếc giường thoải mái dễ chịu của mình.

Vô hình trung, lực hấp dẫn của giường mới còn vượt qua việc Mạc Sở thức tỉnh khiến Ngu Tiểu Mạc chỉ quan tâm đến giường của mình. Thẳng thắn mà nói điều này cũng không thể trách hắn, đối với đồ mới thuộc về mình luôn luôn tò mò cùng muốn thử qua, mỗi một điều đều là đặc điểm của cộng đồng nhân ngư vị thành niên, tiểu đặc tính cực kỳ đáng yêu.

Nhưng mà Mạc Sở cũng không nghĩ chuyện này có bao nhiêu đáng yêu, bảo bối của mình lại không đem ánh mắt đặt trên người mình, mà chỉ nhìn chăm chăm cái giường kia, quả thực là hồng bét!

Vì vậy y lạnh mặt ôm Ngu Tiểu Mạc, không để cho hắn nhào qua, mà người hầu quản gia phân phó chuẩn bị đồ dùng cũng lần lượt tiến vào, bắt đầu dùng đôi tay khéo léo của mình đi trang trí cho nhà mới của nhân ngư chiếm được sủng ái của hoàng tử điện hạ.

Sau đó không lâu, rốt cuộc Ngu Tiểu Mạc không chờ được mà nhảy vào phòng ngủ nhỏ xinh đẹp của mình, ở trong “Phòng ngủ” dạo qua một lần, hắn bơi đến giường nhỏ vỏ sò mềm mại của mình, thoải mái mà nheo lại đôi mắt màu lam xinh đẹp.

Bộ dạng đáng yêu như con mèo nhỏ thành công lấy lòng hoàng tử điện hạ còn đang buồn bực vì bảo bối nhà mình không chịu quan tâm đến người yêu, y vươn tay, giống như đang gãi cằm con mèo nhỏ mà gãi gãi tiểu nhân ngư của mình

Đương nhiên Ngu Tiểu Mạc sẽ không giống như mèo ngáy ngủ như vậy, bất quá cảm giác nhột nhột thư sướng làm hắn rất hưởng thụ. Liếc mắt nhìn nhìn Mạc Sở ở bên cạnh, hắn dang rộng đôi tay, ôm lấy thắt lưng thon gầy hữu lực của người yêu mình, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn còn dụi dụi trên đó.

Nguyên bản hắn muốn lấy lòng người yêu còn thuận tiện cầu ôm một cái, nhân ngư động lòng người căn bản không ý thức được hành động mê hoặc bây giờ của mình gần như là làm một nam nhân bình thường mà nói huyết mạch sôi trào, dường như là trong nháy mắt, bụng dưới Mạc Sở liền nóng lên.

Hít sâu một hơi, còn duy trì lý trí, Mạc Sở tự nhủ với bản thân hiện tại không thể cầm thú như vậy mà ra tay với tiểu nhân ngư của mình. Sau khi bình tĩnh lại mới lần thứ hai bế tiểu nhân ngư còn đang nỗ lực dụi dụi trên người mình lên, mang đến trên giường của mình.

Ngu Tiểu Mạc ngồi dậy trên giường lớn, đuôi cá nhẹ nhàng vung lên, lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Những ám muội này, tất cả đều xuất phát từ tiểu nhân ngư tâm trí chưa thành thực, kỳ thực lý trí Ngu Tiểu Mạc vẫn bảo trì thanh tỉnh cũng sẽ không xuất hiện tình huống bị tâm trí của nguyên chủ ảnh hưởng, nhưng hắn cũng không có phản ứng kịp, mà Mạc · cầm thú · Sở bị mạnh đến... Cũng căn bản không dự định nhắc nhở hắn.

Ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Ngu Tiểu Mạc, Mạc Sở để hắn ngồi sát bên cạnh y, sau đó liền thấy tiểu nhân ngư ngồi nghiêm chỉnh, hiển nhiên là định cùng y nói chuyện đứng đắn.

Ý thức được từ sau khi người yêu tỉnh lại, hai người vẫn còn trong trạng thái mờ ám, Ngu Tiểu Mạc quyết định cải chính sai lệch, hắn còn bản khoản thời điểm Hoàng nói đến chủ hệ thống, còn nhớ câu nói sau cùng của Hoàng nói với hắn.

—— tạm thời ta không thể xác định, người đi hỏi y đi —— chờ đến thời điểm y có thể khống chế cỗ thân thể kia.

“Lúc trước hệ thống của em có nói em biết một số chuyện về ”Nó“.”

Ngu Tiểu Mạc không thấy các loại hành động chiếm tiện nghi của Mạc Sở trên đuôi cá của mình, nghiêm trang nói với y rằng: “Thế nhưng thiếu chút nữa đã bị ”Nó” nhận ra.”

Đôi tay Mạc Sở đang vuốt ve đuôi cá xinh đẹp dừng lại, nói: “Cái này ta biết.”

“Chờ tới khi anh tới, hoặc có thể nói là Andean tới, chủ hệ thống liền đi.”

Ngu Tiểu Mạc hồi tưởng lại cảnh tượng khi đó: “Hệ thống của em lắm bả một vài câu, sau đó kêu em đi hỏi anh.”

Mạc Sở nghe vậy nở nụ cười: “Hệ thống của em thật sự là nhạy bén, không hổ danh là hệ thống lớn thứ hai.”

“Cho nên?”

Ngu Tiểu Mạc kéo kéo ống tay áo của y: “Rốt cuộc là có ý gì?”

Mạc Sở: “Trên thực tế —— ”

Ngu Tiểu Mạc khẩn trương nhìn y.

Mạc Sở: “Ta cũng không biết tại sao.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Mạc Sở lắc đầu, cười: “Thật sự là không biết, nhưng mà ta lại phát hiện ra một điểm khác thường.”

Mạc Sở sẽ không gạt mình, y nói không biết, nhất định chính là không biết.

Ngu Tiểu Mạc hơi mất mát, không ngờ rằng Mạc Sở còn chưa nói xong. Sau khi nghe nửa câu sau của y, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên.

Mạc Sở nói: “Trong từng nhiệm vụ, ta cũng không có nhận được điểm tích lũy. Điểm này, ngay cả hệ thống của ta cũng không giải thích được.”

“Tại sao lại như vậy?”

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y.

Mạc Sở dịch tới gần tai của hắn, không nhanh không chậm... Liếm một cái.

Dường như Ngu Tiểu Mạc cũng bị cái thái độ vụn vặt không lo này của y làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, vừa lo cho y vừa có chút tức giận đẩy y ra, hỏi: “Rốt cuộc là sao? Không cho phép anh gạt em!”

“Ta đang suy nghĩ nên nói với em như thế nào?”

Nhìn Ngu Tiểu Mạc lo lắng, Mạc Sở cầm tay hắn, dùng hơi thở của mình để hắn thả lỏng yên tâm.

Sau đó, y liền nói ra một câu khiến Ngu Tiểu Mạc khiếp sợ hồi lâu mới có thể bình tĩnh.

“Ta phát hiện —— ”

“Dường như ta, bị chủ hệ thống làm lơ.”

Phi thuyền được khắc huy hiệu hoàng gia ở bên hông chậm rãi dừng tại trước phủ đệ gia tộc Audria, cửa khoang mở, tam hoàng tử Kevin lộ nụ cười ôn hòa ưu nhã tiêu chuẩn, chậm rãi bước ra, giang cánh tay tiếp nhận thân ảnh nhỏ xinh đang nhào tới.

“Tam biểu ca!”

Tiểu nữ nhi của công tước Audria, Bích Lạc Ti, trên khuôn mặt hồng nhuận khả ái tràn đầy nụ cười ngọt ngào, thân mật ôm cổ Kevin: “Anh tới quá muộn! Phụ thân và tỷ tỷ đều đang chờ anh đấy!”

“Thực sự xin lỗi tiểu công chúa của ta, để em đợi lâu.”

Xoa xoa đầu tóc vàng xinh đẹp của Bích Lạc Ti, Kevin nhẹ nhàng buông cô ra, dắt tay cô: “Mang ta đi gặp Antini có được không?”

“Được.”

“Hoàng tử điện hạ.”

Quản gia đứng một bên không nhanh không chậm tiến lên, khom lưng thi lễ với Kevin, sau đó nhanh chóng lui sang một bên: “Công tước đại nhân chờ ngài đã lâu, mời đi theo ta.”

Lạnh lùng trong đôi mắt lam nhạt xẹt qua, Kevin mỉm cười với quản gia: “Mong cậu sẽ bỏ qua cho sự chậm trễ của ta là tốt rồi.”

Quản gia cũng không nói gì, cúi đầu làm như không nghe thấy, đảm đương nhân vật dẫn đường.

Kevin cười lạnh trong lòng, chậm rãi đi theo.

Bích Lạc Ti hoạt bát đi đến hậu hoa viên, trong nháy mắt liền nhào vào lòng một người khác: “Tỷ tỷ! Biểu ca đến thăm chúng ta!”

Antini nhìn sang phương hướng Bích Lạc Ti chỉ, nhìn thấy nam nhân kia đang mỉm cười với cô liền đỏ mặt, nhẹ giọng nói câu “Anh đã đến rồi” liền cúi đầu trầm tĩnh ngồi một bên, như đóa hoa bách hợp e lệ.

Quản gia cung kính hành lễ với chủ nhân, sau đó lui xuống. Công tước Audria ngạo mạn bưng tách cà phê, im lặng ý bảo cháu mình ngồi xuống.

Nụ cười Kevin không thay đổi, ưu nhã mà không thất lễ ngồi trước mặt công tước Audria: “Cửu cửu.”

Công tước Audria “Ừ” một tiếng, gạt đầu coi như đáp lại.

Bầu không khí nhất thời có chút gượng gạo, Bích Lạc Ti núp ở trong lòng tỷ tỷ chớp chớp mắt nhìn tình huống này, dường như có chút khó hiểu, muốn nói, lại bị Antini bịt miệng.

Khi công tước Audria đặt tách cà phê xuống, Kevin lựa thời cơ đứng dậy, tự mình rót cho ông ta một tách cà phê mới.

Lúc này sắc mặt công tước Audria mới hòa hoãn, liếc mắt nhìn Kevin, nói: “Dường như con cũng không tuân thủ hứa hẹn với Antini, với gia tộc Audria.”

Antini thấy động tác Kevin hơi chậm lại, khẩn trương mà cẩn thận nói với phụ thân: “Phụ thân —— ”

Một ánh mắt làm Antini không thể nói ra miệng, Audria lạnh lùng nhìn cháu trai trước mặt, giống như là muốn đào ra vật gì từ trong mắt gã.

Kevin vẫn đang mỉm cười: “Gần đây tâm tình phụ hoàng không tốt lắm, ta sợ —— ”

Audria cắt ngang lời gã: “Mỗi lần con nói đều là bệ hạ có tình trạng gì đó, ta nghĩ, đã không đủ để con viện cớ nữa.”

“Cho ta thêm một chút thời gian, ở thời điểm thích hợp ta sẽ thỉnh cầu phụ hoàng cho ta đính hôn với Antini.”

Kevin thông thả nói: “Ta nghĩ phụ hoàng sẽ đồng ý, dù sao, ta cũng là con ông ấy.”

“Phải không?”

Audria hừ lạnh một tiếng: “Mong lần này cũng sẽ không có công chúa đế quốc Thanh Đồng Bạch Ngân gì đó quấy rối.”

“Làm sao biết chứ?”

Kevin bưng tách cà phê trước mặt mình lên, nhẹ nhàng nở nụ cười.

52. Chương 50: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (6)

Buổi tối.

Lần đầu tiên, Ngư Tiểu Mạc hoài niệm giường lớn ấm áp.

Hiện tại hắn nằm trên giường vỏ sò của nhân ngư, tai có thể nghe được tiếng nước róc rách, an bình mà ôn hòa, thế nhưng, hắn luôn cảm thấy thiếu gì đó.

Màn đêm sâu thẳm, Ngư Tiểu Mạc lén lút xoay người, nhìn người nọ cách mình không quá hai thước, trừng mắt.

Hắn nhớ ôm ấp của Mạc Sở.

Đã ngủ chung với y thành thói quen, hiện tại phải tách riêng, thật là có chút không ngủ được.

Ngư Tiểu Mạc rất muốn len lén leo lên giường Mạc Sở, đáng tiếc, nhân ngư vị thành niên không thể rời nước quá lâu.

Một mối vầy vầy cái đuôi, một lần nữa Ngư Tiểu Mạc nhắm nghiền hai mắt, nhớ lại những lời Mạc Sở nói với hắn lúc sáng sớm.

Bị chủ hệ thống làm lơ gì đó, ngay cả Hoàng cũng không giải thích được, cuối cùng chỉ nói một câu: “Chính là nghĩa trên mặt chữ.”

Mà Mạc Sở thì càng bình tĩnh, dù sao y đã sớm biết, đối mặt với lo lắng của Ngư Tiểu Mạc cũng chỉ là cười trấn an hắn, nói: “Không sao, đem những chuyện này giao cho ta là được rồi.”

Thực sự là...

Ngu Tiểu Mạc lại vẩy vẩy đuôi, không cẩn thận phát ra âm thanh đập nước.

Hắn cũng muốn giúp đỡ Mạc Sở, muốn đứng chung một chỗ với Mạc Sở, cùng y đối mặt tất cả.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Ngu Tiểu Mạc nhin không được lại trợn mắt nhìn về phía người kia.

Nhưng mà, lúc này Mạc Sở còn nằm trên giường đã không còn thấy bóng dáng.

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc cả kinh, vừa định phóng lên xem xảy ra chuyện gì, một cánh tay đưa qua đặt lên vai hắn, nhẹ nhàng đè hắn xuống.

“Còn chưa ngủ?”

Chẳng biết Mạc Sở từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Ngu Tiểu Mạc, cuốn lấy một lọn tóc dài màu xanh biển thường thức trong tay: “Ngủ đi, ngày mai ta dẫn em đi xem phòng huấn luyện của ta.”

Ban đêm nhân ngư cũng có thể nhìn thấy, trong bóng đêm Ngu Tiểu Mạc tỉnh tường nhìn thấy ý cười và ôn nhu trong mắt Mạc Sở, không hiểu tại sao, tâm tình lúc này còn khẩn trương liền thả lỏng.

“Sao anh cũng không ngủ?”

Hắn cọ cọ mặt vào lòng bàn tay Mạc Sở, cái hành động nhỏ này rõ ràng lấy lòng Mạc Sở, cúi đầu cười, y kiểm lòng không được muốn ôm đứa nhỏ bám người này.

Thế nhưng y cũng không có làm như vậy, nhân ngư vị thành niên không thể rời nước quá lâu, dù cho y ôm hắn, cuối cùng vẫn phải thả tiểu nhân ngư này vào trong nước – y biết chính mình tuyệt đối sẽ luyến tiếc.

“Em ở đây cọ loạn, tưởng ta không nghe được sao? Em không ngủ làm sao ta ngủ được?”

Mạc Sở hơi bất đắc dĩ mà cười khổ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt mà láng mịn của nhân ngư: “Nếu em có thể mau chóng thành niên thì tốt rồi, vật nhỏ.”

“Còn tận hai năm —— ”

Nghĩ đến đây, Ngu Tiểu Mạc cũng có chút không mấy vui vẻ: “Khăng định em đợi không được đến lúc đó.”

Không phải là hắn đợi không được, mà là cốt truyện đợi không được. Dựa theo kinh nghiệm ở mấy thế giới trước, hắn chỉ có thể ở chỗ này tối đa là vài tháng, làm sao chờ đến hai năm đây?

“Chưa chắc.”

Mạc Sở nói: “Thế giới này, em muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu.”

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc: “Vì sao?”

Mạc Sở cầm tay hắn, vuốt ve ngón tay đang đeo nhẫn ngọc bích, nói: “Em đã quên ta bị chủ hệ thống làm lơ sao? Yên tâm, đến lúc đó, thế giới này cũng sẽ bị thay đổi.”

Không biết có phải ảo giác của Ngu Tiểu Mạc hay không, hắn luôn cảm thấy lúc Mạc Sở nói ra những lời này thì ngữ điệu có chút cổ quái, phẳng phất như trong nháy mắt khi đang nói chuyện, người ngồi ở trước mặt mình đã đổi thành người khác, mà người này, căn bản không phải là Mạc Sở.

Sau khi giật mình, Ngu Tiểu Mạc mở miệng muốn nói gì đó: “Anh...”

“Được rồi, đi ngủ đi, ngày mai dẫn em đi huấn luyện.”

Mạc Sở nói xong, còn nhéo bả vai gây yếu của Ngu Tiểu Mạc: “Em phải trở nên mạnh mẽ, ở thời điểm ta không thể bảo vệ em, em cũng phải có năng lực bảo vệ chính mình —— đương nhiên, chắc chắn sẽ không có chuyện ta không thể bảo vệ được em.”

“Phòng huấn luyện? Cơ giáp sao?”

Ngu Tiểu Mạc biết thế giới này có thần khí cơ giáp, cũng biết làm nhị hoàng tử, Andean có một cơ giáp cấp S cường đại —— không được hoàng đế yêu thích, dù cho có thân phận hoàng tử tôn quý thôi thì cũng có thể xảy ra bất trắc gì đó, huống hồ, thực lực của Andean không tính là yếu, trái lại rất mạnh.

Ngược lại, khối thân thể nhân ngư này của mình thật sự là yếu đến không thể nhìn thẳng, thế giới trước mặt dù Thẩm Tịch là omega, nhưng tốt xấu gì cũng có sức đánh một trận, hệ thống lại cho một khẩu súng. Tới cái thế giới này... Cái gì cũng không có.

Nghĩ đến mình có thể trở nên mạnh mẽ, Ngu Tiểu Mạc không khỏi hưng phấn lên, liền cảm thấy người yêu mình tốt nhất trên thế giới, không ai bì được!

Nhận thấy tâm tình tiểu nhân ngư hưng phấn, Mạc Sở buồn cười, lại tốn thêm chút thời gian trấn an Ngu Tiểu Mạc, chờ hân bình ổn cảm xúc mà nằm xuống gối đầu mềm mại đi vào giấc ngủ, Mạc sở cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt hân.

“Ngủ ngon, tiểu nhân ngư của ta.”

Ngày hôm sau khi Ngu Tiểu Mạc tỉnh lại, ngoài ý muốn biết được tin tức Mạc Sở bị hoàng đế triệu vào hành cung từ miệng một nữ hầu.

“Hoàng đế? Ừm...”

Ngu Tiểu Mạc còn chưa tỉnh ngủ, lười biếng ngáp một cái, dụi dụi mắt còn đang lim dim: “Vậy khi nào anh ấy mới trở về?”

Nữ hầu bị bộ dạng nhỏ nhắn này mà manh một phen, kiểm chế trái tim đang đập bùm bùm, ánh mắt đầy triu mến: “Có thể một lát nữa sẽ trở về. Điện hạ nói không thể để ngài bị đói, ngài có muốn dùng bữa sáng trước không?”

Bữa sáng...

Uể oải vầy vầy đuôi, tinh thần Ngu Tiểu Mạc không tốt, tiếp đó liền “Ừ” một tiếng.

Thật buồn ngủ... Tối qua hân ngủ không ngon, dường như muốn quay lại ngủ thêm một giấc nữa.

Tóc lam rối loạn tản trên đầu vai, còn có vài cọng tóc dựng lên, trong đôi mắt to màu lam xinh đẹp cũng là một mảnh ướt át. Nữ hầu bị bộ dạng manh manh của tiểu nhân ngư này làm cho tim đập rộn ràng, chỉ thấy tiểu nhân ngư chép chép miệng, lại quay về giường nhỏ của mình.

Kết quả, sau khi Mạc Sở ứng phó xong với nghi vấn của hoàng đế đề ra cho mình, từ hành cung quay về phủ đệ, được chào đón là tiểu nhân ngư ngủ nướng đến thư thái dễ chịu.

Còn tưởng rằng sẽ lo lắng cho mình, không ngờ tới...

Buồn cười lắc đầu, Mạc Sở phân phó quản gia mang bữa sáng đến phòng y.

Chờ đến khi Ngu Tiểu Mạc mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngửi đến một hương vị mê người.

“Ngoan, rời giường.”

Hân vừa mới mở cái miệng nhỏ nhắn, một miếng bánh gatô đã được đưa đến trong miệng, còn có một cái tay đang nghịch cằm hân, giống như đang gãi gãi mèo con.

Ngu Tiểu Mạc bị gãi đến thanh tỉnh, trợn mắt, thấy Mạc Sở mặc một thân y phục vương tử đẹp dễ quý giá đang ngồi bên thành hồ, bưng một cái đĩa bánh gatô.

Tướng mạo vốn xuất sắc của Andean xứng đôi cùng khí chất đặc biệt của Mạc Sở liền đủ để hấp dẫn người, hiện tại còn kết hợp với chế phục hoa mỹ phóng khoáng, dường như trong nháy mắt Ngu Tiểu Mạc nhìn đến ngây người.

Đồng thời, đáy lòng cũng xuất hiện một loại tự mãn: “Cái người vừa đẹp trai vừa ôn nhu lại yêu hân, cho nên, là người của hân!”

“Nhìn đến ngây người?”

Hưởng thụ ánh mắt ái mộ của tiểu nhân ngư nhà mình, tâm tình Mạc Sở sung sướng, ôm Ngu Tiểu Mạc ngồi lên đùi mình, lại đút cho hân một miếng đầy bánh gatô.

“Ừm ừm.”

Ngư Tiểu Mạc nuốt bánh xuống, lại nín y phục Mạc Sở, hỏi y: “Hoàng đế không có làm gì anh chứ?” Hắc nhó rõ trong cốt truyện, hoàng đế kia cướp đi quyền thế của Andean, còn muốn giam lỏng y.

“Yên tâm, dù cho ông ta không thích Andean, Andean cũng là nhi tử ông ta, cho nên sẽ không ra tay với ta mà không có lý do gì.”

Mạc Sở nửa ôm Ngư Tiểu Mạc, gạt tóc trên trán hắc, nhẹ nhàng hôn lên trán một cái.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Mạc Sở dẫn Ngư Tiểu Mạc đi đến phòng huấn luyện của y.

Cửa điện tử của phòng huấn luyện từ từ mở ra, không gian bên trong phi thường lớn, mà tầm nhìn của Ngư Tiểu Mạc nhanh chóng bị một cơ giáp ở sâu trong phòng huấn luyện hấp dẫn.

Cơ giáp màu đen cao lớn sừng sững, vô hình trung còn mang theo uy nghiêm quân lâm thần hạ. Chỉ là lẳng lẳng đứng ở đó, là có thể áp bách khiến người khác không thở nổi.”

“Cơ giáp này tên là ”Lôi Đình“, lúc Andean bị giam thì, hoàng đế ban cho Kevin.”

Giọng Mạc Sở nghe qua như thờ ơ, kỳ thật ẩn sâu lãnh ý: “Ngay cả cơ giáp của mình cũng không bảo vệ được, chính là một phế vật. Hiện tại, ta sẽ không để nó rơi vào tay của những người khác.”

Nói xong, liền cúi đầu nhìn tiểu nhân ngư trong lòng mình: “Đương nhiên, chỉ có em là ngoại lệ.”

Trong lòng Ngư Tiểu Mạc ấm áp, đưa tay thử sờ sờ Lôi Đình.

Mặt ngoài cơ giáp cứng rắn mà lạnh lẽo, lại cho cảm giác an toàn vô hình. Ngư Tiểu Mạc có thể tưởng tượng được tình hình lúc ấy khi Lôi Đình chân chính đứng lên chiến đấu có bộ dáng đỉnh thiên lập địa như thế nào.

“Trước tiên ta dẫn em làm quen khoang điều khiển của nó, nhưng mà nếu muốn chân chính được nó thừa nhận, em cần phải chứng minh thực lực của mình trước mặt nó.”

Cũng không biết Mạc Sở làm sao làm được, Ngư Tiểu Mạc chỉ thấy hồng quang sáng ngời trong mắt Lôi Đình, khí tràng của toàn bộ cơ giáp liền mãnh liệt phát ra.

Không đợi Ngư Tiểu Mạc kịp kinh ngạc, Lôi Đình cúi người xuống, cánh tay máy móc mở ra, tay thông xuống đưa tới trước mặt Mạc Sở.

Tư thế lúc này của nó giống như một kỵ sĩ trung thành trầm lặng, Mạc Sở nói khẽ với Ngư Tiểu Mạc “Ôm chặt ta”, liền bước lên tay Lôi Đình, được nó đưa vào trong buồng lái.

Ánh sáng tối sầm lại, lần đầu tiên Ngư Tiểu Mạc nhìn thấy bên trong khoang điều khiển của cơ giáp, Mạc Sở đưa hắc đến vị trí duy nhất ở trước đài điều khiển, tùy ý để sợi ánh sáng bao vây lấy hắc, dệt thành một cái lưới lớn rậm rạp.

“Nó sẽ dò xét tinh thần lực và tổ chất thân thể của em, để thử phán đoán em có đủ tư cách điều khiển nó hay không.”

Mạc Sở đứng bên cạnh Ngư Tiểu Mạc, cầm tay hắc: “Đây là bước đầu tiên, có thể sẽ hơi đau, em cố nhịn một chút.”

Ngư Tiểu Mạc gạt đầu, biểu thị mình có thể làm được.

Chỉ là đau một chút mà thôi, hắc tin tưởng mình có thể chịu đựng được.

Huống hồ dù cho không chịu đựng được, còn có Mạc Sở bên cạnh hắc, không cần lo lắng.

Mạc Sở có chút không yên lòng, muốn đem Ngư Tiểu Mạc ôm vào trong ngực, nhìn sợi ánh sáng xung quanh, cuối cùng vẫn kiềm chế cái ý định này.

“Bắt đầu đi.”

Y ra lệnh cho Lôi Đình, đồng thời cũng nói cho Ngư Tiểu Mạc, bắt đầu rồi.

53. Chương 51: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (7)

“Bắt đầu rồi.”

Mạc Sở vừa dứt lời, một chùm ánh sáng nhàn nhạt theo tia sáng mà trườn đến, trong thời gian ngắn chui vào thân thể Ngu Tiểu Mạc.

“A!”

Thân thể dường như muốn bị xé rách, đau đớn mãnh liệt kích thích cảm quan, dù cho Ngu Tiểu Mạc sớm có chuẩn bị, lúc này cũng bị đau đến nước mắt lưng tròng.

Đây là hơi đau hả? Cái này cũng gọi là hơi đau hả?!

Mồ hôi lớn như hạt đậu theo thái dương chảy xuống, Ngu Tiểu Mạc bị sợi ánh sáng cuốn lấy cắn chặt răng, cực lực nhẫn nại sự thống khổ này.

Nhìn thân thể hần giãy dụa co quắp trong sợi ánh sáng, trong mắt Mạc Sở hàn ý lạnh đến cực điểm. Y cầm tay Ngu Tiểu Mạc thật chặt, tùy ý để tay mình bị nứu chặt, ngay cả móng tay cũng đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Đối với Lôi Đình, y đã bất mãn đến cực độ, nhất là sau khi thấy Lôi Đình khiến cho người mình yêu phải chịu đựng thống khổ mà mình không thể làm gì, còn muốn hần phải kiên trì, phần bất mãn này càng lúc càng dâng cao.

“Đau...”

Ngu Tiểu Mạc không khống chế được mà hô lên một tiếng, âm thanh run rẩy còn mang theo nước nử khiến Mạc Sở hận không thể lập tức chặt đứt những sợi ánh sáng chết tiệt này rồi ôm hần vào lòng, thế nhưng, y không thể.

“Kiên trì thêm chút nữa là được rồi, rất nhanh, ngoan, rất nhanh sẽ không đau...”

Y không xác định Ngu Tiểu Mạc đang trong cơn đau đớn có thể nghe rõ mình nói cái gì hay không, trên tay bị ngắt đến chảy máu, nhưng Mạc Sở không có thả tay ra.

Khóe mắt ẩm ướt khó chịu, Ngu Tiểu Mạc biết mình khóc —— mặc dù đây chẳng qua là nước mắt sinh lý.

Từ nhỏ đến lớn hần chưa từng trải qua đau đớn như vậy, vốn tưởng rằng cao trung năm ấy sau khi bị trật chân, nị bác sĩ nắn gân cũng đã đủ đau, không ngờ rằng.

Cắn chặt khớp hàm, Ngu Tiểu Mạc cố gắng để mình tỉnh táo lại, hần không ngừng an ủi trong lòng những thống khổ này không là gì, sẽ lập tức biến mất, mà mình cũng không mất đi miếng thịt nào. Những suy nghĩ miên man này thực sự có chút tác dụng, ít ra sau khi lực chú ý bị dời sang chỗ khác, tuy rằng vẫn còn cảm thấy đau như vậy, nhưng mà hần cũng không đau đến chết đi sống lại như lúc ban nãy.

Cố gắng để bản thân thích ứng với trận thử luyện này, Ngu Tiểu Mạc xê dịch người chọn một tư thế thoải mái, thấy Mạc Sở ở bên cạnh mình, trong lòng lại nhiều thêm vài phần cảm giác an toàn.

Cho đến lúc này, hần mới phát hiện sợi ánh sáng không chỉ truyền cho hần thống khổ, còn có một ít tin tức vụn vặt hỗn loạn. Đáng tiếc, những tin tức này quá mức lộn xộn khó tìm, mỗi khi hần muốn bắt một tin trong đó, những tin tức này lóe lên trong đầu rồi biến mất.

Khi Lôi Đình chậm rãi thu lại sợi ánh sáng thì, Ngu Tiểu Mạc nặng nề thở ra một hơi, cả người đầm đìa mồ hôi ngồi xụi lơ trên ghế.

Không biết Mạc Sở lấy khăn tay từ đâu nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hần, lại điều chỉnh nhiệt độ trong phòng điều khiển, ôm lấy tiểu nhân ngư đang mềm nhũn thành một cục.

Không biết Mạc Sở lấy khăn tay từ đâu nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hần, lại điều chỉnh nhiệt độ trong phòng điều khiển, ôm lấy tiểu nhân ngư đang mềm nhũn thành một cục.

Ngu Tiểu Mạc rúc vào vòng tay của y, chưa bao giờ buồn ngủ như lúc này cùng một mỗi đồng loạt xông tới, ngay cả nhúc nhích hần cũng không muốn nhúc nhích.

Đình.

[Tiến độ nhiệm vụ: 2/10]

[Điểm tích lũy: 1500]

Sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Ngu Tiểu Mạc mở mắt thoáng nhìn qua, phát hiện không có cập nhật nhắc nhở có thể mở ra kỹ năng mới.

Cùng lúc đó, trên màn hình phòng điều khiển cũng hiện ra các hạng mục số liệu về Ngu Tiểu Mạc.

[Thiên phú: A]

[Thể lực: B]

[Trí lực: A]

[Tinh thần lực: S]

[Sức chiến đấu: B]

[Tổng hợp lại: A]

“Tổng hợp lại là A...”

Mạc Sở sửa lại mái tóc đang rối tung của Ngu Tiểu Mạc: “Hoàn hảo, tuy rằng còn không đạt tới cấp bậc thấp nhất điều khiển Lôi Đình là S, nhưng mà nếu nó không bài xích em, cũng nói rõ là có thể miễn cưỡng tiếp thu em.”

”Tinh thần lực của em là S, đây là cấp bậc rất cao. Kỳ thực để phán đoán một người có thể lái cơ giáp hay không chính là nhìn vào tinh thần lực, chỉ cần tinh thần lực đạt tiêu chuẩn, những thứ khác cũng có thể tạm thời thấp một chút. Thể lực, sức chiến đấu các loại, sau này khi huấn luyện có thể đề cao.

Mạc Sở nói những lời này nghiêm nhiên là xem Ngu Tiểu Mạc thành một chiến sĩ có thể lái cơ giáp cấp bậc cao tới S đi chiến đấu, thậm chí còn nhắc tới huấn luyện. Nếu như đổi thành bình thường Ngu Tiểu Mạc sẽ rất vui vẻ, nhưng bây giờ... Hắn đã thoải mái ngủ trong ngực Mạc Sở.

Nói xong mới phát hiện tiểu nhân ngư của mình đã sớm ngủ mất, Mạc Sở có chút bất đắc dĩ, sau khi nhìn khuôn mặt một mỗi của Ngu Tiểu Mạc, bất đắc dĩ liền biến thành đau lòng, thở dài một hơi, y mang người rời khỏi khoang điều khiển.

“Điện hạ.”

Sau khi quần gia đứng một bên nhìn điện hạ nhà mình cẩn thận đặt tiểu nhân ngư một mỗi kia vào trong nước nghỉ ngơi, tiến lên trước một bước, đưa lên thiệp mời tinh xảo: “Đây là thư mời từ gia tộc Audria.”

“Audria?”

Mạc Sở tùy ý nhận lấy, bật cười: “Vũ hội gia tộc sao? Bọn họ thật đúng là nhân nhã.”

Quần gia nói: “Như vậy, hay là cự tuyệt giống mấy lần trước sao?”

“Không, tại sao phải cự tuyệt?”

Mạc Sở ném thiệp mời, nói: “Ý tốt của công tước Audria tôn kính, sao ta có thể cự tuyệt?”

Nói xong liền nhấn máy truyền tin trên cổ tay, sau một lúc máy truyền tin nhận được tín hiệu, đối diện với y hiện ra hình ảnh mô phỏng một người mặc trang phục quần gia.

”Rất xin lỗi vương tử điện hạ Andean, công tước đại nhân vừa có việc ra ngoài, không thể nhận tin của ngài... Nếu ngài có việc gấp, tôi có thể thay ngài chuyển lời cho công tước đại nhân.

Giọng nói khô khan, rất khó tìm ra tình cảm dư thừa gì trên mặt quần gia này.

Mạc Sở mỉm cười: “Cũng không có gì gấp, nhưng mà thay ta chuyển cáo cữu cữu, cảm tạ đã mời, ba ngày sau ta nhất định sẽ tới đúng hẹn.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ chuyển những lời này cho công tước đại nhân. Ngài còn phân phó gì không ạ?”

“Thay ta vẫn an cữu cữu, cùng với, nói cho cữu cữu biết ta rất nhớ ông ấy.”

“Vâng.”

Sau khi nói xong đoạn đối thoại chán ngắt, Mạc Sở đóng máy truyền tin, nụ cười ảm áp trên mặt một giây sau liền biến thành khinh miệt: “Đệ đệ ta thật sự là không dễ dàng, thật muốn xem bộ dạng khúm núm của hắn ta trước mặt Audria.”

Quản gia bình tĩnh nói: “Sẽ không còn lâu nữa.”

“Đương nhiên, ba ngày sau có lẽ sẽ có trò vui rồi.”

Mạc Sở cười, nói: “Ba ngày... Cũng đủ cho Adaiya đi tới đi lui hai đế quốc.”

“Đúng vậy, vậy là đủ rồi.”

54. Chương 52: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (8)

Tinh lực của Ngư Tiểu Mạc vượt xa tưởng tượng của Mạc Sở.

Vừa lúc này còn mềm nhũn co lại thành một chọc, chọc cho Mạc sở vừa đau lòng vừa buồn cười muốn chọt chọt một cái, kết quả sau khi tỉnh dậy tiểu nhân ngư này liền nóng lòng muốn đi phòng huấn luyện luyện tập.

Điều khiển Lôi Đình cần tiêu hao lượng lớn tinh thần lực và thể lực, hiện tại Ngư Tiểu Mạc hiển nhiên còn chưa đạt tiêu chuẩn. Cho nên Mạc Sở đưa hắn vào một cơ giáp thông thường khác, đầu tiên giúp hắn làm quen với các nút thao tác.

“FX-4M.”

“SY-3X.”

“ES-7G.”

“DX-5B.”

Một đồng tổ hợp phím phiền toái làm Ngư Tiểu Mạc hoa cả mắt, ghi nhớ cái đồng này là chuyện yêu cầu tập trung cao độ. Mạc Sở khuyên hắn không nên gấp làm gì, cứ ở khoang điều khiển ghi nhớ tổ hợp phím, còn mình thì đi ra ngoài có việc.

“HS-6M.”

Tốn hơn nửa ngày, cuối cùng Ngư Tiểu Mạc cũng miễn cưỡng nhớ toàn bộ đồng tổ hợp phím loạn thất bát tao khiến người hoa mắt này, cũng có thể chuẩn xác tìm ra vị trí của bọn nó. Giữa lúc hắn nhìn sang bên cạnh, muốn tìm Mạc Sở hỏi tiếp theo nên làm gì, Mạc Sở đúng lúc đi vào phòng điều khiển, trên tay còn cầm một ống thuốc thử.

“Xong chưa?”

Mạc Sở ngồi xuống sát vào nhân ngư của mình: “Bảo bối của ta thật thông minh.”

Ngư Tiểu nhìn thuốc thử trong tay y, vẫy vẫy đuôi: “Lúc nào thì em có thể huấn luyện? Còn có cái này là cái gì?”

“Không nên gấp, cứ từng bước một mà tập, ta sẽ ở bên cạnh hướng dẫn em.”

Mạc Sở nói, đem thuốc thử nhẹ nhàng đặt lên tay Ngu Tiểu Mạc: “Có muốn đi dự tiệc với ta không? Ba ngày sau.”

“Dự tiệc?”

“Ừ, gia tộc Audria tổ chức, ta dẫn em đi xem kịch hay.”

Ngu Tiểu Mạc có nghe qua gia tộc Audria, đại gia tộc tồn tại vững vàng mấy trăm năm ở đế quốc, tuy rằng không một tay che trời nhưng cũng là quyền khuynh triều dã*, cũng là mẫu tộc của hoàng hậu đế quốc.

(Quyền khuynh triều dã : Nắm quyền hành to lớn trong tay.)

Trưởng nữ công tước Audria là Antini vốn muốn trở thành vị hôn thê của Kevin, nhưng mà giữa cô cùng công chúa đế quốc Thanh Đồng, Kevin đã chọn người sau, mà Audria vốn mắt cao hơn đầu, mơ hồ có ý muốn tạo phản, sau khi Kevin đăng cơ liền bị xem là uy hiếp đế quốc, lợi dụng thế lực của hoàng hậu gán tội phản quốc, diệt gia tộc hiển hách trăm năm này.

Bây giờ nghe nhắc đến Audria, phản ứng đầu tiên của Ngu Tiểu Mạc không phải là mình đi như thế nào, mà là “Kịch hay” trong miệng Mạc Sở là cái gì.

“Audria? Chính là đại gia tộc bị Kevin tiêu diệt sao?”

Mạc Sở gật đầu: “Trưởng nữ của ông ta là Antini đã từng cùng Kevin là một đôi uyên ương —— ít nhất trước khi gặp công chúa Adaiya của đế quốc Thanh Đồng chính là như vậy, nhưng mà Kevin giấu diếm cô gái đáng thương kia, cũng giấu luôn phụ thân cô ta.”

Ngu Tiểu Mạc cười nhạt: “Thật cận bã.”

Mạc Sở nắn bóp cảm hân: “Đúng vậy, nhưng mà Anya vẫn yêu tên cận bã đó, phải không?”

“Không phải em...”

Có lẽ là chiếm thân thể Anya, Ngu Tiểu Mạc hơi chợt dạ, nhanh chóng thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Anh mới nói kịch hay là cái gì?”

Mạc Sở xem như là không để ý hân cố gắng nói sang chuyện khác, cười nói: “Em nói, vị công chúa được hoàng đế đế quốc Thanh Đồng cưng chiều trong lòng bàn tay, lớn lên lại kiêu căng ngạo mạn có thể dễ dàng tha thứ cho nam nhân của mình cùng nữ nhân khác đính hôn sao?”

Y vừa nói như vậy, lúc này Ngu Tiểu Mạc liền hiểu Mạc Sở muốn làm gì.

Trong cốt truyện, Kevin đứng giữa hai nữ nhân xử lý chu toàn đến hoàn hảo, rõ ràng là một tên bạc tình, lại cố tình ở trước mặt Antini giả vờ bị người khác dùng lợi ích ép buộc, diễn thành bộ dạng người bị hại, còn ở trước mặt Adaiya là mối tình thâm thiết, là chính nhân quân tử cả đời này chỉ thích một người. Không thể không nói hành động của gã cực kỳ tốt. Vì vậy hai cô gái này, một âm thầm một phách lối, trong lúc đó không có bất kỳ tiếp xúc gì, thậm chí một chút va chạm cũng không có.

Càng đáng nhắc tới hơn là, lúc Kevin diệt toàn bộ gia tộc Audria thì còn giữ lại mạng Antini để cô trở thành nữ nhân của gã, cũng không biết mạch nào của em gái này như thế nào, lại còn hết sức cảm kích Kevin, cho rằng Kevin thật sự thương cô, cùng Adaiya chỉ là hôn nhân lợi ích mà thôi, cam tâm tình nguyện trở thành nhân tình Kevin nuôi bên ngoài.

Nếu thực sự xem trong cốt truyện thì, Kevin xử lý rất hoàn mỹ mối quan hệ giữa bản thân và mấy người phụ nữ, mà bây giờ có Mạc Sở đập một đập... Kết quả như thế nào, còn chưa biết được.

Hoàn toàn không cảm thấy người yêu mình làm như vậy có gì sai, Ngu Tiểu Mạc còn hăng hái bừng bừng khen ngợi, nói: “Em đương nhiên muốn đi!” Nói xong mới nhớ tới mình là một nhân ngư, căn bản không đi được, hơi xiu xuống: “Nhưng em không thể hóa ra hai chân.”

“Vì sao không thể?”

Mạc Sở chỉ chỉ thuốc thử trong tay Ngu Tiểu Mạc: “Cái này có thể làm nhân ngư vị thành niên tạm thời hóa ra hai chân, không có tác dụng phụ gì, chỉ là được hiệu hơi chậm, cần dùng trước vài ngày.”

Không cần nói Ngu Tiểu Mạc cũng biết thuốc này giá cao bao nhiêu, chỉ sợ dù cho nghìn vàng cũng khó mua, không khỏi có chút do dự: “Cái này rất đắt phải không? Anh mua nó cho em chỉ là vì mang em đi xem trò hay của Kevin sao?” Hắn luôn cảm thấy Mạc Sở sẽ không dùng sự kiện này để chèn ép Kevin, khẳng định còn có mục đích gì khác mới muốn mình đến đó.

Mạc Sở trả lời không chút do dự: “Không đắt, dù sao cũng là tiền của Andean.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....” Hắn nên nói cái gì?

“Ngoan, uống thuốc đi. Không chỉ có bữa tiệc này, chờ sau khi em thành niên, ta sẽ đưa em đi dự nhiều bữa tiệc hơn nữa.”

Mạc Sở tự mình mở thuốc ra cho hắn, nói: “Để người khác biết đã có người chiếm vị trí bên cạnh ta, hơn nữa, cũng chỉ có người này có thể đứng bên cạnh ta, chiếm vị trí quan trọng trong lòng ta.”

“.....”

Đối với hành vi bất ngờ nói lời âu yếm này, Ngu Tiểu Mạc im lặng, hơi đỏ mặt uống thuốc vào.

Hắn đã đoán ra Mạc Sở muốn làm gì, lợi dụng chủ hệ thống ngổ lợ, nghịch chuyển cốt truyện của thế giới này. Nếu như trong nguyên tác Kevin lợi dụng tình thế Andean ngược đãi Anya, bởi vì bản thân cứu nhân ngư đáng thương này mà lấy được thanh danh tốt, như vậy hiện tại, đương nhiên Mạc Sở sẽ không làm loại chuyện này, để phát sinh sự tình làm giá đỡ cho người khác. Ngược lại, y còn muốn bôi đen Kevin một phen.

Lúc uống thuốc xong, Mạc Sở không yên tâm hỏi tới hỏi lui Ngu Tiểu Mạc có khó chịu ở đâu không. Tuy rằng loại thuốc này dùng một hai lần cũng không có tác dụng phụ gì, nhưng Mạc Sở cũng không có ý định để cho Ngu Tiểu Mạc dùng thường xuyên nên cũng không có nguy hiểm quá lớn gì, nhưng Mạc Sở vẫn còn chút lo lắng.

Kết quả chút ảnh hưởng gì Ngu Tiểu Mạc cũng không có, còn có thể tiếp tục ở trong khoang điều khiển tiếp thu huấn luyện, bộ dạng tinh lực tràn trề, Mạc Sở nhìn đến còn muốn đem người áp đảo dưới thân, khi dễ một phen.

Cuối cùng y cũng không có thực hiện được, bởi vì bây giờ Ngu Tiểu Mạc còn trong hình thái nhân ngư, hơn nữa còn là vị thành niên. Dù cho Mạc Sở muốn ăn tươi người yêu mình, cũng sẽ không phát rồ ra ya với trẻ vị thành niên.

Trong vài ngày còn lại, phần lớn thời gian Ngu Tiểu Mạc đều tiêu tốn trong phòng huấn luyện, thời gian ba ngày không tính là quá dài, nhưng mà kết quả huấn luyện vẫn là xem được —— mặc dù mệt, nhưng ít ra hắn đã có thể thích ứng hoàn cảnh huấn luyện tàn khốc trong phòng huấn luyện.

Ngày thứ ba, thuốc rốt cuộc phát huy tác dụng, khi Ngu Tiểu Mạc ngủ trưa thì cảm thấy đuôi cá của mình nóng lên một chút, hình như có cái gì muốn phá đuôi cá lộ đầu ra vậy. Loại cảm giác kỳ diệu này giằng co hơn một giờ, sau khi Mạc Sở lay hắn tỉnh lại, hắn mới phát hiện mình đang nằm trên giường Mạc Sở, mà đuôi cá cũng biến thành hai chân.

Tất cả đều không có gì không đúng, ngoại trừ... Mạc Sở chưa cho hắn mặc quần áo.

“Ngoan, hiện tại rất đẹp, để ta nhìn một chút.”

Tiểu nhân ngư ở trên giường không ngừng giãy giụa muốn xuống giường mặc quần áo, tay Mạc Sở mò vào trong chăn, dọc theo bắp chân của hắn sờ soạng xuống dưới, một chút lại một chút... Sở đến chỗ đó.

Dục vọng rõ ràng trong mắt y, động tác càng mờ ám. Vì vậy tiểu nhân ngư vừa mới biến thành người không hề có sức chống cự bị chèn ép một hồi, mặc dù không có làm đến cuối cùng, nhưng... Chỗ nào cần chạm cũng chạm rồi.

Ham muốn qua đi, Ngu Tiểu Mạc vẻ mặt ửng hồng trốn trong lòng Mạc Sở giả chết. Mà Mạc Sở hạ xuống vài nụ hôn vụn vặt trên người hắn, biểu hiện vẫn chưa được ăn no.

Hiện tại Ngu Tiểu Mạc đặc biệt tưởng niệm gương mặt lạnh lùng ban đầu, giống như người khác thiếu y mấy nghìn vạn, lạnh băng - Tề vương, ít ra y cũng sẽ không giống như tên lưu manh bây giờ, mình mới vừa

hóa ra đôi chân liền bổ nhào vào mình như chết đói mấy trăm năm, hơn nữa biết rất rõ những nơi đặc biệt nhạy cảm của mình, còn cố tình sờ sờ nơi đó...

Không biết xấu hổ.

Thế nhưng... Cố tình là hẳn rất thích.

Ở trong lòng Mạc Sở rầm rì, Ngu Tiểu Mạc cảm thụ được từng nụ hôn của Mạc Sở, trong lòng một mảnh ấm áp.

Sau khi bị tên không biết xấu hổ viện cớ “Ở đây hai năm lại không được ăn, hiện tại thưởng thức chút ngon ngọt” lợi dụng, Mạc Sở đẩy ngã người yêu mình thêm vài lần. Hai người không biết xấu hổ lẫn lộn trên giường cả một buổi chiều, cho đến khi quản gia mang lễ phục đến mới lưu luyến không rời mà xa nhau.

— trên thực tế “Lưu luyến không rời” chỉ có một mình Mạc Sở, Ngu Tiểu Mạc đã sớm muốn đạp y xuống.

— trên thực tế “Xa nhau” chỉ là xa khỏi lồng ngực mà thôi, cung không có tách ra hai nơi, thậm chí còn không rời khỏi tầm mắt đối phương.

Thay xong lễ phục dự yến hội, Mạc Sở ôm tiểu nhân ngư vốn đã xinh đẹp, bây giờ ăn diện vào càng xinh đẹp hơn bước lên phi thuyền ở ngoài phủ đệ, đi đến phủ công tước.

Cho tới khi đến đó, Ngu Tiểu Mạc mới phát hiện, thời điểm Mạc Sở ra khỏi cửa đã tính toán tốt thời gian.

Bởi vì bọn họ đến liền trở thành tiêu điểm của mọi người, không phải vì thân phận nhị hoàng tử, cũng không phải vì “Nhị hoàng tử mang theo một thiếu niên xinh đẹp đến dự tiệc”, mà là bởi vì bọn họ kịp lúc chứng kiến trò hay.

Công tước Audria xanh mặt đứng một bên, con gái ông ta Antini đứng bên cạnh sắc mặt tái nhợt, lã chã chực khóc, mà Kevin lúng túng bị nữ nhân vênh vào tự đắc ôm lấy cánh tay. Nhìn qua là nghĩ gã sẽ đẩy nữ nhân này ra, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, gã lại không có làm thế.

“Antini Audria?”

Công chúa Adaiya cao ngạo ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xanh lam có thể thấy rõ sự phẫn nộ và khinh thường: “Muốn cướp vị hôn phu của bổn công chúa, là người sao?”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Thật đúng là kịch hay nha.

55. Chương 53: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (9)

Phong ba trong yến hội này vốn còn có thể nháo hơn nữa, nhưng còn may có công tước đại nhân Audria chống đỡ.

Sau khi bắt đầu yến tiệc không lâu, công tước Audria làm như vô tình tiết lộ ra ngoài tin tức con gái của mình sắp đính hôn với Kevin, rất nhanh, đại đa số mọi người đều nghe nói “Con gái công tước sắp trở thành tam hoàng tử phi”, tuy rằng còn chưa xác nhận nhưng nhìn qua cũng sẽ mau chóng trở thành tin tức chính xác. Tam hoàng tử được hoàng đế sủng ái liên hôn với gia tộc công tước quyền cao chức trọng, bất luận có tin hay không, đại đa số mọi người đã bắt đầu có tư tâm ủng hộ một phía.

Người ở trong lời đồn - Kevin trên mặt đều treo nụ cười ôn hòa không chút tí vết như trước kia, đối với lời đồn đại về hôn nhân của mình, gã không có bất kỳ lời giải thích nào, thậm chí nói cũng không nói, giống như là không nghe thấy mọi người bàn tán sôi nổi. Thái độ như vậy làm cho người khác không thể xác định, có phải hoàng tử cũng không giống như bọn họ suy nghĩ hay không, sẽ cam tâm tình nguyện cưới một con gái công tước?

Nhưng mà nhiều người sau khi nhìn đến nụ cười kia của Kevin thì chỉ rằng có thể hoàng tử điện hạ ngầm đồng ý, có thể, sau đó không lâu tam hoàng tử sẽ thỉnh cầu bề hạ cho mình cùng con gái công tước vừa may mắn vừa hạnh phúc đính hôn.

Nhưng mà chuyện phát triển luôn vượt qua dự liệu của mọi người. Đám tiệc được tiến hành phân nửa, Antini ngưng ngừng cùng khiêu vũ với Kevin một bài, bộ đôi vị hôn phu - vị hôn thê trong lời đồn còn chưa kịp bước từ sân nhảy xuống, ở trước cửa đại sảnh xảy ra một trận gây rối.

Ai cũng không biết công chúa Adaiya của đế quốc Thanh Đồng làm sao đột phá được tầng tầng thủ vệ xông vào đại sảnh yến tiệc, thậm chí không có ai biết vị công chúa lãnh quốc này làm thế nào từ một tình hệ khác có thể im hơi lặng tiếng đến đây. Mặc dù hai nước Thanh Đồng, Bạch Ngân đã giao hảo mấy trăm năm, nhưng hữu nghị giữa hai đế quốc còn chưa thân thiết đến mức có thể cho phép hoàng thất đối phương nghênh ngang tiến vào thủ phủ của mình, lần này là một công chúa, vậy lần sau? Lần sau là một sát thủ, hay là một quân đội?

Công tước Audria ý thức được tính nghiêm trọng trong chuyện này, trước tiên điều tra từng trạm kiểm soát ghi chép lại, cho ra kết quả đúng là công chúa Adaiya sử dụng thân phận bình dân, hơn nữa, trong sổ sách ghi rõ ràng người có quyền cho Adaiya thông qua trạm kiểm soát... Chính là tam hoàng tử của đế quốc.

Trò khôi hài này chính là phát sinh như thế, công chúa cao ngạo của đế quốc cho rằng mình bị lừa dối (sự thực cũng là như vậy), trong cơn tức giận không để ý đến hình tượng cho Kevin một cái tát. Bị cho là kẻ thứ ba Antini sắc mặt tái nhợt không biết phải làm sao, được công tước Audria mặt lạnh che chắn, đứng đằng sau lưng.

Lúc Mạc Sở và Ngu Tiểu Mạc tới, chính là thấy một màn như thế.

Mọi người trong bữa tiệc vây quanh, vừa mới nhìn náo nhiệt, liền thấy nhị hoàng tử điện hạ khoan thai từ từ đi đến, bên người còn có một thiếu niên thanh tú đi theo.

Càng làm cho người ta không ngờ tới chính là, hoàng tử điện hạ luôn tàn bạo dễ giận lại đặc biệt ôn hòa, cũng chiều thiếu niên kia, lúc phát hiện bầu không khí trong bữa tiệc không ổn lập tức liền bảo vệ thiếu niên trong vòng tay, cảnh giác, khó hiểu nhìn về phía công tước Audria: “Cậu, mới vừa rồi là... Xảy ra hiểu lầm gì sao?”

Công tước Audria đang nổi nóng liền trầm mặc không nói một lời, ý kia rất rõ ràng, ông ta muốn Kevin cho mình một lời giải thích.

Mạc Sở nhin xuống ý cười trong lòng, bất động thanh sắc tiếp nhận ánh mắt của mọi người, che chở cho Ngu Tiểu Mạc đi qua bên kia. Ý là đến xem trò vui, đương nhiên không muốn người của mình bị trận hỗn loạn này ảnh hưởng đến.

Trong nguyên tác, Kevin có thể giải quyết hoàn mỹ hết mâu thuẫn giữa hai nữ nhân này với chính gã, cũng là bởi vì khi đó gã đã làm hai nữ nhân này yêu sâu đậm chính mình, nguyện ý vì mình trả giá tất cả. Mà bây giờ...

Tình cảm của Adaiya với gã còn chưa sâu nặng đã bị phá hủy, mà Antini đã sớm gặp được Adaiya, ngay cả thời gian giải thích Kevin cũng không có.

Mạc Sở cong khóe miệng mà khó ai phát hiện, ôm eo bảo bối nhà mình, cúi đầu cùng hắn trao đổi ánh mắt hai người đều hiểu rõ chuyện này.

Một cảnh này rơi vào trong mắt người khác quả thực là mù chóis mắt, bình thường thấy nhị hoàng tử ngang tàng bạo ngược, nhìn lại bây giờ thâm tình lưu luyến... Lẽ nào thiếu niên xinh đẹp chẳng biết từ đâu đến này thật sự có mị lực lớn như vậy, làm nhị hoàng tử bị hấp dẫn, yêu hắn sâu đậm?

Những người nơi này đều có một loại dự cảm, mấy ngày nay, đế quốc sẽ không yên ổn như vậy.

Kevin không muốn đắc tội công chúa đế quốc Thanh Đồng, đối với hắn, giá trị của Adaiya lớn hơn Antini nhiều, mà ở trước mặt công tước Audria làm tổn thương Antini cũng không phải hành động sáng suốt. Vẫn luôn trường tu thiện vũ* giữa hai nữ nhân, lần đầu tiên tam hoàng tử lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng

nan, nhưng mà Adaiya đã không còn muốn nghe tên nam nhân dối trá này giải thích nữa, cô khinh thường chạm vào những thứ mà bị người khác dùng qua, chỉ làm ô uế tay cô.

(Trường tụ thiện v ữ < =“>: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền tức là phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả.)

Kết thúc buổi yến hội này chính là công chúa Adaiya phất tay áo bỏ đi, còn tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với tam hoàng tử điện hạ. Một câu này liền bại lộ tình yêu bí mật của vương tử và công chúa, cũng ở đây công khai đoạn tình cảm này, đồng thời, dứt khoát kết thúc nó.

Không ai chú ý tới lúc Adaiya xoay người lướt qua Kevin đối diện với nhị hoàng tử trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Kevin đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là quyết định trước tiên đi trấn an Adaiya — một người là công chúa, còn người kia là con gái công tước. Gia tộc Audria như hổ rình mồi, đã từ lâu không còn trung thành với đế quốc, gã cần thể lực của Adaiya.

Antini nhìn bóng lưng tuyệt tình của người trong lòng, gương mặt xinh đẹp trắng bệch không còn chút máu. Chỉ nghe thấy người bên cạnh cô la lên, dưới ánh mắt của mọi người, con gái công tước té xỉu ở đại sảnh.

“Thật đặc sắc.”

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, không ai chú ý đến bên này, Mạc Sở thấp giọng nói bên tai Ngu Tiểu Mạc: “Kevin đã ra một quyết định ngu xuẩn, ở tại đây còn có thể níu kéo tình cảm của con gái Audria, đáng tiếc, hắn ta rời đi.”

Mất đi trợ giúp quan trọng, lại sớm hủy đi quan hệ giữa bản thân và gia tộc Audria. Ngu Tiểu Mạc biết khoảng thời gian sắp tới đây Kevin sẽ sống không tốt lành gì, mà Mạc Sở nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Nhưng mà hắn vẫn có chút lo lắng, bởi vì hắn nghĩ tới một đoạn tình tiết cầu huyết khác trong nguyên tác: “Lỡ đâu, lỡ đâu gia tộc Audria bỏ qua Kevin lựa chọn anh, nếu nói công tước kia muốn gả con gái mình cho anh...”

“Đang nghĩ lung tung cái gì đó?”

Mạc Sở nghiêm phạt mà cắn trên tai hắn một cái: “Không có khả năng, loại nữ nhân bán đồ bán tháo như vậy ta cũng không muốn. Hơn nữa, vì sao em nghĩ ta phải cần dựa vào thể lực một nữ nhân để đoạt lấy thứ ta muốn?”

Điều này cũng đúng.

Ngu Tiểu Mạc luôn tín nhiệm vô điều kiện với nam nhân của mình, chuyện kể tiếp không liên quan đến bọn họ, công tước Audria càng không hy vọng thấy nhị hoàng tử. Vì vậy Mạc Sở mang theo Ngu Tiểu Mạc rời khỏi đây, cước bộ nhàn nhã mà nhẹ nhàng, chậm rãi giống như là đi dạo trong rừng — dù sao cũng không ai để ý.

Bởi vì trước khi bắt đầu bữa tiệc, công tước Audria cố ý làm lớn chuyện đính hôn, cho nên lúc này ở ngoài phủ công tước bị một đám ký giả bao vây, không chỉ chụp Kevin còn truy đuổi theo công chúa Adaiya. Mạc Sở biểu hiện ôn hòa với thiếu niên trong lòng cũng bị ký giả ghi chép lại. Tin tức ngày mai của ký giả đã định trước là điều Audria không muốn nhìn đến, đáng tiếc, có liên quan gì đến bọn họ đâu.

Quả nhiên, sáng hôm sau, chuyện tình phát sinh đêm qua lan tràn khắp các diễn đàn và các trang web lớn, công chúa Adaiya được phụ hoàng mình phái người đưa về, hoàng đế đế quốc Thanh Đồng liên lạc với hoàng đế đế quốc Bạch Ngân, tự bày tỏ áy náy của mình, đồng thời quyết liệt yêu cầu tam hoàng tử phải cho nữ nhi mình một cái công đạo.

Tình yêu của công chúa và vương tử vượt qua khoảng cách xa xôi hai tình hệ vốn phải là đồng thoại tình yêu tốt đẹp, nhưng mà trong đồng thoại, vương tử đồng thời truyền ra tai tiếng cùng đính hôn với một nữ nhân khác sau lưng công chúa — Kevin bị chụp mũ xấu xa, gã có lòng muốn giải thích mình không có truyền đạt mệnh lệnh cho Adaiya thông qua trạm kiểm soát, đáng tiếc... Dưới tình huống một mực khẳng định chắc chắn của Adaiya, hai hoàng đế đế quốc không ai tin tưởng lời nói của gã.

Hoàng đế đế quốc Thanh Đồng nổi danh bao che khuyết điểm, Kevin thỉnh cầu muốn gặp mặt Adaiya bị ông ta cự tuyệt thẳng thừng, cũng không cho gã sắc mặt tốt gì, ở trước mặt Knowles cắt đứt video liên lạc.

Knowles hiếm khi mà tức giận với Kevin một lúc, không chỉ vì “Tình yêu” hỗn loạn của gã, cũng bởi vì gã vượt quyền ám chỉ cho quân binh ở trạm kiểm soát, đây không thể nghi ngờ là khiêu khích, không thuận theo hoàng quyền của mình. Dù cho hoàng đế sủng ái đứa con này, nhưng dính dáng đến quyền lực của mình thì, cũng sẽ trở nên lập tức bất cận nhân tình*, cũng là lần đầu tiên nhìn đứa con trai này không quá thuận mắt.

(Bất cận nhân tình < =“”>: Không để ý đến quan hệ tình cảm.)

Đã đến nước này, dù Kevin không phản ứng kịp cũng biết có người âm thầm động tay động chân, hung hăng gài bẫy gã một phen. Cố ý tạo một chứng cứ làm gã không thể giải thích gì —— dù cho gã đã đoán được người gài bẫy gã là ai.

Sau khi bị phụ hoàng khiển trách, gã bị phạt cấm túc một tuần. Biết được tin tức này, hoàng hậu vội vã chạy đến, dám ở ngay trước mặt hoàng đế mang nhi tử mình về hành cung.

Hoàng đế vẫn tương đối xem trọng vị hoàng hậu này, tình cảm phu thê sâu nặng nhiều năm, dù cho bên ngoài Knowles có bao nhiêu nhân tình, dù cho nhân tình nào được hoàng đế sủng ái, ông ta cũng chưa từng có suy nghĩ mang những nhân tình này về hành cung, càng miễn bàn bên ngoài có tư sinh tử gì.

Cho nên vì sốt ruột cho nhi tử mình yêu thương mà hoàng hậu ra mặt, đồng thời hứa với hoàng đế bà ta sẽ trấn an gia tộc Audria, nơi cấm túc của Kevin chuyển từ phòng tạm giam dời đến hoàng cung. Tạm thời Knowles không muốn nhìn đến nhi tử hư hỏng gây ra một đống chuyện xào xào làm ông ta không vui, rời hoàng cung, đi tìm nhân tình của mình.

Kết cục này như trong dự liệu của Mạc Sở, y không thêm để ý thái độ của hoàng hậu đối với Kevin cũng như không lưu ý đến hình phạt hơi nhẹ của Kevin, dù sao những điều này cũng không quan trọng, quan trọng là Kevin đã vì nữ nhân mà đắc tội với đế quốc Thanh Đồng và gia tộc Audria, thậm chí còn làm hoàng đế không quá hài lòng, những chuyện này cũng đã tạo thành đả kích khổng lồ đối với một thiên chi kiều tử.

—— càng miễn bàn bây giờ trong mắt dân chúng, hình tượng của Kevin tương đối tệ. Kevin luôn yêu quý thanh danh, luôn xuất hiện trước mặt dân chúng với bộ dạng thân dân thân thiện, hiện tại tam hoàng tử ưu nhã hoàn mỹ đột nhiên bị tuôn ra gièm pha như thế, liền nổi lên một mảnh mảng chữ, có thể nói trước đây gã trào cao bao nhiêu, hiện tại té xuống thảm bấy nhiêu.

Không ai thích tra nam bắt cá hai tay, hình tượng đối lập với Kevin phản diện là “Ồ phiên đầu giá bởi vì nhị hoàng tử nhất kiến chung tình mà không tiếc bỏ ra một số tiền lớn mua người yêu nhân ngư, sau đó lại toàn tâm toàn ý cưng chiều người yêu của mình, thậm chí không sợ hãi người ngoài, dùng ánh mắt si tình nhìn tiểu nhân ngư nhà mình”, hình tượng này rất được người yêu thích.

Tất cả đều xuất phát từ Mạc Sở âm thầm hạ lệnh, y muốn dùng thái độ khoa trương nói cho mọi người biết người mình yêu là ai, tiện thể hung hăng hãm hại Kevin một phen.

Thích một sủng vật, trong mắt hoàng thất có thể không xem là gì, nhưng trong mắt dân chúng, đây quả thực là tình yêu cực kỳ hoàn mỹ —— người xem đi, đều là hoàng tử, tam hoàng tử là tra nam đã có con gái công tước còn muốn thông đồng với công chúa, mà nhị hoàng tử của chúng ta, một lòng một dạ yêu thương một tiểu nhân ngư! Gần như tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn y! Tốt đẹp cỡ nào! Rất được nhiều người hướng tới!

Lúc trước hình tượng Kevin có bao nhiêu tốt đẹp, bây giờ hình tượng có bao nhiêu tương phản xấu xí, trước kia hình tượng Andean có bao nhiêu tệ hại, hiện tại hình tượng của Mạc Sở có bao nhiêu tốt.. Mọi người rất thích ý nhìn tình yêu hỗn loạn của tam hoàng tử rồi quay lại nhìn nhị hoàng tử si tình trung trinh, đương nhiên, “Mọi người” không bao gồm một số người, Knowles chính là một người trong số đó ——

Lần thứ hai Mạc Sở bị triệu vào hành cung, lần này, là vì tiểu nhân ngư của y.

56. Chương 54: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (10)

Gần đây tâm tình của Knowles không tốt lắm, điều này có thể nhìn hai mắt đầy tơ máu của ông ta.

Thường ngày yêu thích đứa con thứ ba, thoáng cái gặp phải chuyện lớn như vậy, vừa đắc tội đế quốc Thanh Đồng vừa đắc tội gia tộc Audria, làm phụ thân, đương nhiên ông ta phải xử lý một đồng phong lưu của như tử đến sứt đầu mẻ trán, kết quả phong ba bên này vừa lặn, phong ba bên kia lại bạo phát, khi biết nhi tử gặp tai tiếng ông ta tức đến nổ phổi, tâm tình tồi tệ đều đổ hết lên người Andean.

Ai ngờ so với ông ta phần nộ khó bình, thật ra Andean rất lãnh tĩnh, lại còn thản nhiên nói câu Anya nhất định sẽ trở thành hoàng phi của y, nghe câu này xong, lần thứ hai Knowles tức giận đến choáng váng.

“Người có biết mình đang nói gì hay không!”

Lửa giận lớn đến mức không để ý tới phong phạm lễ nghi, ông ta cầm một tập văn kiện trên bàn ném vào người Mạc Sở: “Hồ đồ! Hoàng thất tuyệt đối không thừa nhận một hoàng phi như thế!”

Bị văn kiện đập vào người, mắt Mạc Sở tối sầm, nét mặt vẫn thản nhiên: “Ta không cần hoàng thất thừa nhận, ta chỉ muốn hân.”

Bộ dạng như vậy, trong đầu Knowles liền nảy ra thành “Lợn chết không sợ nước sôi ha ha ha”, “Có bản lĩnh thì đến đánh ta đi”, lần thứ ba làm ông ta tức giận muốn ngã ngựa.

“Người —— ”

Ắn ngược thở dốc một hồi, ông ta cố gắng để mình bình tĩnh lại, đưa tay chỉ chỉ Mạc Sở: “Ta mặc kệ người làm âm ỉ như thế nào, người nhất thời hứng khởi làm cái gọi là nhất kiến chung tình kia, muốn yêu muốn chơi như thế nào liền chơi như thế ấy, ta sẽ không quản người. Qua vài năm ta sẽ chọn lựa thê tử phù hợp cho người, đến lúc đó người cũng nên từ bỏ con nhân ngư kia đi, tùy tiện xử lý là được rồi.”

Ông ta tự cho mình là “Tù phụ” suy nghĩ vì nhi tử của mình, đối với đứa con thứ hai này biểu hiện bao dung lớn nhất, tuy rằng cái gọi là “Bao dung” này chỉ đổi lấy một tiếng cười lạnh trào phúng của Andean.

“Người —— ”

Knowles còn chưa kịp tức giận lần nữa, Mạc Sở đã nhanh chóng đổi thành mặt “Con trai ngoan ngoãn nghe lời”: “Ta đã biết.”

Knowles: “.....” Nhị nhi tử thỏa hiệp quá nhanh, làm một đồng lời nói ông ta chuẩn bị sẵn chưa kịp nói ra đã bị nghẹn.

Mạc Sở cũng không cho ông ta thời gian phản ứng, lại nói: “Chuyện của Anya ta sẽ xử lý tốt, nhưng mà so với việc của ta, phụ hoàng không định lo lắng cho chuyện của hoàng đệ sao? Chỗ của hân đường như phiền toái hơn ta nha.”

Dù sao mình cũng chỉ muốn đứa con trai này gặt đầu, cho nên biết là y cố ý lảng sang chuyện khác, Knowles cũng không truy cứu.

“Chuyện của nó ta sẽ xử lý, người không cần nghĩ nhiều, cũng đừng nói gì bậy bạ.”

Hừ một tiếng, Knowles lại nói: “Các người đều an phận đi, đừng gây phiền toái cho ta nữa.”

Mạc Sở chỉ cười không nói.

Sau khi rời khỏi thư phòng hoàng đế, Mạc Sở còn gặp hoàng hậu đế quốc. Hoàng hậu đang lo lắng về chuyện của tiểu nhi tử và gia tộc Audria, sau khi lạnh nhạt nói chuyện với Mạc Sở liền nói phải đi tìm Knowles, ném Mạc Sở ở phía sau.

So với tam hoàng tử, nhị hoàng tử Andean lại càng không được phụ mẫu yêu thích. Nguyên nhân có lẽ là —— ở mấy mươi năm trước, có một lần đại hoàng tử cực kỳ được sủng ái gặp nạn ở đế đô, chuyện tình xảy ra ngoài ý muốn, lúc đó cũng chỉ có mình Andean còn nhỏ tuổi sống sót. Trưởng tử được yêu thích nhất qua đời, hoàng hậu hoàng đế đau buồn không nguôi, có rất nhiều người bị liên lụy rút dài, Andean vốn không được sủng ái như đại hoàng tử đương nhiên cũng bị lạnh nhạt hơn ban đầu.

Có người nói tướng mạo tam hoàng tử Kevin rất giống với đại hoàng tử năm xưa, cho nên khi gã được sinh ra rất được phụ mẫu yêu thương, điểm này, bất luận như thế nào Andean cũng không sánh bằng.

Nhưng như vậy thì thế nào? Đối với Mạc Sở mà nói, cái này cũng không gây trở ngại cho y xử lý đồ vật chứng mất.

Ánh mặt trời chiếu rọi qua cửa sổ, nam tử tuần mỹ có khuôn mặt hoàn hảo không tỳ vết đang ngồi bên cửa sổ, yên lặng xem sách đắm chìm trong ánh nắng, gã giống như thần thánh, cao quý không thể xâm phạm.

Kevin rất hiểu rõ tình cảnh của mình, cũng hiểu mình nên dùng tâm tình gì để đối mặt.

Adaiya kiêu ngạo đã định trước hai người không có khả năng ở chung với nhau, nhưng cứ như vậy mà mất đi trợ lực lớn nhất, gã không phải là không đau lòng, nhưng cái này cũng không đại biểu gã cái gì cũng không có.

Hoàng đế đế quốc Thanh Đồng dù bất mãn với gã cũng không có khả năng vì một công chúa mà trở mặt với đế quốc Bạch Ngân, sau khi gã đăng cơ có thể giảm bớt quan hệ căng thẳng giữa hai đế quốc. Về phần Adaiya... Dù cho sủng ái con gái của mình như thế nào đi nữa, hoàng đế đế quốc Thanh Đồng chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua một chút lợi ích có thể đạt được, càng miễn bàn vì lợi ích có thể để con gái xuất giá đến một đế quốc cường đại, lấy thân phận hoàng hậu tôn quý.

Sớm muộn gì gã cũng nắm đế quốc Thanh Đồng trong tay, đây chỉ là vấn đề thời gian. Chuyện cần làm hiện tại là gã phải bình an mà vượt qua sóng gió lần này, đồng thời, dựa theo mẫu thân nói làm hòa hoãn quan hệ giữa mình và Antini.

Kevin vốn muốn để Antini làm nhân tình của mình sau khi đăng cơ, nhưng mà hoàng hậu đế quốc lại cố ý cấp vị trí trắc phi cho một cháu ngoại gái của bà. Vì tương lai của mình, Kevin cũng chỉ có thể nghe theo mà làm vậy.

May mà hoàng hậu đã trấn an được tâm tình huynh trưởng của mình, cũng làm ông ta tin tưởng nữ nhi mình sẽ trở thành trắc phi tam hoàng tử, tương lai sau này còn có thể trở thành hoàng hậu của hoàng đế.

Nghĩ vậy, Kevin khinh miệt cười nhạt.

Tất cả thân tình thân ái đều chỉ vì lợi ích, chỉ có hai nữ nhân ngây thơ sẽ tin tưởng vào tình yêu mà thôi. Bây giờ các nàng thất vọng với mình, nhưng như vậy thì thế nào? Phụ thân các nàng có muốn như vậy không thì chưa chắc.

Thật muốn nhìn xem đến cuối cùng một hoàng hậu một hoàng phi, bên ngoài hòa thuận chung sống, bên trong đấu đá gay gắt vì gã, nhất định rất thú vị.

Khép lại sách, tiện tay Kevin bẻ gãy một nhánh hoa tươi trên cửa sổ, xa xa thấy một bóng dáng đang rời đi, ý cười bên khóe môi càng lạnh hơn.

Andean ngu xuẩn này, dựa vào hai nữ nhân là có thể lật đổ mình sao? Ngây thơ.

Từ lúc ban đầu, nam nhân này đã đánh không lại gã, trước kia như thế, bây giờ như thế, sau này cũng như thế — trước sau gì y đều là bại tướng dưới tay mình, tuyệt đối không thể trở mình.

Hoa tươi run rẩy ào ạt, cuối cùng bị bẻ gãy. Kevin hoàn toàn chưa phát hiện ra, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng cực kỳ làm gã chán ghét.

Người nọ vốn đã sắp biến mất trong tầm mắt gã, thế nhưng đột nhiên, y dừng bước ở chỗ rẽ.

“!!”

Rầm!

Ngoài cửa vẫn có vệ binh trông chừng, nghe được âm thanh còn tưởng hoàng tử bị tập kích, nhanh chóng đẩy cửa chạy vào.

— đã thấy chậu hoa bị lật úp trên mặt đất, tam hoàng tử điện hạ mở to mắt, liên tiếp lui bước về sau, dường như bị kinh hách rất lớn.

“Hoàng tử điện hạ? Vừa nãy xảy ra chuyện gì? Có người đột nhập sao?”

“.....”

Vệ binh hỏi liên thanh, nhưng Kevin thì như không phản ứng gì, một câu cũng không trả lời. Một lúc sau mới dùng khuôn mặt trắng bệch mà lạnh lùng nói “Không có”, vệ binh có hơi nghi ngờ, nhưng cũng chỉ có thể đi ra ngoài —— nhớ đến những chuyện xảy ra gần đây, hiện tại đối với tam hoàng tử cũng không tôn kính như ban đầu.

Kevin tựa vào bàn, chậm rãi ngồi xuống, tim đập thành thịch, hầu như nhanh đến mức không để đề xuống.

Lúc này Andean quay đầu lại, liếc mắt qua bên này nhìn gã, kỳ thực ở khoảng cách xa như vậy gã căn bản không thấy ánh mắt kia, nhưng ngay tại một khắc kia, trước mắt gã bỗng hiện lên một hình ảnh, chính hình ảnh này làm đáy lòng gã nổi lên sợ hãi không thể diễn tả bằng lời.

Gã không thấy rõ hình ảnh kia biểu đạt cái gì, cảnh tượng trước mắt chỉ là thoáng qua, nhanh đến mức như là ảo giác. Thế nhưng sợ hãi rất chân thực, làm gã kinh hãi sâu tận tâm hồn.

Một khắc kia, thậm chí gã cho là mình đã chết, vạn vụn tiêu tán trong không khí, biến thành hư vô.

Rõ ràng chỉ là một ánh mắt mà thôi...

“.....”

Kevin gắt gao trừng mắt nhìn phương hướng người kia rời đi, nghiến răng.

Tra nam lúc nào cũng mắc bệnh hoang tưởng: Hoang tưởng bản thân là cái rồn vũ trụ, bản thân cao giá đến mức ai cũng giành giật. Có bệnh là phải trị... Cái này phải gửi vào “Liệu dưỡng viện trực bá gian” nè =]]

Kevin, tới giờ uống thuốc rồi!!!

57. Chương 55: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (11)

Ngày hôm qua bão bụi còn gổ lên vai mình ngủ say, sáng sớm hôm nay đã không còn thấy tăm hơi, hoàng tử Andean biểu thị tâm tình của mình không được tốt cho lắm.

“Sáng nay lúc năm giờ rưỡi, Anya điện hạ đã đi phòng huấn luyện.”

Am hiểu quan sát nét mặt người khác, quản gia đưa ra tin tức lúc thích hợp, Mạc Sở nghe xong vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, sau khi rửa mặt liền vội vã đến phòng huấn luyện.

Có lẽ y không nên để người yêu mình tiếp xúc đến những huấn luyện thể chất huấn luyện cơ giáp này, thời gian chưa thành niên Ngu Tiểu Mạc liền đem phần lớn thời gian tiêu hao trên người Lôi Đình, lúc thành niên hóa ra hai chân, trên cơ bản cả ngày đều ngồi trong phòng huấn luyện.

Ngu Tiểu Mạc có chấp niệm lớn lao đối với “Trở nên mạnh mẽ”, nhưng mà không chỉ là chấp niệm của hắn, còn là chấp niệm của Mạc Sở đối với hắn.

Cửa phòng huấn luyện từ từ mở ra, thiếu niên trên chiến trường mô phỏng tác chiến cùng mấy cơ giáp mô phỏng.

Sau khi cơ giáp ngã xuống lại hiện ra cơ giáp mới ở bên kia, giống như vô cùng vô tận.

Mạc Sở chú ý đến thời gian thiết lập của hắn —— hai tiếng rưỡi đồng hồ, bây giờ chỉ còn nửa tiếng.

Không đi quấy rối Ngu Tiểu Mạc đang huấn luyện, Mạc Sở dựa vào tường, ánh mắt nhìn theo người mình yêu, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Cổ thân thể này của Ngu Tiểu Mạc sau mấy năm huấn luyện đã cường đại hơn xưa nhiều, tuy rằng thể chất nhân ngư quyết định bề ngoài nhu nhược mảnh mai, thể nhưng chỉ sau khi tiếp xúc qua mới biết được thân thể mảnh mai ẩn chứa sức mạnh như thế nào.

Người y yêu càng lúc càng mạnh mẽ, dù cho sau này mình không thể ở bên cạnh hắn, hắn cũng có thể bảo đảm bản thân không bị thương tổn...

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, Ngu Tiểu Mạc trên chiến trường mô phỏng mồ hôi nhễ nhại, quần áo ướt nhẹp, phác họa ra đường cong thân thể xinh đẹp tinh tế, mồ hôi dính chặt trên da, dọc theo làn da trắng mịn chậm chậm rơi xuống —— cảnh tượng mê người đều thu trong mắt Mạc Sở, đôi mắt tối lại, y yên lặng uống chén nước, lại không giảm bớt được cảm giác khát khô trong cổ họng.

Hai năm nay ôm nhân ngư của mình, ngủ hai năm, nói không muốn ăn sạch đó chính là giả. Huống chi hiện nay, tiếp xúc thân mật nhất của bọn họ cũng chỉ giới hạn trong thế giới omega trốn tránh không được kỳ phát tình, nhưng khi đó Mạc Sở vẫn không có làm đến bước cuối cùng, nghĩ lại có chút đáng tiếc.

Tuy rằng bình thường cũng nửa cường ép nửa dụ dỗ hắn lấy tay, thậm chí là miệng giải phóng dục vọng của mình, thể nhưng... Hoàn toàn không đủ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mạc Sở nhìn chằm chằm Ngu Tiểu Mạc cũng càng ngày thâm trầm, thâm trầm đến mức... Giống như dã thú đói khát nhìn chằm chằm con mồi ngay trước mắt, chỉ cần con mồi thoáng lơ là, dã thú sẽ nhào tới xé nát hắn, nuốt vào trong bụng.

Ngu Tiểu Mạc ở trên chiến trường mô phỏng quả thực rất tập trung, lúc này hắn mới nhận thấy Mạc Sở đến, phân tâm một chút liếc mắt nhìn Mạc Sở, chính là vì một sơ hở như thế, cơ giáp sau lưng hắn lặng lẽ tập kích vào đầu.

Mạc Sở biến sắc, không chút nghĩ ngợi trực tiếp ngấm bản vào nội hạch cơ giáp, “Đùng” một tiếng, cơ giáp ứng theo tiếng súng mà ngã xuống, cũng bởi vì có ngoại lực can thiệp mà sớm kết thúc chiến trường mô phỏng.

“Mạc Sở —— ”

Ý thức được mình mới dạo một vòng ở quỹ môn quan, Ngu Tiểu Mạc xấu hổ đi đến bên người Mạc Sở, cúi đầu, không chú ý một giọt mồ hôi dọc theo cằm chảy xuống.

“Toàn thân đều ướt.”

Mới vừa kinh hách đã sớm làm dục vọng biến mất không còn một mảnh, Mạc Sở trong lòng còn sợ hãi, hiện tại thậm chí phải đem người hoàn toàn không ý thức mình gặp bao nhiêu nguy hiểm ly khai phòng huấn luyện, tránh tìm chết. Vì vậy y liền làm như thế.

Không ghét bỏ Ngu Tiểu Mạc mình đầy mồ hôi, Mạc Sở trực tiếp bế người lên, bước nhanh vào phòng tắm.

Nước nóng đã được chuẩn bị sẵn, dừng lại bên thành bể trong chốc lát, xoẹt xoẹt hai ba cái, Mạc Sở liền đem người cởi hết —— trong lúc Ngu Tiểu Mạc muốn phản kháng tự mình cởi quần áo, đáng tiếc lúc giây giụa thì thấy ánh lửa dấy lên trong mắt Mạc Sở một lần nữa, sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Mấy năm qua, tố chất thân thể này được đề cao lên rất nhiều, nhất là sau khi thành niên, trải qua huấn luyện thân thể không ngừng, được cường hóa đến trình độ Ngu Tiểu Mạc không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng mà dù cho coi là như thế, giao chiến với Mạc Sở thì hắn cũng không thắng được.

Càng miễn bàn đến thời điểm giao thủ với người kia còn có thể làm vài chuyện ái muội, đặc biệt vô lại, đặc biệt không biết xấu hổ, dần dà, đều lưu lại “Bóng ma trong lòng” Ngu Tiểu Mạc.

Sau khi Ngu Tiểu Mạc vào trong nước liền bơi sang một bên, nhưng lần này Mạc Sở cũng không có ý định ở một bên làm Liễu Hạ Huệ có người ngồi trong lòng mà không loạn, chậm rãi cởi áo khoác ngoài, ánh mắt chăm chú dõi theo hắn, bước chân vào trong nước.

Trong ánh mắt kia bao hàm cái gì đó quá mức rõ ràng, gương mặt Ngu Tiểu Mạc bị nước nóng hun đến phỉếm hồng, chôn mặt trong nước: “Mạc Sở...”

“Ừ, ta đây.”

Mạc Sở không cho hắn cơ hội nói tiếp, một tay bắt lấy con mồi của mình ôm vào lòng, bắt đầu giở trò.

...

Không biết qua bao lâu, Ngu Tiểu Mạc run rẩy bắn ra trong tay Mạc Sở, vô lực xụi lơ trong vòng tay Mạc Sở, thân thể trắng nõn bị nước nóng và tình dục nhuộm thành màu phấn hồng nhàn nhạt.

Mạc Sở thỏa mãn mà thở dài một cái, nhẹ nhàng ngậm vành tai người bên cạnh: “Thật muốn ăn em.”

Ngu Tiểu Mạc mơ mơ màng màng mà khép mắt lại không nói gì, sau khi huấn luyện cường độ cao và mới phóng thích, hiện tại hắn chỉ muốn đánh một giấc ngon lành.

“Chờ chúng ta quay về thế giới thật, sau khi có được thân thể chân chính, ta nhất định phải hưởng dụng em thật tốt.”

Ngoài miệng nói những lời khiến người khác đỏ mặt đến tận mang tai, Mạc Sở nhẹ nhàng lau khô thân thể Ngu Tiểu Mạc, lại khoác thêm quần áo.

Đương nhiên y không thể để hắn ngủ ngay lúc này, đánh thức người trong lòng dậy, cùng nhau ăn bữa sáng xong, mà ở bên bàn ăn, quần gia lạnh lẽ đưa một phần văn kiện cho Mạc Sở.

Ngu Tiểu Mạc cắn một miếng đầy trứng gà nhìn Mạc Sở, hắn biết mỗi lần quần gia làm thế đại biểu Mạc Sở lại làm ra chuyện gì, mà những “Sự tình” này đối với Kevin mà nói, đều không phải là chuyện tốt lành gì.

Mấy năm qua, vận khí của tam hoàng tử điện hạ có thể nói tương đối xui xẻo, dựa theo nguyên tắc ban đầu, hai năm qua gã chẳng những có thể dựa vào Anya mà bôi đen Andean một phen, còn có thể bởi vì có trưởng nữ Audria và công chúa đế quốc Thanh Đồng trợ lực, ở trên triều đình tỏa sáng rực rỡ, mà bây giờ đồng thoại tình yêu của nhị hoàng tử đã thành đề tài nói chuyện say sưa của dân chúng, không chỉ như vậy, Mạc Sở còn để lộ vài phần sắc bén trước mặt hoàng đế, dần dần thay đổi hình tượng đứa con thứ hai “Vô năng” trong mắt hoàng đế.

Tuy rằng bây giờ hoàng đế còn thiên vị Kevin, thế nhưng mấy năm nay, Kevin cũng chưa từng hoàn thành được chuyện gì, thậm chí còn lạnh lẽo không chế để hoàng đế ủy thác trọng trách lên đầu Mạc Sở, trái lại Mạc Sở nhận lấy, còn hoàn thành xuất sắc.

Phỏng chừng Kevin nằm mơ cũng không tưởng tượng anh hai vô năng ngu xuẩn có thể phản kích đến tình trạng này. Dù sao cũng không biết vị thiên chi kiêu tử ngày xưa đang nghĩ gì trong lòng, chắc cũng là mấy lời khó nghe.

“Đường như Audria có ý định để nữ nhi của ông ta làm Vương phi của ta.”

Mạc Sở nhìn nhìn, đột nhiên nói một câu như vậy.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Mạc Sở cười với hắn: “Ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng, cho nên nếu gần đây em có nghe phong thanh gì, cũng đừng để ý tới.”

“Vì sao ông ta sẽ tìm anh?”

Những lời này của Mạc Sở không khác gì một viên thuốc an thần, Ngu Tiểu Mạc yên tâm, nhưng vẫn có chút ngạc nhiên: “Em cho rằng —— ”

Mạc Sở nói: “Ông ta cũng sẽ không để tâm con gái mình nghĩ như thế nào, ông ta chỉ muốn tìm một chỗ dựa có thể mang đến ích lợi lớn nhất mà thôi.”

Mấy năm này, Kevin liên tiếp làm ông ta thất vọng, nhưng nhị hoàng tử bộc lộ ra tài năng dường như rất tài giỏi, cũng càng có khả năng giành được ngôi vị hoàng đế. Công tước Audria không biểu lộ ra ngoài, nhưng trong lòng đã dao động.

“Được rồi, công chúa Adaiya đã đính hôn, đối tượng là con trai độc nhất của công tước đế quốc Thanh Đồng.”

Ngu Tiểu Mạc biết trong này khẳng định cũng có Mạc Sở động tay động chân, liếc mắt nhìn y, tiếp tục ăn trứng gà.

Vốn là dưới thế lực gia tộc khổng lồ của hai nữ nhân và sự sủng ái của hoàng đế để Kevin chen ép Andean đến không thở nổi, hiện tại lại bị Mạc Sở gài bẫy một lần lại thêm một lần, thật đúng là...

“Vì xem thái độ của ta, Audria bên kia trước tiên có thể che giấu tin tức không cho truyền ra.” Mạc Sở đưa sữa tươi về phía Ngu Tiểu Mạc: “Mấy ngày nữa có thể phát sinh chuyện lớn, trước tiên em —— ”

Y kề sát bên tai Ngu Tiểu Mạc nói nhỏ vài câu, cười nói: “Có thể làm được sao?”

Ngu Tiểu Mạc hơi kinh ngạc, nhưng vẫn kiên định gật đầu: “Có thể, nhưng anh...”

“Ta tin tưởng em.”

Mạc Sở nói: “Huống hồ, Andean đã từng thất bại, em nghĩ bây giờ Kevin có thể làm được sao?”

Kevin hiện tại, giống như Andean trong nguyên tác, dưới sự đả kích liên tiếp cùng hiện thực khác xa trong suy nghĩ, gần như bị ép vào đường cùng, làm ra lựa chọn cực đoan ngu xuẩn.

Ngu Tiểu Mạc trầm mặc vài giây, nói: “Nếu như có thể tiết lộ một chút dấu hiệu làm hoàng đế nghi ngờ Kevin, như vậy Kevin hẳn là càng lúc càng bước loạn trận tuyến đi.”

Đây là lần đầu tiên hắn có ý niệm hãm hại vai chính của thế giới này, trên thực tế, hắn cũng là một trong những người đẩy Kevin vào vực sâu.

“Thật thông minh.”

Mạc Sở sờ sờ đầu hắn: “Đó là một ý kiến hay.”

Nói xong y liền ra hiệu với quản gia, quản gia không nói gì liền gật đầu, lặng lẽ thối lui.

Xung quanh không có ai, Ngu Tiểu Mạc ăn bữa sáng, đột nhiên nhớ tới một việc: “À, tiến độ của em vẫn không tăng.” Không chỉ tiến độ không tăng, ngay cả Hoàng cũng chưa từng xuất hiện qua.

Mạc Sở nhìn qua cũng không thèm để ý, nắm tay Ngu Tiểu Mạc: “Không sao đâu.”

Ngu Tiểu Mạc: “A?”

“Đợi sau khi kết cục của Kevin giống như kết cục của Andean trước kia, đầu mối chính của thế giới này sẽ hoàn toàn bị chặt đứt. Khi đó, chúng ta có thể rời đi.”

“Là thế này phải không?” Luôn cảm thấy có chỗ nào sai sai...

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Mạc Sở cười, đưa sữa tươi đến bên miệng đổ hắn uống: “Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ em, bình an rời khỏi thế giới này.”

Sau đó, y cũng xác thực làm được.

Một lời thành sấm.

Đuối quá đi chết đây =]]

58. Chương 56: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (12)

Phàm hạ hành cung.

Kevin cúi đầu, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm mặt đất. Ánh sáng phản chiếu trên nền đá cẩm thạch chiếu lên gương mặt vụn vỡ mơ hồ của gã, lúc này tam hoàng tử không duy trì được lễ độ ôn hòa giả dối, mà nhìn qua thấy dữ tợn mà chán ghét. Nhưng mà, loại tâm tình này chỉ xuất hiện trên người gã chỉ vài giây.

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, Kevin đã khôi phục bình tĩnh: “Phụ hoàng, ta có thể hỏi một câu tại sao không?”

Ánh mắt Knowles dừng trên người con thứ ba mà mình đã từng tự hào, bình tĩnh nhìn gã một lúc, nói: “Ta chỉ là suy tính vì lợi ích của đế quốc. Lúc này tiến hành diễn lễ duyệt binh biên phòng, Andean chủ trì thích hợp hơn con.”

Diễn lễ duyệt binh biên phòng mười năm một lần có ý nghĩa cực kỳ quan trọng, không chỉ là đối với dân chúng cùng binh sĩ đế quốc, mà đối với hoàng tử đế quốc mà nói, có thể có cơ hội chủ trì diễn lễ này, có ý nghĩa là bản thân được hoàng đế tín nhiệm, ý là mình sẽ là người có tiềm lực nhất thừa kế hoàng vị.

Diễn lễ duyệt binh biên phòng trước kia đều là do Kevin chủ trì, gã là người tiềm năng nhất có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, chủ trì diễn lễ này đương nhiên cũng dễ hiểu. Đáng tiếc, phần vinh quang hiện tại lại không thuộc về gã.

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Kevin hít sâu một hơi, nói: “Hoàng huynh chủ trì diễn lễ, ta không có ý kiến, nhưng lúc trước hẳn cũng không có kinh nghiệm gì, diễn lễ duyệt binh quan trọng như vậy, hẳn có thể đảm nhiệm được hay không...”

Làm hoàng đế đế quốc nhiều năm như vậy, làm sao nhìn không ra hàm ý trong lời nói của con trai thứ ba, bất động thanh sắc nhú nhú mày, ông ta khoát khoát tay ý bảo Kevin không cần nói nữa: “Thời điểm lần đầu tiên con chủ trì cũng chẳng phải không có kinh nghiệm sao? Ta tin tưởng năng lực của nó, huống hồ, nhi tử của ta không có khả năng yếu kém như vậy.”

Ý tứ chính là ta có thể làm được, hẳn đương nhiên cũng có thể, thậm chí còn làm tốt hơn sao?

Âm u dày đặc trong mắt không thể che giấu, Kevin cắn răng, đè xuống tức giận trong lòng.

“Mong phụ hoàng có thể suy nghĩ lại, dù sao hoàng huynh hẳn —— ”

Dưới sự tức giận, Kevin khó tránh khỏi nói không lựa lời, trong giọng nói cũng hiện lên phần nộ cấp thiết. Gã một mực muốn hoàng đế thay đổi quyết định này, thực sự không biết lời nói như mệnh lệnh của mình vào tai hoàng đế khó nghe đến cực điểm.

“Đủ rồi!”

Chịu không nổi đứa con trai càng ngày càng ngu xuẩn, thậm chí còn muốn ra lệnh cho mình, Knowles đập bàn, cả giận nói: “Ta còn ngồi ở chỗ này, ngươi là muốn làm trái mệnh lệnh của ta có phải không! Hay là ngươi nghĩ quyết định của ta là sai, của ngươi mới đúng?!”

Bị rống giận một hồi, sắc mặt Kevin tái nhợt, lúc này mới phát giác bản thân vừa nói dạng lời ngu xuẩn gì, trong lúc nhất thời không biết làm gì mới phải.

Knowles nhú chặt lông mày, hiện tại ông ta cũng không hiểu tại sao trước đây mình lại cho rằng đứa con trai này là người thừa kế thích hợp nhất? Hiện tại xem ra, chỉ là một đứa ngu xuẩn mà thôi.

Nhưng mà cuối cùng nhi tử vẫn là nhi tử, Knowles không đành lòng phát tiết lửa giận với đứa con trai có gương mặt giống với đại hoàng tử đã rời xa mình nhiều năm, quay mặt đi, ông ta thở dài, bất đắc dĩ nói: “Xem ra bình thường mẫu hậu ngươi quá cưng chiều ngươi, mấy ngày nay ngươi cũng đừng đi gặp nàng, ở trong phủ đệ hoàng tử tĩnh tâm đi.”

“Phụ hoàng!”

“Sự cố với đế quốc Thanh Đồng lần trước vẫn chưa giải quyết ổn thỏa, ta làm sao có thể giao trọng trách này cho con.”

Thấy gã còn muốn tranh cãi, thái độ hoàng đế thêm phần cứng rắn: “Quay về!”

“....”

Kết quả tranh cãi lúc này đây là, tam hoàng tử điện hạ cả người cứng đờ bị vệ binh “Mời” ra ngoài thư phòng hoàng đế.

Vừa rời khỏi phạm hạ hành cung, Kevin cũng không duy trì bộ dạng như vừa rồi, đánh một quyền lên mặt tường, hốc mắt giăng đầy tơ máu, lộ vẻ âm ngoan oán hận.

Chịu đủ rồi! Gã đã chịu đủ rồi! Mấy năm qua không ngừng bị phế vật kia áp chế! Bị y không ngừng dùng các loại thủ đoạn bẩn thỉu đoạt đi tín nhiệm của phụ hoàng! Ngoại trừ hạ độc thủ thì phế vật kia có thể làm cái gì! Tất cả mọi người đã bị y lừa! Tất cả đều bị y lừa!

Mấy năm thất bại này từ lâu đã mài mòn khí phách của thiên chi kiêu tử, Kevin hiểu rất rõ lần diễn lễ duyệt binh này đại biểu cho phụ hoàng đã nghiêng về phía Andean, rất nhanh, những tiểu nhân gió chiều nào theo chiều ấy vội vàng đi nịnh bợ phế vật kia, không ai để ý tới gã — một hoàng tử bị hoàng đế chán ghét vứt bỏ.

Về phần dân chúng... Hảo cảm của dân chúng đối với gã từ lâu đã giảm xuống một mức độ rất thấp, không chỉ bởi vì mấy năm nay thất bại liên tiếp, cũng bởi vì trong một lần hoạt động ngoại giao, gã để xảy ra một sai lầm nghiêm trọng khiến cho quảng trường đế đô bị nổ mạnh, thiệt hại vài mạng người.

Máu tanh làm dân chúng cảm thấy sợ hãi, toàn bộ chỉ trích đều rơi vào người tam hoàng tử đáng thương. Vốn là quỹ tích của sự kiện nổ mạnh này là cộng rơm cuối cùng để chèn ép Andean, nhưng mà, hiện tại cộng rơm này rơi vào người Kevin, làm gã lại mất đi tín nhiệm của hoàng đế và dân chúng.

Tích, tích, tích.

Máy truyền tin trên cổ tay rung rung, Kevin hít sâu một hơi, thu liễm tàn bạo trong mắt, nổi thông máy truyền tin.

Trong màn ảnh điện tử xuất hiện một thân ảnh người khác, đương nhiên Kevin quen thân với đối phương, im lặng nghe người kia nói gì đó, sau một lúc lâu, trên mặt hiện lên một nụ cười dữ tợn, vụn vụn.

Diễn lễ duyệt binh biên phòng sắp đến không thể nghi ngờ khiến dân chúng quan tâm sôi nổi, hoàng thất thông cáo nhị hoàng tử sẽ chủ trì diễn lễ này càng đưa tới thêm một trận nhiệt tình. Mấy năm nay ở trước mặt mọi người, nhị hoàng tử thi triển ra năng lực so với tam hoàng tử càng xuất sắc hơn, so với việc đệ đệ y nhiệm một thân tiếng xấu, dân chúng càng vui vẻ tiếp thu một người chân chính có năng lực, có thể trở thành hoàng đế tiếp theo của bọn họ.

Sau đó không lâu, ở phạm hạ hành cung, nhị hoàng tử cáo biệt hoàng đế, tháp tùng đại thần do hoàng đế phái đi, đứng ở cửa khoang phi thuyền.

Kết quả, Mạc Sở đến cửa khoang phi thuyền liền “Tình cờ gặp gỡ” trưởng nữ phủ công tước.

“Andean điện hạ.”

Váy dài tươi mát, màu tím thanh nhã phác họa dáng người yếu điệu của thiếu nữ, khuôn mặt xinh đẹp cũng trang điểm một lớp phấn mỏng. Con gái công tước Audria trang điểm tỉ mỉ, dùng đôi mắt lấp lánh ánh nước liếc mắt nhìn nhị hoàng tử tuần mỹ, trên má đúng lúc hiện lên hai vệt đỏ ửng.

“Mong điện hạ trở về bình an.”

Tiếng nói mềm mại trong veo rất dễ làm một nam nhân nào đó động tâm, nhưng Mạc Sở chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, dứt khoát lui ra phía sau tránh mùi nước hoa của Antini bám vào người: “Thật xin lỗi, người ta yêu đã cho ta lời chúc phúc tốt nhất, không cần những lời thừa thãi khác.”

Khi người mình yêu đi xa thì tự mình phải gửi lời chúc phúc, đây là truyền thống lãng mạn tốt đẹp của đế quốc Thanh Đồng. Con gái công tước xuất hiện cùng hành động lần này không thể nghi ngờ sẽ khiến cho người khác sản sinh hiểu lầm, ví như, ái tình tươi đẹp của công chúa thanh thuần và vương tử anh toàn.

Đáng tiếc, Antini cùng ký giả sau lưng cô ta nhất định phải thất vọng rồi.

Mạc Sở biết rõ nữ nhân này đang đánh chủ ý gì, chính vì vậy, y mới căn bản không tính thu mua gia tộc Audria vào tay mình.

Trước khi vai chính bước trên con đường hủy diệt thì, thế giới này cũng sẽ nhanh chóng bị hủy diệt. Một đám số liệu sắp không còn tồn tại, với y mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Không, ngài hiểu lầm rồi, em không phải có ý đó —— ”

“Xin lỗi, ta phải đi.”

Làm lơ Antini điềm đậm đáng yêu giải thích, Mạc Sở bước nhanh lên phi thuyền, đúng lúc né tránh nỗ lực nắm ống tay áo của Antini.

Không có hình ảnh dễ làm người khác hiểu lầm, từ đầu đến đuôi đều là con gái công tước muốn dây dưa hoàng tử điện hạ nhưng bị điện hạ chán ghét, cuối cùng điện hạ còn phất tay áo rời đi —— ký giả được Antini sắp xếp xong xuôi giờ camera không có chỗ ra tay, mà bên kia, một đám ký giả tuyệt nhiên bất đồng với bọn họ lặng lẽ bỏ đi.

Đang cùng tam hoàng tử yêu nhau thì bị bên ngoài... Sau lại thành câu dẫn nhị hoàng tử đã có người yêu, chuyện trước đồng tình với Antini thì đã định trước là bị chuyện sau đánh tan, thậm chí, còn tạo thành tiếng xấu lớn hơn.

Từ thủ đô đến biên cảnh, hành trình ngắn nhất cũng là một ngày một đêm, trong phòng của hoàng tử điện hạ, ngoài cửa sổ không ngừng thay đổi cảnh sắc mà Mạc Sở không hề chú ý tới, ánh mắt của y đều tập trung trong tay mình —— một quang cầu càng ngày càng lớn dần.

Nếu có người có thể thấy, sẽ phát hiện xung quanh thế giới này có vô số sợi ánh sáng ở bên cạnh đều bị một sức mạnh vô hình hút ra, từng chút từng chút hội tụ trong tay Mạc Sở, dần dần ngưng tụ thành một quang cầu.

Mà bản thân thế giới này, cũng càng ngày càng ảm đạm.

Quang cầu tụ thành, Mạc Sở giật giật ngón tay, quang cầu kia liền tán loạn, lại một lần nữa hóa thành một sợi ánh sáng chui vào đầu ngón tay y, biến mất.

Sau khi quang cầu hoàn toàn dung nhập vào thân thể, tâm tình Mạc Sở rất tốt, cong cong khóe môi, đứng dậy ——

Ầm!!

Một trận rung động mãnh liệt, trong một khắc bốn phía yên lặng, đột nhiên xuất hiện rất nhiều bước chân hốt hoảng và tiếng hét chói tai.

Tích —— tích —— tích ——

Cảnh báo chói tai vang lên, có người hốt hoảng gõ cửa phòng y, sau đó, một trận rung mạnh.

Trong cơn hỗn loạn khủng hoảng, ngược lại là Mạc Sở cười khoái trá.

Thế giới này, rốt cuộc phải kết thúc.

Cái vật kia, cũng cách kết thúc không xa.

59. Chương 57: Vương Tử Đế Quốc X Tù Binh Nhân Ngư (13)

Trong phi thuyền của nhị hoàng tử điện hạ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đây là điều mà mọi người không nghĩ tới.

Bom sớm đã được gắn, gian tế đế quốc Hoàng Kim sớm đã mai phục, kế hoạch mưu sát sớm đã được thiết kế.

Hạm đội tháp tùng sớm đã làm ra phản ứng, thế nhưng nhị hoàng tử trong phi thuyền không rõ sống chết, liên lạc cũng bị ngắt, bọn họ không thể xác định nhị hoàng tử có an toàn hay không, cũng sẽ không hành động tùy tiện.

Thời khắc mấu chốt, một cơ giáp màu đen từ đằng xa nhanh chóng lao đến, hình thể cao lớn và uy áp đập vào mặt khiến kẻ khác sinh lòng sợ hãi. Có người nhanh mắt liền phát hiện đây là cơ giáp Lôi Đình của nhị hoàng tử điện hạ, cho dù khiếp sợ vì gặp Lôi Đình ở nơi này, nhưng cũng rất kinh ngạc vì sao Lôi Đình lại xuất hiện ở đây.

Lúc tới, Ngu Tiểu Mặc liền nhìn thấy một cái phi hạm không nhúc nhích đang bay bên cạnh phi thuyền, không để ý tới bọn họ, hai tay của hắn lướt nhanh trên bàn điều khiển, tốc độ nhanh đến mức không lưu lại tàn ảnh.

“Két” một tiếng, Lôi Đình tuốt trường kiếm ra khỏi vỏ, trên thân kiếm đen kịt có một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, giống như sấm sét trong đêm tối, trong thời gian ngắn bỏ ra ngoài không gia.

Sấm sét màu đen chọt bổ về phi thuyền Ngân Bạch, lớp giáp bảo vệ bên ngoài phi thuyền Ngân Bạch được xưng là lực phòng ngự kiên cố nhất cứ như vậy bị một trường kiếm như chớp giật của Lôi Đình đánh nát.

Hành vi của Ngu Tiểu Mặc trong mắt mọi người chính là lỗ mãng, thậm chí ngu xuẩn, không để ý đến an nguy của nhị hoàng tử mà trực tiếp hủy diệt chiếc phi thuyền này. Binh lính đế quốc Bạch Ngân thậm chí còn hoài nghi hắn có phải chung phe với quân tập kích hay không, miệng pháo đều hướng về phía Lôi Đình cùng phi thuyền đã bị hư hại, cảnh giác kẻ thù đột nhiên phản kích.

Bầu không khí khẩn trương, hết sức căng thẳng, nhưng mà cũng không có chiến đấu kịch liệt như trong tưởng tượng của bọn họ. Phi thuyền lung lay sắp đổ bị lực từ dẹt thành cái lưới bao lại, Lôi Đình đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng nhị hoàng tử từ trong phi thuyền ra.

Ánh mắt nhị hoàng tử không chút nhếch nhác nào đảo qua xung quanh, cuối cùng dừng lại giữa khoảng điều khiển Lôi Đình, vô vô tay của Lôi Đình, hiện lên một nụ cười không dễ phát hiện.

Cuối cùng, may mà sự kiện tập kích này không có nhiều người bị thương, toàn bộ hung đồ sa lưới, kết quả sau khi thẩm vấn ngoài dự đoán của mọi người, trong đám người tập kích có người của đế quốc Hoàng Kim, hơn nữa người dựng ra trận tập kích này, chính là Kevin - người bị huynh trưởng chen ép vài năm gần đây.

Sau khi sĩ binh của quân bộ xông vào phủ đệ của tam hoàng tử, Kevin biết, gã hoàn toàn tiêu đời.

Xiềng xích laser lạnh như băng trói hai tay lại, một khắc kia khi bị đẩy vào ngục giam, đột nhiên Kevin có cảm giác quỷ dị, gã nghĩ vốn mọi chuyện không nên xảy ra như vậy, gã vốn có cơ hội dẫm nát Andean dưới chân, sẽ trở thành người đứng trên mọi người, vốn bản thân nên có tất cả.

Sau cùng khi nhìn thoáng qua bầu trời xanh thẳm, cảm giác quỷ dị mà tam hoàng tử đã từng cảm thụ lại càng thêm mãnh liệt, gã mơ hồ có dự cảm, thế giới này, rất nhanh thì không còn tồn tại...

Sau khi biết được đời này Kevin không còn có khả năng xoay người, Ngu Tiểu Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Andean trở thành thái tử duy nhất, Anya cũng không chết trước mặt Kevin. Vai chính của thế giới này rốt cuộc bị lật đổ, chủ hệ thống không thể thu được bất kỳ năng lượng gì ở thế giới này, kết cục này đối với hắn và Mặc Sở mà nói, không thể tốt hơn.

Duy nhất có một điều khiến hắn lo lắng chính là, từ đầu đến cuối hệ thống của hắn không có động tĩnh gì, Ngu Tiểu Mặc ra lệnh phóng ra giao diện thông tin, không ngoài ý muốn phát hiện thông tin của mình dừng lại như trạng thái ban đầu, lúc mới đến thế giới này.

Khi Mặc Sở nói với hắn đến thời điểm có thể đi rồi, Ngu Tiểu Mặc không thể thành công gọi hệ thống của mình ra, không có Hoàng truyền tống, hắn không thể rời đi —— thời điểm hắn nói cái ngoài ý muốn này với Mặc Sở, Mặc Sở chỉ cười một cái, cúi đầu hôn trán hắn.

Nụ hôn này làm Ngu Tiểu Mặc thấy bất an trong lòng, sau đó, dự cảm này liền ứng nghiệm.

Bầu trời xuất hiện từng vết nứt, cảnh vật xung quanh bọn họ cũng bắt đầu vặn vẹo sụp đổ, đám người biến thành từng chuỗi số liệu dung nhập vào bối cảnh, mà bối cảnh cũng dần dần biến mất, dần xuất hiện ra

một không gian vô hạn âm u màu lam nhạt.

Mà tất cả điều này, chỉ phát sinh trong vài giây.

“Đây là diện mạo nguyên bản của thế giới này, một cái giả tạo, bị cưỡng ép cấu tạo thành, không gian không thể chịu nổi một kích.”

Mạc Sở nắm chặt tay hắn, ôm người vào trong lòng.

Ôm ấp quen thuộc cùng ấm áp quen thuộc, Ngu Tiểu Mạc tựa vào lồng ngực rộng vững chãi, bên tai truyền đến tiếng tim đập quen thuộc... Không có.

Hắn không nghe được tiếng tim đập của Mạc Sở, thậm chí không cảm giác được nhịp tim của y.

“Mạc Sở!!!”

Trong phút chốc, dường như Ngu Tiểu Mạc đã biết được gì đó, hắn nắm tay Mạc Sở thật chặt, lại phát hiện thân thể người bên cạnh đang dần trong suốt.

Mạc Sở, giống như những số liệu này, đang dần biến mất.

“Chuyện gì xảy ra?! Có cái gì mà anh không nói cho em biết?!”

“Không cần lo lắng.”

Mạc Sở thoải mái vỗ vỗ lưng Ngu Tiểu Mạc, ở bên tai dịu dàng nói với hắn: “Ta không phải là số liệu chủ hệ thống tạo ra, cho nên ta cũng sẽ không biến mất.”

“Bây giờ ta cũng không biết bản thân là cái gì, còn rất nhiều điều chờ ta đi tìm hiểu. Nhưng mà ta có thể đảm bảo, ta sẽ không rời xa em.”

“Bảo vệ tốt chính mình, ta ở thế giới khác đợi em —— ”

“Ta yêu em.”

Dị biến, phát sinh trong nháy mắt.

Một cỗ sức mạnh cường đại từ sâu trong không gian vọt tới, ngăn cách Ngu Tiểu Mạc với Mạc Sở.

Khóe môi Mạc Sở còn nở nụ cười ôn nhu, ảnh ngược trong mắt y là cái bóng của Ngu Tiểu Mạc, giống như là trong thế giới của y, chỉ có một người này.

Mà ở giây tiếp theo, Mạc Sở biến mất.

“Mạc Sở —— ”

Trước mắt Ngu Tiểu Mạc tối sầm, cả người như là bị nhấc lên thật cao, sau đó hung hăng ném xuống.

Cảm giác này cùng với khi xuyên qua hoàn toàn khác nhau, cả người hắn giống như bị đặt lên tàu lượn siêu tốc không ngừng xóc nảy, lắc lư lên xuống, vĩnh viễn không ngừng.

Ngu Tiểu Mạc mất đi tri giác trong khoảng thời gian ngắn, mà khi từ trong hôn mê tỉnh lại, cái loại cảm giác như ngồi tàu lượn siêu tốc còn không biến mất.

Hắn nặng nề ngã trên mặt đất, một cái quãng ngã làm trước mắt hắn tối sầm, thiếu chút nữa ho ra một ngụm máu.

Sau khi thị giác dần dần khôi phục, Ngu Tiểu Mạc bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên: “Mạc Sở!”

Nhưng bên cạnh hắn, đã không có Mạc Sở.

—— bảo vệ tốt chính mình, ta ở thế giới khác đợi em.

Đây là Mạc Sở nói qua, y sẽ ở thế giới này chờ hắn.

Nhìn xung quanh cái thế giới xa lạ này, Ngu Tiểu Mạc hít sâu mấy hơi, từ từ khôi phục bình tĩnh.

Không sao, đúng vậy, không sao.

Mạc Sở ở nơi này, hẳn có thể tìm được y, giống như mấy lần trước mà thôi.

Ngu Tiểu Mạc muốn bắn ra giao diện thông tin để xem tình huống bây giờ của mình, nhưng hẳn nhanh chóng phát hiện, mình đã mất liên hệ với hệ thống.

Đúng vậy, mất tất cả liên hệ, ngay cả kỹ năng lúc trước, cũng không dùng được.

Mà vòng tay không gian hệ thống cho hẳn... Cũng không có.

Nhẫn!

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu, muốn tìm chiếc nhẫn Mạc Sở tặng hẳn, trên thực tế hẳn biết rõ rất có thể nhẫn cũng biến mất cùng vòng tay không gian, nhưng hẳn vẫn ôm một tia hy vọng ——

Kết quả, ở trên mặt đất hẳn tìm được một chiếc nhẫn ngọc bội, hoàn hảo không bị hư tổn gì.

Mang nhẫn vào, Ngu Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, có loại cảm giác an tâm.

Không có Mạc Sở, không có hệ thống, hẳn ở trong thế giới xa lạ này một mình cô độc, thứ duy nhất có thể an ủi hẳn, cũng chính là chiếc nhẫn mang theo hơi thở của Mạc Sở.

Nếu như trước kia, hẳn gặp tình huống hiện tại nhất định sẽ hoảng sợ, không biết nên làm gì.

Nhưng bây giờ Ngu Tiểu Mạc cũng không hoảng loạn, thậm chí hẳn rất bình tĩnh, tỉnh táo phân tích tình huống bây giờ của mình.

Không có những người khác, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không có gì ghê gớm, trên người hẳn còn mang theo kỳ vọng của Mạc Sở, không phải sao?

Lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc đánh giá thế giới xa lạ này —— xung quanh hẳn một mảnh bình nguyên, phía đông là rừng rậm, cách nơi này rất xa, Ngu Tiểu Mạc không xác định mình có thể đi đến nơi đó trước khi trời tối hay không.

Mà phía tây... Dường như có thành trấn.

Ngu Tiểu Mạc quyết định đi đến bên kia.

Trên người hẳn mặc một bộ áo choàng màu thủy lam, hình như là một loại áo choàng ma pháp sư như trong tiểu thuyết, cho nên hẳn phỏng đoán là mình đi tới thế giới đại lục ma pháp các loại.

Tạm thời hẳn không biết thân phận của nguyên chủ, mà nếu là ma pháp sư, hẳn sẽ là ma pháp.

Như vậy, hiện tại hẳn có thể dùng ma pháp không?

“ —— ”

Thân thể thuận theo tâm ý bản năng làm ra phản ứng, Ngu Tiểu Mạc còn chưa hiểu chuyện gì, trong miệng tự động đọc một chuỗi chú ngữ.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hẳn vừa nói gì đó?

Giây tiếp theo, gió mát thổi đến, thân thể hẳn bị gió nhẹ nâng lên, lơ lửng trên không trung.

Ngu Tiểu Mạc: “!!”

Thật sự có thể dùng ma pháp!

Trải qua lúc ban đầu không thích ứng đồng thời nhiều lần ngã sấp xuống, rốt cuộc Ngu Tiểu Mạc có thể miễn cưỡng giữ vững thăng bằng, để cho mình bị gió nâng bay nhanh về phía trước —— đương nhiên, chỉ phi hành ở độ cao thấp thấp mà thôi.

Sơ cấp phi hành chú.

Năm chữ này cũng như trí nhớ bất vô âm tín đã lâu xuất hiện trong đầu hẳn, Ngu Tiểu Mạc xác định mình cũng có thể sử dụng ma pháp như nguyên chủ —— giới hạn trong ma pháp mà nguyên chủ học được.

Có ma pháp hỗ trợ, hẳn nhanh chóng vượt qua bình nguyên, mà “Thành trấn” vừa lúc này còn ở phía xa xa không rõ ràng lắm, cũng xuất hiện trước mắt hẳn.

Căn bản không phải là thành trấn gì, mà là một tòa nhà hoa lệ thật lớn giống như thành trấn, học viện.

—— Hogwarts.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Ngu Tiểu Mặc.

Đáng tiếc trước mắt hẳn đương nhiên không phải là Hogwarts của Harry Potter, mà là một nơi khác, mà Ngu Tiểu Mặc cũng khá quen thuộc, là học viện ma pháp ——

Học viện ma pháp Facila Luosi.

Ngu Tiểu Mặc: “.....”

Hẳn biết mình ở nơi nào.

Một quyển tiểu thuyết YY tiên phong mà hẳn khá quen thuộc Quay về dị thể Ebedis .

60. Chương 58: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (1)

Đối với bộ Quay về dị thể Edebis xem như là tiểu thuyết đứng đầu trang X, Ngu Tiểu Mặc khá quen thuộc.

Hẳn đã từng có một người bạn tốt, tên là Cố Hi, vì gặp tai nạn giao thông mà qua đời. Cũng là bởi vì cậu ta nên Ngu Tiểu Mặc mới xem bộ tiểu thuyết này..

Tính cách Cố Hi lãnh đạm, bình thường cũng rất ít nói, nhìn bề ngoài nói thế nào cũng không ai có thể tưởng tượng được một người nghiêm túc cẩn thận sẽ đi gặm một tiểu thuyết YY ngựa giống, cho nên khi Ngu Tiểu Mặc thấy bạn tốt của mình ngồi trước máy vi tính, dùng thái độ nghiêm cứu luận văn để xem bộ tiểu thuyết này thì, shock đến không thể tưởng tượng được.

Sau này Ngu Tiểu Mặc mới biết là Cố Hi vì bạn trai viết văn ngựa giống X của mình mới đi nghiên cứu loại tiểu thuyết này. Lại sau này, vào cùng ngày Cố Hi với bạn trai chia tay, cậu bị tai nạn giao thông, qua đời.

Ngày Cố Hi qua đời thì tiểu thuyết dài kỳ Dị thể mới chỉ viết xong bộ đầu tiên, có một ngày Ngu Tiểu Mặc online lại tình cờ thấy bộ thứ hai, liền click vào xem.

Kịch bản Quay về dị thể Edebis cũng giống như những kịch bản của văn ngựa đực khác —— nam chính có được huyết thống XX, cha mẹ bị chính đạo truy sát, một người không rõ tung tích, một người trước khi chết đem con trai phó thác cho sự phụ của mình. Nhưng mà người sự phụ kia cũng là tên cận bã, cho nên khi còn nhỏ vai chính chịu đủ dằn vặt, điều này càng làm cho y tăng thêm chán ghét với quang minh nhất phái, cũng càng tăng thêm quyết tâm báo thù.

Sau khi lớn lên, dưới sự hỗ trợ của hậu cung mà nam chủ hắc hóa giết sự phụ cận bã kia, lại bởi vì thiên phú cực kỳ xuất sắc mà được viện trưởng của học viện ma pháp nổi danh nhất đại lục ưu ái, đi đến học viện học tập các loại ma pháp. Sau này chính là nam chính dùng các loại nghịch thiên để tỏa sáng quang mang vô hạn, thu hoạch một đồng hậu cung cùng tiểu đệ, nhiều lần đạt được kỳ ngộ dưới cơ duyên xảo hợp. Bất luận ở trong nghịch cảnh như thế nào, cuối cùng cũng có số mệnh nghịch thiên hóa hung hiểm thành đại cát, cho dù bị bại lộ huyết thống, lọt vào vây công của quang minh nhất phái, cuối cùng cũng đều có thể từ trong nguy hiểm tìm được đường thoát, đồng thời thu được cơ duyên lớn hơn.

Kết cục bộ thứ nhất là nam chính trở thành cường đứng đầu đại lục, mang theo một đám hậu cung và tiểu đệ đi tiêu diệt quang minh nhất phái, ngồi trên vương tọa đứng đầu đại lục. Đương nhiên, chỉ làm Thành vương tuyệt đối không thể thỏa mãn nam chính văn ngựa giống. Vì vậy trong bộ thứ hai, dưới cơ duyên xảo hợp, y phát hiện sự tồn tại của Thần giới, còn biết mình là “Người thần chọn” trong truyền thuyết. Cốt truyện về sau không cần nói nhiều, nam chính khá là kiêu ngạo, ở Thần giới khuấy lên một hồi tình phong

huyết vũ, lần thứ hai ở Thần giới thu được em gái cùng tiểu đệ, sau đó đem thần vương dẫm nát dưới chân, leo lên đỉnh cao Thần giới mà trăm ngàn năm qua chưa ai đạt được... Đi.

Đúng vậy, y đi, ai cũng không biết vai chính đi nơi nào, mà tác giả Thăng Thương nhá hàng để lại một đoạn kết khá là huyền bí mà không ai dự đoán được, làm kết cục chuyện xưa, kết thúc.

Chính là kết cục mập mờ như thế, lại làm cho thiên tiểu thuyết này lần thứ hai đứng hàng top với lời khen “Ý tưởng mới mẻ độc đáo, hơn nữa còn tươi mát đơn thuần”. Đương nhiên, Ngu Tiểu Mặc từng cực độ hoài nghi có phải cố ý xào ra tới hay không, hoặc là Thăng Thương nhá hàng giới thiệu cho bộ thứ ba, nhưng mà hắn không có biết được kết quả, cũng không đợi được bộ thứ ba, liền tạm biệt thế giới cũ, đi tới một chỗ như thế này ——

Chính là kết cục mập mờ như thế, lại làm cho thiên tiểu thuyết này lần thứ hai đứng hàng top với lời khen “Ý tưởng mới mẻ độc đáo, hơn nữa còn tươi mát đơn thuần”. Đương nhiên, Ngu Tiểu Mặc từng cực độ hoài nghi có phải cố ý xào ra tới hay không, hoặc là Thăng Thương nhá hàng giới thiệu cho bộ thứ ba, nhưng mà hắn không có biết được kết quả, cũng không đợi được bộ thứ ba, liền tạm biệt thế giới cũ, đi tới một chỗ như thế này ——

Học viện ma pháp Facila Luosi, đây chính là học viện mà vai chính học tập thời trẻ, cũng là ở chỗ này, vai chính đi lên con đường vinh quang huy hoàng trở thành Thành vương.

Hiện tại vai chính như thế nào, Ngu Tiểu Mặc đều không muốn quan tâm, hắn có chút lo lắng, bởi vì nhân vật phản diện trong Dị thế ... Thực sự rất khó tìm.

Có thể mà bởi vì Thăng Thương hành văn hữu hạn, dẫn đến trong bộ tiểu thuyết này không có ai có thể làm đại BOSS phản diện chân chính, nhưng giai đoạn sau của tiểu thuyết nhưng thật ra có một người thần bí thủy chung không lộ ra gương mặt thật chen ép vai chính một lần, hắn ta cũng thành công chống đến cuối cùng mới bị vai chính giải quyết. Nhìn qua người này là phù hợp với điều kiện của BOSS nhất, nhưng ngay cả khi bị tiêu diệt, hắn ta cũng chưa từng lộ mặt một lần.

Đúng vậy, người thần bí trong tiểu thuyết này vẫn luôn mang mặt nạ, thân phận của hắn ta không ai biết. Càng hồ cha hơn chính là lúc vai chính giết chết hắn ta, rõ ràng có lộ mặt nạ, nhưng tác giả vẫn không tiết lộ thân phận người thần bí này, cũng vì nguyên nhân này, người thần bí này thành công đưa đến một đồng lớn độc giả xây lầu bàn luận.

[Trường kiếm phá vỡ huyết quang xé rách trời cao, sau một kích kinh thiên động địa, tiêu tán trong huyết vụ phun đầy trời. Sinai tháo mặt nạ nam nhân, khóe miệng còn chưa kịp vang lên một nụ cười lạnh lùng, con ngươi đỏ sẫm như máu đột nhiên co rút lại, như là nhìn thấy cái gì khó tin vậy, trong con ngươi luôn tự tin thông dong nổi lên một trận gợn sóng.

“Người...”

Y hiếm khi trở mặt vài giây, như là phân rõ cái gì, trong mắt đều là vô cùng kinh ngạc cùng không dám tin tưởng.

“Lẽ nào —— ”

Y vừa nói ra, người thần bí lạnh lùng cười, đánh một chưởng. Không ngờ tới hắn còn có năng lực phản kích, Sinai phản ứng cực nhanh, lập tức rút kiếm thoát ra, lui về phía sau, nhưng vẫn làm y thụ thương một chưởng này, phun ra một búng máu.

“Sinai!”

Flufo Falis cách y gần nhất lập tới chạy đến đỡ y, tóc dài màu vàng kim ở trong gió tung bay, hé ra gương mặt xinh đẹp tràn đầy sầu thương lo lắng. Thế nhưng lúc này, Sinai căn bản không để ý đến thê tử của mình, ánh mắt của y nhìn vào vị trí người thần bí vừa nằm, mà người thần bí, sớm đã bởi vì một kích vừa rồi đã tiêu hao hết sinh mệnh, từ trên vách núi nặng nề rơi xuống phía dưới ——]

Đoạn phía trên, chính là kết cục của người thần bí, đến chết vẫn không có vạch trần thân phận của hắn, kết cục hồ cha độc giả.

Đã sớm biết kết cục, Ngu Tiểu Mạc rất sầu bi lo lắng, cứ như vậy làm sao hắn tìm được Mạc Sở? Hơn nữa tiểu thuyết này còn có bộ thứ hai, ai biết Mạc Sở có phải là nhân vật phản diện của bộ thứ hai không, là thần vương tiền nhiệm?

Nếu nói là thần... Ngu Tiểu Mạc quả thực muốn khóc.

Tiểu thuyết này đặt ra chính là thần giới sớm đã là truyền thuyết xa vời, không ai có thể tới đó, cũng không ai đạt được thực lực như vậy, ngoại trừ, người là vai chính.

Đương nhiên Ngu Tiểu Mạc cảm thấy mình không thể nào là vai chính, trong tiểu thuyết vai chính là ma võ song tu, mà về phương diện ma pháp, vai chính là hệ hỏa.

Cho nên nếu như Ngu Tiểu Mạc muốn đến thần giới tìm Mạc Sở, quả thực còn khó hơn lên trời.

Ngu Tiểu Mạc còn đang rối rắm vì sự tình của Mạc Sở, thiếu chút nữa quên mất mình đang đứng trước cửa học viện, đứng ngốc ở đây như vậy sớm đã bị người vây xem từ lâu rồi.

Khi hắn phục hồi tinh thần lại thì, đã nhìn thấy một người từ trong học viện bước về phía hắn.

“Andy, người đi đâu vậy? Hiện tại mới về hả?”

Thiếu niên mặc áo choàng màu thủy lam giống hắn chạy đến bên cạnh, rất tự nhiên nói: “Đạo sư Aya chờ người lâu rồi.”

Andy.

Khi thiếu niên nói ra tên của hắn thì, trong đầu Ngu Tiểu Mạc đột nhiên nhiều thêm một ký ức —— giống như có sẵn.

Andy, 16 tuổi, học sinh năm ba học viện Facila Luosi, đạo sư Aya, là một ma đạo sư hệ thủy...

Mà người này trước mặt hắn, là bạn cùng phòng và bạn tốt của Andy, Bruno, cũng là một tiểu ma pháp sư hệ thủy.

Học sinh học viện Facila Luosi hạn chế tuổi, thấp nhất cũng đã 13 tuổi, bởi vì 13 tuổi là giai đoạn thích hợp nhất để học tập ma pháp. Cho nên tuổi của nguyên chủ cũng vừa 16 tuổi.

“Andy” và “Bruno” này trong nguyên tác cũng không có xuất hiện qua, hắn không phải vai gì quan trọng. Như vậy, bây giờ vai chính đã vào học viện rồi sao?

Ngu Tiểu Mạc không thể tùy tiện mở miệng đi hỏi Bruno, sợ mình có sơ hở gì. Hiện tại hắn không có hệ thống, đương nhiên phải cẩn thận trong mọi chuyện.

“Ta vừa ra ngoài một chuyến, thiếu chút nữa là lạc đường...”

Nói đến đây, Ngu Tiểu Mạc đã nhìn thấy Bruno ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, ghen một chút mới nói tiếp: “Đạo sư Aya ở đâu? Ta đi tìm cô.”

“Ngay phòng huấn luyện bên kia, người mau đi đi. Buổi trưa có muốn ta lấy cơm giúp không?”

“A, được, cảm ơn.”

Tách khỏi Bruno, Ngu Tiểu Mạc dựa theo ký ức đi đến phòng huấn luyện ở phía tây học viện.

Học viện Facila Luosi chiếm diện tích tương đối rộng, nếu như hắn thực sự đi từ phía đông học viện đến phía tây phải tiêu tốn không ít thời gian, để tiết kiệm thời gian, Ngu Tiểu Mạc liền sử dụng ma pháp phi hành vừa mới thuần thục thử phóng ra ngoài.

Tuy rằng nguyên chủ là ma pháp sư hệ thủy, nhưng mà mỗi ma pháp sư sẽ học tập một ít ma pháp thực dụng thông thường hệ khác, giống như cái sơ cấp phi hành chú này, chính là thuộc về ma pháp phong hệ.

Trong học viện có không ít học viên ở địa phương thoáng đãng luyện tập ma pháp, cho nên Ngu Tiểu Mạc cũng không tính là thấy được. Hắn cực kỳ hứng thú nhìn đồng sang tây, nghĩ thế giới huyền huyền chỉ tồn tại trong tiểu thuyết thật thần kỳ.

“Ê! Andy!”

Dưới tình huống thất thần, một học viên dường như quen biết gọi tên hắn, không đợi Ngu Tiểu Mạc tìm được người ở đâu, một bóng nước nhỏ ở khoảng không nện xuống.

Ngu Tiểu Mạc cả kinh, nghiêng qua một bên tránh đi, kết quả giữa không trung mất cân bằng, mắt thấy sẽ ngã xuống mặt đất.

Hắn cách mặt đất không cao không thấp, từ độ cao này té xuống giỏi lắm là bị thương ngoài da, thế nhưng nhất định sẽ đau.

Không xong.

Dưới tình thế cấp bách không phản ứng kịp, Ngu Tiểu Mạc dần dần nhắm hai mắt lại tiếp thu vận mệnh của chính mình mỗi khi đến một thế giới, kết quả không nghĩ tới, từ bên kia xuất hiện một luồng gió, vũng vàng nâng hắn lên.

“Còn chưa nắm chắc sơ cấp phi hành chú, người còn chưa nỗ lực đủ, bé trai à.”

Từ bên kia truyền đến giọng nam hàm chứa nụ cười trong sáng, Ngu Tiểu Mạc khẽ run, vội vã xoay người lại.

Áo choàng màu đỏ, cúc áo ngọc lục bảo, tua kim sắc, tóc dài màu ngân la, cùng với buộc tóc bằng lụa màu lam nhạt... Một thân màu sắc lung tung, nếu không nhìn đến màu sắc có thể được cho là mang phúc sức cực kỳ cầu kỳ, quả thực là tiêu chí biểu tượng, trong học viện Facila Luosi, nó chỉ đại biểu cho một người — viện trưởng Merlin, là ma đạo sư phong hệ đã đưa vai chính vào học viện.

Thực sự là một đồng màu đáng sợ, cổ tình... Mặc ở trên người người này nhìn rất đẹp mắt.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Ngu Tiểu Mạc khi thấy người này.

Ở trong nguyên tác, Merlin là người duy nhất phối hợp “Rực rỡ nhiều màu” như vậy, cũng là người duy nhất có thể “Hóa mực nát thành thần kỳ”, là nam nhân có thể đem loại phối màu bừa bộn này thành một loại phong thái đẹp mắt đến thần kỳ.

Tuy rằng Merlin không phải là tiểu đệ của vai chính, nhưng mà rất quan tâm đến vai chính. Ở trong tiểu thuyết coi như là người có nhân khí khá cao.

Ngu Tiểu Mạc được gió nâng vũng vàng đáp trên mặt đất, nhìn nam nhân này còn đang mỉm cười nhìn mình, nhanh chóng nói cảm tạ: “Đa tạ viện trưởng Merlin.”

“Ta nhớ tên em là Andy?”

Merlin suy nghĩ một hồi, nói: “Là học sinh Aya vừa nhận?”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu: “Đúng vậy.”

“Aya là một đạo sư tốt, nhưng mà học sinh của cô ấy nhìn qua không quá nỗ lực nha.”

Nắm ngón tay trắng nõn thon dài mang theo bao tay trắng xoa xoa đầu Ngu Tiểu Mạc, Merlin cười híp mắt, nói: “Phải thành thạo ma pháp với được, biết không?”

Ấm áp trên đầu làm Ngu Tiểu Mạc hoảng hốt trong nháy mắt, hắn nhìn nụ cười của Merlin, trong lòng dâng lên một suy nghĩ —

Merlin, là Mạc Sở sao?

Hôm nay không khỏe nên làm tới đây thôi, hẹn mọi người ngày mai *sự sự*

Nói thêm, Cố Hi, bạn thân của Ngu Tiểu Mạc chính là nam chính trong “Nghe nói hiền giả có điểm vội” của má Quân... Ai có hứng thú nhớ lợi qua wikidich xem thử nha...

Thân ái!

61. Chương 59: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giồng (2)

Đạo sư Aya là một phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, cô báo cho Ngu Tiểu Mạc biết mình sắp đi xa, sau khi dặn dò một số việc Ngu Tiểu Mạc không thể lơ lửng luyện tập và vài thứ linh ta linh tinh khác, Aya liền vỗ vỗ đầu Ngu Tiểu Mạc, cười tạm biệt với hắn.

Ngu Tiểu Mạc nhìn theo nữ tử ôn nhã này rời đi, nghĩ tới kết cục của Aya trong Quay về dĩ thế Ebedis — chết trong thú triều.

Khi đó cô từng có một đoạn ngọt ngào ái muội với vai chính, đáng tiếc hai người còn chưa kịp xác định tình cảm thì Aya đã đi không trở lại, vai chính còn mất mát một thời gian, sau này có một vị hậu cung khác khuyên bảo mới dần nguôi ngoai. Mà Aya đã mất, cũng trở thành một tia trời buộc trong lòng y.

Ngu Tiểu Mạc không rõ ràng tiến triển hiện tại, nhưng hắn có thể xác định lần đi xa này của đạo sư Aya sẽ không xảy ra chuyện, cũng sẽ không gặp gỡ ma thú triều gì, đây chỉ là trong nguyên tác không có đề cập đến, chỉ là một lần đi xa thông thường mà thôi.

Đạo sư Aya đã đi rồi, Ngu Tiểu Mạc đứng tại chỗ một lúc, quyết định đi đến nhà ăn học viện tìm Bruno, thuận tiện từ trong miệng Bruno hỏi thăm một số chuyện về thế giới này.

Nhà ăn Facila Luosi rất lớn, cũng đủ để chứa mấy ngàn học sinh, cũng khá sạch sẽ ngăn nắp, căn bản là không giống cái căn tin đại học của Ngu Tiểu Mạc, đã dơ bẩn mà còn nấu đồ ăn khó ăn muốn chết.

“Andy!”

Bruno đã chiếm được vị trí tốt, sau khi thấy Ngu Tiểu Mạc đến liền vẫy vẫy tay với hắn.

Lúc này người trong nhà ăn cũng không nhiều lắm, Ngu Tiểu Mạc đi tới ngồi xuống, bất động thanh sắc lôi kéo Bruno lộ ra một ít tin tức mình muốn biết.

Làm hắn kinh ngạc chính là, hiện tại là năm 1727 theo lịch Quang Minh, phải biết rằng trong Dĩ thế thời gian bắt đầu là năm 1737 theo lịch Quang Minh! Nói cách khác, tất cả tình tiết phát sinh trong tiểu thuyết đều chưa xảy ra...

Quả nhiên, sau đó từ trong miệng Bruno thì Ngu Tiểu Mạc biết được quân chủ của Hắc Ám Giới, mười năm sau mới mất tích trong đại chiến Quang Âm, lúc này phụ thân vai chính còn đang cai quản ma tộc, mà mẫu thân vai chính, cũng mới vừa bộc lộ tài năng trên đại lục —

Tâm Ngu Tiểu Mạc hơi chùng xuống.

Mười năm sau mới có thể chính thức triển khai cốt truyện, chẳng lẽ muốn hắn chờ thêm mười năm sao?

Không, nói không chừng thế giới này cũng không phải phát triển theo như tiểu thuyết, có một số người một số việc cũng sẽ không giống như trước vậy.

Nói không chừng, Mạc Sở cũng không phải là nhân vật phản diện...

Vội vàng ăn xong bữa trưa nhạt như nước ốc, sau khi Ngu Tiểu Mạc tạm biệt Bruno liền đi đến thư viện.

Hắn muốn hiểu biết về cái thế giới hoàn toàn mới này, không có hệ thống, cũng mất ưu thế biết trước cốt truyện tiểu thuyết, cũng chỉ có thể tự mình đi tìm.

Trong thư viện có một số người đã ngồi sẵn, Ngu Tiểu Mạc đi vào cũng không khiến ai chú ý. Một mình hắn đi đến khu giới hạn của năm thứ ba, tìm được một quyển lịch sử ma pháp đầy đủ nhất.

Quyển sách ma pháp ký lục này ghi chép tất cả mọi chuyện từ thuở sơ khai đại lục Edebis tồn tại đến nay, đồng thời còn có thể tự động bổ sung chuyện phát sinh sau này. Ngu Tiểu Mạc thả ra một phù chú khiến quyển lịch sử dày cộm này từ trong giá sách chuyên môn bay ra, đưa tay đặt lên trang bìa.

Bên này hắn nghĩ muốn tìm đoạn thời gian, lịch sử bên kia liền tự động lật trang, trang sách rung động xôn xao, mấy phút sau, lật đến một đoạn thời kỳ gần nhất.

Mẫu thân vai chính - Lucia ở thành tân hiền giả thứ ba, quân chủ của Hắc Ám Giới đơn phương tuyên chiến với Quang Minh Giới không có kết quả...

Những hàng chữ xa lạ hiện lên trước mắt hắn, miêu tả đều là một thế giới hoàn toàn mới, cùng Ngu Tiểu Mặc đã học qua, hoàn toàn là đại lục khác xa nhau.

“Này, người xem xong chưa?”

Giữa lúc Ngu Tiểu Mặc muốn lật sang trang tiếp theo thì, một thanh âm không khách khí từ bên kia vang lên: “Một mình ngươi chiếm quyền sách này quá lâu! Sao ngươi không suy nghĩ cho người khác, người khác cũng phải xem a!”

Ngu Tiểu Mặc nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy một cô gái kiều diễm khí chất ngạo mạn kéo cánh tay của người khác, bộ dạng vênh váo tự đắc chỉ vào hắn, thật giống như cô nói chuyện với Ngu Tiểu Mặc đã là vinh hạnh của hắn.

Cô gái mặc trường bào màu đỏ đại biểu cho ma pháp sư hệ hỏa, từ vật phẩm trang sức cô ta đeo cùng giọng nói hống hách, không khó đoán đây là một tiểu thư, mà thiếu niên bị cô nàng kéo tay, tuy rằng không nói câu này, nhưng ngạo khí xuất sắc trời sinh cũng đủ nói rằng cũng là con nhà quyền quý như cô ta.

Có thể tiến vào học viện Facila Luosi không phải quý tộc thì cũng là mầm móng thiên tài, hoặc là cả hai.

Xuyên qua nhiều thế giới như vậy, quý tộc thiên tài gì đó cũng thấy nhiều, Ngu Tiểu Mặc không dao động, thần nhiên nói: “Quy định thư viện viết ở bên kia, phiền tiểu thư qua xem đã rồi mới đến nói những lời ngu xuẩn này với ta.”

Quyển sách này là hắn dựa theo quy định nộp một ngân tệ tiền thế chân cho thủ thư để mượn đọc, mượn một ngày, nếu như không xảy ra tình huống đặc biệt, trong một ngày này, quyển sách này thuộc về hắn.

Quy định như vậy, dù Ngu Tiểu Mặc có phản bác cũng không thể bị trách phạt, thế nhưng có người luôn thích tìm đường chết.

“Người có ý gì!” Cô gái này chính là chẳng bao giờ bị người khác “Ngỗ nghịch” qua, thoáng cái liền nổi giận: “Người biết ta là ai không? Dám nói với ta những lời như vậy!”

Ngu Tiểu Mặc: “.....” Hắn nhớ tới một đại đặc sắc trong Dịch thể luôn có pháo hôi qua đường ngốc nghếch hay gây chuyện sinh sự, nhảy nhót linh tinh đánh rớt chỉ số thông minh, cô gái này hiển nhiên cũng là một trong số đó.

Ngu Tiểu Mặc im lặng, thiếu niên bên cạnh cô gái nhú nhú mày, không hài lòng liếc mắt nhìn cô gái: “Bích Lạc Ti.”

Bích Lạc Ti bị những lời này của y làm cho run sợ, há mồm muốn nói gì đó, nhưng giống như nhớ đến cái gì, yên lặng ngậm miệng.

Mới vừa rồi còn là tiểu thư không ai bì nổi, hiện tại ỉu xiu, Ngu Tiểu Mặc nhìn đến vui vẻ, lại thấy thiếu niên rút tay tránh thoát Bích Lạc Ti, chuyển hướng về phía Ngu Tiểu Mặc: “Ta thay mặt Bích Lạc Ti vô lễ xin lỗi người. Nhưng mà ta thực sự rất cần quyển sách này, không biết người có thể cho ta mượn lại hay không?”

Một vai phản diện khác sao?

Nếu như không phải khi thiếu niên nói những lời này lại bày ra bộ dạng “Được ta để mắt chính là vinh hạnh của ngươi” thái độ còn giống như Ngu Tiểu Mặc thiếu y mấy triệu, Ngu Tiểu Mặc sẽ thực sự vui vẻ cho y mượn.

“Cực kỳ xin lỗi, người cần quyển sách này, nhưng ta cũng muốn.”

Ngu Tiểu Mặc nói: “Huống hồ ta cũng không thiếu người cái gì, cho nên phiền ngươi thu lại thái độ tội tội vừa rồi đi, cảm tạ.”

“Người —— ”

“Im lặng!”

Bích Lạc Ti nghe xong liền nhin không được muốn tức giận, bị thiếu niên không chút khách khí khiển trách.

Bích Lạc Ti không cam lòng nói: “Allen, rõ ràng chính là hấn —— ”

“Ngay từ đầu là người sai, cho nên người im lặng là tốt nhất.”

Rõ ràng Allen không muốn để ý đến cô, lạnh lùng nói những lời này, y tiến lên một bước, kéo tay của Ngu Tiểu Mặc: “Ta nghĩ chúng ta có thể —— ”

Khi Ngu Tiểu Mặc nghe Bích Lạc Ti nói ra cái tên “Allen” này thì trong đầu liền hiện lên một số ký ức của Andy, Allen là con trai công tước, thân phận tôn quý, trong học viện này cũng được công nhận là thiên tài, ở trong học viện rất nổi tiếng.

Nhưng mà, trong nguyên tác cũng không cho người này lên sân khấu. Bao gồm cả Bích Lạc Ti kia.

Ký ức làm hấn hoảng hốt vài giây, mà trong vài giây này, Allen bắt được tay hấn.

Tay của thiếu niên nhỏ nhắn ấm áp, khi chạm vào ấm áp khác biệt này thì Allen ngẩn ra, như là không hiểu được người luôn luôn chán ghét bị người đồng giới chạm vào như y tại sao lại làm như vậy, còn chưa đợi y nghĩ thông suốt, y đã cầm tay Ngu Tiểu Mặc.

Mềm, cũng rất ấm áp.

Đáng tiếc, giây tiếp theo đã bị hất ra.

“Người làm gì?”

Động tác dắt tay cùng nam nhân khác, cảm giác thực sự không tốt, Ngu Tiểu Mặc cũng không thích nam nhân, hấn chỉ thích có mình Mặc Sở, cho nên khá bài xích với hành động thân mật này.

Càng miễn bàn đến hành động này của Allen quá đột nhiên, cũng bởi vậy có vẻ cực kỳ đột ngột.

Làm Ngu Tiểu Mặc không nghĩ tới mà Allen bị mình hất tay ra cũng sững sốt một chút, giống như là hận không hiểu nổi tại sao Ngu Tiểu Mặc lại hất tay y, mà Bích Lạc Ti lại đang gất um lên: “A! Allen, tại sao người có thể ở trước mặt ta chạm vào người khác!”

“Ta với người có quan hệ gì sao?”

Đáp lại cô là thái độ lạnh lùng bất cần, thậm chí lần này Allen còn không thèm liếc mắt nhìn cô, mà là lại đưa tay ra, lần thứ hai muốn tiếp cận cái người bình dân đáng ghét kia.

Mắt thấy Bích Lạc Ti sẽ nổi điên, mà Allen lại muốn tiến sang bên này, Ngu Tiểu Mặc không chút do dự lui về phía sau mấy bước, làm hấn không nghĩ tới chính là, Allen liền lập tức bước theo.

Dây dưa không dứt!

Nếu như Ngu Tiểu Mặc không biết mục đích của Allen chỉ là vì quyển sách kia mà không phải vì mình, Ngu Tiểu Mặc sẽ hoài nghi y có phải là Mặc Sở hay không.

Hấn dứt khoát ngừng lại, nói: “Ta mượn chỉ có một ngày, nếu người cần thì ngày mai có thể mượn. Được rồi ta đi, hẹn gặp lại.”

Nói rồi hấn lấy ra thẻ thủ thư cho mượn đọc, ở trên sách vẽ một cái, quyển sách thật dày đã bị cất vào trong không gian của thẻ mượn sách.

Ngu Tiểu Mặc muốn cầm sách bỏ chạy, thế nhưng tay còn chưa rút lại, đã bị Allen giữ lấy.

“Tuy rằng chỉ có một ngày, nhưng ngày kia ta có kỳ thi lịch sử, cho nên, không bằng hôm nay chúng ta cùng xem?”

Không biết cọng dây thần kinh nào bị lỗi của Allen lại lộ ra một nụ cười cũng khá lịch sự, nói như vậy với Ngu Tiểu Mặc —— nếu như không phải y níu tay Ngu Tiểu Mặc với khí lực lớn đến mức Ngu Tiểu Mặc chỉ cảm thấy một trận đau nhức, nhìn qua y sẽ càng thêm lễ phép.

“Người buông tay!”

“Người —— ”

“Làm sao vậy, đây là hai đứa nhỏ đang cãi nhau sao?”

Một đạo ánh sáng nhạt bỗng thần kỳ tách hai người ra, thân thể Ngu Tiểu Mạc bị khống chế di chuyển, tiến vào trong vòng tay vững chắc.

Sau lưng hắn dán lên lồng ngực rắn chắc ấm áp, có người đặt cằm lên đầu hắn, lười biếng cọ cọ vài cái.

Một khắc kia, tim Ngu Tiểu Mạc nảy lên, hắn thấy được một đôi tay quen thuộc, mang găng tay màu trắng. Còn có một sợi tóc bạch kim rũ xuống, rơi ở trước mắt hắn.

Ở trước mặt mọi người, Merlin không cố kỵ mà ôm một nam sinh năm ba trong ngực, khoe miệng cong lên, sắc mặt thoảng cái âm trầm khó coi, nhú mày nhìn Allen: “Cái này không được, trong học viện cấm tranh cãi cá nhân.”

Mọi người đ oán xem ai là Mạc Sở? =3=

Cái học viện khó kh ả n, cãi lộn c ù ng cấm =]]

62. Chương 60: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (3)

Sức nặng trên vai cùng ấm áp làm tim Ngu Tiểu Mạc trong thoáng chốc đập nhanh, song khi hắn nhanh chóng quay đầu nhìn người phía sau thì, Merlin đã nhanh nhẹn buông hắn ra, đi tới trước mặt Allen.

“Allen, sao có thể khi dễ bạn học như vậy?”

Merlin cười híp mắt vỗ vỗ vai Allen: “Còn là khi dễ trước mặt ta... Ừ, phải phạt các em thế nào mới tốt đây?”

“Mer... Merlin viện trưởng.”

Nghe Merlin dùng từ “Các em” thì, Bích Lạc Ti hiểu mình cũng trốn không thoát, nhanh chóng ủy khuất nói: “Rõ ràng ngay từ đầu không phải là lỗi của tội em, là người này, hắn —— ”

“Suyt.”

Ngón tay thon dài của Merlin nhẹ nhàng dè trên môi của Bích Lạc Ti, lại ở trước mặt cô lắc lắc ngón tay: “Trẻ ngoan không nên nói dối, vừa rồi ta đều nhìn thấy đó.”

Bích Lạc Ti hoảng loạn vài giây, một lát sau lặng lẽ cúi đầu, dù ủy khuất, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Ngu Tiểu Mạc không khỏi cảm thán vị đại tiểu thư này lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Mới vừa rồi còn kiêu ngạo muốn chết, hiện tại lại điềm đậm đáng yêu, ai không biết, còn tưởng rằng cô thực sự bị oan uổng.

May mà trong thư viện cũng không có quá nhiều người, nhưng mà chuyện tình ngày hôm nay chỉ sợ cũng sẽ bị truyền ra ngoài, mà “Andy” cùng Bích Lạc Ti mâu thuẫn, cũng chỉ sợ kết thù tại đây.

Kỳ thực Ngu Tiểu Mạc cũng không để ý sau này vị đại tiểu thư có làm khó dễ hắn hay không, hắn nhìn về phía nam tử tóc bạch kim vừa rồi cũng không có nhìn mình, trong lòng không biết nên nói là kích động hay mất mát.

Kích động vì người này có thể chính là Mạc Sở, bởi vì dù Mạc Sở ở trong nhân vật mà không có ký ức cũng sẽ làm một ít hành động vô cùng thân thiết với hắn theo bản năng, mất mát là vì Mạc Sở lại mất trí nhớ, lại không nhớ rõ mình.

Nhưng mà chỉ là ôm một cái mà thôi, bản thân Merlin cũng rất thích thân thiết với học sinh nhỏ, Ngu Tiểu Mạc cũng không thể bởi vì thế mà xác định người này có phải Mạc Sở hay không.

Hắn tiến lên vài bước, thử thăm dò kéo ống tay áo Merlin.

Allen vốn tính giải thích gì đó với Merlin, chú ý đến động tác của Ngu Tiểu Mạc, lập tức không nói, lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm, trong mắt xen lẫn nhiều loại cảm xúc bất mãn và cảnh cáo, xem ra là rất không muốn cho Ngu Tiểu Mạc nói chuyện.

Ngu Tiểu Mạc: “.....” Cái gì vậy!

“Làm sao vậy, em muốn nói gì vì bọn họ sao?”

Merlin không có đi dạy dỗ Allen, rất phối hợp xoay người, thuận tay xoa nhẹ đầu Ngu Tiểu Mạc.

Cảm giác tay Merlin phất qua sợi tóc thật thoải mái, Ngu Tiểu Mạc không nhịn được hí mắt, đã nhìn thấy đáy mắt Allen lạnh như băng.

Hắn lười để ý đến y, ngẩng đầu nhìn về phía Merlin: “Viện trưởng Merlin, tuy rằng thái độ hai vị bạn học này xác thực, ừ, không tốt cho lắm. Nhưng bọn họ chỉ muốn mượn em quyển sách này thôi. Hơn nữa kỳ thực thái độ của em cũng không quá tốt, cho nên tất cả lỗi cũng không phải là của bọn họ —— ”

Hắn còn chưa nói hết, Merlin đã nở nụ cười, tiếng cười còn cực kỳ sung sướng: “Thật là một bé ngoan, không hổ danh là Aya dạy dỗ, tính tình cũng giống với cô ấy.”

Nói xong, liếc nhìn Allen: “Em xem người ta đã giải vây cho các em, còn không tính nói xin lỗi sao?”

“... Xin lỗi.”

Ánh mắt Allen dạo qua trên người Ngu Tiểu Mạc, nhìn nhìn lại Merlin, cuối cùng vẫn hít sâu một hơi, trước mặt Ngu Tiểu Mạc tạo nhã lễ phép nói một tiếng xin lỗi.

Y khôi phục phong độ lễ tiết như lúc ban đầu, nhưng mà vẫn lãnh đạm như vậy, nhất là khi y nhìn Ngu Tiểu Mạc thì, ánh mắt kia thật giống như hận không thể hung hăng cắn xuống một miếng thịt vậy.

Trong lòng Ngu Tiểu Mạc âm thầm quyết định sau này sẽ giữ khoảng cách với người này, trên mặt bình thản nói: “Chiều nay ta sẽ đọc xong quyển sách này, buổi tối người có thể trở lại mượn.”

Sắc mặt Allen lúc này mới dịu xuống, dừng vài giây rồi nói: “Chừng nào thì người đến thư viện?”

Ngu Tiểu Mạc cảnh giác: “Thời điểm ta muốn tìm tư liệu thì đến.”

Allen: “Người —— ”

“Nói nữa liền phạt em một tuần không được vào thư viện, người bên cạnh em cũng thế.”

Merlin mỉm cười chen vào một câu: “Nghe nói vài ngày sau em phải thi về niên đại lịch sử Osters Fall? Laura ghét nhất học sinh rớt môn do mình dạy đó.”

Sát thương của câu nói này thực sự rất lớn, Allen cùng Bích Lạc Ti liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

“Em xem, như vậy có phải tốt không?”

Merlin hài lòng vỗ vỗ tay, nói với Ngu Tiểu Mạc: “Em muốn quay về ký túc xá sao? Hay là tiếp tục ở đây?”

Ngu Tiểu Mạc lưỡng lự một chút: “Ký túc xá...” Kỳ thực hắn rất muốn ở chung với Merlin để xác định rốt cuộc Merlin có phải là Mạc Sở hay không, thế nhưng nói như thế nào đây? Chẳng lẽ phải nói thẳng “Em rất muốn cùng thầy ở chung” sao?

“Ừ, đi thôi.”

Merlin thoáng giơ tay lên, trong không trung liền xuất hiện một cánh cửa. Cùng lúc đó, xung quanh cũng thoáng cái tràn ngập ma lực.

Ma pháp không gian!

Ngu Tiểu Mạc giật giật mi mắt, lập tức nhận ra đây mà ma pháp không gian được nhắc đến nhiều nhất trong tiểu thuyết, cũng chính là tùy ý liên thông đến hai nơi bằng cái gọi là cửa —— tiền đề là người thi triển ma pháp phải xác định chính xác vị trí kia.

Đây là ma pháp tiêu hao khá lớn mà lực cùng với độ khó thành thạo phi thường cao, nhưng mà, đương nhiên với đại nhân vật như Merlin mà nói căn bản không tính cái gì. Ở trong tiểu thuyết, vai chính cũng thường dùng ma pháp này vào một cái tới đó, vào một cái trở về, nhanh gọn lưu loát, quả thực không có áp lực nào.

“Nơi này cách ký túc xá một khoảng cách nhất định, lỡ đâu em dùng phi hành chú lại ngã từ giữa không trung xuống thì làm sao bây giờ?”

Merlin nhìn như tùy ý bóp bóp mặt Ngu Tiểu Mạc, ôn hòa nói.

Mạc Sở cũng rất thích bóp mặt mình, cũng rất thích dùng loại giọng ôn hòa này tự nhủ...

Ngu Tiểu Mạc nhìn Merlin, trong lòng không kiềm chế được nổi lên vui sướng.

Mặc dù rất muốn tiếp tục ở chung với Merlin, nhưng rối rắm qua đi, hắn vẫn cảm sách mượn rồi đi. Hắn còn có thời gian, mà Mạc Sở cũng sẽ nhớ ra mình.

Sau khi thiếu niên biến mất trong màn sáng, nụ cười của Merlin từng chút tiêu tan, khóe môi mím chặt, phác họa ra độ cong hồ hững.

Không còn ý cười, viện trưởng học viện Facila Luosi uy nghiêm đến đáng sợ, dưới mắt kính lạnh băng, đôi mắt xanh sẫm thâm trầm như trước khi bão táp ập vào đại dương.

Merlin cười vừa lạnh lùng vừa kinh khủng với Bích Lạc đi, đi đến gần Allen đang bị uy áp áp chế, không thể nhúc nhích, mỗi chữ mỗi câu, tiếng nói trầm thấp mà nguy hiểm.

“Đừng động đến người không nên động.”

Allen nổi gân xanh, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Sẽ chết.”

Gương mặt nam nhân tóc bạch kim phóng đại trong đôi mắt y, trong ngực Allen giống như bị cắn một thanh kiếm, hít thở không thông, thống khổ, vụn vụn —— trong nháy mắt vô số cảm giác vọt tới, hỗn loạn sắp không khống chế được.

Giờ khắc này, Allen không nghi ngờ “Merlin” đang kéo xuống nguy trang thực sự sẽ giết y.

Sẽ bởi vì y động vào một người khác, mà nghiền xương hắn thành tro.

Ngu Tiểu Mạc về tới ký túc xá của Andy.

Đây là ký túc xá một phòng hai người, cũng không tính là lớn, nhưng sạch sẽ ngăn nắp. Bạn cùng phòng với hắn chính là Bruno, nhưng mà Bruno vẫn chưa về, cho nên trong ký túc xá chỉ có mình hắn.

Ngu Tiểu Mạc ngồi vào giường, từ trong không gian của thẻ mượn đọc lấy ra quyển sách lịch sử dày kia, tiếp tục lật xem.

Trong Quay về dị thể Ebedis cũng không có đề cập căn cứ lịch sử đại lục Ebedis, nhưng mà quyển lịch sử này lại ghi rất căn cứ toàn bộ lịch sử đại lục. Đây chính là thứ mà một người ngoài như Ngu Tiểu Mạc cần.

Nếu như thời gian trong thế giới này sớm trước 10 năm so với thời gian trong tiểu thuyết, như vậy hắn phải một lần nữa tìm hiểu một chút về thế giới này.

“Andy! Quả nhiên người ở đây!”

Nửa giờ sau, Ngu Tiểu Mạc đang tập trung xem sách, cửa phòng đã bị Bruno đẩy ra.

“Nghe nói gì không? Hai người Allen và Bích Lạc Ti bình thường đặc biệt phách lối đã bị khấu trừ 500 điểm học tập! Tròn năm trăm điểm! Ha ha, đây là điểm bọn họ phải kiếm một đến chết đi sống lại hơn nửa năm!”

Bruno ngồi xuống bên cạnh Ngu Tiểu Mạc, nói đến mặt mày hớn hớn.

“Hình như là bởi vì chống đối viện trưởng Merlin, trời ạ, viện trưởng Merlin mà bọn họ cũng dám chống đối, thực sự là chán sống mà! Trừ 500 điểm cũng là ít nha! Vốn là Allen muốn tranh cử cái ghế hội trưởng, hiện tại ngay cả tư cách cũng bị mất! Nghe nói cũng là bị cái vị hôn thê Bích Lạc Ti muốn tìm đường chết cho ăn mệt! Phỏng chừng gia tộc của y cũng bị tức chết! Ha ha ha ha ha ha!”

“....”

Bị Bruno thao thao bất tuyệt, quấy rối không cho đọc sách, Ngu Tiểu Mạc đóng sách lịch sử lại, nói: “Chống đối viện trưởng Merlin?”

“Đúng vậy! Hình như là xảy ra trong thư vậy, không phải vừa rồi người đi thư viện sao? Có nhìn thấy cảnh này không?”

“Ách.”

Ngu Tiểu Mạc suy nghĩ, vẫn quyết định nói dối: “Không có.”

Bruno hưng phấn nói: “Thật là nhiều người đều thấy được đó! Nói là trước đó Bích Lạc Ti vô lễ với viện trưởng. Chắc, đại tiểu thư này bị người nhà cưng chiều đến đầu óc mê muội rồi, cố tình Allen cũng xen vào! Chẳng lẽ hai người kia thực sự cho rằng gia tộc mình có thể chống chọi lại Facila Luosi sao? Đừng nói giỡn! Tin tức này vừa truyền ra tất cả mọi người đều tán thưởng! Mỗi ngày đều ức hiếp người khác, ngày hôm nay cuối cùng cũng bị giáo huấn!”

Quả nhiên, danh tiếng hai người kia cũng không tốt như vậy.

Ngu Tiểu Mạc nghiêng đầu nghe Bruno nói, lặng yên suy nghĩ.

Lúc đó trong thư viện cũng không phải không có người, nhưng sự tồn tại của hắn bị che giấu.

Allen và Bích Lạc Ti gây phiền phức cho hắn lại biến thành “Chống đối viện trưởng”, xem ra là Merlin đang bảo vệ hắn. Mà sau khi bị chụp cái mũ lớn như vậy, hai người Allen và Bích Lạc Ti sẽ như thế nào, cũng không biết.

—— trên thực tế, vài ngày sau, chuyện Allen và Bích Lạc Ti gây sự đã bị truyền đi sôi sùng sục, mà hai người kia đều bị gia tộc kéo về nhận giáo huấn, đồng thời, gia tộc bọn họ cũng phái người đến tạ lỗi Merlin, có người nói chỉ bị Merlin tùy tiện cười rồi đuổi đi, hai đại gia tộc biết nhưng cũng không dám làm gì, dù sao bọn họ cũng đuối lý, không thể làm gì khác hơn là ảo não quay về.

Ngu Tiểu Mạc đem sách lịch sử trả lại còn sợ Allen để lỡ mất kỳ thi lịch sử, vắng thi trượt môn đều phải bị trừ điểm học tập, nhưng mà y đã bị trừ nhiều điểm như vậy, phỏng chừng cũng không sợ trừ thêm một điểm.

Một tuần sau, Merlin rút cuộc gặt đầu, một lần nữa tặng trở về thể diện đã mất hết gia tộc của Bích Lạc Ti, có người nói cô bị gia tộc nghiêm hình trừng trị một phen, tính tình ngày thường cũng thu liễm không ít.

Mà Allen là mấy ngày sau mới quay về.

Hơn nữa là cả người đầy máu đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngu Tiểu Mạc, ném một thứ cho hắn.

63. Chương 61: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (4)

Allen ném cho Ngu Tiểu Mạc một tinh thể lam sắc vẫn còn ấm.

Ngu Tiểu Mạc nghi ngờ nhìn Allen, cực kỳ hoài nghi đối phương có phải có vấn đề ở chỗ nào hay không: “Đây là...”

Allen nhàn nhạt nói: “Nội hạch của ma thú trung cấp hệ thủy, phù hợp cho người làm trượng ma pháp.”

“Từ từ, tại sao ngươi phải cho ta? Ta không thể nhận...”

“Đưa cho ngươi chính là của ngươi.”

Allen nhìn không được vung tay, xoay người rời đi: “Coi như là quà tạ lỗi đi.”

Bộ dáng bây giờ của y và ngày ấy giống như hai người khác nhau, có thể là bị Merlin chèn ép đến quá tàn nhẫn, cả người khác xa lúc trước.

Ngư Tiểu Mạc cầm tinh hạch, chần chờ đứng tại chỗ, không biết có nên đuổi theo hay không.

Nhưng mà cuối cùng hắn cũng không đuổi theo, có thể quanh thân Allen tản ra khí tức quá nguy hiểm, hắn không muốn tìm rắc rối.

Khi Allen đi rồi, Ngư Tiểu Mạc cũng dự định quay về ký túc xá. Kết quả đúng là không khéo, đi một lúc, hắn lại gặp người quen.

“Viện trưởng!”

Nhìn thấy Merlin đứng cách đó không xa, Ngư Tiểu Mạc lộ ra nụ cười thật tâm vui vẻ, chạy đến phía Merlin vẫn đang mỉm cười với hắn.

“Đứa bé này.”

Merlin nắm cả vai hắn, kéo đến bên cạnh, cười nói: “Allen không nghe lời kia lại tới gây phiền toái cho em?”

“Không có.”

Ngư Tiểu Mạc rất vui lòng cùng Merlin thân thiết, lấy ra tinh hạch Allen tặng cho Merlin xem: “Y tặng em một thứ, tuy rằng không hiểu tại sao?”

“Phải không? Cho ta xem được không?”

“Được.”

Ngư Tiểu Mạc tùy ý để Merlin vân vê viên tinh hạch trong tay mình, hành động trước mắt xem kỹ tinh tế.

Tinh hạch tản ra màu lam xinh đẹp, lắng đọng lại u lam của hải dương, còn bởi vì ánh mặt trời chiếu sáng, trong u lam còn lóe lên tia sáng vàng mỏng manh.

Thật xinh đẹp.

Dù cho không quá thích Allen, Ngư Tiểu Mạc cũng không thể không thừa nhận, lễ vật y tặng nhìn rất vừa mắt.

Màu xanh nhạt... Giống như nhẵn Mạc Sở cho hắn.

Ngư Tiểu Mạc cúi đầu nhìn nhẵn trên tay mình, phát hiện màu sắc tinh hạch hóa ra không khác gì lắm với màu sắc trên nhẵn bảo thạch.

Rắc.

Một âm thanh rất nhỏ, có bột phấn gì đó ở phía trên ào ào rơi xuống.

Rắc rắc.

Ngư Tiểu Mạc ngẩng đầu, chỉ thấy viên tinh hạch ở giữa ngón tay Merlin biến thành một đồng bột phấn, bị gió chậm rãi phân tán vào không khí.

Ngư Tiểu Mạc cả kinh: “Viện trưởng?!”

Merlin phui phui tay, không chút để ý mà phui rớt bột phấn trên kê tay, sau đó từ trong không gian của giới chỉ lấy ra một trượng ma pháp đánh một viên tinh hạch màu lam nhạt.

Merlin nhét trượng ma pháp vào tay Ngư Tiểu Mạc, cười híp mắt giải thích: “Cái kia không hợp với em, ta cho em thứ tốt hơn.”

Ngư Tiểu Mạc: “Nhưng, nhưng cái đó là Allen cho em...”

“Chỉ là một tinh hạch trung cấp nhỏ nhỏ mà thôi, ở trong học viện có đầy.”

Merlin nói: “Gia tộc của y cũng không hiếm lạ mấy thứ này. Dem món đồ chơi không cần đi nhận lỗi, ngay cả ta còn không thèm nhìn.”

Lời của Merlin tràn đầy châm chọc, nhìn ra được viện trưởng không vừa mắt với lễ vật của Allen.

Ngu Tiểu Mạc không nói gì.

Cả người Allen nhiễm đầy máu, hai tay lại được lau đến sạch sẽ, viên tinh hạch đưa cho hắn cũng rất sạch sẽ... Viên tinh hạch này rất có thể là tự mình săn bắt, mà không phải như Merlin nói, tùy tiện lấy tới như vậy.

“Em rất thích trượng ma pháp này, thế nhưng rất xin lỗi viện trưởng, em không thể nhận.”

Ngu Tiểu Mạc không nhận lễ vật của Merlin, đặt lại trượng ma pháp vào tay Merlin.

“Em hy vọng trượng ma pháp đầu tiên của em do em tự tạo ra.”

“Thực sự không cần sao? Trượng ma pháp hệ thủy này rất thích hợp với em.”

Ngu Tiểu Mạc kiên định lắc đầu.

Merlin bắt đầu thu hồi trượng ma pháp: “Thật không có cách nào ép em được... Một tháng sau chính là kỳ săn thú thường niên của các em, có nghĩ tìm ai làm đồng đội chưa?”

Kỳ săn thú?

Ngu Tiểu Mạc sững sốt một chút, sau đó nhớ tới mấy ngày trước, Bruno xác thực là hỏi mình chuyện tổ đội trong kỳ săn thú.”

“Em đã cùng bạn cùng phòng ước định xong rồi.”

“Hình như... Gọi là Bruno phải không? Ta nhớ cậu ta là một đứa trẻ rất hoạt bát.”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vậy được rồi, quả nhiên chuyện của em phải do em quyết định.”

Tay của Merlin nhẹ nhàng lướt qua trán hắn, vén tóc mái rối bời che ở trước mắt hắn: “Phải cẩn thận, bình an trở về. Đương nhiên, dù cho gặp phải nguy hiểm, trường học cũng sẽ bảo vệ em.”

Khi đầu ngón tay chạm đến làn da mang theo rung động rất nhỏ, đôi mắt sâu thẳm màu ngọc bích của Merlin, ôn nhu đến mức làm Ngu Tiểu Mạc muốn chìm vào trong đó.

Ngu Tiểu Mạc âm thầm nắm chặt tay trong ống tay áo, khi Merlin sắp rời đi, hắn bắt cánh tay Merlin lại: “Mạc Sở?”

Cước bộ Merlin dừng lại, quay đầu, ánh mắt nhìn hắn chăm chú.

Ngu Tiểu Mạc khẩn trương rồi lại nghiêm túc: “Thầy là Mạc Sở sao? Có thể nhớ ra rồi sao?”

Merlin trầm mặc vài giây, đột nhiên cong cong môi.

Merlin giữ cằm Ngu Tiểu Mạc, cúi người, chạm vào môi hắn như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt).

Ngu Tiểu Mạc: “!!!”

“Ta không biết người trong miệng em là ai...”

Đầu ngón tay ấm áp chạm rãnh chà xát trên môi Ngu Tiểu Mạc, Merlin ý vị không rõ cười khẽ vài tiếng, buông tay, đứng dậy: “Nhưng mà, thời điểm ta nghe em kêu như vậy, đột nhiên lại muốn làm như thế.”

Ngu Tiểu Mạc: “.....” Hắn kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Merlin, trong khoảng thời gian ngắn ngẩn ngơ.

“Đứa bé này.”

Merlin giang hai tay tính ôm hấn vào ngực, nhưng vài giây sau, lại đặt tay xuống, lần thứ hai vỗ vỗ đầu Ngu Tiểu Mặc.

“Chờ em quay về, chúng ta nói chuyện đằng hoàng, có được không?”

“... Ừ.”

“A, được rồi, trở về đi.”

“... Ừ.”

Sau đó Ngu Tiểu Mặc chạy về ký túc xá của mình, nhào lên giường cao hứng mà lăn một vòng.

Thật sự là Mặc Sở!!

Sau khi lăn xong, hấn lại sần.

Cái tính ăn dấm chua của Mặc Sở thật sự làm người ta đau đầu, hấn còn phải đi giải thích với Allen.. Giải thích thế nào đây?

Trước tiên... Nói lời xin lỗi đã rồi tính tiếp.

Nhưng mà, đến lúc Ngu Tiểu Mặc tìm Allen nói xin lỗi thì, hấn mới biết được hồi hận.

“Xin lỗi, ta không cẩn thận đem tinh hạch người tặng, ừm, đánh mất.”

Ngu Tiểu Mặc cực kỳ xấu hổ nói lời xin lỗi, nhìn thái độ Allen lạnh nhạt, nhanh chóng cam đoan mình có thể trả cho y lại một viên.

Đối với lần này, Allen chỉ nói một câu khô khan “Đồ đưa cho người là của người, muốn làm gì thì tùy”, cũng không thèm nhìn hấn, đi về một phía.

Ngu Tiểu Mặc vội vàng nín y: “Thực sự rất xin lỗi! Ta nhất định sẽ trả lại một viên cho người!”

Allen bị hấn kéo thì ngừng một chút, quay đầu lại: “Người dự định trả như thế nào?”

“Ách, kỳ sản thú một tháng sau —— ”

“Chỉ bằng một mình người - ma pháp sư phụ trợ không có lực công kích gì?”

Ngu Tiểu Mặc: “... Ta sẽ cùng Bruno tổ đội, ta phụ trợ cậu ta.”

Ánh mắt lạnh như băng của Allen nhìn hấn từ đầu đến chân, cho đến khi Ngu Tiểu Mặc thấy da đầu tê dại, rốt cuộc mới mở miệng: “Tổ đội với ta, ta sẽ không tính toán chuyện này.”

Ngu Tiểu Mặc kinh ngạc: “Ta đã có đồng đội!”

“Đã đi.”

“Người —— ”

“Ta lui một bước, cậu ta lưu lại, ba người chúng ta tổ đội.”

Allen lạnh lùng nói, cắt đứt lời Ngu Tiểu Mặc còn chưa kịp nói ra: “Vừa rồi còn nói xin lỗi ta, hiện tại lại trưng ra bộ dạng không tình nguyện, ta rất khó nhìn ra rốt cuộc là người có thật tình hay không?”

Quả thực Ngu Tiểu Mặc bị logic cường đạo của y làm cho bật cười: “Không phải là người còn vị hôn thê sao? Huống chi một quý tộc như người, có khi là có người muốn chạy tới tổ đội cùng đó.” Nói xong mấy lời này hấn mới kỳ quái phát hiện, quả thực giống như thiếu nữ bình dân bị tổng tài bá đạo coi trọng liền muốn cự tuyệt cùng tổng tài bá đạo dây dưa, có bao nhiêu nhu nhược liền có bấy nhiêu nhu nhược.

“Ý của ta là, ta nhất định sẽ trả lại tinh hạch cho người, nhưng người không thể làm khó người khác.”

“Làm khó người khác, thì tính sao?”

Nhìn Ngu Tiểu Mặc muốn thả tay ra, Allen lại dứt khoát gắt gao chế trụ cổ tay hấn: “Thứ cho ta nói thẳng, chỉ bằng thực lực của người cùng bạn tốt sợ rằng rất khó mang về cho ta một viên tinh hạch trung cấp, ta chỉ là vì đảm bảo mình có thể thu được quà bồi thường như lời người nói thôi.”

“... Cho nên?”

Allen nói như lẽ đương nhiên: “Cho nên, ta muốn tổ đội cùng ngươi, cái người gọi là Bruno có muốn ở lại hay không là chuyện của cậu ta.” Dừng một chút, trong giọng nói của y có một tia gần như là hòa hoãn: “Bích Lạc Ti chỉ làm liên lụy người khác, ta cũng không thích cô ta. Hơn nữa, dù là gia tộc của ta, cũng không muốn ta cùng cô ta có quan hệ gì.”

Sau khi nghe được Bích Lạc Ti chọc giận viện trưởng thân phận tôn quý, gia tộc Allen rất không hài lòng với thái độ của vị hôn thê này. Đắc tội một gia đình quý tộc không lớn không nhỏ, so với đắc tội một ma pháp sư mà ngay cả quốc vương cũng tôn kính thì tốt hơn.

“Ta còn cho rằng là —— ”

“Cứ quyết định như vậy, ta sẽ chuẩn bị tốt cho cả đội, ngươi chỉ cần mang theo thực lực và não cùng ta tiến vào rừng rậm là được rồi.”

Allen đánh nhịp định ra kết cục, chuyện kế tiếp không phải là việc Ngu Tiểu Mạc có thể quyết định.

Bết bát hơn chính là, từ đầu đến cuối, Allen không cho hắn cơ hội cự tuyệt. Mà hắn lại càng không nghĩ ra một cái cơ nào hay để cự tuyệt y, dù sao lúc này, người đuổi lý là hắn.

Allen cũng không có nói ra chuyện y cùng Ngu Tiểu Mạc tổ đội, nhưng mà vào lúc ban đêm, Ngu Tiểu Mạc chợt nghe bạn cùng phòng thích hóng chuyện nhà mình nhắc tới Bích Lạc Ti ban ngày ồn ào với Allen, bởi vì vừa mới về trường, ở trước mặt mọi người Allen cự tuyệt tổ đội với Bích Lạc Ti trong kỳ săn thú.

“Bích Lạc Ti còn phát ngôn bữa bãi sẽ không để cho ai tổ đội với Allen, nhưng mà Allen đều không để ý đến cô ta, chỉ đáp một câu “Nếu cô dám thì cứ thử đi”, làm Bích Lạc Ti tức giận đến gào thét —— thật đặc sắc, đáng tiếc ngươi lại bỏ lỡ.”

Ngu Tiểu Mạc: “....” Ban ngày?

Thời điểm hắn tìm Allen đã là xế chiều.

Lẽ nào dù cho mình không nói xin lỗi, Allen cũng sẽ tìm mình tổ đội sao?

... Suy nghĩ kỹ càng liền thấy hoảng sợ.

Ngu Tiểu Mạc đột nhiên có dự cảm trong kỳ săn thú mình sẽ không sống quá tốt lành gì.

Dự cảm của hắn luôn rất chuẩn, chỉ ít là đến hiện tại.

Rơi vào đường cùng, không muốn liên lụy đến Bruno, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển bày tỏ áy náy với Bruno rằng mình không thể tổ đội cùng cậu ta, đồng thời ám hiệu nguyên nhân trong đó cho Bruno.

Bruno: “!!!”

Vì vậy kế hoạch ban đầu bọn họ cùng nhau tổ đội đi vào rừng rậm đã định sẵn cứ như vậy chết yểu, mà một tháng sau, cứ yên lặng như thế, Bruno cùng vài đồng đội khác tiến vào rừng rậm, trước khi đi còn rất lưu luyến phát phát tay với Ngu Tiểu Mạc, có vài phần không khí ly biệt.

“A.”

Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe tiếng cười lạnh ở đằng sau.

“... Ngươi đã đến rồi.”

Không cần nghĩ cũng biết là ai, thậm chí Ngu Tiểu Mạc còn không quay đầu lại.

“Đi.”

“...Ừm.”

64. Chương 62: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (5)

Boot cổ thấp đập trên lá cây, vang lên tiếng xào xạc.

“Cẩn thận một chút.”

Allen dừng bước, không quay đầu lại mà kéo lấy Ngu Tiểu Mặc đang bị áo choàng không cẩn thận mà móc vào cành cây.

“Nếu như ở ngã rẽ gặp phải ma thú gì, ta sẽ không quản người.”

“Không cần quan tâm.”

Ngu Tiểu Mặc rút ra đoản đao dứt khoát lưu loát mà xé rách áo bào vướng víu kia, theo sát bước chân của Allen.

Nơi này là một khu rừng rậm ma thú thuộc về học viện Facila Luosi, mỗi kỳ săn bắn học viên sẽ đến nơi này tìm kiếm tinh hạch ma thú mà mình yêu thích, tăng cường ma pháp cho pháp trượng của mình.

Học viên lớp nhỏ sẽ có giáo viên dẫn dắt, mà như Ngu Tiểu Mặc là học viên lớp trung, sẽ được trang bị một ít đồ dùng ma pháp khẩn cấp của học viện phân phát, bên hông của hắn có một viên thủy tinh truyền tống, có thể truyền tống hắn cửa vào ma pháp của rừng rậm. Còn có một kíp nổ ma pháp, sau khi châm ngòi, thuốc pháo sẽ bay lên, để người ở phụ cận nhìn thấy sẽ lập tức đến trợ giúp.

“Nếu như thủy tinh truyền tống của người đã đánh mất thì đừng có tìm ta, tự mình quay về đi.”

“Ừm.”

Ngu Tiểu Mặc nói một tiếng khô khốc, không để ý tới y.

Vừa vào đến bìa rừng, Allen bắt đầu chăm chọc khiêu khích hắn, Ngu Tiểu Mặc cũng không biết y lấy đâu ra địch ý lớn như vậy đối đầu với mình, nếu ngại mình vô dụng, tại sao phải tìm mình cùng tổ đội?

Ngu Tiểu Mặc chỉ yên lặng ôn tập những ma pháp mà mấy ngày trước mới bổ sung thêm, những chú ngữ này đều ở trong đầu Andy, chỉ sau khi Ngu Tiểu Mặc lật ra những ma pháp này từ trong sách ma pháp, những ký ức Andy sử dụng ma pháp này mới hiện lên.

Tùm.

Đột nhiên Allen một cước đạp phải một cái hồ nước tự dưng xuất hiện nhiều thêm: “... Người đang làm gì?”

“Xin lỗi xin lỗi.”

Ngu Tiểu Mặc không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi: “Không cẩn thận liến đọc chú ngữ.” Cái này là sự thật, tuy rằng dường như Allen không tin hắn lắm.

Sau khi lạnh lùng trừng mắt Ngu Tiểu Mặc, một lần nữa Allen lại đi về phía trước.

Ngu Tiểu Mặc tránh được vũng nước kia, cảm giác nguyên tố thủy trong không khí rất nồng đậm.

Đây đại khái là ma pháp sư hệ thủy rất nhạy cảm với thủy nguyên tố, bởi vì sau đó không lâu, bọn họ chợt nghe thấy tiếng nước.

“Có sông, đi bổ sung thủy nguyên đi.”

Ngu Tiểu Mặc đề nghị với Allen: “Bờ sông cũng có thể sẽ có ma thú.”

Nơi này là bên ngoài rừng rậm, đa số là ma thú cấp thấp trung cấp, cũng không quá mạnh. Hơn nữa dù cho bọn họ gặp nguy hiểm, bọn họ cũng có thể chạy trốn nhanh chóng.

Allen không phủ quyết đề nghị này, bọn họ men theo tiếng nước đi đến, tiếng nước càng lúc càng rõ, thủy nguyên tố trong không khí cũng càng ngày càng nồng đậm.

Ngu Tiểu Mặc cảm giác vô hình trung, thể lực của mình đã khôi phục không ít, địa phương có nước là nơi thích hợp nhất để ma pháp sư hệ thủy phát huy.

Ào ào ——

Sau đó không lâu, một dòng suối trong suốt xuất hiện trước mặt bọn họ.

Allen bảo Ngu Tiểu Mạc đưa túi nước cho mình —— đối với một ma pháp hệ thủy trung cấp đương nhiên là không thể bổ sung thủy nguyên cuộn cuộn không dứt cho bản thân, cho nên đối với Ngu Tiểu Mạc mà nói, túi nước là nhu yếu phẩm rất quan trọng.

“Đợi một chút.”

Ngu Tiểu Mạc kéo Allen lại, ngăn cản y bước ra từ đằng sau cây: “Nhìn đã.”

Ma thú ở trên thượng nguồn rừng rậm cũng không an toàn, trong tiểu thuyết Quay về dị thế Ebedis vai chính ở bờ sông đụng phải tập kích của ma thú cao cấp, đương nhiên, kết cục là vui vẻ viên mãn.

Bọn họ không có số mệnh nghịch thiên của vai chính, không có khả năng bằng sức một người mà chiến thắng một ma thú cao cấp.

Dù sao thế giới này cũng từ tiểu thuyết mà sinh ra, Ngu Tiểu Mạc còn nhớ kỹ được điểm này.

Hai người ở tại chỗ quan sát một lúc, quả nhiên, ở bờ sông bên kia phát hiện một con ma thú cấp thấp đang uống nước.

”Là ma thú cấp thấp, hệ hỏa.

Allen nói: “Ta muốn tinh hạch của nó.”

Ngu Tiểu Mạc không nói, hành vi vừa thấy mặt đã muốn lấy mạng đối phương của Allen ở thế giới này là rất thông thường, hoặc có thể nói, người vào rừng rậm này, đều làm như thế.

“ !”

Nhanh chóng đọc chú ngữ, Allen mặc kệ một kích này có thể trúng hay không, giữa sự che chắn của cây cối mà xông ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Ngu Tiểu Mạc chứng kiến tác chiến của người thế giới này, không dám thả lỏng, theo sát một bên.

Còn đang cúi đầu uống nước, ma thú miễn cưỡng nhận thấy hỏa nguyên tố đột nhiên nồng đậm, nhưng mà nó phản ứng chậm một bước, bị hỏa cầu bắn trúng vào mặt, hỏa diễm đốt cháy da, ma thú chìm trong ngọn lửa kêu lên thảm thiết.

Nhưng mà, đương nhiên nó không có khả năng bị đánh gục như vậy, ngay lập tức nhào vào trong nước, trong nháy mắt thân hình ma thú phồng lên, lớn gấp ba bốn lần, một tiếng thét dài, ngọn lửa trên người biến mất vô tung vô ảnh.

“ !”

Chờ ma thú gầm thét xong lại thì, ma pháp kế tiếp của Allen cũng đã chuẩn bị xong. Y đứng ở bờ sông bên kia, đầu ngón tay điểm điểm đầu ma thú trong khoảng không, từng nhánh hỏa tiễn bắn ra, tàn ảnh phác họa ra từng vệt đỏ đậm.

“Rống —— ”

Ma thú nâng hai chân lên thật cao, lại chợt nện xuống, bọt nước văng lên, tạo thành một bức tường chắn lửa, vững vàng che chắn hỏa tiễn ở bên ngoài.

Rầm ——

Ngay thời điểm hai phe giằng co, dị biến nổi lên. Mặt nước nổi lên rung động, như thủy yêu vươn móng vuốt sắc nhọn, mây đạo thủy liên phóng ra, đâm rách da ma thú, tiến sâu vào máu thịt.

“Rống!!”

Huyết sắc nhuộm đỏ mặt nước trong suốt, ma thú lao đảo rồi ngã xuống, bị một hỏa tiễn hoa phá trường không, thẳng vào giữa bụng.

Ma thú co quắp mấy cái cuối cùng không còn sinh mạng, Allen liếc mắt sang bên cạnh, thiếu niên mặc lam bào đi thẳng tới thượng nguồn, rót nước suối vào túi.

Ma thú cấp thấp cũng không khó đối phó, hướng chỉ là dưới tình huống bị hai người bọn họ vây công. Chờ khi Ngu Tiểu Mặc rót đầy túi nước, Allen đã lấy tinh hạch ma thú ra.

Tinh hạch của ma thú cấp thấp không sáng bóng xinh đẹp như trung cấp, màu sắc trầm đục, cũng không tinh khiết.

“Có thể dùng để khảm lên trượng ma pháp của ta.”

Allen nói: “Nó đã được khảm một viên tinh hạch trung cấp, còn cần ba viên tinh hạch cấp thấp phụ trợ. Người giúp ta lấy ba viên tinh hạch là được, xem như là bù cho viên trung cấp kia.”

Ba viên tinh hạch cấp thấp, đã lấy được viên, còn hai viên.

Giao dịch này đối với Ngu Tiểu Mặc không có lỗ vốn, nhưng hắn vẫn hỏi: “Người thực sự không cần tinh hạch trung cấp sao?”

“Không cần.”

Allen cất tinh hạch vào túi đựng: “Ta đã có.”

Nói cách khác ngay từ lúc đầu y đã không định để mình trả lại cho y, mà là cần ba viên cấp thấp sao?

Ngu Tiểu Mặc không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Kế tiếp hai người tiếp tục đi sâu vào rừng rậm ma thú, nhưng mà bọn họ không có may mắn như ban đầu, Allen cũng không gặp được ma thú thích hợp nào nữa.

Trên đường đi, vô tình gặp được vài con ma thú hệ thủy thả lỏng cảnh giác đi dạo trong rừng, thế nhưng Ngu Tiểu Mặc cũng không có đi săn giết chúng nó, tùy ý để chúng nó chậm rãi đi ngang qua mặt mình.

“Cơ hội tốt như vậy...”

Sau khi để cho ba con ma thú hệ thủy chạy mất, Allen liếc mắt nhìn Ngu Tiểu Mặc: “Người khôn muốn làm trượng ma pháp cho riêng mình sao?”

Ngu Tiểu Mặc: “Đợi lát nữa đi.” Thật sự là hắn không muốn, dù sao sau khi tìm được Mạc Sở, mình cũng sẽ không ở thế giới này quá lâu.

Allen không nói gì nữa, đại khái là cũng không muốn quản chuyện của Ngu Tiểu Mặc, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đây, bọn họ gặp một vài người quen.

“Andy!”

Ở xa xa, Bruno trông thấy thân ảnh của Andy, vui vẻ gọi một tiếng, liền chạy đến chỗ hắn.

“Ta và mấy người kia tách ra một thời gian, may mà gặp người... Ách!”

Bruno chỉ lo ở bên cạnh Ngu Tiểu Mặc nói năng ầm ĩ, cho đến khi Allen bước đến kéo Bruno ra, mới phát hiện bên cạnh còn có một đại thiếu gia mà cậu ta chán ghét.

“Người làm gì thế!”

Bruno một lời không hợp liền oán hận nói với Allen.

Allen lạnh lùng nói: “Ở trong rừng rậm ma thú không có chút cảnh giác nào mà la to, người là muốn kéo những ma thú khó chơi đến hại chết chúng ta sao?”

Bruno lập tức phản bác: “Ta ở đây đi dạo rất lâu rồi mà đâu có sao. Căn bản là không có gặp được ma thú gì, người cũng quá —— ”

“Rống!!”

Cậu ta vừa nói xong, tận sâu trong rừng rậm truyền đến tiếng ma thú rống giận chấn động cả một vùng.

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Allen: “.....”

Bruno: “.....”

Vừa thấy thân ảnh của ma thú to lớn ở sâu trong rừng rậm xuất hiện, khí thế của nó nguy hiểm lạnh thấu xương, con ma thú này hình thể khổng lồ, thế nên mỗi bước chân của nó, đều khiến cho đất đai xung động.

“.....”

“Rống!!”

“Chạy!!”

Đầu tiên là Ngu Tiểu Mạc hô một tiếng, kéo tay Bruno đang ngây người như phỗng chạy như điên về một phía —— đang chạy phía trước bọn họ, Allen thủ thế “Đi bên này”.

Đó là khí thế mười phần của ma thú hệ thủy trung giai, rất khó giải quyết, nếu như ba người bọn họ muốn giết chết nó, nhất định phải trải qua một trận ác chiến. Nhưng trước đó phải thử xem có thể chạy thoát hay không, nếu chạy không thoát, cũng phải đổi một địa phương tác chiến khác.”

“Không nên dẫn nó đến bờ sông! Đi tìm chỗ nào khô hạn ấy!”

“Quẹo trái!”

Bruno chạy trốn thở không ra hơi gào thét một tiếng: “Mới nữa, ta ở chỗ này, giết một con hệ thủy, ma thú hệ thủy —— ”

Allen tức giận nói: “Căn bản là ngươi không cần đến tinh hạch hệ thủy.”

Bruno không cam lòng tỏ ra yếu thế, rống trở lại: “Nó công kích ta trước!!” Nói xong, cậu ta liền lấy ra một viên tinh hạch lam sắc từ trong túi lén lút đưa cho Ngu Tiểu Mạc: “Cho người!”

“Rống!!!!”

Cứ như vậy lấy được một viên tinh hạch hệ thủy, Ngu Tiểu Mạc còn chưa kịp nói cái gì, khí tức của ma thú đang đuổi theo hẩn ở phía sau trong nháy mắt tăng vọt lên mấy lần, hình như càng tức giận hơn.

Ngu Tiểu Mạc: “... Không phải là ngươi giết thú con của nó chứ!!”

Bruno: “!!”

“Ừm, hình như con thú nhỏ kia... Có hơi giống con này...”

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Allen: “.....”

Bị cậu ta hại chết!!

65. Chương 63: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (6)

“Này này này này!!”

Ba người ở trong rừng rậm bị ma thú đuổi một trận, sau khi đến một chỗ ngoặt, Bruno nhìn đến một phương hướng, kéo lấy ống tay áo của Ngu Tiểu Mạc chạy đi bên kia.

“Rống!!”

Ma thú ngửa đầu rít gào, thủy cầu hung hăng đập về phía cậu ta.

“A!”

Bruno cuống quýt né tránh, Ngu Tiểu Mạc bị cậu ta kéo ống tay áo nên lão đảo ngã trên mặt đất, trước khi ngã xuống, hắn đem tinh hạch đang cầm trên tay cố sức quăng về phía ma thú, đồng thời hai tay còn ôm lấy Bruno đang ngã cùng, dứt khoát lặn một vòng.

Thủy cầu đập vào vị trí hắn nằm lúc này, mặt đất cứng rắn bị tạc ra một cái hố.

Tinh hạch thật là không may mà đập vào chóp mũi ma thú, kêu lộc cộc lặn xuống dưới. Giống như là cảm thụ được khí tức của hải tử, ma thú dừng lại, cái đầu lớn cúi xuống ừ ừ viên tinh hạch, đến gần ngửi ngửi tinh hạch.

“ !”

Gông xiềng hỏa diễn trong nháy mắt bùng lên từ nền đất khô ráo, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt rừng rậm, đồng thời giam cầm ma thú trong đó.

Mà trong lúc chớp nhoáng này, mấy nhánh hỏa tiễn bắn tới, đâm vào vài bộ vị mỏng manh của ma thú, máu tươi tuôn ra, ma thú mới an tĩnh trong chớp mắt hoàn toàn bị chọc giận, tiếng hét thấu tận trời xanh.

Thế nhưng, hỏa diễm hình thành lồng giam chỉ vây khốn nó trong chốc lát, mà chỉ trong vài giây ngắn ngủi như vậy, Bruno bỗng nhiên đứng dậy, Allen cũng kéo căng trường cung.

Ngay lúc này, dưới tình thế cấp bách, hai người kia cũng có một lần phối hợp hoàn mỹ. Khi Ngu Tiểu Mạc ném ra tinh hạch thì Bruno đọc lên chú ngữ bày ra lồng cui, mà Allen nhanh chóng bổ một kích vào con ma thú này. Cục diện xoay chuyển trong nháy mắt, bọn họ chiếm thế thượng phong.

Thiêu đốt cây cối mang đến số lượng lớn hỏa nguyên tố, lửa áp chế thủy, mà ma thú phụ thuộc vào nguyên tố so với nhân loại càng mạnh hơn, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, con ma thú trung giai này xác thực bị hai người Allen và Bruno liên thủ lại, áp đến không góc đầu lên được, trên người xuất hiện vài vết thương, máu tươi chảy xuống lớp lông đen bản, nhiễm đỏ mặt đất dưới thân.

Allen và Bruno ra tay đủ ngoan độc, bởi vì bọn họ biết, nếu không giết con ma thú này, nó sẽ quay lại giết bọn họ.

Nhưng, bọn họ đã đánh giá thấp năng lực ma thú khi tức giận.

“Cẩn thận!”

Nhảy bén nhận ra thủy nguyên tố trong không khí đột nhiên tăng lên, Ngu Tiểu Mạc cao giọng hô một tiếng, mà hắn ở bên cạnh đã chuẩn bị ma pháp từ sớm cũng vừa hạ xuống một câu chú ngữ cuối cùng.

Mặt đất sáng lên, từng đường vân sáng xanh lam đại biểu cho “Thủy” bay nhanh lưu chuyển, vẽ thành một ngôi sao năm cánh.

Cùng lúc đó, ma thú mở miệng to như chậu máu, rót cuộc lộ ra gương mặt hoàn toàn dữ tợn.

“Rống rống rống rống rống rống ——!!”

Bất luận là lồng giam Bruno, hay là hỏa tiễn của Allen, thậm chí là Ngu Tiểu Mạc dụng hết toàn lực vào ma pháp trận, đều trong nháy mắt bị nghiền nát.

“Phụt!”

Ma pháp bị mạnh mẽ cắt đứt, tạo thành phản phệ với Ngu Tiểu Mạc. Sắc mặt của hắn trắng bệch, phun ra một búng máu.

“Chết rồi —— a!”

Ma tức che kín cả trời đất như sóng to gió lớn vọt đến, thân thể Bruno ở đằng trước là người đầu tiên bị nhắc lên cao, biểu tình kinh hãi dừng lại ở một khắc kia.

Ma thú trong hỏa diễm lao ra, giơ lên hai hân sắc bén và cứng rắn —— nó không chỉ có ma pháp cường hân, còn có thân thể cường hân, đây là chênh lệch của nó và ba người Ngu Tiểu Mạc.

Allen không do dự, xoay người nhào về phía Ngu Tiểu Mạc, y hô cái gì đó với Ngu Tiểu Mạc, thế nhưng bị tiếng gào thét của ma thú bao trùm, một chữ cũng không nghe.

Ngu Tiểu Mạc bị ngã nhào xuống đất, Allen gắt gao dán vào người hắn, quát: “Người có nghe thấy hay không?!”

“....”

Lưng đánh lên mặt đất cứng rắn, trong cơ thể lại là một trận sông cuộn biển gầm. Sắc mặt Ngu Tiểu Mạc càng trắng hơn, vừa phun ra một búng máu, tia máu phun lên áo Allen.

Lỗi tai ong ong, hắn đã không còn nghe thấy tiếng la hét của Allen, chỉ có thể cảm thụ được đối phương đang liều mạng che chở chính mình, sau đó trước mắt tối sầm đi, hoàn toàn ngất lịm.

Trong một góc rừng rậm lớn như vậy truyền ra động tĩnh cực kỳ bất thường, một lát sau, quay về bình tĩnh.

...

Ngu Tiểu Mạc không nghĩ tới, mình sẽ đến một địa phương quái quỷ như thế này ——

Hiện tại hắn hoàn toàn ở trong một không gian hoàn toàn tối tăm, không có một chút tia sáng.

Đương nhiên, cũng không có chút bóng dáng nào của đại lục Ebedis.

Có thể là hắn chết dưới móng vuốt con ma thú kia dẫn đến nhiệm vụ thất bại, bị trục xuất trở về không gian hệ thống.

Cũng có thể là, ở trong bụng con ma thú kia.

Phản phệ tạo thành cảm giác không ổn còn chưa hoàn toàn không có biến mất, lúc Ngu Tiểu Mạc đứng lên, đầu vẫn đau như đang say xe, hắn chỉ đành ngồi trong bóng tối, lẳng lặng đối diện với hắc ám trước mặt.

“... Thật không biết nên nói cái gì.”

Ngu Tiểu Mạc thở dài.

Khi mỗi nhiệm vụ kết thúc thì, vết thương hắn bị lúc trước sẽ khỏi hẳn. Nhưng bây giờ hắn vẫn cảm thấy không khỏe, đây không phải nói rõ hắn còn đang làm nhiệm vụ kia sao?

Mạc Sở...

Ngu Tiểu Mạc cúi đầu, sờ sờ nhẵn trên tay, lại siết chặt ngón tay.

Hắc ám là một địa phương tốt, một thân một mình ở chỗ này, hắn suy nghĩ được rất nhiều điều.

Nghĩ đến thế giới trước kia, nghĩ đến nguyên nhân mình đi vào thế giới, nghĩ đến Ngu Sở, Hoàng, đương nhiên, nghĩ đến nhiều nhất chính là Mạc Sở.

Lúc ban đầu hắn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là vì có thể trở về thế giới ban đầu mà thôi.

Hôm nay, lại là vì tìm Mạc Sở về.

Nếu như không có Mạc Sở, dù cho trở lại thế giới trước kia, dường như cũng không có ý nghĩa gì.

Ngu Tiểu Mạc thở dài.

Nơi đó có cái gì đáng giá để hắn tưởng niệm? Cha mẹ nuôi có thể sẽ cho là không có hắn cũng tốt, mà Ngu Sở, cái người này hắn đều tận lực tránh né, cũng không biết nên đối diện với đệ đệ này như thế nào.

Ngu Sở... Mạc Sở.

Ngu Tiểu Mạc cảm thấy lộn bộn trong lòng.

Trước đây không phải là hắn không nghĩ tới Mạc Sở và Ngu Sở có quan hệ gì tới nhau không, nhưng cuối cùng đều bị chính mình phủ định.

Chỉ có người chết ở thế giới hiện tại mới có thể đi đến thế giới này, mà Ngu Sở còn sống rất tốt.

Đồng thời, cái loại tính cách âm lãnh đậm mạc và tùy hứng của Ngu Sở kém ôn nhu của Mạc Sở nhiều lắm, làm cho hắn hoàn toàn không nghĩ ra bọn họ chính là cùng một người.

Chỉ là một tên tương tự nhau mà thôi, trước đây Ngu Tiểu Mạc cho là như vậy.

Nhưng không biết tại sao, trong không gian tối tăm cô độc này, ý nghĩ của hắn liền có chút thay đổi.

Loại chuyển biến này chẳng bao giờ xuất hiện qua trước đó, thật giống như trong bóng đêm có người ở bên tai hắn lặng lẽ thăm thì, hỏi từng tiếng rằng “Thật sự là cái dạng này sao? Thật sự là như ngươi nghĩ sao?” như vậy.

Như là để phối hợp với cái ý nghĩ này, Ngu Tiểu Mạc đột nhiên cảm giác trong bóng tối, phẳng phất như có thứ gì đang lặng lẽ nhìn chăm chú hắn.

Cái loại ánh mắt này... Âm trầm đến làm người run rẩy.

Ai?”

Hắn nhanh chóng đứng lên.

Lúc này, Ngu Tiểu Mạc mới phát hiện, phía sau mình cách đó không xa, lại lặng lẽ lóe lên một chút ánh sáng nhỏ vụn.

Điểm sáng nhỏ như vậy, thế nhưng trong bóng đêm, lại cực kỳ sáng rực.

Ngu Tiểu Mạc cảm giác mình vốn nên sợ hãi, thế nhưng... Một chút cảm giác hắn cũng không có.

Chính xác là không có cảm giác, thậm chí, hắn còn hơi muốn tiếp cận điểm sáng này.

Vì vậy, hắn thực sự đi qua phía điểm sáng kia.

Như là có thể cảm nhận được sinh vật khác tiếp cận, điểm sáng nho nhỏ run rẩy, bay lơ lửng lên bên trên.

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng dừng bước.

Điểm sáng bắt động.

“....”

Một người một quang cứ như vậy, trầm mặc giằng co hồi lâu, khi Ngu Tiểu Mạc phát hiện mỗi khi mình làm ra động tác gì thì sẽ run rẩy tránh né mình thì, hắn liền bất động.

Nhìn điểm sáng ở một bên run rẩy tránh né, hình như có chút đáng thương.

Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là lui về phía sau vài bước, đứng bất động một chỗ,

Thấy hắn không hề có ác ý mà thối lui, điểm sáng giữa không trung lắc lư một lúc, một lần nữa di động.

Lúc này đây, điểm sáng hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của Ngu Tiểu Mạc, lơ đãng bay lung tung, còn có vài lần bay đến bên cạnh Ngu Tiểu Mạc, hoàn toàn không có bộ dạng tránh né đáng thương như vừa rồi.

Ngu Tiểu Mạc cũng không đi quấy rầy nó, cứ lẳng lặng nhìn như vậy.

Cũng không biết hắn có nhìn lầm hay không, điểm sáng cứ phiêu đảng chậm rì rì trong không trung một hồi, lại còn lớn thêm một vòng.

Bóng tối vẫn là bóng tối, chỉ có điểm sáng này, càng thêm chói mắt.

Kết quả chứng minh hắn không có nhìn lầm.

Điểm sáng chính xác đang ngày càng lớn hơn, đồng thời nhanh chóng từ một “Điểm” biến thành “Đoàn”, lại nhanh chóng từ “Đoàn” tăng thành “Cầu”.

Đồng cầu đựng đưa, phát ra ánh sáng nhu hòa sáng sửa, hoàn toàn không bị bóng tối quấy nhiễu.

Mặc dù giương mắt nhìn điểm sáng lớn dần, nhưng Ngu Tiểu Mạc vốn không hề nghĩ quá trình này cũng không có ngắn như hắn thấy, mà là rất dài, dài đến độ không thể đo được bao nhiêu thời gian.

Lúc này, quang cầu đột nhiên dừng lại, bất động.

Nó dừng lại giữa không trung, như trăng sáng trong trời đêm.

Ánh sáng tinh khiết rung động trong chốc lát, một sợi ánh sáng nho nhỏ từ trong quang cầu vươn ra.

Rất nhanh, vô số tia sáng kéo dài ra, giống như đại thụ vươn ra cành lá của nó, vượt qua không biết bao nhiêu thời gian cùng không gian, ánh sáng bao phủ khắp bóng tối, bạch quang dày đặc từ trung tâm ánh sáng, kéo dài nhìn không thấy biên giới.

Ngu Tiểu Mặc bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người.

Như là chỉ trong nháy mắt, hoặc như là đã qua cả trăm triệu năm, liên tiếp vô số điểm sáng ở trung tâm quang cầu lần thứ hai rung động, nó đã yên lặng rất lâu rồi, mặc dù ở một giây trước vừa mới sinh ra vô số chi nhánh, nhưng Ngu Tiểu Mặc biết, tại nơi đó, nó xác thực đã yên lặng từ rất lâu.

Chỉ là lần này, nó không hề phân ra những nhánh mới.

Quang cầu ảm đạm dần, từ ánh sáng nổi bật nhất, biến thành màu xám hòa vào bóng đêm.

Mà ở phía trên nó, một điểm sáng nhỏ vụn hầu như mất thường khó có thể thấy lặng yên xuất hiện.

Điểm sáng này rất nhỏ, nhưng lại giống như điểm sáng lúc ban đầu, ở trong bóng tối sáng rực như vậy.

Điểm sáng này không có nhập vào bất cứ chi nhánh nào, nó chậm rãi thăng lên, bay về phía hắc ám vô tận bên trên ——

Sau đó, nó biến mất trong bóng tối.

66. Chương 64: Phiên Ngoại Đêm Giáng Sinh

Một hồi đại mộng kiếp phù du, như tìm hoa trong sương, chỉ trong thoáng chốc mà thôi.

Ngu Tiểu Mặc nghĩ, đại khái là mình từ trong mộng tỉnh lại.

Đập vào mắt là trần nhà trống rỗng, trống rỗng, trống rỗng...

Trong phòng quanh quẽ, không có một ai.

Trên đường phố, các cửa hàng leng keng leng keng tiếng ca đón mừng Giáng sinh, Ngu Tiểu Mặc dờ dẩn nhìn qua, phát hiện ——

Nơi này căn bản không phải phòng hắc.

Nhưng vận mệnh chú định lại nói cho hắc biết cái gì đó, hắc xác thực về tới hiện thực.

Cốc, cốc, cốc.

Khi tiếng gõ cửa vang lên thì, Ngu Tiểu Mặc đã suy nghĩ căn phòng xa lạ này không khác nhau lắm, hắc nghe có người gõ cửa, đang chần chờ không biết có nên cho người tiến vào không, vẫn là nói “Mời vào”.

Người ngoài cửa dừng lại một chút, sau đó, cửa bị đẩy ra.

Ngu Tiểu Mặc vừa vịn đứng ở phía trước cửa sổ, một thân ảnh quen thuộc đập vào trong tầm mắt hắc ——
Mạc Sở.

Y xuất hiện với dung mạo Vương gia ở lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cho nên khi Ngu Tiểu Mặc thấy gương mặt này thì, còn tưởng rằng mình lại xuyên về quá khứ.

Hắc ngăn người, thời điểm thử đi qua: “Sở... Mạc Sở.”

Hắc đi được một nửa đường thì dừng lại.

Bởi vì ở phía sau “Mạc Sở” ver “Dung Lan”, lại đi ra một “Mạc Sở”!

Lần này lại còn là Mạc Sở ver “Lanser”...

Hai người “Mạc Sở” không nói một lời, thái độ lạnh nhạt đối diện với Ngu Tiểu Mạc, trong con ngươi màu sắc bất đồng là đồng dạng thâm thúy u lãnh, quỷ dị, rồi lại thập phần mê người.

Ý thức được có gì đó không thích hợp, Ngu Tiểu Mạc lui về phía sau vài bước, vừa muốn mở miệng thì ——

Từ phía sau hai người “Mạc Sở” lại đi ra ba “Mạc Sở”!!

Dung Lan, Lanser, Nguyên Tiêu, Andean... Còn chờ Mạc Sở cuối cùng thêm một hồi, nhưng không có thấy Merlin.

Bốn người “Mạc Sở” đều dùng tư thái không nhúc nhích đứng ở cửa gian phòng, dùng biểu tình giống nhau không nói một lời nhìn Ngu Tiểu Mạc, giống như... Bốn con rối không hề rất tức giận.

Có thể, chuyện này rất đáng sợ.

Ngu Tiểu Mạc không nói gì mà nhìn bọn họ, trong lòng một trận cuộn trào, nhất thời có loại cảm giác như đang trình diễn tiết mục cầu huyết “Lăng tử phóng đang ở ngoài trên hoa ghẹo nguyệt dẫn đến bốn tình nhân cũ dưới cơn nóng giận tìm tới cửa” ở trước mặt mình.

Nhưng, rõ ràng Mạc Sở chính là một người.

“Các người là ai?”

Một lúc lâu, Ngu Tiểu Mạc phá vỡ sự trầm mặc xấu hổ này.

Những lời này của hắn như một cơ hội, không chỉ lập tức thay đổi bầu không khí xung quanh năm người này, còn thành công làm một người trong đó hành động.

Người hành động chính là Mạc Sở ver “Andean”.

Y vẫn duy trì gương mặt không biểu tình, đi một bước dài về phía Ngu Tiểu Mạc, duỗi tay tới tóm lấy hắn.

Ngu Tiểu Mạc theo phản xạ tính bắt lấy tay đang đưa xa.

Thế nhưng Andean lập tức bị Nguyên Tiêu đứng bên cạnh y thực không khách khí mà kéo trở về.

Andean bị kéo nên hơi lão đảo, lúc sau liền ngã xuống. Mà sau khi Nguyên Tiêu kéo y xong, liền đi tới chỗ của Ngu Tiểu Mạc ——

Lanser trực tiếp lôi y đến cửa phòng.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Đúng lúc này, Dung Lan đứng một bên cũng muốn đột phá vòng vây tóm lấy Ngu Tiểu Mạc.

Bị Andean mới từ trên đất bò dậy hung hăng đẩy.

Những nam nhân làm mưa làm gió trong từng thế giới mà Ngu Tiểu Mạc xuyên qua, ai cũng đều muốn lăng vãng tới gần Ngu Tiểu Mạc hòng muốn chạm vào hắn một cái, nhưng đều bị những người khác cản trở, ngăn ở cửa ải loạn thành một đống.

Ngu Tiểu Mạc cảm thấy cứ tiếp tục tình trạng như vậy nhất định cũng sẽ xảy ra chuyện gì tồi tệ, cho nên tuy rằng không rõ bốn người này ở đâu ra, hắn vẫn bước nhanh về phía trước muốn tách bọn họ ra.

Vừa bước lên trước thì càn nguy, trong hỗn loạn, Nguyên Tiêu là người đầu tiên phát hiện Ngu Tiểu Mạc tới gần, liền tiến lên đem người ôm chặt vào lòng ——

Lúc này ba người khác liền nổi giận (tuy vẫn là mặt lạnh tanh - ing~), ngay sau đó, chiến tranh bạo phát.

Lúc ban đầu chỉ là đánh hội đồng ba chọi một, Ngu Tiểu Mạc muốn đi vào cũng không được. Rất nhanh, sau khi trong ba người có người không ngừng muốn trộm chuồn ra bên cạnh hắn, quần áo liền biết thành hồ ẩu. Bốn đại nam nhân ra tay với mình phiên bản khác cực kỳ tàn nhẫn, nắm đấm dùng lực mười phần,

một quyền vừa đâm xuống lại có một quyền khác đâm trả lại, cổ tình thực lực của bọn họ ngang nhau, cho nên cũng không lâu lắm, trên người mỗi người đều chẳng chịt vết thương.

Từ lúc ban đầu Ngu Tiểu Mạc chẳng biết làm sao liền biến thành dở khóc dở cười, lúc đầu hắn còn có thể đau lòng mà kéo người này bảo vệ người kia, mà sau khi phát hiện mỗi một “Mạc Sở” bị hắn đụng phải, phản ứng đầu tiên là gắt gao ôm lấy hắn không chịu buông tay, kết quả là khiến cho cuộc chiến tranh đoạt kịch liệt hơn, hắn liền thối lui sang một bên, không thể làm gì khác hơn là bàng quan nhìn chiến cuộc này.

Bốn người nhanh chóng hỗn loạn thành một đống, từ cửa phòng chuyển đến trong phòng, từ đứng trên sàn chuyển thành vật lộn trên sàn.

Ngũ Tiểu Mạc nhìn bọn họ, vừa tức giận vừa buồn cười.

Quả thực muốn hỏng bét.

“Các người ngừng tay!”

Lần thứ tư, ba lần trước hắn nói ra câu này cũng không có khuyên can được chút gì.

Lúc này đây, hỗn chiến giữa bốn nam nhân... Bỗng nhiên dừng lại.

Nguyên nhân là sau lưng Dung Lan chạm đến cột giường, lại không cẩn thận đem drap giường kéo xuống phân nửa.

Bầu không khí nhanh chóng xảy ra chuyển biến vi diệu, trong nháy mắt bốn người an tĩnh như gà.

Từ tranh phong giường cung bật kiếm liền biến thành... An tĩnh quỷ dị.

Không biết là lần thứ mấy Ngũ Tiểu Mạc cảm thấy bất thường.

Cũng không biết lần thứ mấy dự cảm kia ứng nghiệm.

Bởi vì sau khi bốn người kia dừng lại mấy giây, lại trao đổi ánh mắt cho nhau (tuy rằng vẫn là mặt lạnh - ing~), sau đó...

Đều xông về phía Ngũ Tiểu Mạc!!

Giống như mũi tên chớp nhoáng xẹt qua, nhảy bén rõ ràng hiểu sắp sửa phát sinh ra chuyện gì đó, Ngũ Tiểu Mạc hoảng sợ quay đầu bỏ chạy.

Đáng tiếc, chưa chạy được vài bước, hắn đã bị bốn người đuổi theo bắt lại, một người ôm thân thể hắn kéo lên giường!!

“Này!! Các người chờ một chút!!”

Ngũ Tiểu Mạc bị chuyển biến bất thành linh làm cho hoàn toàn hoảng sợ.

“Buông! Mạc Sở người, các người —— không cần!”

Hắn bị bốn đôi tay to ấn ở trên giường.

Lưng vừa chạm đến mặt giường mềm mại, Ngũ Tiểu Mạc lập tức giãy giụa càng kịch liệt hơn.

“Không được! Rốt cuộc mấy người là ai?! Buông —— từ từ, đừng động!!”

Hắn còn chưa cùng Mạc Sở chân chính phát sinh quan hệ, bởi vì hiểu hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, lúc trước Mạc Sở cũng chỉ là ngẫu nhiên trộm ăn đậu hũ thôi, trong lúc hai người ở chung muốn bao nhiêu thuần khiết có bấy nhiêu thuần khiết.

Kết quả mấy cái “Mạc Sở” này, lại trực tiếp thượng mình!!

Còn là bốn người!!!

Thậm chí Ngũ Tiểu Mạc còn không biết bọn họ có phải là Mạc Sở chân chính không!!!!

Không được!! Tuyệt đối không được!!!

Ngu Tiểu Mạc ra sức giãy giụa, sức lực từ khi còn bú sữa mẹ đều dùng hết, còn dùng miệng cắn tay của một “Mạc Sở” trong đó.

Nhưng cũng không có tác dụng gì.

Sức lực của hắn càng lúc càng yếu, quần áo trên người cũng càng ngày càng ít, áo khoác bị ném lên đầu giường, cúc áo sơ mi bị tháo ra mấy cái, còn lại mấy cúc áo bị Ngu Tiểu Mạc nắm chặt trong lòng bàn tay, cố gắng không cho bị đẩy ra.

Mấy cánh tay ở trên nửa lồng ngực trắng nõn tự do ngao du, Ngu Tiểu Mạc có che chở như thế nào đi nữa cũng chỉ là có tâm mà không có lực, đến nỗi hai khóa anh đào trước ngực ngẫu nhiên bị khiêu khích, nhanh chóng sưng đỏ dựng thẳng lên, ở trong không khí run rẩy.

“Ừm... Không được...”

Mấy phen lần xuống dưới, eo Ngu Tiểu Mạc đều mềm nhũn, giãy giụa cũng không kịch liệt như ban đầu nữa, sắc mặt ửng đỏ, thân thể mềm như nước, hắn run rẩy mà đẩy ra một cánh tay đang làm loạn, nhưng dưới sự khiêu khích của tay kia mà nhịn không được mà rên rỉ một tiếng.

Đột nhiên, hai tay của hắn bị kéo lên đỉnh đầu, trước ngực bị xoa nắn vuốt ve làm Ngu Tiểu Mạc chịu không nổi mà thở dốc, run rẩy cả người, phản ứng trì hoãn của hắn chỉ xảy ra trong phút chốc, đã bị một cánh tay cầm tới mảnh vải mềm trời cổ tay lại.

Cho đến khi tay của hai người khác nhau tách bắp đùi hắn ra thì, ý thức Ngu Tiểu Mạc trở nên hỗn loạn, bị trêu chọc mà đôi mắt chứa đầy xuân thủy, cả người run rẩy.

Trong tiềm thức nói cho hắn biết hiện tại phải giãy giụa, nỗ lực thoát khỏi khống chế của bốn người này. Thế nhưng ý thức đã thoát ly thân thể từ lâu, hoàn toàn trầm luân trong khoái cảm, căn bản không chịu khống chế của hắn.

Hai chân bị tách rộng ra, mấy đôi tay bắt đầu di chuyển tự do dưới thân. Ngực trần cảm bị đùa giỡn từng đợt lại từng đợt, khoái cảm tê dại hơi giảm bớt, Ngu Tiểu Mạc liền thở hổn hển, lầm bầm nói “Đừng...”

Một bàn tay mềm mại nâng cao đầu của hắn, làm tầm mắt của hắn buộc phải nhìn đến thân dưới đang được hầu hạ kia.

Hắn thấy hai chân mình bị xếp thành một tư thế xấu hổ, quần bị cởi ra, hoàn toàn là bộ dáng nhâm quân thái hiệt*.

(Nhâm quân thái hiệt : Bức tranh câu dẫn người ta đến, muốn làm gì thì làm cái đó ý).

Mà mấy ngón tay thon dài trắng nõn, cứ như vậy mà đồng loạt thò vào quần trong của hắn, tiến vào chỗ sâu nhất bên trong đùi non ——

“A a... Không cần...”

“....”

Ngu Tiểu Mạc hoàn toàn là bị đánh thức từ trong mộng xuân.

Đầu tiên là hắn ngơ ngác sưng sốt, sau đó lại khó chịu cử động chân.

Giữa hai chân... Một mảnh ướt át.

A a a!

Hắn vậy mà lại mộng bị bốn nam nhân đồng thời #/%/*/#, Ngu Tiểu Mạc cảm giác cả người đều không khỏe.

Hắn liền như vậy... Như vậy... Khụ, dục cầu bất mãn sao?

“Thật sự là thực dục cầu bất mãn nha... Ca ca.”

Giọng đàn ông vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng vang lên bên tai, một tay bị hắn gối lên, một tay đang ôm chặt eo hắn, nam nhân kề sát vào tay hắn, cúi đầu nở nụ cười.

“Nửa đêm cảm thấy ca ca không được bình thường... Quả nhiên, chính là vì trước khi ngủ ta không làm anh thỏa mãn sao?”

Tiếng cười từ tính dường như muốn làm run rẩy cả nhân tâm, thân thể Ngu Tiểu Mặc nhanh chóng mềm nhũn, theo bản năng mà rúc sâu vào chăn

Nguyên nhân cũng không phải tại hắn, thời điểm mỗi khi nam nhân này ăn không đủ no sẽ cố ý ở bên tai mình mà cười nhẹ rồi gọi “Ca ca”, hắn biết tiếp sau đó đại khái là mình không còn cơ hội xuống giường.

Quả nhiên, Ngu Tiểu Mặc còn chưa rời khỏi vòng tay của y, nam nhân liền im hơi lặng tiếng mà đè hắn xuống, hơi thở dần ông cường thế cố định hắn chặt chẽ, chỉ là trong đêm tối nhìn đến đôi mắt thâm thúy mà ái muội của nam nhân này, ý thức hắn liền có chút hoảng hốt.

Thân thể vừa mới phát tiết hết sức mãnh cảm, gần như chỉ nhìn như thế này, hắn liền có phản ứng.

Nhưng hắn vẫn muốn giãy giụa một chút: “Sở... Ngu Sở, anh nghĩ anh...”

“Suýt.”

Ngón tay của Ngu Sở nhẹ nhàng đặt trên môi hắn không cho nói, đầu gối mạnh mẽ xen vào giữa hai chân hắn: “Ca ca muốn đến như vậy, ta đương nhiên phải thỏa mãn ca ca thật tốt.”

Y cong cong môi, lộ ra nụ cười muốn nuốt sống Ngu Tiểu Mặc.

“Đêm Giáng sinh, còn dài lắm.”

67. Chương 65: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (7)

Dường như là đồng thời khi điểm sáng biến mất, Ngu Tiểu Mặc bị một lực lượng vô danh kéo ra khỏi bóng tối.

Vừa mở mắt, đập vào mí mắt là trần nhà trắng tinh.

“Tỉnh?”

“?”

Ngu Tiểu Mặc nhìn sang bên cạnh.

Nam tử tóc bạch kim không qua đứng đắn mà nghiêng người dựa vào mép giường của hắn, khóe miệng còn mỉm cười, nhìn Ngu Tiểu Mặc quay mặt nhìn sang bên đây, còn vươn một ngón tay, chọc chọc mặt của Ngu Tiểu Mặc.

Ngu Tiểu Mặc: “....”

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong phòng y tế của học viện, xem ra là được cứu thoát rồi.

“Viện trưởng, đồng đội của em —— ”

“Bọn họ a.”

Merlin cắt lời hắn, ý bảo không cần lo lắng: “Một đám đều hoạt bính loạn khiêu*, không cần lo.”

(Hoạt bính loạn khiêu < =“>: Nghĩ a là vui vẻ hoạt bát, trong trường hợp này là không bị thương gì, khỏe như vâm).

Vui vẻ hoạt bát?

Ngu Tiểu Mặc còn nhớ rõ một màn trước khi hắn ngã xuống, Allen còn che chở ở phía trên người hắn, vội hỏi: “Thế nhưng lúc trước Allen còn chặn con ma thú kia cho em, y không bị thương sao? Thế nào?”

“Mệt cho em nói mà không biết ngược.”

Merlin gập ngón tay, gõ một cái không nặng không nhẹ trên trán Ngu Tiểu Mạc, nở nụ cười: "Đám tiểu tử các em, còn dám khiêu chiến ma thú trung cấp nữa sao? Nếu như không phải ta kịp thời chạy đến đó, có phải là em định thực sự chết ở nơi đó?"

"Allen và Bruno —— "

"Đã nói rồi, bọn họ đều khỏe mạnh hoạt bát, chỉ có em, chưa thành thạo ma pháp còn không tính, lại còn bị ma pháp phản phệ."

Em nói nếu như Aya nghe được học sin của mình biến thành cái dạng này, sẽ phạt em như thế nào?"

Ngu Tiểu Mạc đuối lý không lên tiếng.

Lại nói tiếp, Aya đi lâu như vậy, hẳn sắp quên mình còn có một đạo sư rồi...

Chỉ nghe Merlin cười tủm tỉm: "Nhưng mà Aya cũng sẽ mau chóng trở lại, đến lúc đó em tự giải thích chuyện ngu ngốc này với cô ấy đi."

Ngu Tiểu Mạc sững sốt: "Đạo sư sắp về?"

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là Aya là đạo sư thân cận nhất của Andy có thể phát hiện thân phận người bên ngoài xuyên đến của hắn hay không, dù sao không phải ai cũng tùy tiện như Bruno, ngay cả bạn cùng phòng của mình bị đổi người cũng không phát hiện.

Đây chính là thế giới ma pháp, ai biết nếu như bị Aya phát hiện có thể áp dụng thủ đoạn bí mật gì với Ngu Tiểu Mạc hay không, mạnh mẽ rút hắn ra khỏi thân thể này cũng không phải là không được.

Đang chìm trong suy nghĩ miên man, Ngu Tiểu Mạc cảm giác phía trên có bóng người phủ xuống.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Merlin nghiêng hơn phân nửa cơ thể tiến về phía hắn, một tay chống ở phía trên hắn, nở cười tế nhị, còn có chút ý vị thâm trường.

Ngu Tiểu Mạc: "Viện, viện trưởng?"

Ngón tay Merlin nhẹ nhàng chà xát trên môi hắn, tự tiểu phi tiểu: "Đã nói là em phải cẩn thận, em cố tình không nghe... Không phải là em đã quên mất ước định lúc trước của chúng ta chứ, hả?"

Ngu Tiểu Mạc: "...."

Hắn cuống quýt gạt tay Merlin ra, không hiểu tại sao vị viện trưởng này lại làm hành động kỳ quái với mình, nói: "Viện trưởng, người đang nói cái gì? Ước định gì?" Lúc trước bọn họ từng có quan hệ ái muội như thế sao? Lại còn sờ môi hắn.

Merlin buồn cười nói: "Em nói ước định cái gì là sao? Trước khi vào rừng, không phải là ta còn đi tìm em sao?"

Là tìm a! Nhưng không phải là Merlin muốn cho mình một tượng ma pháp mới mà bị mình cự tuyệt sao? Làm sao còn có cái ước định gì đó?

Ngu Tiểu Mạc nói: "Cái kia, viện trưởng, tuy rằng em không tìm được tinh hạch thích hợp, nhưng tượng ma pháp của người, em không thể nhận..."

Merlin: "...."

Ngu Tiểu Mạc: "...."

Sau khi Ngu Tiểu Mạc thốt ra câu kia, khí tức trên người vị viện trưởng này liền trở nên đáng sợ.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Hắn hoang mang đối mặt với Merlin mấy giây, hoàn toàn không rõ tại sao viện trưởng lại tức giận.

May mà, Merlin nhìn qua không có tức giận như vậy, chỉ là nhíu mày, nắm lấy cổ tay Ngu Tiểu Mạc: "Lúc trước em không phải đã nói, ta là... Mạc Sở sao?"

Merlin mất mấy giây mới nhớ lại cái tên xa lạ kia, nhưng không ngờ người trước mắt lại bị những lời này của mình mà chấn động.

“Làm sao người biết Mạc Sở?! Không! Em nói cái tên này với người lúc nào!”

Thiếu chút nữa Ngu Tiểu Mạc đã bị những lời này của Merlin làm cho kích thích đến nhảy dựng lên, hắn làm sao có thể tùy tiện tiết lộ tên Mạc Sở với người của thế giới này! Không đúng! Không phải là hắn đã sớm tìm được Mạc Sở sao? Mạc Sở rõ ràng chính là —— rõ ràng chính là...

Chính là cái gì?

Ngu Tiểu Mạc ngơ ngẩn.

Hắn nhớ lúc mình vừa đến thế giới này liền tìm được Mạc Sở, hắn còn cùng Mạc Sở làm rất nhiều chuyện, Mạc Sở còn dẫn hắn đi đến một thế giới khác... Một thế giới khác?

Ngu Tiểu Mạc ôm đầu, luồng cuống phát hiện ký ức của mình lại trống rỗng.

Hắn không nhớ ra được thân phận của Mạc Sở trong thế giới này, không phải Merlin, không phải Allen, không phải Bruno, dường như những người này đều không phải, nhưng hắn... Không nhớ nổi ai mới là Mạc Sở...

Thậm chí Mạc Sở dẫn hắn đi đến cái thế giới kỳ quái kia, hắn cũng không nhớ được.

“Chuyện gì đang xảy ra...”

Ngu Tiểu Mạc hoảng hốt mở to hai mắt, dường như hắn nhớ mình vừa mơ một giấc mơ kỳ quái, nhưng giấc mơ này... Hắn cũng nhớ không rõ.

“Thất hồn chứng?”

Merlin nhú mày, xoa trán Ngu Tiểu Mạc: “Không phải là em mất trí nhớ chứ?”

Ngu Tiểu Mạc ngơ ngác nhìn Merlin vài giây.

Merlin nói: “Em —— ”

“Tránh ra!”

Đột nhiên Ngu Tiểu Mạc đẩy Merlin ra, tung chăn nhảy xuống giường.

“Andy, người tỉnh...”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Bruno vừa mới bước một bước vào phòng bệnh, đã bị Ngu Tiểu Mạc chọt đẩy ra.

Bruno liên tiếp lui vài bước, đỡ lấy mép giường, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Ngu Tiểu Mạc tông cửa xông ra, ngậy ngấn cả người.

“Đây là sao vậy?”

Về mặt Bruno không hiểu, vừa quay đầu, phát hiện viện trưởng cũng ở đây.

“Viện trưởng Merlin?”

Bruno nhớ vị viện trưởng này bình thường đều cười híp mắt, nhưng biểu tình lúc này... Rất kỳ quái.

Còn giống như có chút vụn vẹo...

Bruno len lén lui về phía cửa.

Lúc này, cậu ta lại thấy viện trưởng này mỉm cười với mình.

“Không sao, em về đi.”

Bruno: “... Dạ, dạ!”

Cậu ta nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh, đuổi theo Ngu Tiểu Mạc vốn đã biến mất không còn bóng dáng.

Ngu Tiểu Mạc cũng không phải là quá mức mất khống chế.

Trên thực tế, ngay cả chính hắn cũng chưa từng nghĩ mình sẽ đột nhiên đẩy Merlin rồi sau đó chạy đi. Chờ sau khi hắn chạy ra khỏi khu vực phòng y tế thì, hắn đã khôi phục bình tĩnh.

Ngu Tiểu Mạc đứng trước phòng y tế, chần chừ một lát, không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Ký ức của hắn xảy ra vấn đề, thậm chí hắn còn tìm không được Mạc Sở.

Thế nhưng, lúc trước hắn thực sự tìm được Mạc Sở rồi sao? Dưới tình huống không có hệ thống, tìm được hoặc có khả năng là mất đi ký ức hệ thống.

Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, xoay người, muốn quay về tìm Merlin.

Lúc này, hai học viên đang trò chuyện cách hắn không xa làm hắn dừng bước.

“Cái học viên năm ba gọi là Allen hình như bị mất khống chế...”

“Aiz aiz, hình như là vừa xảy ra lúc nãy.”

“Đúng vậy, động tĩnh bên kia của bọn họ quây tung cũng lớn lắm.”

Thật kỳ quái, lần khảo hạch này hình như có rất nhiều rắc rối, cũng không biết...”

“Đợi một chút.”

Ngu Tiểu Mạc tiến lên ngăn cản bọn họ.

“Xin hỏi các người vừa nói đến Allen, y ở đâu?”

“A! Người cái tên điên này!!”

Khi Ngu Tiểu Mạc tìm được ký túc xá của Allen thì, lại gặp Bích Lạc Ti từ trong ký túc xá chạy ra, miệng còn gào thét.

Tiểu thư quý tộc cao cao tại thượng, lúc này nhìn có chút chật vật, mà trên gương mặt xinh đẹp của cô lại có một vết thương vừa dài vừa sâu, bên ngoài còn chảy máu ồ ạt.

Tay Bích Lạc Ti che lại kỳ thực căn bản không bưng kín được vết thương, cũng không nhìn đến Ngu Tiểu Mạc, chạy trốn chết.

Ngu Tiểu Mạc: “.....”

Bước chân hắn bỗng nhiên ngừng lại, sau khi do dự một chút liền đi vào cửa phòng mở rộng trong ký túc xá.

Đây là ký túc xá một người rộng rãi, nhưng lại không có lão sư trong học viện.

Theo lý thuyết loại chuyện học sinh phát cuồng này nhất định sẽ có lão sư ở đây, nhưng ở nơi này, ai Ngu Tiểu Mạc cũng không thấy.

Đây là Merlin cố ý.

Đột nhiên Ngu Tiểu Mạc xuất hiện cái ý nghĩ này.

Merlin đang gạt mình.

Allen đã cứu hắn căn bản cũng không có “Khỏe mạnh” như Merlin nói, mà là Merlin không để cho ai làm bất cứ trệ liệu nào với Allen.

Ngu Tiểu Mạc mím môi, im lặng đi vào.

Hắn vốn tưởng rằng có thể rạch mặt Bích Lạc Ti, trạng thái bây giờ của Allen đã cực kỳ không thể khống chế, thế nhưng cũng không phải.

Allen chỉ là rất bình tĩnh ngồi trên giường, nhìn thấy có người tới, cũng chỉ là lãnh đạm giương mí mắt, vội thoáng nhìn qua Ngu Tiểu Mặc ở bên này.

Giây tiếp theo, vốn là y muốn thu lại ánh mắt liền ngừng lại.

Y bỗng nhiên đứng dậy.

“Allen, là ta —— ”

Cho là y muốn đả thương người, phản xạ có điều kiện đầu tiên của Ngu Tiểu Mặc là lui về phía sau một chút, sau khi ngấm lại liền chạy nhanh về phía trước kéo Allen.

Nhưng động tác đối phương nhanh hơn hẳn, hai ba bước liền chạy vội tới trước mặt Ngu Tiểu Mặc, đột nhiên Allen đưa tay ——

Ôm hẳn thật chặt.

Ngu Tiểu Mặc cả kinh: “Allen, ngươi làm gì?”

Chuyện gì xảy ra?

Ngu Tiểu Mặc còn chưa kịp đẩy Allen ra, chợt nhìn thấy người đang ôm chặt hẳn không chịu buông tay lại kề sát vào tai hắn, thở dài một hơi như trút được gánh nặng.

Động tác của Ngu Tiểu Mặc muốn đẩy Allen ra đột nhiên cứng đờ.

Hắn nghe thấy được âm thanh mơ hồ như đã chia xa đã lâu ——

“Ca ca.”

“....”

Đình.

[Hệ thống khởi động]

“Truyền tải số liệu, cập nhật tư liệu ký chủ Ngu Tiểu Mặc thứ 382.”

“Số liệu trở về 0, cập nhật.”

“Cập nhật hoàn tất.”

[Ký chủ: Ngu Tiểu Mặc]

[Mã số: 0382]

[Cấp bậc: 0]

[Điểm tích lũy: 50]

[Năng lực: Tạm thời không có]

[Tiến độ: 0]

[Năng lực lựa chọn: Đang chờ]

Khi Ngu Tiểu Mặc còn chưa kịp phục hồi tinh thần vì bị chấn động bởi “Ngu Sở xuất hiện” thì, hệ thống của hắn, cũng quay về rồi.

68. Chương 66: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (8)

Dường như là trong nháy mắt, Ngu Tiểu Mặc đã bị kéo vào trong không gian hệ thống.

Cái không gian này cùng với không gian hắc tiến vào sau khi bị tai nạn giao thông giống nhau như đúc, đồng thời hắc cũng chú ý tới, số liệu của mình đều bị trở về 0.

“Hoàng! Là người sao?”

“Là ta.”

Thanh âm của Hoàng vẫn bình tĩnh trấn định như trước: “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Ngu Tiểu Mặc thở một hơi thật dài: “Thật may, ta còn cho rằng sẽ không còn gặp được người...”

Hoàng nói: “Không gian chủ thần xảy ra một chút ngoài ý muốn, hắc ta tiêu diệt toàn bộ hệ thống, đại khái ta là hệ thống thứ hai còn sống sót.”

“Cái gì?!”

“Không loại trừ là hắc ta đã nhận ra ý đồ của chúng ta.”

Hoàng dùng thanh âm đều đều nói cho Ngu Tiểu Mặc biết một tin tức kinh khủng: “Chỉ là tạm thời hắc ta không tra được ngọn nguồn ở nơi nào, vì vậy lựa chọn biện pháp thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

“Nhưng không phải là hắc ta phải dựa vào hệ thống để khống chế những thế giới khác sao?”

“Cũng đều bị hắc ta hủy, hiện nay thế giới này của người là thế giới cuối cùng.”

“....”

Ngu Tiểu Mặc đã không biết nên dùng biểu tình nào để đối mặt với chuyện này.

Hoàng nói: “Ta không hiểu lắm tại sao chủ thần phải lựa chọn cách làm ngu xuẩn như vậy, nhưng mà nhân dịp hắc ta lâm vào ngủ say, ta mới có thể tìm đến thế giới này của người.”

Ngu Tiểu Mặc nói: “Vậy người làm sao có thể tránh thoát công kích của chủ thần? Người còn nói người là hệ thống thứ hai sống sót, hệ thống còn lại... Là của Mặc Sở sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy người —— ”

“Xin lỗi, ta mất liên hệ với tên kia, sau khi đến thế giới này hai chúng ta liền mất liên lạc.”

Ngu Tiểu Mặc khó xử nói: “Vậy.. Vậy người có thể truyền tải thông tin thế giới này cho ta không?”

“....”

Hoàng trầm mặc trong chốc lát, ngay khi Ngu Tiểu Mặc vừa muốn đặt câu hỏi thì, chợt nghe thấy âm thanh của hệ thống vang lên một lần nữa.

“Ta không thể cung cấp cho người quá nhiều hỗ trợ.”

Thanh âm của hắc mang theo một phần khẩn trương chưa bao giờ có: “Ta không thể thu được chút xíu năng lượng nào từ chủ thần, trên thực tế, một chút năng lượng còn sót lại của ta cũng đã hao hết khi vào thế giới này rồi.”

Ngu Tiểu Mặc nhẹ nhàng “A” một tiếng: “Vậy người —— ”

Hoàng trầm mặc không nói.

Ngu Tiểu Mặc có thể cảm nhận từ trong bầu không khí, Hoàng cứng đờ cùng thấp thoáng, như Hoàng nói, không thể cung cấp cho mình chút trợ giúp gì, năng lượng cũng đã hao hết, như vậy không phải có ý nghĩa là, mình đã có thể tránh khỏi khống chế của hệ thống sao?

Cái ý niệm này trong chớp mắt xuất hiện trong đầu của Ngu Tiểu Mặc, làm hắc “Phụt” một tiếng bật cười.

Thì ra Hoàng cũng sợ bị vứt bỏ, thật sự là cho hắc nhận thứ mới mẻ về hệ thống luôn lạnh như băng này.

“Không sao.”

Hắn thoải mái nói với hệ thống trong hư không: “Người ở cạnh ta, chúng ta cùng nhau nghĩ cách rời khỏi nơi này, ta sẽ mang người theo.”

“... Cảm ơn.”

Chưa từng cảm thấy kích động cùng nói lời cảm ơn, loáng thoáng, dường như Ngu Tiểu Mạc nghe thấy Hoàng thở dài như trút được gánh nặng.

“Như vậy, đưa ta về chỗ cũ đi.”

Ngu Tiểu Mạc: “Ta vừa mới đối mặt với một đả kích... Hình như đệ đệ ta cũng ở đây.”

“Người không kinh ngạc?”

Đối với ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ của ký chủ mình, Hoàng có hơi kinh ngạc.

Ngu Tiểu Mạc lắc đầu: “Không kinh ngạc.”

Hắn ngược lên, nở một nụ cười với hư không.

“Dù sao ta vừa mới biết, mình bị lừa rất lâu rồi.”

Hoàng: “....”

Hắn cảm giác ký chủ này của mình, hình như có chỗ nào không được bình thường.

Sau khi quay về từ trong không gian hệ thống, Ngu Tiểu Mạc lại trở về trong ngực mang theo độ ấm kia.

Allen còn đang ôm hắn thật chặt, giống như đang ôm trân bảo của mình.

“Ca ca —— ”

Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, sau đó đại khái làm ra một động tác dã man nhất trong cuộc đời ——

Hắn nhấc chân, trực tiếp dùng sức đạp Allen ra!

Allen bị đạp ra, thê thảm nằm trên mặt đất, biểu tình ngạc nhiên trong chốc lát. Nhưng y lập tức phản ứng, đứng dậy muốn nắm tay Ngu Tiểu Mạc.

“Dừng!”

Ngu Tiểu Mạc cười lạnh: “Cậu đứng ở đây! Không cho phép nhúc nhích!”

“....”

Allen, hay nên nói là Ngu Sở không nói gì, cũng xác thực không động đậy.

Lúc này, ánh mắt của y lại khôi phục bình tĩnh, biến thành đôi mắt đen như mực cứ lẳng lặng nhìn Ngu Tiểu Mạc, không có động tác dư thừa, lại làm cho Ngu Tiểu Mạc có cảm giác như bị trói lại.

Chính là loại cảm giác này, giống nhau như đúc, trước đây Ngu Sở chính là cái dạng quỷ này.

Hắn lặng lẽ nghĩ trong lòng.

Cố tình mình lại giống như thằng ngu, không phát hiện được sự thật đơn giản như vậy.

—— bất kể là Mạc Sở hay Ngu Sở, ánh mắt của bọn họ nhìn Ngu Tiểu Mạc đều giống nhau, chuyên chú chấp nhất, lại nhất định phải chiếm được.

Ngu Tiểu Mạc thở dài, gỡ nhẫn trên tay xuống.

Ngu Sở đứng trước mặt hắn thấy được động tác này thì, trong nháy mắt liền cứng đờ.

Ngu Tiểu Mạc xem như không thấy, vân vê chiếc nhẫn trước mặt Ngu Sở: “Biết đây là cái gì sao?”

Ngu Sở: “....”

Ngu Tiểu Mặc cười “Ha ha”, nói: “Hình như tôi nhớ trước kia cậu có nói thích tôi? A, xin lỗi, tôi quên mất cậu chưa từng nói qua, cậu chỉ là cường hôn tôi mà thôi.”

Ngu Sở nhìn không được nói: “Ta —— ”

“Dừng, tôi không muốn nghe cậu giải thích.”

Ngu Tiểu Mặc tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Cậu không nói qua cũng không sao cả, có người nói với tôi, hiệ tại tôi đang cùng anh ấy ở bên nhau. Ngại quá, hay là cậu buông tha tôi đi, để hệ thống mang cậu trở về, thế nào?”

Ngu Sở: “... Ta không về được.”

Ngu Tiểu Mặc giả vờ kinh ngạc: “Phải không? Cậu cũng bị xe tông?”

Ngu Sở nhìn chăm chú hắn: “Ta sợ sát, tới tìm em.”

Ngu Tiểu Mặc: “.....”

Hắn cảm giác mình đã nói rất thẳng thừng, không ngờ người này còn thẳng thắn hơn hắn.

Lại một lần nữa, hắn mang nhẫn vào tay, nói: “Nói như vậy cậu thật sự rất thích tôi? Tại sao?”

Y nói: “Em là người đầu tiên ta nhìn thấy.”

”Người thứ nhất cậu nhìn thấy chắc là bác sĩ đỡ đẻ, không phải tôi.

Ngu Tiểu Mặc tức đến bật cười: “Cái này là cái lý do quỷ gì a.”

Ngu Sở im lặng.

“... Quên đi.”

Ngu Tiểu Mặc thờ ơ nói: “Tôi không thích cậu, tiếp thu đệ đệ mình gì đó quá khó khăn —— cậu đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi muốn đi tìm bạn trai tôi.”

Nói xong, hắn làm bộ phải đi, không ngoài dự liệu bị Ngu Sở tiến lên nắm tay thật chặt: “Đừng đi.”

Ngu Tiểu Mặc nhú mày: “Buông ra, tôi cũng không muốn ở đây phí thời gian với cậu, bạn trai tôi còn đang chờ tôi.”

Ngu Sở mạnh mẽ kéo hắn đến trước mặt mình, con ngươi màu đen lạnh lùng: “Đối với em, hắn ta quan trọng thế sao?”

Ngu Tiểu Mặc giả vờ không để ý đến tình cảm sâu nặng giấu dưới ánh mắt lạnh lùng kia, hắn cố ý mỉm cười với Ngu Sở: “Không có quan trọng lắm, tìm được thì thôi, tìm không được thì tôi cũng không ngại ở cùng cậu đâu.”

Ngu Sở: “.....”

Y cũng không rõ lắm Ngu Tiểu Mặc nói những lời này là có ý gì, trầm mặc một lúc, càng dùng sức nín chặt tay Ngu Tiểu Mặc.

“Cậu làm đau tôi.”

Ngu Tiểu Mặc nói: “Buông ra.”

Ngu Sở không để ý tới hắn, chỉ là thoáng thả nhẹ lực đạo: “Ta...”

Ngu Tiểu Mặc cắt lời y: “Cậu muốn nói tôi chia tay anh ấy, đi với cậu sao? Không được, anh ấy rất mạnh, lỡ đâu chuyện của chúng ta bị ảnh phát hiện thì làm sao bây giờ? Tôi không muốn bị anh ấy ghi hận.”

Dừng một chút, hắn lại nghiêm túc nhìn Ngu Sở: “Không bằng như vậy đi, tôi thử xem có thể tìm được anh ấy không, nếu như thực sự không thể, chúng ta lập tức cùng nhau —— dù sao cậu vì tôi mới tự sát, tôi cũng rất cảm động đó, cậu nói có đúng không?”

Ngu Sở: “.....”

Không nói gì nhiều, y ấn trụ gáy Ngu Tiểu Mạc, trực tiếp dùng môi ngăn chặn những lời châm chọc còn muốn nói thêm của hắn.

Nếu như lúc này y còn không phát hiện được trêu tức trong lời nói của Ngu Tiểu Mạc, vậy cũng uống công y sống nhiều năm như vậy.

Nhưng mà lúc này Ngu Tiểu Mạc lại phản ứng nhanh hơn y, không đợi Ngu Sở kịp chạm đến Ngu Tiểu Mạc, hắn liền vội vàng thối lui vài bước, tháo chiếc nhẫn đeo trên tay ném vào mặt Ngu Sở: “Gạt người rất vui sao? Tôi nên gọi cậu là Ngu Sở hay Mạc Sở đây! Hả?”

Động tác Ngu Sở hơi chậm lại, thiếu chút nữa là không tiếp được chiếc nhẫn kia.

Ngu Tiểu Mạc lạnh lùng nói: “Cậu rốt cuộc là ai?”

“....”

Ngu Sở trầm mặc vài giây, cuối cùng bắt đầu dĩ thử dài.

“Ta sớm biết em không dễ gạt đến như vậy.”

Lúc y nói chuyện, nghiễm nhiên lại biến thành Mạc Sở, mỗi một thần thái đều là bộ dạng của Mạc Sở: “Ta là Mạc Sở, cũng là Ngu Sở.”

Ngu Tiểu Mạc phòng bị nhìn y: “Ngu Sở chỉ là một người thường, mà Mạc Sở một chút cũng không bình thường.” Có nhiều bí mật như vậy, có thể làm cho chủ thần kiêng kỵ, người như vậy, bất luận như thế nào cũng không giống như Ngu Sở sống trong gia đình bình thường kia, lớn lên cùng mình.

Nhưng hai người bọn họ, quả thực là cùng một người.

“Ta biết em muốn hỏi gì.”

Ngu Sở cười cười, đi lên trước, dùng lực độ kéo tay hắn dịu dàng đến mức Ngu Tiểu Mạc không thể cự tuyệt: “Thời điểm vừa mới thấy em, ta cũng không nhớ ra được mọi chuyện.”

“Có thể đầu tiên ta là Mạc Sở, sau này mới là Ngu Sở, cũng có thể đầu tiên là Ngu Sở, sau này mới là Mạc Sở —— ”

“Đương nhiên, cũng có thể hai người đều không phải.”

Bé thụ giận lên thật đáng sợ QAQ

69. Chương 67: Xuyên Qua Yy Văn Ngựa Giống (9)

“Có thể đầu tiên ta là Mạc Sở, sau mới là Ngu Sở, cũng có thể đầu tiên ta là Ngu Sở, sau mới là Mạc Sở —— ”

“Đương nhiên, cũng có thể hai người đều không phải.”

Toàn bộ tóc mềm đổi màu, biến thành màu đen mà Ngu Tiểu Mạc quen thuộc. Ngu Sở đứng trước mặt hắn, bỗng nhiên thấy rất giống người đệ đệ cùng hắn sinh sống hơn hai mươi năm, rồi lại như có điểm bất đồng.

Nụ cười của y ưu nhã ôn hòa, mà sinh ra đã là quý tộc cao quý, thâm tình chân thành mà nhìn chăm chú người mình yêu.

Đây là thần thái của Mạc Sở.

Ngu Tiểu Mạc nói: “Hoàng —— ”

“Ta không thể giải thích hiện tượng trước mắt.”

Hoàng biết hẳn muốn hỏi gì, trước tiên trả lời: “Trên thực tế, vừa mới bắt đầu, dường như nam nhân của người đã rất đặc biệt.”

“Thay vì hỏi hệ thống của em, không bằng tới hỏi ta.”

Ngu Sở lại có thể nghe được đối thoại của mình và Hoàng, làm Ngu Tiểu Mạc không khỏi kinh ngạc.

Hắn trầm ngâm nói: “Thế giới trước cậu nói với tôi, cậu cũng không biết bản thân rốt cuộc là cái gì... Vậy bây giờ cậu có biết không?”

—— bây giờ ta cũng không biết ta rốt cuộc là cái gì, còn có rất nhiều thứ chờ ta đi tìm hiểu.

—— nhưng mà ta có thể đảm bảo, ta sẽ không rời xa em.

“Đây là cậu đã hứa với tôi.”

“Đúng vậy, đây là hứa hẹn của ta.”

Ngu Sở nhắm mắt làm ngơ sự phòng bị của Ngu Tiểu Mạc: “Bây giờ ký ức của ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng ta xác thực là Ngu Sở. Nói theo cách khác, ta là Ngu Sở sau 15 tuổi.”

“15 tuổi?”

Ngu Tiểu Mạc nhíu mày.

Vậy không phải là thời điểm mình học cấp ba sao? Lại nói tiếp, hình như từ khi đó Ngu Sở bắt đầu không được bình thường...

“Cậu đừng nói với tôi là Ngu Sở trước đó đều là giả.”

“Hắn ta thực sự là Ngu Sở, ta cũng vậy. Chỉ là, hắn ta đã không còn nữa.”

Trước sau như một, Ngu Sở dùng giọng nói tùy tiện nói ra sự thật kinh người: “Sau khi ta đến thế giới này đã chiếm dụng thân thể hắn ta, cho nên Ngu Sở trước kia đã chết, người sau này ở bên cạnh em chính là ta.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Cảm giác đầu tiên nói cho hắn biết đây quả thực là chuyện tào lao, nhưng hắn lập tức nghĩ đến, mỗi một sự kiện bắt đầu từ khi hắn gặp hệ thống, có chuyện nào được bình thường.

Ngu Tiểu Mạc hít sâu một hơi, ý bảo Ngu Sở nói tiếp.

“Không thể tiếp thu cũng không quan trọng, sự thực đã quy định như thế rồi.”

Ngu Sở vươn tay muốn ôm Ngu Tiểu Mạc vào lòng, chần chờ một chút, lại hiếm khi chột dạ mà vươn tay: “Huống hồ so với đệ đệ luôn xem thường em thì ta tốt hơn nhiều, không phải sao?”

Ngu Tiểu Mạc vô lực nói: “Cũng không phải tốt hơn rất nhiều... Bỏ đi, cậu nói cho tôi biết rốt cuộc cậu là cái gì, vì sao lại biến thành Ngu Sở nhà tôi?”

Ngu Sở lắc đầu, néo néo tay Ngu Tiểu Mạc: “Ký ức của ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, thực hỗn loạn... Thời điểm ta vừa nhìn thấy em, thứ đầu tiên nhớ đến chính là ký ức Ngu Sở, nếu như không phải vậy, đại khái là ta cũng không bị bại lộ.”

Ý của cậu là còn muốn gạt?

Sắc mặt Ngu Tiểu Mạc lãnh đạm.

“Trên thực tế, sau khi ta trở thành Ngu Sở liền tạm thời mất đi ký ức, nếu không phải em ở nơi đó bị tai nạn giao thông được hệ thống lựa chọn, hệ thống lại bị ta cảm nhận được, ta cũng sẽ không nhớ lại là ta cũng không thuộc về thế giới này.”

Ngu Sở giải thích: “Ta thật sự rất thích em, cho nên sau khi em bị hệ thống mang đi, ta lập tức sử dụng lực lượng của mình đi theo em. Nhưng ở thời điểm đó, ký ức của ta không đầy đủ như bây giờ, chỉ có thể hỏi

tưởng lại một chút râu ria gì đó, cho đến khi bị chủ thần phát hiện, hắn ta biến khéo thành vụng, ta mới có thể may mắn lấy lại một chút đồ vật của mình từ tay hắn ta.”

Y lại cười khổ nói: “Lúc ban đầu, chủ thần chỉ là muốn kiểm tra, không dám xác định, mà bởi vì ký ức của ta không đầy đủ, không khác chi kẻ ngốc cho là mình có thể đối kháng với chủ thần. Cho đến khi ở một thế giới khác, hắn ta chân chính phát hiện ta —— vì hủy diệt ta, hắn ta không tiếc tổn hại bản thân. Mặc dù không có triệt hạ được ta, nhưng khiến cho ta gặp đủ phiền phức.”

“Cho nên đây là nguyên nhân cái thế giới kia đổ nát?”

“Đúng vậy, không chỉ như vậy, bởi vì ta chạy trốn thành công, hắn ta còn hủy diệt những thế giới khác. Thiếu chút nữa ta bị chủ thần bắt được, cũng bị thương nhẹ, rơi xuống thế giới cuối cùng còn sót lại này.”

Để ý khi y nói đến “Bị thương”, vẻ mặt Ngu Tiểu Mặc lo lắng, Ngu Sở thừa dịp kéo người lại gần, để hắn ngồi lên đùi mình, như ý nguyện mà đem người mình yêu thương ôm trong lòng.

Y thở dài nhẹ nhõm.

“Thật sự rất khó chịu, trước khi khôi phục ký ức, nhìn em với cái NPC kia hòa hợp như vậy, ta liền có chút không không chế được mình.”

Y nhẹ nhàng vuốt ve má Ngu Tiểu Mặc, ý cười tuy rằng ôn hòa, nhưng biểu tình trong mắt không tốt như vậy: “Đừng nói là em xem tên viện trưởng kia thành ta?”

Lúc này rốt cuộc đến phiên Ngu Tiểu Mặc đuối lý, bởi vì hắn không nói được gì ngay cả một câu.

Có thể nói như thế nào? Chẳng lẽ lại nói, ta đem một người khác trở thành y, còn... Thiếu chút nữa cùng tên viện trưởng kia ở chung?

Hắn vừa xấu hổ vừa hối hận, cố tình Ngu Sở ở một bên còn muốn châm dầu vào lửa, thanh âm đều đều: “Giống như là bị ta nói trúng rồi —— ”

Cổ ý kéo dài âm cuối, miễn bàn có bao nhiêu đáng sợ.

Ngư Tiểu Mặc không thể làm gì khác hơn là tự giải thích cho mình: “Thời điểm hắn ta xuất hiện rất đặc biệt như anh, hơn nữa khi em gọi tên của anh thì, hắn cũng có phản ứng —— ”

Ngư Sở tự tiểu phi tiểu: “Phản ứng gì?”

Ngư Tiểu Mặc: “....”

“Là âm mưu của chủ thần, muốn mê hoặc em.”

Ngư Sở không nặng không nhẹ mà vỗ mông Ngư Tiểu Mặc, sung sướng cảm thụ được thân thể trong ngực hơi cứng đờ: “Ta còn cần cho em một con ma thú đó, cũng không thấy em có bao nhiêu cảm động.”

Ngư Tiểu Mặc không thích ứng mà xê dịch thân thể, lúng túng lảng sang chuyện khác: “Khi nào chúng ta mới có thể thoát khỏi thế giới này?”

Ngay cả nhiệm vụ của thế giới này là gì, hắn cũng không biết, nếu như Hoàng hiện lên thanh tiến độ nhiệm vụ, Ngư Tiểu Mặc nhất định là “0”.

Ngư Sở cũng không truy xét nhiều, theo hắn dời trọng tâm câu chuyện nói: “Đây là thế giới cuối cùng chủ thần lưu lại, tuy rằng tạm thời hắn ta lâm vào ngủ say, nhưng nhất định cũng lưu tâm tư quan sát chúng ta —— hắn ta đã biết đến sự tồn tại của em.”

Ngư Tiểu Mặc nói: “Nhưng hắn ta cũng không làm gì với em, có phải là vì em không có năng lượng?”

Ngư Sở nở nụ cười: “Thật thông minh. Hơn nữa có ta bảo vệ em, hắn ta cũng không động đến em được.” Y nâng bàn tay trái Ngư Tiểu Mặc lên, trình trọng mang nhẫn ngọc bích vào cho hắn, nói: “Em cho đây là thứ tùy tiện lấy ở thế giới nào đó đến sao? Nếu thực sự như vậy, từ lúc chủ thần hủy diệt những thế giới khác, cái này cũng đã bị hủy diệt rồi.”

Ngư Tiểu Mặc cúi đầu nhìn nhìn ngón tay đang lập lòe ánh sáng xanh: “Nói như vậy là —— ”

“Đây là năng lực kết hạch của ta.”

Ngu Sở nói: “Nó sẽ ở bên cạnh em, dù cho có một ngày ta bị diệt, nó cũng sẽ không biến mất.”

Ngu Tiểu Mạc giật mình, nhìn thẳng hấn: “Vậy anh sẽ biến mất sao?”

Ngu Sở hạ một nụ hôn xuống trán hấn: “Đương nhiên sẽ không.”

Nụ hôn của y lướt qua liền ngừng lại, hiển nhiên là còn lo lắng Ngu Tiểu Mạc còn khúc mắc với y. Nhưng không ngờ Ngu Tiểu Mạc lại nở nụ cười với y, chủ động bưng mặt y, cắn một cái lên môi y.

Ngu Sở ôm eo Ngu Tiểu Mạc, lập tức chiếm thế chủ động.

Đối với bọn họ mà nói, nụ hôn này đã cách quá lâu. Mặc dù chính xác là cũng không cách bao nhiêu thời gian, nhưng đối với hai người mà nói như đã qua cả thế kỷ.

Tương lai còn chưa xác định được, Ngu Tiểu Mạc cũng không rõ ràng lắm mình sẽ đi đến nơi nào, nhưng tựa trong lòng Ngu Sở, hấn lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Nếu như ban đầu không có cự tuyệt y ở nơi đó... Không đúng, hấn không có khả năng sẽ không cự tuyệt. Huống hồ nếu như không có lần cự tuyệt kia, bọn họ cũng sẽ không đi cùng nhau đến hiện tại.

Hiển nhiên Ngu Sở cũng nghĩ đến chuyện này, cười khê, chà xát đôi môi của Ngu Tiểu Mạc: “Lúc trước em còn không thể tiếp nhận ta.”

Ngu Tiểu Mạc bị hôn đến thở hổn hển, còn không quên cố gắng biện giải cho mình: “Khi đó em chỉ xem anh là đệ đệ phản nghịch khiến người ta lo lắng, huống hồ... Kỳ thực em còn rất sợ anh.” Trong ấn tượng của hấn, Ngu Sở vẫn luôn lạnh lùng u ám, giống như từ nhỏ đã có khí thế khiến người khác sợ hãi.

Ngu Sở gạt đầu: “Ta biết.”

“Anh biết?”

Ngu Tiểu Mạc cao giọng: “Anh biết còn mỗi ngày dùng cái ánh mắt u u ám ám nhìn em?”

Ngu Sở bắt đầu kể: “Khi đó ta không khống chế được cảm xúc của mình... Ký ức thiếu sót dẫn đến tâm tình hỗn loạn, ta miễn cưỡng tiếp nhận sự thật mình là ”Ngu Sở“, lại thường không kiểm soát được, cũng không thể dung nhập vào thế giới này.” Cho nên mới cả ngày đem mình nhốt vào thế giới âm lãnh đến cực hạn, dùng ánh mắt đồng dạng âm lãnh quan sát thế giới bên ngoài.

Khi đó, so với cha mẹ quan tâm lãnh đạm, bằng mặt mà không bằng lòng, “Ca ca” cẩn thận chăm sóc ở mình ở ngay trước mắt, mới có thể làm y cảm thấy an toàn.

“Chờ sau khi chúng ta quay về liền dọn khỏi cái nhà kia, Ngu gia cũng sẽ mau tan rã.”

Ngu Sở xoa xoa đầu Ngu Tiểu Mạc, dịu dàng nói: “Hai người kia đều có nhân tình bên ngoài, chỉ là gạt chúng ta mà thôi. Suốt khi bọn họ ly hôn sẽ tự xây dựng gia đình riêng của mình, vừa hay, chúng ta cũng không cần bọn họ can thiệp vào, chỉ sống cuộc sống có hai chúng ta mà thôi.”

Ngu Tiểu Mạc sững sốt, nói: “Làm sao anh biết?” Cha mẹ nuôi luôn lạnh nhạt với hấn, sau khi trưởng thành càng ước gì hấn biến mất, cho nên hấn đã sớm tính tách ra, thật sự không quan tâm cha mẹ nuôi xảy ra chuyện gì.

“A, tâm tư của người ở thế giới kia, với ta mà nói thì rất dễ đoán.”

Ngu Sở nói: “Nhưng thật ra là em... Ta chỉ đi có mấy tháng, em liền dọn ra ngoài ở, lại còn không hỏi qua ta có đồng ý hay không.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hấn thở dài: “Là cha đưa em ra.” Trước khi đưa hấn ra ngoài, còn bảo nếu không có chuyện gì thì đừng về.

Ký ức đã từng khiến hấn khổ sở thương tâm, hiện tại có thể bình tĩnh nói ra.

Ngu Sở vỗ vỗ vai hấn, nói: “Không sao, rời đi rất tốt. Khi đó ta gấp gáp quay về là muốn đón em đi... Ta sáng lập công ty đưa ra thị trường, vẫn gạt mà không nói cho em biết mà thôi.”

Ngu Tiểu Mạc kinh ngạc: “Công ty? Không phải anh nói anh ở đó làm cho một xí nghiệp nhỏ hay sao?”

Ngu Sở lơ đãng: “Nếu ta không nói dối bọn họ, chỉ sợ khi bọn họ ở tiêng cũng sẽ không dễ dàng buông tha ta —— lúc đầu ta định đến thời điểm xé rách mặt với bọn họ thì mới mang em đi, kkkhông ngờ rằng lúc sau lại phát sinh nhiều chuyện như vậy...”

Y nâng cằm Ngu Tiểu Mạc, trong giọng nói còn mang theo chút bất mãn: “Nếu như em không chạy, hiện tại ta đã sớm ôm em về nhà, đâu cần chờ ở chỗ này.”

Ngu Tiểu Mạc vừa thầm nghĩ dạ dạ dạ đều là em sai, vừa đột nhiên phác giác trong lúc vô tình, mình và Ngu Sở chạy một vòng liên quay đến chủ đề ban đầu!

“Anh vẫn không trả lời câu hỏi của em, chúng ta rời thế giới này như thế nào?”

Ngu Sở im lặng vài giây, sau cùng mới nói: “Rời thế giới này rất đơn giản, chỉ cần hủy diệt nó, kinh động chủ thần là được.”

“Ta muốn khôi phục ký ức, nhất định phải trực tiếp đối mặt với chủ thần. Thế nhưng sẽ liên lụy đến em.”

“Ta cần em giúp.”

70. Chương 68: Bắt Đầu Thế Giới Mới (1)

“Ta cần sự trợ giúp của em.”

Ngu Sở nói: “Ta sẽ đem em đến thế giới của chủ thần, ta sẽ dẫn dắt sự chú ý của hắn ta, em giúp ta tìm về ký ức, được không?”

Ngu Tiểu Mạc nhìn y: “Em phải làm như thế nào?”

Ngu Sở mỉm cười: “Chủ thần nhốt ký ức của ta ở nơi đó, em chỉ cần phá hủy xiềng xích là được. Cái nhấn này có thể biến thành bất kỳ hình dạng gì, nó sẽ là vũ khí tốt nhất cho em.”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu: “Được.”

“Thế nhưng rất nguy hiểm, ta sẽ không để cho em chết, nhưng em có thể sẽ bị thương, sẽ cảm nhận được đau đớn”

“Không sao.”

Ngu Tiểu Mạc nói: “Dù sao cũng sẽ không chết —— ngay cả chết, em cũng đã có kinh nghiệm.”

Ngu Sở bất đắc dĩ nhìn hắn, cuối cùng, xem như trăn bảo mà dịu dàng nắm tay hắn, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

“Ta mang em đi.”

Y buông tay ra, đứng dậy: “Theo sau ta.”

Ngu Tiểu Mạc theo y ra ngoài ký túc xá, thế giới ma pháp bên ngoài vẫn huyền ảo mà xinh đẹp như trước, nhưng đối với bọn họ mà nói, đã thành một nơi đơn độc.

“Andy!”

Có người đang gọi Ngu Tiểu Mạc, đó là giọng của Bruno.

Cậu ta từ trên cầu thang vội chạy tới, vừa thở dốc vừa vội vàng nói: “Mau đi tìm viện trưởng! Đạo sư của người đã xảy ra chuyện! Cô ấy gặp nạn trong thú triều —— ”

Bruno còn chưa nói hết.

Ngu Sở vươn đầu ngón tay điểm nhẹ một cái, thiếu niên phóng khoáng hoạt bát nói gì đều không nghe được.

Cậu ta biến thành một chuỗi số liệu du nhập vào không trung.

Ngu Tiểu Mặc hít một ngụm khí lạnh: “Sở... Ngu Sở —— ”

Ngu Sở thần nhiên nói: “Biện pháp tốt nhất để kinh động chủ thần chính là hủy diệt thế giới cuối cùng. Tuy rằng không rõ tại sao hắn ta lại muốn tự hủy tường thành như vậy, nhưng đây xác thực cung cấp tiện lợi lớn cho chúng ta.”

Ngu Tiểu Mặc không nói lời nào.

Giống như Ngu Sở đã nói, người của thế giới này, cũng chỉ là một chuỗi số liệu mà chủ thần chế tạo ra mà thôi.”

“Nếu như y không làm như vậy, cuối cùng các người cũng sẽ giống ta mà thôi.”

Hoàng ở trên không trung lạnh nhạt thờ ơ: “Chỉ có hủy diệt chủ thần, các số liệu bị nhốt mới có cơ hội giải thoát.”

“Chúng ta sẽ được cứu, nhưng những số liệu được chủ thần chế tạo ra sẽ bị hủy diệt vĩnh viễn phải không?”

Ngu Tiểu Mặc nói nửa câu sau mà Hoàng chưa nói ra, không đợi Hoàng trả lời, tự nhiên gật đầu: “Ta hiểu được, mặc dù như thế, chủ thần cũng phải bị tiêu diệt.” Bằng không, sẽ có rất nhiều người bị chủ thần cưỡng ép kéo vào trong cái vòng lẩn quẩn này, không thể chạy thoát, cuối cùng trở thành một chuỗi số liệu không có ý thức của bản thân như Bruno.

Hoàng bỗng nhiên ý thức được, ký chủ của mình, hình như đã thật sự thay đổi.

Hoàng không nói thêm gì nữa, mà lặng lẽ nhìn ký chủ của mình đi theo phía sau người nam nhân kia, tận mắt nhìn thế giới cuối cùng bị hủy diệt.

Có rất nhiều người, dưới ngón tay của Ngu Sở mà hóa thành một chuỗi số liệu, bối cảnh bắt đầu đổ nát, không gian từ từ vụn vụn. Mà những người còn lại của thế giới này, tựa hồ cũng không có cảm giác mình sắp bị tiêu diệt, bọn họ tiến lên, mỉm cười chào hỏi với Ngu Tiểu Mặc, giấy tiếp theo, liền hô phi yên diệt.

Cho đến khi viện trưởng học viện Facila Luosi rốt cuộc cũng xuất hiện.

Mặt đất chia năm xẻ bảy, trường học lung lay sắp đổ, trời cao chấn chấn ầm vang, từng chút từng chút bị nứt tách, hiện ra không gian đen kịt bên trong.

Ánh mắt Merlin xẹt qua bầu trời, ánh ngược trong mắt hiện lên cái bóng hủy diệt.

“Xem ra tất cả đều là kết thúc tất yếu.”

Merlin cong môi nhìn Ngu Tiểu Mặc, lộ ra nụ cười thoải mái: “Ta ở đây đợi quá lâu rồi, lâu đến mức đã quên mình là ai.”

Ngu Tiểu Mặc chần chờ nói: “Người không giống với những người khác.”

“Đương nhiên là không giống.”

Merlin nhướng mày: “Bọn họ là được sáng tạo ra, mà ta, lại là bị mạnh mẽ kéo đến nơi này.”

Ngu Sở tiến lên một bước, ngăn tầm nhìn của Merlin và Ngu Tiểu Mặc: “Người là người của chủ thần.”

Đây là một câu tường thuật, mà không phải là câu hỏi.

Merlin nói: “Có thể vị kia cảm thấy như vậy, thế nhưng cái đó có quan hệ gì với ta đâu —— đến đây đi.”

Merlin giang hai tay, nâng cằm lên: “Hủy diệt ta, một không gian cuối cùng sẽ mở ra cho các người. Có thể các người phải chịu đựng lửa giận của chủ thần, cũng có thể sẽ giết hắn ta thành công, thoát khỏi đây.”

Ngu Sở nói: “Có thể sao?”

Merlin mỉm cười: “Chưa từng có người thử qua, người không thử, làm sao biết là không thể?”

Ngu Sở không trả lời, trực tiếp ra tay.

Merlin, có lẽ là viện trưởng Facila Luosi, hoặc có thể là số liệu chủ thần, lại có thể là cái gì cũng không phải — giống như những người khác, bị tiêu diệt trong tay Ngu Sở.

Merlin vẫn chưa biến thành một chuỗi số liệu, địa phương Merlin đứng ban đầu, thành linh xuất hiện một hắc động.

Cùng lúc đó, thế giới bắt đầu rung động kịch liệt, từng tầng lớn không gian đổ nát, trường học sau lưng bọn họ không xa, thoáng cái bị không gian nuốt chửng, trở thành hư vô.

“Đi!”

Ngu Sở nắm tay của Ngu Tiểu Mạc, đẩy hẳn vào hắc động kia.

Ngu Tiểu Mạc theo phản xạ muốn nắm cánh tay của Ngu Sở, lại đột nhiên ý thức mình phải làm cái gì, buông lỏng tay ra.

“Em nhất định phải gặp lại anh.”

Sau khi hẳn nói ra những lời này với Ngu Sở, liền bị hắc động cắn nuốt.

Mặt đất dưới chân dung nhập vào bóng tối, Ngu Sở nhìn hắc động đang dần thu hẹp lại, nhẹ nhàng cười.

“Đương nhiên là chúng ta sẽ gặp lại.”

Ở phía sau y, có vô số điểm sáng liên tục tản ra, giống như mạng nhện căng chặt, bao phủ lấy y.

Trong hắc động, không gian móp méo mà hỗn loạn.

Vô số hình ảnh Ngu Tiểu Mạc gặp thoáng qua, từ trong đó hẳn thoáng nhìn thấy bóng dáng của Dung Lan, thoáng nhìn thấy bóng dáng của Lanser, thoáng nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Tiêu, thoáng nhìn thấy bóng dáng của Andean... Còn có Ngu Sở.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại chính là cảnh tượng đường phố đông nghịt, trời đổ mưa phùn, dù bị ném sang một bên, Ngu Sở ôm hẳn, cường thế bá đạo mà ngăn chặn môi của hẳn.

Đó là thế giới đầu tiên của bọn họ, cũng là mở đầu của tất cả.

Ngu Tiểu Mạc đột nhiên rơi xuống, rớt vào một vùng hoang vu.

Đạp lên mặt đất cứng, thân thể còn hơi nhẹ bồng, hẳn vội vã ổn định cơ thể, đứng vững.

Trên không trung xa xa, mặt trời chậm rãi lặn về phía tây. Chốc lát bầu trời nhiễm một màu máu, bốn phía yên lặng không một tiếng động.

Nói là hoang vu, thật sự là chẳng có cái gì cả.

Tạm thời không phát hiện sự tồn tại của những sinh vật khác, Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là trao đổi với hệ thống.

“Hoàng, người biết nơi này là đâu không?”

Nếu Hoàng có động tác, lúc này nhất định là lắc đầu: “Không rõ lắm, đó giờ ta chưa đến nơi này.”

“Được rồi.”

Ngu Tiểu Mạc không hỏi thêm nữa, đi về phía chiều tà.

Nhấn trên ngón tay hẳn dường như nóng lên, Ngu Tiểu Mạc cúi đầu, ý niệm khê động, nhãn biến mất, trong tay hẳn lại nặng thêm một khẩu súng.

Có gì đó phòng thân, cũng tốt hơn là không có gì.

Ngu Tiểu Mạc cầm súng, tiếp tục đi về phía trước.

Hẳn cũng đi không có bao lâu, rất nhanh, hẳn thấy một sườn núi nhỏ ở bên ngoài mười dặm, hình như có bóng người nho nhỏ.

Ở đây sẽ có cái gì?

Ngu Tiểu Mạc bước nhanh hơn về phía bên kia, cách càng gần, càng thấy rõ ràng.

Đó là một đứa bé, hình như mới hai, ba tuổi, tóc đen mềm mại, đang ngồi xổm dưới chân núi, không nhúc nhích.

“Em là ai?”

Ngu Tiểu Mạc thấy đứa bé này nhìn hơi quen quen, thử thăm dò đi vài bước về bên đó.

Đứa bé nghe tiếng ngừng đầu, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn có vài phần tương tự Ngu Sở.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hắn không biết tại sao ký ức Ngu Sở lại xuất hiện dung mạo của “Ngu Sở” chân chính, nhưng hắn có thể đoán, đại khái chính là thứ hắn muốn tìm.

Không có thu hồi súng, Ngu Tiểu Mạc đi đến gần Ngu Sở bé.

Ngu Sở bé hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không có phản ứng nào.

Ngu Tiểu Mạc nhanh chóng đi đến trước mặt nó, cho đến khi hắn ngồi xổm xuống, Ngu Sở bé cũng không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Nghĩ đến bộ dạng hiện tại của đối phương, Ngu Tiểu Mạc bỗng nhiên cảm thấy rất vui.

Hắn không khỏi dịu dàng: “Em đi theo ta có được không?”

Ngu Sở bé: “....”

Con người của nó đảo quanh, giống như đang quan sát xem có thể tín nhiệm người trước mắt này hay không.

“Ta sẽ không làm tổn thương em, đi theo ta.”

Ngu Tiểu Mạc nhẹ nhàng buông khẩu súng xuống, giang tay ra với nó.

Ngu Sở bé nhìn thoáng qua khẩu súng nằm dưới đất, đột nhiên nói tiếng “Không tốt”.

Sau đó, khi Ngu Tiểu Mạc còn chưa phản ứng kịp thì, nó dùng tốc độ cực nhanh chớp lấy khẩu súng kia, làm ra một hành động mà có chết Ngu Tiểu Mạc cũng không tưởng tượng được ——

Ngu Sở bé thuần thục bóp cò súng, nã một phát vào hắn.

Đùng!

Ngu Tiểu Mạc đã chết.

“....”

Sau khi Ngu Tiểu Mạc khôi phục ý thức, phát hiện mình hoàn toàn không bị gì nằm trên mặt đất.

Trên không trung xa xa, mặt trời chậm rãi lặn về phía tây. Chốc lát bầu trời nhuộm một màu máu, bốn phía yên lặng không một tiếng động.

“Ta nên nói nhiệm vụ thất bại sao?”

Yên lặng quan sát tất cả mọi chuyện, Hoàng cất tiếng.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

“Vừa xảy ra chuyện gì?”

Hắn từ dưới đất bò dậy, phát hiện nhẫn của mình vẫn bình yên ở trong lòng bàn tay.

Hoàng nói: “Không rõ, nhưng tựa hồ mỗi khi người đi qua sẽ bị giết. Lần này có thể thử đi qua mà không mang vũ khí.”

Ngu Tiểu Mạc nghe theo đề nghị của hệ thống, cái gì cũng không mang, đi qua tìm Ngu Sở bé.

Kết quả hắn còn chưa đến gần, Ngu Sở bé ngồi xổm dưới chân núi liền phát hiện hắn, không biết từ đâu móc ra một khẩu súng, một phát lấy mạng hắn.

Hoàng: “....”

Một lần nữa Ngu Tiểu Mạc ngã về địa phương ban đầu, nhưng thật ra không cảm thấy có bao nhiêu đau.

Hắn dở khóc dở cười: “Hình như không được.”

Lúc này Hoàng thông minh, lựa chọn im lặng.

Ngu Tiểu Mạc không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi qua đó, lần này hắn len lén vòng qua một hướng khác, trước tiên muốn tránh khỏi nhóc này lại.

Kết quả “Thằng nhóc kia” lại thần kỳ phát hiện ra hắn, cũng không chờ Ngu Tiểu Mạc kịp né tránh, liền nhanh chóng giương súng lên ——

Lần thứ ba, Ngu Tiểu Mạc lại quay về địa phương ban đầu.

71. Chương 69: Bắt Đầu Thế Giới Mới (2)

Sau khi bị quăng ngã về chỗ cũ không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc Ngu Tiểu Mạc cũng phát hiện ra có gì đó bất thường.

Hắn vừa thí nghiệm qua, bắt luận hắn đi từ hướng nào đến, đều gặp phải Ngu Sở bé đang cầm súng, sau đó bị nó bắn một phát súng dứt khoát, giết chết.

“Như vậy không được.”

Ngu Tiểu Mạc ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn là chạng vạng tối: “Ta sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này.”

Hoàng nói “Hay là người đổi phương pháp khác.”

“Ví dụ như?”

“Không cho nó giết chết người, trước tiên người cứ thử tiêu nó.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, phát hiện rất có đạo lý.

—— chủ thần nhất ký ức của ta ở nơi đó, em chỉ cần phá hủy xiềng xích là được rồi.

Phá hủy xiềng xích, giải phóng ký ức, nếu như Ngu Sở bé kia là một bộ phận ký ức của Ngu Sở, cho nó tự do, không phải đại biểu là để nó rời khỏi nơi này sao?

Ngu Sở đã sớm thực hành cho hắn xem, hủy diệt số liệu, cũng như là giải cứu bọn họ.

Ngu Tiểu Mạc nắm chặt súng trong tay.

Kỳ thực hắn không có lòng tin gì vào tài bắn súng của mình, chỉ là khi trải qua thế giới mật thể kia cũng đủ để cho hắn tích góp một chút kinh nghiệm nhất định.

“Nhờ đâu ta không thành công, lại quay về đây vậy?”

Hắn thở dài, một lần nữa đi về phía trước.

Ngu Sở còn đang bị vây trong cuộc chiến với chủ thần, mình không thể làm liên lụy y, làm lỡ thời gian của y.

Ôm tín niệm như vậy, lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc chạm mặt với Ngu Sở bé kia.

Hai người mặt đối mặt, Ngu Sở bé mặt lạnh lùng vừa giơ cánh tay lên, Ngu Tiểu Mạc cũng đã bóp cò súng.

Hắn không có nhắm vào trán Ngu Sở bé, chỉ là giương súng lên —— vốn tưởng rằng sẽ không trúng mục tiêu, lại không nghĩ rằng thực sự bắn trúng tim Ngu Sở bé.

Không có máu cũng không có thống khổ, Ngu Sở bé vẫn là mặt lạnh lùng, ngây ngô cùng Ngu Tiểu Mạc đang thấp thỏm nhìn nhau một lúc, hai mắt nhắm nghiền.

Nó biến mất, thay vào đó là một quả cầu ánh sáng nho nhỏ, nhu hòa.

Ngư Tiểu Mạc cẩn thận tiến lên, nâng quả cầu ánh sáng trong tay.

Quả cầu nhỏ ở trong lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng cọ cọ, chậm rãi bay lên, biến mất trên bầu trời.

Đại khái là nó đã quay về trên người chủ nhân của mình.

Ngư Tiểu Mạc lại cầm súng lên, lúc này mới phát hiện hai tay mình lại run nhè nhẹ.

Hành động Ngư Tiểu Mạc nổ súng vượt qua năng lực tiếp nhận của hắn, lúc này cũng chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi.

“Giống như qua màn trong game online, chính là...”

Ngư Tiểu Mạc thở một hơi thật dài, những lời còn lại không nói ra.”

“Trời càng tối, thời gian sẽ trôi qua.”

Hoàng nhắc nhở hắn: “Đến buổi tối không biết còn phát sinh ra chuyện gì, người cần đẩy nhanh tốc độ.”

“Ta biết.”

Ngư Tiểu Mạc nói: “Ta còn muốn đi tìm Ngu Sở.”

Mặt trời dần dần lặn xuống, bầu trời chỉ còn màu sắc ánh chiều tà.

Ngư Tiểu Mạc leo qua sườn núi nhỏ, mới qua chút thời gian như thế, mặt trời thì đã hoàn toàn lặn xuống phía tây, không thấy bóng dáng gì.

Hắn vừa chạy vừa kinh ngạc nói: “Bầu trời tối nhanh quá.”

Hoàng nói: “Ở đây vốn là không bình thường.”

Ngư Tiểu Mạc tăng nhanh bước chân.

Rất không giống với lần trước nhanh chóng tìm được Ngu Sở bé, lần này mất rất nhiều thời gian, sắc trời dần tối, một chút ánh tà dương còn sót lại đang kéo dài hơi tàn, ánh trăng cũng đã không kịp chờ đợi, lặng yên ở một bên nhô lên.

Ngư Tiểu Mạc nhíu mày, đêm tối sẽ gây trở ngại cho thị lực của hắn, hắn đem chiếc nhẫn biến thành ngọn đèn, đặt trong lòng bàn tay, chiếu sáng con đường phía trước.

Ban đêm hoang vu yên tĩnh, so với lúc chạng vạng thì càng thêm âm trầm kinh khủng.

“Ta cảm giác hiện tại mình chính là vai chính thích tìm đường chết trong phim kinh dị.”

Ngư Tiểu Mạc chịu không nổi bầu không khí như vậy, chỉ có thể tìm Hoàng để bớt sợ hãi: “Ta tiêu rồi.”

Hoàng bình tĩnh nhắc nhở hắn: “Người đã chết rất nhiều lần.”

Ngư Tiểu Mạc: “....” Thật đúng là như vậy.

Câu nói “Mạng cách thức vui đùa của hệ thống” của Hoàng lại hữu dụng ngoài ý muốn, ít ra Ngư Tiểu Mạc cảm thấy “Đã chết rất nhiều lần, cũng không sợ chết thêm một lần nữa, cảm giác lo lắng lúc này cũng đã vơi bớt nhiều.

Sự chú ý của hắn lại đặt vào con đường phía trước, không bao lâu, hắn chợt nghe thấy âm thanh của tiếng bước chân, không phải của hắn, mà là một người khác.

Tối.

Ngu Tiểu Mạc dừng bước, cảnh giác xung quanh.

Hoàng liền nhắc nhở: “Người nên tắt đèn đi, bằng không quá rõ ràng...”

Hệ thống thuận thể đem những lời còn lại nuốt trở vào.

— một lần nữa Ngu Tiểu Mạc lại quay về chỗ ban đầu, nhưng bất đồng với mấy lần trước, thời gian không còn là chạng vạng, mà là đoạn thời gian lúc mặt trời lặn sắp tối đó.

Sắc trời bắt đầu tối, một chút ánh tà dương còn sót lại đang kéo dài hơi tàn, ánh trăng cũng đã không kịp chờ đợi, lặng yên ở một bên nhô lên.

Hắn thậm chí không rõ mình “Chết” thế nào.

“Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Ngu Tiểu Mạc chỉ có thể nhớ lại cảm giác có vật nặng gì đó đập vào sau đầu, không quá đau, nhưng đủ để làm hắn choáng váng một lúc.

Sau đó, hắn liền quay về đây.

Tận mắt thấy từ đầu đến cuối, Hoàng ngáp ngừng vài giây, nói: “Cũng không phải chỉ có chết mới có thể khiến người quay về đây, vừa rồi Ngu Sở thời kỳ thiếu niên chỉ nâng đèn đập vào gáy người, người cũng không có ngã xuống.”

Ngu Tiểu Mạc nào bỏ ra hình ảnh kia — một người cầm theo đèn trong đêm đen đi tới, đột nhiên, một cái bóng từ phía sau hắn nhảy ra, giơ cây đèn lên thật cao đập vào gáy hắn —

Hắn nhận không được rung mình: “Thật giống như phim kinh dị... Từ từ, vì sao tốc độ của nó nhanh vậy?”

Lần thứ hai Hoàng nói ra một “Cách thức trêu đùa của hệ thống”: “Thiếu niên tinh lực dư thừa.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hắn không biết vì sao mỗi một ký ức của Ngu Sở sẽ công kích mình, khả năng lớn nhất, chính là những ký ức hóa thành thực thể này bị chủ thần khống chế.

“Trong tay ta cầm cái gì, tân Ngu Sở (ký ức hóa thành thực thể) cũng sẽ dùng cái đó công kích ta.”

Hắn lẩm bẩm nói: “Hơn nữa chỉ khi ta bị đụng đến, dù cho công kích không chết, cũng sẽ bị cưỡng ép quay về đây... Là như vậy phải không?”

Hoàng không có phản đối: “Hắn sẽ không sai.”

“Như vậy dù không dùng vũ khí cũng vô dụng, nó chỉ cần đụng đến ta là được rồi.”

Ngu Tiểu Mạc lại cầm đèn lên: “Đợi lát nữa nếu người nhìn thấy nó, lập tức nói cho ta biết vị trí của nó.”

“Ta sẽ cố gắng.”

Hoàng không có bảo đảm nhất định làm được, bởi vì Hoàng cũng không thể xác định mình có thể thấy rõ bóng dáng Ngu Sở thiếu niên hay không.

Ngu Tiểu Mạc cầm đèn, lần thứ hai bay qua sườn núi, hắn vội vã chạy một mạch, dọc đường thời gian cũng không trôi đi, ánh trăng vẫn như cũ, dừng lại ở lúc leo lên đỉnh núi.

“Sắp tới.”

Không cần Hoàng nói, Ngu Tiểu Mạc cũng đúng lúc dừng bước.

Cách mười thước bên ngoài, chính là chỗ hắn gặp Ngu Sở thiếu niên.

Ngu Tiểu Mạc lại đổi đèn thành dao găm, không có tùy tiện tiến lên, hắn tìm một nơi hơi dốc tạm thời giấu mình, đợi cho mắt dần thích ứng với bóng tối,

Trên thực tế, bây giờ cũng chưa đến nỗi cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là hắn cách Ngu Sở quá xa, không có đèn, hắn cũng chỉ có thể thấy một cái bóng mơ hồ.

Mà sau khi hấn ẩn nấp ở một nơi, Ngu Sở thiếu niên không biết từ nơi nào xông ra, trên tay còn cầm theo một ngọn đèn.

“Nó rất nhạy cảm.”

Hoàng nói với Ngu Tiểu Mạc: “Nó vừa thấy bóng dáng của người, may là người trốn nhanh.”

Hiện tại hấn bị bại lộ.

Ngu Tiểu Mạc yên lặng nghĩ.

Ngu Sở thiếu niên kia nghiễm nhiên là bộ dạng Ngu Sở học cấp ba, lạnh lùng u ám, nó còn cầm theo ngọn đèn ở cách đó không xa, lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng là bầu không khí âm trầm.

Ngu Tiểu Mạc quả thực dở khóc dở cười.

Trí lực của những ký ức Ngu Sở này hình như cũng không quá cao, dù sao bọn họ chỉ là một bộ phận ký ức hóa thành, cũng không biết bị chủ thần nhốt ở đây bao lâu. Tư duy bản thân đã biến mất từ lâu, cũng không khác gì một chuỗi số liệu.

Ngu Tiểu Mạc nhìn không được xem bọn họ thành tiểu quái trong các phó bản, hấn tùy tiện lấy một cục đá ở gần đó, ném sang bên kia ——

Quả nhiên Ngu Sở thiếu niên bị thu hút.

Khi nó ở cách đó không xa đưa lưng về phía mình thì, Ngu Tiểu Mạc lập tức tận dụng cơ hội xông lên, nhắm mắt lại, đâm dao găm vào sau lưng Ngu Sở.

Trong bóng tối, với hấn thì dùng súng vô dụng, dao găm cung cấp cho hấn tiện nghi rất lớn.

Ngu Tiểu Mạc gắt gao nhắm chặt hai mắt, kịch liệt thở dốc, sau một lúc mới hít thở ổn định.

Những người này không phải là Ngu Sở chân chính, chỉ là hóa thân mà thôi.

Hấn nghĩ như vậy, rốt cuộc mở mắt.

Một quả cầu ánh sáng bay lơ lửng trước mặt hấn.

Cảm nhận được ánh mắt của hấn, quang cầu bay xung quanh hấn vài vòng, sau đó biến thành điểm sáng dung nhập vào trong đêm tối.

Nó được giải phóng khỏi gông xiềng.

Ngu Tiểu Mạc cũng không khổng chế được nữa, lão đảo ngã trên mặt đất.

Dùng súng cách một khoảng cách “Bắn chết” Ngu Sở, cùng với tự tay đâm vào sau lưng Ngu Sở, đó là cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Dù cho hấn biết những người này không tính là sinh mệnh, chỉ là một đoạn ký ức, hấn cũng không chịu nổi đả kích như vậy.

“Ấu niên, thiếu niên...”

Hít sâu, Ngu Tiểu Mạc từ dưới đất bò dậy, nắm chặt dao găm trong tay.

“Kế tiếp, là thành niên.”

72. Chương 70: Bắt Đầu Thế Giới Mới (3)

Sắc trời đen như mực điểm thêm vàng trắng mờ ảo, trắng sáng nhô cao, bóng đêm sâu thẳm.

Ngu Tiểu Mạc cầm theo ngọn đèn, đi trên vùng đất hoang vu không có điểm cuối. Hắn đã đi thật lâu, nếu như theo tính toán của Hoàng, đại khái là nửa giờ.

“Khoảng cách sẽ càng ngày càng xa, người sốt ruột cũng vô dụng.”

Đại khái là nhìn ra tâm tình dao động lo lắng của ký chủ nhà mình, Hoàng mở miệng khuyên lớn: “Còn chưa xuất hiện dị thường, nói lên hiện tại Ngu Sở còn đang bình yên vô sự.”

Ngu Tiểu Mạc lạnh lùng “Ừ” một tiếng, rồi cuộc cũng đáp lại.

Hoàng yên lặng.

Lại qua một hồi, cũng không biết là bao lâu, lần thứ hai Ngu Tiểu Mạc bay qua một ngọn núi nhỏ, ở dưới sườn núi không để ý, suýt nữa rơi xuống.

“A!”

Cũng may hắn đúng lúc nắm được một hòn đá nhô ra, lúc này mới không có thực sự té xuống.

Đèn rơi xuống đất, may mà không có bể tan tành. Ngu Tiểu Mạc nhặt đèn đứng lên, gần như là sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một người.

Ngu Tiểu Mạc cảnh giác lui về phía sau, đèn chiếu sáng bóng tối trong nháy mắt, hắn cầm chuôi dao găm.

Đứng trước mặt hắn là Ngu Sở thành niên, mà mới không lâu trước đó, hắn mới tạm biệt cùng gương mặt này.

Không giống như những ký ức hóa thân trước đó, Ngu Sở này nhìn thấy Ngu Tiểu Mạc cũng không có chủ động công kích, y chỉ là đứng ở nơi đó, nhìn Ngu Tiểu Mạc phòng bị mình, còn nở nụ cười với hắn.

“Chờ em đến, chủ thần đều bị đánh bại rồi.”

Ngu Sở đem biểu tình của Ngu Tiểu Mạc thu trong đáy mắt, cảm thấy rất buồn cười: “Lẽ nào em xem ta thành một bộ phận ký ức sao? Đứa ngốc.”

Ngu Tiểu Mạc nói: “Cậu... Cậu thực sự là Ngu Sở sao?”

Ngu Sở tiến lên, nhẹ nhàng cầm cổ tay hắn, đầu ngón tay lướt trên sống dao, dao găm liền biến thành nhẵn ngọc bích rơi vào trong lòng bàn tay y.

“Còn không tin? Lẽ nào em còn tưởng rằng có thể gặp trung niên và lão niên của ta?”

Y vãn về nhẵn trước mặt Ngu Tiểu Mạc, mang vào cho hắn: “Ký ức ta đánh rơi đã tìm lại được, chủ thần bị hủy diệt, chỉ là muốn đem thế giới cuối cùng và nơi này hủy diệt cùng nhau còn có chút khó khăn, cần thời gian.”

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Hắn đột nhiên hỏi: “Vì sao trong ký ức của cậu đều xuất hiện với hình tượng ”Ngu Sở“? Cậu không phải đã nói lúc trước bản thân không phải là Ngu Sở sao?”

Ngu Sở lắc đầu nói: “Những ký ức này không có hình tượng chân chính, trong mắt em là bộ dạng gì, chúng nó sẽ xuất hiện cho em xem với bộ dạng đó. Em bắt bọn nó trở thành ta, mà trong mắt ta, bọn nó chỉ là một đồng ký ức mà thôi.”

Cuối cùng, y cười: “Rất xảo quyệt phải không? Bọn họ đem em xoay đến chóng mặt, hiện tại còn hoài nghi ta.”

Ngu Tiểu Mạc do dự một chút, nói: “Em cũng không phải —— ”

Ngu Sở một bộ “Ta hiểu rõ”, nắm tay Ngu Tiểu Mạc, nói: “Ta giải quyết xong chủ thần sẽ trở lại tìm em, đương nhiên, xuất hiện như vậy có hơi đột ngột. Nhưng mà không sao, rất nhanh thì chúng ta có thể quay về.”

Nắm ngón tay y khép lại, tùy tiện vạch một đường trên không trung, xé rách không gian thành một hắc động, hiện lên trước mặt bọn họ.

Rõ ràng chính là cái hắc động mà Ngu Tiểu Mạc đi đến.

“Ồ trong đó có hài cốt chủ thần, em muốn xem không?”

Ngu Sở nói: “Đại khái hệ thống của em cũng rất muốn gặp một lần người đã hãm hại mình thành như vậy nhỉ?”

Trong hắc động chỉ có bóng đêm vô tận, Ngu Tiểu Mạc đứng bên ngoài nhìn vào trong, cái gì cũng không thấy.

Hắn đứng bất động, trên thực tế đang lặng lẽ nói chuyện trong đầu với Hoàng: “Hoàng, Ngu Sở này... Là thật sao?”

“....”

Mấy giây sau, Hoàng mới trả lời: “Ta chỉ có thể nói cho người biết, khí tức của y và Ngu Sở giống nhau, theo lý thuyết, tuyệt không có hai người có tướng mạo và khí tức giống như đúc.”

“Vậy đó chính là thật?”

“Người có thể hiểu như vậy, nhưng người không định hỏi y một câu y có nhớ lại thân phận bản thân chưa sao?”

Ngu Tiểu Mạc trầm ngâm một hồi, cầm cổ tay Ngu Sở: “Vậy anh có nhớ mình là ai chưa? Anh vẫn chưa trả lời em vấn đề này.”

Ngu Sở ôn nhu nói: “Em muốn biết?”

Ngu Tiểu Mạc gật đầu: “Muốn.”

“... Ta vốn muốn giấu em một thời gian, ít ra là đợi đến khi mang em rời khỏi đây mới nói với em.”

Ngu Sở thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta sợ sau khi em biết được thân phận ta, không chỉ em, ngay cả hệ thống của em cũng sẽ xảy ra xung đột với ta.”

Ngu Tiểu Mạc hỏi: “Vì sao?”

Hắn mơ hồ có suy đoán, mà loại suy đoán này đã xuất hiện rất lâu, chỉ là vẫn bị hắn xem thành chuyện cười mà thôi.

Có thực lực tương đương với chủ thần, bị chủ thần đồ kỵ, thậm chí không tiếc tự hủy cũng nhất định phải hủy diệt... Có phải là Ngu Sở tồn tại song song với chủ thần, hoặc có thể, chính là chủ thần?

Cái suy nghĩ này quá khủng bố, thật lâu trước kia đã bị Ngu Tiểu Mạc xóa tan, hôm nay, nhìn Ngu Sở hiện tại, hắn không khỏi nghĩ đến cái suy nghĩ sai lầm này kỳ thực cũng có thể có khả năng.

Nếu như Ngu Sở thật sự là chủ thần.

“Ta là chủ thần.”

Ngu Sở nói: “Chế tạo ra hệ thống đầu tiên.”

Thực tế, khi nghe y nói nửa câu đầu thì tim Ngu Tiểu Mạc đều muốn nhảy ra ngoài, kết quả chưa kịp ló đầu ra đã bị ép xuống.

Ngu Tiểu Mạc: “....”

Ngu Sở bật cười: “Thế nào, rất thất vọng? Em thực sự cho rằng ta là chủ thần sao? Không thể nào?”

Y giải thích cho Ngu Tiểu Mạc: “Lúc ban đầu chủ thần sáng tạo ra ta, ta ở bên cạnh hắn, mượn năng lượng của hắn, thay hắn sáng tạo ra vô số thế giới. Sau này ta chán ghét cuộc sống như thế, bẻ gãy vào thực lực của chính mình trốn khỏi đó. Nhưng mà khi lần trốn thì ta bị chủ thần truy sát, cho nên mới mất đi một phần ký ức, tiện thể chiếm dụng thân thể ”Ngu Sở” —— đây là nguyên nhân bắt đầu tất cả.”

Ngu Tiểu Mạc nói: “Cho nên sự tồn tại của ký chủ và hệ thống này, lúc ban đầu đều là do anh tạo thành?”

“Là ta, cho nên hiện tại ta mới không tính nói cho em biết chân tướng.”

Ngũ Sở bất đắc dĩ: “Dù sao chân tướng như vậy... Em cũng không thích, nhỉ?”

Ngũ Tiểu Mặc không nói gì.

“Như vậy, em có nguyện ý đi với ta không?”

Ngũ Sở chỉ chỉ hắc động sau lưng.

“Ít ra để ta mang em rời khỏi nơi này, chúng ta lại thảo luận những chuyện khác, có được không?”

Ngũ Tiểu Mặc nhìn hắc động sâu không thấy đáy, trầm mặc một lúc, nhưng cũng bước lên một bước.

Ngũ Sở tránh ra một bên cho hắn.

Ngũ Tiểu Mặc đi về phía trước vài bước, thử đưa tay vào hắc động thăm dò.

Ngũ Sở nói: “Bên trong rất an toàn, ta sẽ bên cạnh em.”

Nếu như lúc này Ngũ Tiểu Mặc có thể quay đầu lại, có thể thấy đột nhiên y đưa tay ra, cố gắng đẩy hắn vào trong hắc động sâu thăm dò.

Thật đáng tiếc...

Ngũ Tiểu Mặc không chỉ quay đầu, còn cầm súng trong tay, trong nháy mắt, viên đạn bắn ra hoàn toàn bắn vào mi tâm Ngũ Sở. Y kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống.

Hắc động biến mất, Ngũ Tiểu Mặc liền lùi về sau vài bước, mà “Ngũ Sở” vừa ngã xuống không biến thành quang cầu, mà là như kỳ tích lại đứng lên.

Ấn đường của hắn ta có thêm một cái lỗ đen, y lại hồn nhiên không để ý, bật cười.

“Người lại cảnh giác như thế, có nghĩ tới lỗ đầu thật sự là y, người nên làm gì bây giờ?”

Ngũ Tiểu Mặc lãnh đạm nói: “Không có nhờ đâu. Huống chi Ngũ Sở nhất định có thể tránh đi, không có kém như người.”

“Ta yếu sao?”

“Ngũ Sở” nói xong, lại cười tự giễu: “Đại khái là quá yếu, ba ký ức thể, chỉ có mình ta là bị chủ thần hoàn toàn khống chế.”

Ngũ Tiểu Mặc nói: “Người —— ”

“Giết ta, đại khái có thể kết thúc mọi chuyện”

“Ngũ Sở” ung dung giang tay, bắt đầu từ tứ chi của hắn ta, thân thể từng chút từng chút biến thành điểm sáng trắng: “Người sẽ biết mọi chuyện, đây là y, cũng chính là “Ngũ Sở” trong mắt người để lại lễ vật cho người, liên quan đến sự thật —— ”

Hắn ta cười nói: “Người sẽ thích.”

Điểm sáng bay vào không trung, biến mất.

Ngũ Tiểu Mặc đứng tại chỗ nhìn điểm sáng dung nhập vào bóng đêm, ý thức hoảng hốt trong chớp mắt, không tự chủ mà bước về phía trước một bước ——

Bước này của hắn đạp vào không trung.

Mặt đất dưới chân nứt thành từng mảng, thân thể của Ngũ Tiểu Mặc như điều đứt dây từ trên cao rơi xuống, cảnh vật xẹt ngang trước mắt hắn, hắn còn chưa kịp hô lên, hai chân đã chạm đến mặt đất.

Hắn rơi vào thế giới kia.

Một không gian hoàn toàn chìm trong bóng tối, không có chút ánh sáng.

Ngũ Tiểu Mặc giật mình phát hiện, nơi này, đã từng xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Giống như trong mộng, hắn thấy một điểm sáng sinh ra, nhìn nó dần dần lớn lên, từ lúc ban đầu chỉ là một điểm, lan tràn thành vô số chi nhánh, mỗi một nhánh đều nối liền đến một thế giới nho nhỏ... Đúng vậy, chính là “Thế giới”.

Đây là chủ thần, bắt đầu của tất cả.

Trong lòng có một âm thanh nho nhỏ đang nói chuyện với hắn, Ngu Tiểu Mạc lặng lẽ nghe, những chi nhánh rậm rạp như cổ thụ tách ra, đầu ánh sáng trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất.

Liên tiếp vô số ánh sáng của số phận cùng thế giới tản ra mỹ lệ mà thánh khiết, nó lẳng lặng trôi nổi trong không gian tối tăm, giống như Chúa sáng thế từ bi ngồi ở thánh tọa trên cao, ôn hòa bao quát sinh mệnh mình tạo ra.

Hai tay Ngu Tiểu Mạc nắm lấy đoàn ánh sáng nho nhỏ.

Chùm sáng trong lòng bàn tay hắn run nhè nhẹ, ấm áp mà nhu hòa.

Đây là chân thực, chân tướng mà Ngu Sở muốn hắn thấy.

Ngư Tiểu Mạc nở nụ cười.

“Người không phải Mạc Sở.”

Hắn nhẹ nhàng nói với chùm sáng trong lòng bàn tay.

Sau đó, bóp tắt đoàn ánh sáng ban đầu.

Sắp hoàn rồi ngao ngao ngao~

73. Chương 71: Đại Kết Cục

Đã từng có một đoàn ánh sáng sinh ra từ bóng tối.

Lúc mới sinh thì, nó tỉnh tỉnh mê mê, cái gì cũng muốn biết, nhưng cái gì cũng không hiểu.

Nó sinh ra từ trong bóng tối, sức mạnh của nó cũng tới từ trong bóng tối. Nó từ trong hư không thu được sức mạnh cuộn cuộn không ngừng, càng ngày càng lớn mạnh.

Một ngày nào đó, “Nó” đột nhiên trở thành “Y”, từ một đoàn ánh sáng đơn thuần nhất biến thành một ý thức thể. y có tư tưởng cùng tinh thần của mình, y cũng ý thức được mình cô độc.

Y bắt đầu phân chia sức mạnh của bản thân, đi sáng tạo ra những sinh mệnh khác. Y không thể sáng tạo ra cá thể giống như mình, nhưng y sáng tạo ra một thế giới, một thế giới có thể kéo dài sinh mệnh.

Thế giới này cũng không thuộc về chân thực, nhưng đối với y mà nói, không có gì có thể so sánh này càng chân thực.

Vì vậy, y tiếp tục sáng tạo xuống phía dưới. Vô số chi nhánh lan tràn, hình thành vô số thế giới. Y bện nên vô số quỹ đạo. Vô số sinh mệnh dựa theo quỹ đạo mà thông thả vận hành, dần dần trở thành quỹ đạo của riêng mình.

Những thế giới này đều không thuộc khống chế của y, chúng nó thành cá thể độc lập, nhưng chúng vẫn phải phụ thuộc vào sự tồn tại của y, bởi vì không có y, chúng nó cũng bị diệt vong.

Sau này, y trải qua sáng tạo ngày qua ngày ở nơi này liền mất đi hăng hái ban đầu, y bắt đầu cảm thấy phiền chán.

Y phiền chán bóng tối này, cũng phiền chán những ràng buộc thế giới của y. Y quyết định bỏ đi.

Y đem bản thể của mình bóc ra, lưu lại một phần thân thay thế vị trí của y. Thế giới có thể tiếp tục vận hành, tất cả sẽ do phần thân của y quản lý.

Từ khi ra đời, y chưa từng rời khỏi không gian, nên y đi tới thế giới khác — thế giới không phải do y sáng tạo, thế giới chân thật.

Ở trên thế giới này, y dọc theo năm tháng sông dài mà dạo chơi, để quốc hưng suy, thời đại thay đổi, cao ốc sụp đổ, vực sâu âm vang, vô số sự kiện lịch sử xảy ra trước mắt y, như tầng tầng nhị hoa nở rộ, là cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp mà y chưa từng thấy qua.

Y quyết định lưu lại thế giới này, không phải là làm chúa tể lịch sử, mà là làm một viên đá vụn trong sông dài, làm nhân chứng cho một đóa hoa từ lúc hưng thịnh đến khi điêu tàn.

Thế nhưng nguyện vọng này đã định trước là không thể trở thành hiện thực.

Y bị phản bội, còn là phản bội đến từ phần thân của y.

Duy trì thế giới cần năng lượng to lớn, chỉ có y có thể sinh ra từ trong không gian hấp thụ năng lượng đi sáng tạo, mà phần thân của y, không có năng lực này.

Để thu được năng lượng, phần thân của y dựa theo quỹ đạo truy tìm, nó nhìn thấy trong thế giới chân thực tồn tại vô số chân thực, nó cần chân thực, đi duy trì thế giới của mình.

Vì vậy, có hệ thống, có ký chủ. Hệ thống thông qua ký chủ thu được năng lượng, nó thông qua hệ thống để duy trì thế giới vận chuyển.

Lúc ban đầu là cái dạng này, nhưng nó cũng tham lam. Nó bắt đầu bắt buộc phải tiêu hao số lượng lớn năng lượng để duy trì những thế giới khác, chính nó cũng muốn có được sức mạnh như y.

Trình tự đảo điên, ban đầu năng lượng dùng để duy trì sự vận chuyển của thế giới bị nó dùng để bổ sung sức mạnh cường đại của chính nó, mà thế giới đã từng có sinh cơ bùng bùng cũng dần mất đi sức sống, bắt đầu héo rũ điêu tàn.

Nó nghĩ như thế không được, nếu những thế giới này có thể không cần năng lượng, có thể cống hiến năng lượng cho nó thì tốt rồi.

Cho nên, các sinh mệnh được sáng tạo ra trong các thế giới bị phá hủy, trở thành một chuỗi số liệu. Mà sinh mệnh trong thế giới chân thật bị cưỡng ép cướp đoạt tự do, đưa đến đây, cuối cùng cũng trở thành một bộ phận của nó.

Những việc nó đang làm thành công qua mắt được y, đối với tình cảnh của thế giới mình tạo ra hoàn toàn không biết gì cả, cho đến khi nó tham lam nhấm y làm mục tiêu.

Nó muốn đánh cắp năng lượng của y, thay thế.

Giữa bọn họ bạo nổ một cuộc đại chiến không thể tránh khỏi.

Trong trận chiến, nó lợi dụng vô số thế giới cung cấp cho nó năng lượng cuộn cuộn không dứt để đánh bại y, đại giới là gần một nửa thế giới diệt vong.

Y bị trọng thương, nhưng cuối cùng nó cũng không thể bắt y thành công, bởi vì y chạy trốn đến thế giới chân thực, mất đi bộ phận ký ức cùng sức mạnh.

Khi trọng thương, y nhập vào thân thể của một nhân loại, mất một khoảng thời gian y mới có thể chiếm cứ toàn bộ thân thể này, trong lúc đó, y lâm vào hôn mê.

Lần thứ hai y thức tỉnh, vừa mở mắt, đã nhìn thấy đôi người cẩn thận mà ân cần.

Y nhớ thật lâu trước kia, khi y mới sinh ra, dường như cũng thấy qua đôi mắt như thế... Giống như mới chỉ là hôm qua.

Thế giới trước mắt Ngụ Tiểu Mạc bị nghiền nát, mặt ngoài bị tróc ra, lộ ra bản chất đen tối.

Đen kịt, hư vô, tất cả ở nơi này, vốn là không tồn tại.

Có cái gì đó từ sâu trong thân thể bong ra từng mảng, cưỡng ép kéo ra, rất đau, rồi lại làm hắn có cảm giác như trút được gánh nặng.

“Cám ơn.”

Có người nói với hắn, đó là âm thanh của Hoàng. Ngu Tiểu Mặc giương mắt lên nhìn, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc bạch y đang dịu dàng mỉm cười với mình.

Phía sau thanh niên áo trắng có một người, nắm lấy tay y, xoay người dẫn y rời đi, biến mất trong hư không.

Đó là Hoàng... Và hệ thống của Ngu Sở.

Ngu Tiểu Mặc đứng tại chỗ trong chốc lát, nhìn xung quanh, có âm thanh nói cho hắn biết cần phải rời đi. Vì vậy hắn cất bước chạy về phương hướng bọn họ rời đi.

Trong thế giới hư không lớn như vậy, chỉ có một mình hắn chạy về phía trước, không có tiếng bước chân, chỉ có thể nghe tiếng tim đập kịch liệt trong lồng ngực.

Thành thịnh, thành thịnh.

Hắn chạy thật lâu, cho đến khi một điểm sáng xuất hiện trước mắt hắn.

Không chút do dự, Ngu Tiểu Mặc xông về quang mang màu trắng nhạt.

Điểm sáng đột nhiên biến lớn, bạch quang ôn nhu ôm ấp hắn vào lòng, như là người mẹ giang rộng vòng tay, chào đón đứa trẻ phiêu bạt bên ngoài đã lâu, không về nhà.

Hư không ở phía sau hắn, mà hiện thực ở trước mắt hắn.

Bạch quang dần dần tan đi, cái thế giới tối tăm không có sinh mệnh kia, rốt cuộc không còn tồn tại nữa.

Tiếng xe cộ vang lên bên tai, đông đúc, dòng người ồn ào náo nhiệt, Ngu Tiểu Mặc mở mắt ra, một lần nữa đứng trên đầu phố quen thuộc, nhìn thấy cảnh vật quen thuộc.

“Ca ca.”

Một người đứng trước mặt hắn, thân ảnh cao lớn che khuất ánh mặt trời, cũng là toàn bộ thế giới của hắn.

Ngu Sở giang tay với Ngu Tiểu Mặc, khoe môi không thể kiềm chế mà cong lên, trong mắt y tràn ngập nhu tình, chuyên chú nhìn vào người mình yêu thương.

“Hoan nghênh trở về.”

—— nơi này, mới là chân thực.

—— hoan nghênh về nhà.

[HOÀN]

06.10.2017 - 14.11.2017

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-xuyen-chi-vai-ac-luon-khong-biet-xau-ho>